

சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்

முனைவர் (Ph.D) பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ச.பழனித்தங்கம்,
முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை-600 005.

நெறியாளர்

முனைவர் கோ.கிருஷ்ணன்
இணைப்பேராசிரியர் & முதல்வர்
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை-600 005.



தமிழ்த்துறை
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை – 600 005.

மார்ச் - 2021

முனைவர் கோ. கிருஷ்ணன்
இணைப்பேராசிரியர் & முதல்வர்
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை-600 005.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்” என்னும் ஆய்வுப் பொருளில் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டப்பேற்றிற்காகச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும் இவ்வாய்வேடு என் மேற்பார்வையின் கீழ் ச.பழனித்தங்கம் 2014 முதல் 2021 வரை ஆய்வு நிகழ்த்தி உருவாக்கியதாகும். இவ்வாய்வேடு அவருடைய சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன் இவ்வாய்வேடு வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை எனச் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை-5.
நாள்:

கோ. கிருஷ்ணன்
நெறியாளர்

ச.பழனித்தங்கம்,

முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை,

மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சென்னை-600 005.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்” என்னும் ஆய்வுப் பொருளில் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டப்பேற்றிற்காகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும் இவ்வாய்வேடு என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன் இவ்வாய்வேடு வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என உறுதிமொழி அளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை-5.

நாள்:

ச.பழனித்தங்கம்

ஆய்வாளர்

ச.பழனித்தங்கம்,

முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை,

மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சென்னை-600 005.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்” என்னும் ஆய்வுப் பொருளில் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டப்பேற்றிற்காகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும் இவ்வாய்வேடு என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன் இவ்வாய்வேடு வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என உறுதிமொழி அளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை-5.

நாள்:

ச.பழனித்தங்கம்

ஆய்வாளர்

முன்னுரை

தொன்மையான மொழிகளில் மூத்தமொழியாகக் கருதப்படுவது தமிழ்மொழி. முன்னைப்பழமைக்கும், பின்னைப் புதுமைக்கும் சான்றாகத் திகழ்கின்ற மொழி, நெகிழ்ச்சித்தன்மை (Flexibility) கொண்டதனால் புதுமாற்றங்களை ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கேற்றவாறு தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் மொழி தமிழ்மொழி. மாற்றம் என்ற ஒன்றே ‘மாறாதது’ என்ற மொழிக்கேற்ப காலப்போக்கில் ஏற்படும் மாற்றங்களைத் தனக்குள் உள்வாங்கிக் கொண்டுத் தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளும் தன்மையுடையது. அதே நேரத்தில் தன்னுடைய கட்டமைப்பை (Structure) மாற்றிக்கொள்ளாது. புதுமாற்றங்களைத் தனக்கு ஏற்ப மாற்றி ஏற்றுக்கொள்ளும் பண்புடையது. மொழிபெயர்ப்பைப் பற்றிக் கூற வந்த தொல்காப்பியர் ‘அதர்ப்பட யாத்தல்’ (தொல் மரபு : 99) என்ற சொல்லாட்சியை கையாண்டதை ஆராயின் பிறமொழிச் சொற்களை நம்மொழி பண்பிற்கு ஏற்றபடி மாற்றிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கூறியிருப்பது இம்மொழியின் செம்மையில் அவர் கொண்ட கவனத்தை உணர்த்துகின்றது. மாற்றம் கொண்ட தமிழின் வளர்நிலை நாட்டின் சமூதாய பொருளாதார அரசியல் மாற்றங்களுக்குத் தக பிறர்நாட்டார் தொடர்புச் சூழலுக்கேற்ப நூற்றாண்டுதோறும் மாற்றமுற்று வந்துள்ளது. நாட்டு வரலாற்றோடு தமிழ்மொழி வரலாறும் நெருங்கிய தொடர்புள்ளது உண்மை. முத்தமிழாயிருந்து, அறிவியல் தமிழாக வளர்ந்து, கணினித்தமிழாக மாறி, இன்று கையடக்கத் தொழில் நுட்பத் தமிழாக மாற்றங்களைக் கடந்தும் உயர்ந்துநிற்கின்றது.

‘வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு’ எனக் கூறப்படுவது பழந்தமிழகம் அம்மூவேந்தர் ஆட்சியோடு வளர்ச்சிப் பெற்றது தமிழ்மொழி. பழங்குடிகளாக இருந்த மக்கள் தன்னுடைய மேலாண் திறத்தினால் பல்வேறு மாற்றங்களை உடல், உள்ளம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்து அமைத்து ஒரு மேம்பட்ட நாகரிக வாழ்வை வாழ்ந்துவிட்டுச் சென்றுள்ளனர் என்னும் செய்திகளை நமக்குத் தெளிவாக விளக்குபவை சங்க இலக்கியங்கள். இலக்கியங்கள் காட்டும் இச்செய்திகள் அக்காலத்தை ஒரு பொற்காலமாக்கிக் காட்டுகின்றன. இலக்கியம் என்பது காலம் காட்டும் கண்ணாடியாகும். வாழ்க்கையைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதே இலக்கியம் ஆகும்.

ஓரறிவிலிருந்து ஆரறிவு உணர்வோடு பரிணமித்தான் மனிதன். வாழ்க்கை என்பது போராட்டம் நிறைந்தது என்பதையும் அப்போராட்டத்தில் வெற்றிக்கண்டுத் தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வும் உடையவனாகிச் செயல்பட்டான் இச்சிந்தனையே பிற்காலத்தில் டார்வின் பரிணாமக் கொள்கையாகிற்று. மேலாண்மைச் சிந்தனை இக்காலத்தில் தோன்றிய அறிவியல் சார்ந்த முறையாகும். முன்கூறிய டார்வின் பரிணாமக்கொள்கையில் தன் வாழ்வின் ஒவ்வொரு படிநிலையிலும் தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்ள நினைக்கின்ற மனிதனின் சிந்தனையின் விளைவாகத் தோன்றிய அறிவியல் சார்ந்த முறையாகும். நிர்வாகம், மேலாண்மை எனும் இரண்டிற்குமான வேறுபாடு நோக்கின் ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று இல்லை என்றே எண்ணமுடிகின்றது. வழக்கில் ‘நெய்க்குத் தொன்னை’ ஆதாரமா அல்லது ‘தொன்னைக்கு நெய்’ ஆதாரமா என்ற வினா எழுப்புவர் இதற்கான விடை ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று இல்லை என்பதாகும். ஒரு வட்டத்தில் முதலும்

முடிவும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைப்புடையது என்பதாகும். (A Circle in as no beginning and end) இதைப்போன்றதே மேலாண்மையும் நிர்வாகமும். தன்னுடைய தகுதி வர்த்தகச் சூழல் இவற்றைக் கூர்ந்துக் கவனித்துத் தனக்குச் சாத்தியமான முறையைக் கையாண்டு தன் வாழ்வின் உயர்வுக்கு மனிதன் முயற்சிக்கிறான். அம்முயற்சியில் அவன்காட்டும் விவேகமான, புத்திசாலித்தனமான வழிமுறைகள் அவனுடைய மேலாண்மைத் திறத்தை உணர்த்தும். அத்தகைய மேலாண்மைத் திறத்தை செயல்படுத்த (Executive) மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள் அவனுடைய நிர்வாகத்திறனை வெளிப்படுத்தும். இத்தகைய மேலாண்மைத் திறனைச் சங்க இலக்கியத்தில் பொருத்திக்காணும் நோக்கத்தைக் கொண்டு ‘சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்’ என்னும் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்” என்பது இவ்வாய்வேட்டின் தலைப்பாகும். இன்று நாம் காணக்கூடிய உலகம் இயற்கையையொட்டிய மனிதனின் மேலாண்மைச் சிந்தனையின் உழைப்பால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். இவ்வகையில் உருவாகுவதற்கு நம்முன்னோர்கள் அளவற்ற பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளனர். பழந்தமிழரின் அறிவியல் சிந்தனைகள், மேலாண்மைச் சிந்தனைகள் ஆகியவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள உதவும் நூல்களாகச் சங்க இலக்கியம் விளங்குகிறது. அதனை ஆராய்ந்தால் சங்கால மக்களின் வாழ்வியல் நெறிகள் உணர்வுகள் ஒவ்வொன்றாக எப்படி இருந்தன? என்பதை நம்மால் அறிய முடியும். மேலும் தற்போதைய மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளின் மாறுதல்களைப் பற்றியும் இவ்வாய்வில் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

ஆய்வின் நோக்கம்

இன்றைய காலக்கட்டத்தில் சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற மிகவும் முக்கியமான பிரச்சினைகள் தண்ணீர் தட்டுப்பாடும், உணவுப் பற்றாக்குறையும் தான். காலத்தின் மாற்றத்தால் மக்கள் இயற்கை வளங்களை அழித்து கிராமப்புறங்கள் அனைத்தும் நகரமயமாக்கப்பட்டு வருகின்றன. இயற்கை வளம் குறைவதால் மழைவளம் குறைகின்றது. இயற்கை வளம் குறைவதால் மழைவளம் குறைந்து தண்ணீர் தட்டுப்பாடு ஏற்படுகின்றது. இதன் காரணமாகவே விவசாயம் செய்து கொண்டிருந்த விவசாயிகள் விளைநிலங்களை எல்லாம் வீட்டு மனைகளாக மாற்றி வருகின்றனர். மழைவளக் குறைவினால் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு ஆறுகள், குளங்கள், ஏரிகள், அணைகள், அனைத்தும் தண்ணீர் இல்லாமல் காய்ந்து கிடக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் நம் முன்னோர்கள் செய்த மேலாண்மைத் தொழிலையும், இயற்கை சார்ந்த பொருட்களையும் நாம் அழித்துக் கொண்டு வருவதே. இதனை நினைவூட்டும்விதமாக ஆய்வில் இன்றைய அறிவியல் வாழ்வில் தமிழரின் வாழ்வியல் கோட்பாடுகளை வரன்முறை செய்து, நீர், நிலம், கட்டிடம், பேரிடர் முதலியனவற்றை எதிர்கொள்ளும் சூழலில், மக்கள் நலனைக் கருத்தில் கொண்டும் சங்ககால மக்கள் மேலாண்மை நுட்பங்களைப் பெருக்கிய திறன்களைச் சங்கபாடல்களின் வழியாக வரலாற்று உண்மைகள் வெளிக்கொணரச் செய்வதும் அக்கால மக்களின் மேலாண்மை

வளர்ச்சிப் பாங்கினையும், இக்கால மக்களின் மேலாண்மை வளர்ச்சிப் போக்கையும் ஒப்பிட்டு உரைப்பதும் இந்த ஆய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியத்தில் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்களின் பாடல்கள் மட்டுமே இந்த ஆய்விற்கு எல்லையாக அமைந்து நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

கருதுகோள்

கருதுக்கோள் (Hypothesis) என்பது ஒரு சிக்கலுக்குத் தீர்வாக முன் வைக்கப்படும் தற்காலிகமான ஓர் ஊகமாகும். இது தோற்றப்பாட்டை விளக்குவதாக முன்வைத்த ஒரு கருத்தாகவோ அல்லது பல தோற்றப்பாடுகளுக்கு இடையேயுள்ளத் தொடர்புகளைக் குறித்தத் தர்க்கமுறையாகவோ இருக்கலாம். அறிவியல் முறைப்படி கருத்துகளைக் கவனித்து அக்கருதுகோளைக் கண்டறிந்து ஆய்வுக்கு ஏற்றவகையில் அதைப்பகுத்துக் கூறுவதே ஆகும். இங்கு மன்னராட்சி பெற்ற சங்க காலத்தில் அவரின் மேலாண்மைத் திறனைக் கண்டடைவதைக் கருதுகோளாகக் கொண்டுள்ளது இவ்வாய்வேடு.

ஆய்வின் அணுகுமுறை

“சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்” என்னும் தலைப்பின் கீழ் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ள இந்த ஆய்வேட்டில் விளக்க முறை அணுகுமுறை, வரலாற்று அணுகுமுறை, சமூகவியல் அணுகுமுறை, ஒப்பிலக்கிய ஆய்வு அணுகுமுறைகளின் அடிப்படையில் இந்த ஆய்வேடு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது. ஒருபக்கம் இலக்கியத்திற்கும் மறுபுறம் பிற அறிவு சார்ந்த துறைகளில் கலை, தத்துவம், வரலாறு, சமூகஅறிவியல், அறிவியல் சமயம் முதலியனவற்றோடு ஒப்பிட்டு ஆராயும் முறையும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

மேலாண்மைச் சிந்தனை (Management Thought) இன்று வளர்ந்து வரும் அறிவியல் சிந்தனையாகும். வாழ்வோடு தொடர்புடைய அனைத்துத் சிந்தனைகளும் இம்மேலாண்மைச் சிந்தனையோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாத மேலாண்மைக்கு சமகாலத்தில் எந்த மதிப்பும் இல்லை. எச்சிந்தனையையும் இலக்கியத்தின் வழி உணர்த்துவது மக்களின் மனதில் எளிதாகப் பதியும், மேலாண் திறத்தில் மேலோங்கியிருந்த சங்கப் பாடல் கருத்துக்களை இன்றைய மேலாண்மைச் சிந்தனையோடு பொருத்திப் பார்த்தும் இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப் பயன்

மனித வளத்தை மேம்படுத்தும் முகத்தான் முன்னோர் செய்த நெறிமுறைகளை எடுத்துக்கூறி, அத்தகைய வழியில் ஈடுபட்டால் வெற்றி நிச்சயம் என்பது இவ்வாய்வின் பயனாகிறது. நம்முடைய வாழ்வின் முறையினைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்வதற்கும்,

எதிர்கால வாழ்வியலைத் திட்டமிட்டுச் செயல்படுத்துவதற்கும் பல வழிமுறைகளை இவ்வாய்வேடு வழியாகச் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

கோவிலூர் மடாலயம் வெளியிட்டுள்ள எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் மட்டுமே ஆய்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

இவ்வாய்விற்குத் துணைமை ஆதாரங்களாக மேலாண்மை தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள நூல்கள், சங்கப்பாடல்கள் குறித்த விரிவுரைகள், திறனாய்வுநூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள் மற்றும் பிறநூல்கள் துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொண்டு ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்” என்னும் இவ்ஆய்வேடு முன்னுரை, நிறைவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

அவை:-

1. நில மேலாண்மை
2. நீர் மேலாண்மை
3. கட்டட மேலாண்மை
4. நகர மேலாண்மை
5. பேரிடர் மேலாண்மை

முதல் இயல்

‘நில மேலாண்மை’ என்னும் முதல் இயலில் மேலாண்மை, நிலத்தின் அமைப்பு, ஐவகை நிலத்தோற்றம், முதற் கரு உரிப்பொருள் வகைப்பாடு ஆகியன சொல்லப்படுகிறது. வேளாண் தொழிற்றுட்பம். வேளாண் கருவிகள், பயிர் சுழற்சிமுறையில் வேளாண்மை செய்தல், நெல் வகைகள், இளையோர்கடன், நில அளவை, பண்பாட்டு மானிடவியல், சமுதாய மானிடவியல், குடிவழக்கு, பண்பாட்டு பொதுமைகள், அகச் சமுதாயம் பகுப்பு, களவு, கற்பு, பொருளாதாரம், நட்பு, ஈகை, மொழிவளர்ச்சி, பல்லுயிர் ஓம்பல் ஆகியன பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் இயல்

‘நீர் மேலாண்மை’ என்னும் இரண்டாம் இயலில் ஐம்பூதங்களின் தோற்றம், நீரின் தேவை, மழையின் இன்றியமையாமை, மழை தோன்றும் விதம், மழை நீரின் தேவை, ஆலங்கட்டி மழை, காற்று, பியூபோர்ட் அளவை, பியூபோர்ட் அளவைகளும், சங்க இலக்கியச் செய்திகளும், நீர்நிலைகளில் குளம், பொய்கை, நீர்பாதுகாப்பு முறையில் மதகு, சுருங்கை போன்றவையும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. மேலும் நீர்நிலை பாதுகாத்தல் போன்ற செய்திகளும் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

மூன்றாம் இயல்

‘கட்டட மேலாண்மை’ என்னும் மூன்றாம் இயலில் - கட்டடக்கலை, கட்டடக்கலையின் அடிப்படைக் காரணங்கள் ஆகியன சொல்லப்படுகின்றன. இலக்கியத்தில் கட்டடக்கலை, அரண்கள், அரைமண், இஞ்சி, பளிங்கு கற்கள், மதகுகள், கலிங்கு, பிற கட்டுமானங்கள் கூறப்படுகிறது. ஆலய வழிபாட்டில் கோயில் கட்டடக்கலை, வழிபாட்டு தலங்கள் தோன்றிய முறை, நடுகற்கள், இயற்கை வழிபாடு ஆகியவற்றைப் பற்றி ஆராயப்படுகிறது.

நான்காம் இயல்

‘நகரமேலாண்மை’ என்னும் நான்காம் இயலில் - வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மனிதர்கள், பழைய கற்காலம், ஐவகை நிலமக்கள், (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை) நகர உருவாக்கமும் சிறப்பும் பற்றி காணப்படுகிறது. புகார், தொண்டி, மதுரை, கொற்கை, முசிறி ஆகியவற்றை காணமுடிகிறது. நானிலசிறப்பு, நீதி வழங்குதல், அரங்கூறும் அவையம், ஊர் அவைகள், தண்டனை, நகர்காவலர், ஊர்க்காவலர், அரச மாளிகை, பாதுகாப்பு, உண்ணும் நீர் காவல், நால்வகை படைகள் போன்றவை எடுத்துக் கூறும் முகமாக அமைந்துள்ளன. தகவல் தொடர்பு, நிதி மேலாண்மை, இறையிலி நிலங்கள், வணிகம் மற்றும் தொழில் வளர்ச்சி, தொழில்நுட்பம், கல்வி, விளையாட்டு, வானியல் போன்ற செய்திகளை விளக்குகின்றது.

ஐந்தாம் இயல்

‘பேரிடர் மேலாண்மை’ என்னும் ஐந்தாம் இயலில் - மனிதனும் இயற்கையும், ஐந்தினை இயல், பேரிடர் விளக்கம், பேரிடர் வகைகள், கடல்கோள், குமரி ஆறு அழிவு, சங்கம் அழிந்தமை பற்றி எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்த பேரிடர் நிகழ்வில் உள்ள கடல்கோள், வெள்ளம், வெப்பம், வறட்சி, காற்று, புயல், பருவநிலை மாற்றம், பேரிடர் பாதிப்பு, பேரிடர் பாதுகாப்பு, ஆகியன அறிய முற்படுகிறது. பேரிடர் பாதுகாப்பில் சுற்றுச்சூழல் பாதிப்பினையும், பாதுகாப்பையும் எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய நிலை இவ்வாய்வில் அமைகிறது.

நிறைவுரை

பழந்தமிழரின் ஐவகை நில அமைப்பு வேளாண்மைச் செய்திகள், வேளாண்மை கருவிகள், வானிலை அறிவு, நேரமேலாண்மை, பருவநிலைகள் ஆகியன சொல்லப்பட்டுள்ளன. மழைநீர், மழைபெய்யும் பருவகாலங்கள், காற்று, காற்றின் திசை மூலம் வணிக பயணம் மேற்கொள்ளுதல் போன்ற செய்திகள் காணமுடிந்தது. நீர், நிலைகள், நீர்பாதுகாப்பு, நீர் பயன்பாடு போன்ற செய்திகள் நீர் மேலாண்மை தலைப்பில் கண்டுணரப்பட்டுள்ளன. மேலும் நீர் சேமிப்பு முறையை மதகு அணை, தூம்பு, குமிழி, சுருங்கை போன்ற நீர்வழித்தடங்கள் இருந்தன என கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கட்டட மேலாண்மையில் கட்டடம், கட்டட அமைப்பு, கட்டுமான பொருட்கள் போன்றவை எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. நகர மேலாண்மையில் நகரத்தின் அமைப்பு முறைகள், புகார், மதுரை, தொண்டி, காஞ்சி, முசிறி போன்ற நகரங்களின் சிறப்புகளை காணமுடிந்தது. பேரிடர் மேலாண்மையில் பேரிடர்க்கான காரணங்களாக கடல்கோள், வெப்பம், வெள்ளம், காற்று, வறட்சி ஆகியவற்றால் உண்டாகும் பாதிப்பு எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பேரிடர்க்கான தீர்வுகளும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பிற்கான தீர்வுகளும் விளக்கிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

நீல மேலாண்மை

முன்னுரை

மனிதனின் இயல்பாக வாழ்க்கை நெறியை எடுத்துக்கூறுவதை இலக்காகக் கொண்டிருப்பது இலக்கியம். இலக்கு + இயல் = இலக்கியம் எனப் பெயராயிற்று. பழந்தமிழர் மரபில் எண்ணற்ற வாழ்வியல் சிந்தனைகள் பொதிந்திருந்தன, அவற்றை வகைத் தொகைப்படுத்தி ‘மேலாண்மை’ குறிப்புகளை முன்னிறுத்தின. அவ்வகையில் ‘நிலமேலாண்மை’ என்ற இத்தலைப்பில் நிலத்தின் தோற்றம், அமைப்பு, ஐவகை நிலம், முதற்கரு உரிப்பொருள், மண்வளம் ஆகியனவற்றை பற்றி பேசப்படுகிறது. அது மட்டுமல்லாமல், வேளாண்மை சிந்தனையில் சிறந்து விளங்கினர். வேளாண் தொழிற்நுட்பத்தில் உழகருவிகள், பயிர்கழற்சி முறை, நெல் வகைகள், நெல்லுக்கு பெயரிடல், போர்த்திறன், இளையோர் கடன், நில அளவை முறையைக் கணக்கிடுதல், பண்பாட்டு மானிடவியல், பண்பாட்டு பொதுமைகள், அகச் சமுதாய பகுப்பு, அகவாழ்க்கையில் களவு, கற்பு நெறி போன்றவற்றை எடுத்துக்கூறும் முகமாக உள்ளன.

மேலும், நாட்டின் பொருளாதாரம், விருந்தோம்பல், ஈகை, நட்பு மொழி வளர்ச்சி, பல்லுயிர் பாதுகாப்பு முறை பற்றி ஆராய்ந்து கூறுவது வாழ்வியல் நோக்கமாக கருதத்தக்கது.

மேலாண்மை

மேலாண்மை என்னும் சொல் முன்பு நிர்வாகவியல் என்றும் அதற்கு முன்பு நிர்வாகம் என்று அழைக்கப்பெற்றது. ஒரு செயலைத் திறம்படச் செய்து முடிக்கும் திறனைக் குறிக்கவந்த சொல்லாகவே கருதப்பட்டது. ‘செய்வதை திருந்தச் செய்’ என்பது முதுமொழி. இது ஒரு கலையாகும். சாதாரண மனிதனை சாதனை மனிதனாக மாற்றிக்காட்டும் வண்ணமே மேலாண்மையாகும். அறிவுப்பூண்ட ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய வாழ்வில் ஓர் இலக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அவ்இலக்கை அடைவதற்கான வழிமுறைகளை உருவாக்கி வாழ்வில் உயர்வு அடையவே விரும்புகிறான். தொடக்கத்தில் இச்சொல்லாட்சி நிறுவனங்களோடு தொடர்புடையதாகவே கருதப்பட்டது. ஒரு தொழிற்சாலை, ஒரு நிறுவனம், ஒரு அரசு, ஒரு வங்கி போன்ற பல்வேறு வகைப்பட்ட தொழில்களில் அவற்றின் தொடர்பான எல்லா செயல்பாடுகளையும் மேற்பார்வையிட்டும் தான் சார்ந்த தொழிலை மேம்படுத்தியும் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரி மேலாளர் (Manager) என அழைக்கப்பட்டார். தான் சார்ந்த நிறுவனத்தின் உயர்வுக்காக அவர் செய்த பல்வேறுவிதமான செயல்பாடுகள் அவருடைய மேலாண்மைத் திறனாகக் கணிக்கப்பட்டது.

மேலாண்மையும் நிர்வாகமும் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் போன்றவை. தன்னுடைய வாழ்க்கை பயணத்தைத் தொடங்கிய ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் முதலடியை எடுத்து வைத்தே முன்னேறினான். அவ்வாறு எடுத்து வைத்த ஒவ்வொரு அடியும் / முயற்சியும் அவர்களுக்கு ஒரு முன்னேற்றப் பாதையை அமைத்துக் கொடுக்கிறது.

**“முயற்சி திருவினை யாக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்”¹**

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கேற்ப அவன் செயல்பாடுகள் அமைகின்ற பொழுது வெற்றி அவனைத் தேடிவரும். தன்னுடைய சமயோசித புத்தியாலும் (Commonsense) உலக நடைமுறையைக் கவனிப்பதாலும் தனக்குரிய முறையை நெறிப்படுத்திக் கொண்டு ஒரு செயலை அவன் செய்யத் தொடங்கி நிருவகிக்கின்ற பொழுது அந்நிர்வாகத்தின்கீழ் அந்நிறுவனம் பெரும்மேம்பாட்டை அடையும்.

மேலாண்மை என்னும் சொல் மேல் + ஆண்மை = மேலாண்மை எனப்படும். “மேலாண்மை என்பதற்கு மேம்பாடு புகழ் மேன்மை என்ற பொருள்”² என கழகத் தமிழகராதி கூறுகிறது. இம்மேம்பாடு என்னும் சொல்லும் மேலாண்மையைக் குறிக்க வந்ததே. இம்மேலாண்மை திறன் என்பது வாழ்வில் உயரத் துடிக்கும் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் உறைந்துக்கிடக்கும். வாழ்வியலில் பல்வேறு நிலைகளிலும் தொடர்புடையது. குடும்பம் > சமூகம் > சமுதாயம் > நாடு என தொடர் இணைப்பைப் பெற்றது.

சிறுவியாபாரிகளும் சிறு தொழில்முனைவோர் கூட தன்னுள் இருக்கும் மேலாண்மைத் திறத்தை அறிந்து அதன்படி தங்களுடைய வியூகங்களை அமைத்துக்கொண்டு பெரும் செல்வந்தரானதை அன்றாட வாழ்வியல் நாம் சந்தித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். வீதி, வீதியாகத் தலையில் முட்டைச் சுமந்து துணி விற்பவர்கள் இன்று துணியுலகத்தில் (Textile World) பெரும் ஏற்றத்தைக் கண்டு இருப்பதைக் காண்கிறோம். ‘வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்’ என்ற பழமொழி மேலாண்மையைக் குறித்ததே.

சோனால் சர்மா (Sonal Sharma) என்பவர் பால் விற்பவர் மகள் (Milk Man) ராஜஸ்தானின் உதைப்பூரைச் சேர்ந்தவர். இவர் மாட்டுக் கொட்டகையில் உறங்கி விடியற்காலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து தன் தந்தைக்கு உதவியதோடு அம்மாட்டுக் கொட்டகையைச் சுத்தம் செய்து ஊரிலுள்ளனோர்க்கு பால் கொடுப்பது போன்ற வேலைகளைச் செய்து கல்லூரியும் படித்தார். தன்னுடைய விடாமுயற்சியினாலும் தனக்கு உண்டான மேலாண்மை சக்தியை உணர்ந்ததனாலும், ராஜஸ்தானில் நீதிபதியாக பதவி ஏற்கும் உயர்வைப் பெற்றார். முறைப்படுத்தப்பட்ட அவருடைய மேலாண்மையின் அவரை நீதிபதியாக அவரை உயர்த்தி உள்ளது. வறுமையில் தான் உயர்வு அடைவதற்கு எந்த வழியும் இல்லை என்று சோர்ந்திருந்தால் சோனால் சர்மாவால் இத்தகைய வெற்றியை அடைந்திருக்க முடியாது. தன்னுடைய பலவீனத்தைப் (பொருளாதார வீழ்ச்சி) பலமாக மாற்றிக் கொண்டுத் தன்னுடைய மன உறுதியாகிய மேலாண்மைத் திறத்தினால் இத்தகைய உயர்வை அடைந்துள்ளது வெளிப்படையே. திட்டமிட்டு செயல்படும் எக்காரியமும் வெற்றியைக் கொண்டுவரும் மனம் இருந்தால் வழி உண்டு.

“மனித இனம் தொடங்கிய போதே மேலாண்மையும் துளிக்க ஆரம்பித்தது. புராதன மனிதனிடம் துளிர்விட்ட தலைமைப் பண்பும் வழிநடத்தும் இயல்புகளுமே அவனை இயற்கையோடு இயையவும் இடர்களைத் தாண்டி நீடிக்கவும் உதவின. இரண்டு கால்களில் நிமிர்ந்தபோது அவனால் இன்னும் தீர்க்கமாகத் தன்னுடைய கட்டமைப்புகளைச் செதுக்கவும்

முயன்றிட முடிந்தது. அவனால் குழுவாகச் செயல்பட்டு இயற்கையின் சீற்றங்களை எதிர்கொள்ள முடிந்தது. அவர்களின் ஒருவன் முன்னின்று அவர்களை ஒழுங்குப்படுத்தவும், நிர்வகிக்கவும் சாத்தியமானது. அவனால் தனக்குப் பொருத்தமானச் சுற்றுச்சூழலைத் தானே உருவாக்கிக் கொள்ளமுடிந்தது. மனிதனுடைய மேலாண்மைப் பண்பு அவனுடைய நேரத்தை உருவாக்கத் தொடங்கியபோதே உருவானது”³ என்ற இறையன்புவின் கூற்று. சாதாரண மனிதன் அசாதாரண மனிதனாக மாறியத் தொன்மை வரலாற்றை விவரிக்கின்றது. பண்டைத் தமிழரின் நேர மேலாண்மைச் சிந்தனை எந்தளவுக்கு அவருடைய வாழ்வில் உயர்வு தந்ததை முதல் இயலில் கண்டோம்.

மேலாண்மை என்பது நிறுவனங்களுக்கு மாத்திரம் இல்லை. நம்முடைய வாழ்வில் ஒவ்வொரு செயலிலும் அது கலந்திருக்கிறது. வீடு தொடங்கி நாட்டை விவரிப்பது வரை மேலாண்மைப் பண்பு தொடர்கிறது. அரசு என்னும் நிறுவனத்தின் தலைவனான அரசன் தன் நாட்டிற்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் உயர்வை அளிக்கக்கூடிய பல்வேறு செயல்பாடுகளைச் செய்து பெரும் புகழையும் மேம்பாட்டையும் அடைந்தான் என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. தனக்கென நினையாது பிறருக்கெனத் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் பண்பு கொண்டவர்களாலேயே இந்நிலவுலகம் இயங்குகிறது என்பது சங்கப் புலவரின் கணிப்பு.

நிலம் (Land)

நிலம் என்பது ஐம்பூதங்களில் ஒன்று. இது நீர்போல் இயங்காது. ஒரே இடத்தில் நிலையாக நிற்கும் ‘நில்’ என்னும் வேர்ச் சொல்லிலிருந்து நிலம் என்ற சொல் உருவானது. மனிதனும் பிற உயிரினங்களும் நிலைப்பெற்று இருப்பதற்கானது என்று கூற இடமுண்டு. உயிரினங்களின் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாக விளங்குவது நிலம். நிலமானது மிகவும் திடமானது. மண்ணும் அதனில் ஊறும் நீர், நெருப்பு ஆகியவையே நாம் தொட்டு உணரக்கூடிய தன்மைக் கொண்டவை. மண், அம்மண்ணோடு உறவாகும் உயிருள்ள, உயிரற்ற உயிரினங்களோடு தன்னை இணைத்துக் கொள்ளும் சிறப்புடையது. இதையே,

“மண் திணிந்த நிலனும்
நிலன் ஏந்திய விசம்பும்
விசம்புதைவரு வளியும்
விளித்தலைஇய தீயும்
தீமுரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பூதத்து இயற்கை போலப்”

(புறம் : 2:1-6)

என்ற புறநானூற்று வரிகள் உரைக்கின்றன. அறிவியல்படி அணுக்களின் கூட்டமைப்பால் எப்பொருளும் தோற்றம் பெறும் என்று கூறுவது போன்றே மண் அணுக்களால் ஆனது என்பதை குறிக்கவே ‘மண் திணிந்த’ என்ற சொல்லாட்சி மேற்கண்ட பாடலில் கையாளப்பட்டுள்ளது. “மண்ணுக்கும் நீருக்கும் உள்ள உறவு, மண்ணுக்கும் காற்றுக்கும் உள்ள உறவு, மண்ணுக்கும் வெப்பத்திற்கும் உள்ள உறவு என்பதோடு அல்லாமல் மண்ணுக்கும் மரம், விலங்குகள் என்று பல உயிரினங்களுக்கும் உள்ள உறவுகள் வளர்ந்து வளர்ந்து ஒரு கெழுமைப்பாடு (Complexity) ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதன் பயனாக ஒழுக்கலாறுகளிலும் தனித்தன்மை வந்துவிடுகிறது. இந்த இயங்கியல் தன்மை பல்வேறு புதிய

புதிய உயிரினங்கள் முதலாக சிந்தனை வரையாக எத்தனையோ மாற்றங்களை நிகழ்த்தி விடுகிறது”⁴ என்கிறார்.

மூன்று புறம் கடலாக நீரில் மூழ்காத திண்மையான மேற்பரப்பைக் கொண்டதாகவும் அமைகிறது. இந்நிலத்தின் மேலேயே மனிதன் உள்ளிட்ட ஏனைய உயிருள்ள, உயிரில்லாத பொருள்களின் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன. பல்வேறு இயற்கை வளங்களுக்கும் (ஆறு, மலை, கடல்) இந்நிலமே அடிப்படையாகும். இந்நிலத்தின் தோற்றத்தை நம்மால் வரையறுத்துக் கூற முடியாது. மனிதனால் ஆக்க முடியாது. அம்மண்ணினின்றும் வேறொன்றை வேண்டுமானால் அவனால் உருவாக்க முடியும். மனிதனின் உற்பத்திக்குப் பயன்படும் ஒரு மூலதனமாகவும் இந்நிலம் செயல்படுகிறது. இதிலுள்ள இயற்கை வளங்கள், கனிமப்பொருள்கள் கொடையாக விளங்குகின்றன. செயலற்றது போல் இருப்பினும் மனித முயற்சி மற்றும் ஏனைய காரணிகள் போன்றவற்றின் இணைப்பினால் இந்நிலம் செயல்பாடுள்ளதாக ஆகிறது. இடம் பெயரும் தன்மையற்றது; மூலவளங்களின் கருவூலமாக விளங்குகிறது.

நிலத்தின் அமைப்பு

பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் இயற்கையோடு கொண்ட உறவின் மூலமாகத் தன்னுடைய குழு உறவை அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. தன் வாழ்வியலை இயற்கையோடு கொண்ட பிணைப்பின் வழியாகவே நடத்திக் கொண்டு வந்தன. இந்நிலமே ஐம்பூதங்களின் இணைப்பால் ஆனது என்பதை தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

“நிலம்தீ நீர்வளி விகம்போ டைந்துங்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை ஐம்பால் இயனெறி வழாமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்”⁵

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட ஐம்பூதங்களைப் பற்றி பாமயன் குறிப்பிடுவதாவது. பூதியலை (Physics) குறித்து தொல்காப்பியம் சுட்டப்படுவது. ‘பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்விடத்தைக் குறிக்க வருகின்றபொழுது நிலம் இயற்கையின் கூறாகவே உள்ளது’ என்றும் தமிழர்கள் தங்களது வாழ்விடத்தை இயற்கையின் கூறுகளாகவே வகுத்துள்ளனர். இது வேறு எந்த பண்டைய நகரங்களிலும் காணக்கிடைக்காத ஒன்றாக உள்ளது என்று குறிப்பிட்டவர்கள் கீழ்க்காணும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் நிலங்களுக்கான பெயர்களை கூறுவதாக சுட்டியிருப்பது இவண் நோக்கத்தக்கது.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”⁶

மாயோன் மேய என்ற நூற்பாவின் இறுதியில் “சொல்லிய முறையில் சொல்லவும் படுமே” என்று கூறியதன் மூலம் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே தமிழர்கள் தங்கள்

நிலப்பரப்பை முறையாக பகுத்துள்ளனர் என்பதன் அடிப்படையில் ஐந்திணையாக நிலப்பகுப்பை அவர் கூறியுள்ளதும் வெளிப்படை. திணை என்னும் சொல் இன்றைய ‘சூழலியல் அறிவியல்’ (Environment Science) நோக்கில் திணையியல் என்னும் துறை வளர்ந்து வருகிறது. “ஓர் உயிரினத்திற்கும் அதை சுற்றியுள்ள பிற உயிரினங்களுக்கும் அதன் சுற்றுப்புறத்திற்கும் உள்ள உறவை” பற்றிய படிப்பு திணையியல் கூறுகிறது. இதை விளக்கிய பாமயன் “திணையென்ற தமிழ் சொல்லுக்கு வாழிடம் என்பது மட்டுமல்லாது ஒழுக்கலாறு என்ற மற்றொரு ஆழமான பொருளும் உள்ளது. இன்றைய புதிய (Modern) அறிவியல் கூறும் விளக்கத்தை உள்ளடக்கியதாக ‘திணை’ என்ற சொல் இருப்பதைக் கண்டு நாம் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை இயற்கையோடு இயைந்த இத்திணை கோட்டாடுமாந்தர் விடுதலை மட்டுமன்றி ஒட்டுமொத்த உயிரின விடுதலைக்கு வழிகாட்டுகிறது”⁷

ஐவகை நிலத்தோற்றம்

பண்டைத் தமிழர்கள் ஐவகையாக நிலத்தை வரையறை செய்ததை முன்னர்க் கண்டோம். இத்தகைய நிலவியல் அமைப்பு அந்தந்த நிலத்திற்குரிய பருவநிலைக்கு ஏற்ப அமைக்கப்பட்டது என்பதை “தமிழ் நாட்டின் நிலவியல், தட்பவெப்ப நிலைகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது”⁸ என்று மேனாட்டரின் கருத்தை தனிநாயகம் அடிகள் குறிப்பிடுகிறார். மேலாட்டு அறிஞர்களின் தன்கருத்துக்கு அரண் செய்யும் வகையில் சுட்டியிருப்பது இவண் நோக்கத்தக்கது. சங்கப் புலவர்கள் ஐவகை நிலங்களைப் பற்றி கூறுவதாவது,

**“மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணை
சுட்டி ஒருவர்ப்பெயர் கொளப் பெறார்”⁹**

சங்கப் புலவர்கள் தாங்கள் எடுத்துக் கொண்ட உரிப்பொருளுக்கு ஏற்றவகையில் நிலத்தைத் தெரிவுசெய்து அதனைப் பின்னணியாக அமைத்துக் கவிதைகளை இயற்றினர். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற நிலப்பகுப்புக்கு ஏற்பத் முதற்பொருளையும் கருப்பொருளையும் வகுத்துள்ளனர். ஒவ்வொரு புலவர்களும் தான் இருந்த நிலப்பகுதியை ஆராய்ந்துக் கண்டறிந்துள்ளனர். அந்நிலப் பெயரின் அடிப்படையில் பல புலவர்கள் இருந்துள்ளனர் சான்றாக கலித்தொகை இயற்றிய புலவர்கள் அந்தந்த நிலத்திற்குரிய பாடல்களை பாடுவதல் வல்லமைப் பெற்றிருந்தனர்.

முல்லை - ஓரம்போகியார், நெய்தல் - அம்முவனார், குறிஞ்சி - கபிலர், பாலை - ஓதலாந்தையார், முல்லை - பேயனார் இப்பெயர்களால் அறியமுடிகிறது.

குறிஞ்சி நிலம்: மலைகள் நிறைந்த நிலமாக இருப்பதால் அங்கு விளையக்கூடிய பொருள்களைக் கொண்டு அந்நிலவாழ் மக்கள் பயன் அடைகின்றனர். குறிப்பாக மா, பலா, தேன், திணை, இன்னும் பல மலையில் விளையும் பொருட்களே மக்களுக்கு மூலதனமாக இருக்கின்றன. வாழ்விட சூழலுக்கு ஏற்ப தொழில் அமைவு கொண்டிருப்பதால் நில மேலாண்மைக்கு சிறந்த நிலமாக இருந்து வருகிறது.

மலைகளும் குன்றுகளும் அதைச் சார்ந்த பகுதிகளும் குறிஞ்சி நிலமென அழைக்கப்பட்டன. தலைவன் தலைவி சந்திப்பதற்கு இந்நிலப்பகுதி பின்னணியாக அமைகிறது. குறிஞ்சிநிலத் தலைவர்களைப் பற்றி பாடப்படும் புறப்பாடல்களில் அவர்கள் ஆளும் மலைப்பகுதிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளும் உண்டு நிலமாக குறிஞ்சி நிலம் காணப்படுகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்தைப் பற்றி அதன் சிறப்புப் பண்புகள் பலவற்றையும் கபிலர் இயற்றிய 261 அடிகள் கொண்ட குறிஞ்சிப்பாட்டு கொண்டுள்ளது. ஒரு வகையில் இத்தகைய பாடல்கள் அவ்வகை கவிஞர்களின் தனித்தன்மைகளை (Speciality) உணர்த்தியதால் இத்தகைய அடைமொழியோடு குறிஞ்சிக்கு கபிலன், என அழைக்கப்பட்டது. “முழை இடங்களிலே தங்கும் புலியும் யாளியும் கரடியும் எருதும், யானையும் வலியினாற் கெடுக்கும் தறுகண்மையை உடைத்தாகிய வெவ்விய சினத்தையுடைய உருமேறும், கொடுந் தெய்வமும் இரை தேடித் திரியும் பாம்பும் போதற்கரிய சுழியிடத்தே திரியும் வளைந்த தாளையுடைய முதலையும் இடங்களும் கராமும்.”¹⁰

மலைபடுகடாம் பாடல்களில் அடர்ந்த காடுகள் அதைச் சூழ்ந்த குன்றுகள் பற்றிய வர்ணனைகள் முதன்மையாக இடம் பெற்றுள்ளன. நன்னன் சேய் நன்னன் என்ற குறுநிலத்தலைவன் ஆட்சிபுரிந்த நிலப்பகுதியின் காட்சிகளையும் ஒலிகளையும் உயிரோட்டமாக இந்நூல் சித்திரிக்கின்றது.

முல்லை நிலம்: மலைப்பகுதிகளிலிருந்து (மேட்டுப்பகுதி) இறங்கி வரும் பொழுது அதன் நிலத்தோற்றமே மாறிவிடுகிறது. தரைப்பகுதி, சரிவான நிலப்பகுதி அங்கும், இங்கும் சிறு குன்றுகள், அடர்ந்தகாடுகள் நிறைந்தப் பகுதி முல்லை நிலம் மேய்ச்சலுக்குரிய நிலம். நிலயமைப்பைக் கொண்டு ஆநிறைகள் மேய்ச்சல் மூலமாக வருமானம் ஈட்டி சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

மருதநிலம்: இயற்கையில் ஆறு, வயல், நீர் நிலை நிறைந்தப் பகுதி மனிதன் நிலத்தில் வேளாண்மையென்னும் செயல்பாட்டைத் தொடங்கிய இடமாக இம்மருத நிலப்பகுதி விளங்குகிறது மருதநிலம். நிலம் தந்த கொடையால் செல்வ மிகுதிப்பெற்று நாகரிக மக்களாக இப்பகுதி மக்கள் விளங்கினர். நதி நாகரிக வாழ்க்கைக்கு எடுத்துக்காட்டான நிலப்பகுதி ஆகும். மருத நில வேளாண்மை நிலத்தைப் பயன்படுத்துவதில் அவர்கள் கொண்ட தகுதிபாட்டுக்குச் சான்றாக அமைகிறது. மனித மேம்பாட்டின் சிறப்பான சான்றாக அமைந்தது. தன் திறத்தால் நிலத்தைத் தனக்குரிய முறையில் ஆட்படுத்திக் கொண்டதை இவை உணர்த்துகின்றன.

நெய்தல் நிலம்: நெய்தல் நிலப்பகுதி, கடல், உப்பளம், உப்பளங்கழி, ஓதம் நிறைந்த சதுப்பு நிலப்பகுதியாகும். இவ்விடத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு தாவரங்களின் பங்கு மிகக் குறைவு. அவ்வாழ்விட மக்களின் முதன்மையான தொழிலாக மீன் பிடித்தல், உப்பு காய்ச்சுதல், முத்துக்குளித்தல் கொண்டு சிறப்பான வாழ்வாதாரங்களின் அடிப்படையில் வாழ்ந்து வருகின்றன.

பாலை நிலம்: மழைவளம் குன்றிய நிலையில் காணப்பட்ட வறட்சிநிலையே பாலைவனமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. வழிப்பயணிகளில் பயணத்தில் எந்தவித ஆறுதலும் அளிக்காத பெரும் வறட்சிப் பகுதியாகவே இப்பாலை காட்டப்படுகிறது. சங்கப் பாக்களில் உடன்போக்கு செல்லும் தலைவன் தலைவிக்கு வாழ்க்கையின் எதிர்காலம் ஒரு கேள்வி குறியாகவே இருக்கும். இவ்விடம் வாழ்வியலுக்கு ஏற்ற நிலம் அல்ல. “விரிந்த பரந்த நெடிய மணல் பரப்பு பொதுவாக உயிரினங்கள் வாழ்வதற்கு பொருத்தமற்ற சூழல் நீரற்ற வறண்ட பகுதி, வெப்பம், மிக்க நிலப்பகுதி சூழல் காற்று (சுழன்று வேகமாக வீசும் காற்று) மிகுந்தப் பகுதி வழிப்பறிக் கொள்ளையர்கள் (வழிப்போக்கர்களைத் தாக்கி அவர்களின் பொருள்களைக் கவர்ந்து செல்வோர்) வாழும் பகுதி”¹¹

முதற்கரு உரிப்பொருள் வகைப்பாடு

பழந்தமிழர்கள் நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல்வேறு வளர்ச்சிக் கண்டனர் என்பதை ஐந்திணைப்பகுப்பின் மூலமாக நாம் கண்டோம். ஐந்திணையை மையமாக வைத்த முந்தையோர் தட்பவெப்ப நிலை, பருவகாற்று மாற்றம் இவற்றின் அடிப்படையில் அந்நிலத்தை முதல் கரு உரி என மூன்றுவகை நிலையாக வகைமைப்படுத்தினர். திணையியல் கோட்பாட்டை வளர்த்த நம் பழந்தமிழர் நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப முற்கூறிய முப்பொருளையும் (முதற், கரு, உரி) அமைத்ததைத் தொல்காப்பியத்தின் வழி நாம் காணும் பொழுது நில மேலாண்மைச் சிந்தனையில் பழந்தமிழர் கொண்ட பேரறிவு நமக்குப் புலப்படும்.

முதற்பொருள் - காலம்: நிலம், பொழுது ஆகிய இரண்டும் முதற்பொருளில் அடங்கும்.

**“முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுது திரண்டின்
இயல் பென மொழிப இயல்பு உணர்ந்தோரே”¹²**

என்னும் நூற்பா மேற்கூறிய கருத்தை விளக்குகின்றது. தமிழர்களின் திணையியல் கோட்பாடு மிகச்சிறப்பாகப் பேசப்படும் முன் உலகம் என்பது ஒரு திணை. ‘மண்டிலம்’ (Ecosystem) இது இயல்பாக அமைந்த ஒன்றாகும். தனக்கேயுள்ள இயல்பான தன்மையில் இவ்வுலகம் இயங்கி வருகிறது. இன்றைய அறிவியல் ‘அமைவு’ (system) என்பதைப் பற்றியும், ‘அமைப்பு’ (Structure) என்பது பற்றியும் பேசுகிறது. அமைப்பிலிருந்து ஒன்றை அகற்றவோ சேர்க்கவோ இயலும். ஆனால் அமைவில் இருக்கும் ஒன்றை அகற்றினால் அது இயங்காது. இதற்குச் சான்று உணவு மண்டலம். உடல் என்னும் அமைவு பல்வேறு உறுப்புகளை உடையது (கண், காது, மூக்கு, உணவு செரிமான உறுப்பு, நுரையீரல்) போன்றவைகளால் ஆனது இவற்றின் எந்த உறுப்பைப் பிரித்தாலும் உடல் இயக்கத்தில் முழுமை இருக்காது. இவ்விடத்து ஒளவையார் கூறும்,

**“அரிது அரிது மானிடராய் பிறத்தல் அரிது
அதனினும் கூன் குருடு பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது”¹³**

என்னும் மொழி உய்த்துணரத்தக்கது. உடல் உறுப்பில் ஒரு அமைப்பு நீங்கினால் அது ஊனம் யென்றே கருதப்படும் முழுமையான அமைவே உயிரோட்டமானது. அமைப்பு நிலையில் எதை வேண்டுமானாலும் நம் விருப்பத்திற்கு ஏற்றப்படி மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளலாம்

(சான்று – வீடு கட்டுவது, உடை) ஆனால் அமைப்பு நிலையில் இயல்பு, இயல்புணர்ந்தோர் என்னும் சொல்லாட்சி நிலமேலாண்மை குறித்த பண்டைத் தமிழரின் பட்டறிவை நமக்கு விளக்கி நிற்கின்றது. இந்த இயல்பு தன்மையை **அமைவு** என்றும் **அமைப்பு** என்றும் மேலே கண்டோம். நிலவியல் குறித்த சிந்தனை சங்ககால மக்களுக்கு ஆழமாக இருந்ததனால் தான் வாழும் இடத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரித்தனர் என்பதும் நாம் அறிந்ததே, அப்படி அமைக்கப்பட்ட நிலத்தைச் சரிவர நிலைபேறு செய்வதற்குக் காலத்தை ஓர் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர்.

காலம் ஒரு சக்கரம் இன்றைய அறிவியலில் நீளம், அகலம், உயரம் என்ற மூன்று அளவைகளோடு பிரிக்க முடியாத நான்காவது அளவாகக் **‘காலம்’** என்னும் அளவையே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். **‘காலம்’** என்னும் தத்துவம் எல்லாவகை நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்திக்காட்டுகிறது **“காலம் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்”** என்னும் பழமொழி இவண் எண்ணத்தக்கது. இக்காலமே இன்றைய மேலாண்மை துறையில் கால மேலாண்மை (Time Management) என அழைக்கப்படுகிறது. இதன் முக்கியத்துவத்தை அறிந்ததால் வாழும் நிலப்பகுதியின் காலங்களைப் **பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது** என வகுத்தமைத்தனர். பெரும்பொழுதில் ஆண்டின் பருவநிலைகள் (கூதிர், இளவேனில், முதுவேனில், கார்காலம்) போன்றவையும், ஒரு நாளின் பகுதியைச் சிறுபொழுதாகவும் கணக்கிட்டு நெறிப்படுத்தினர். (வைகறை, விடியல், கருக்கல், நண்பகல், ஏற்பாடு, சந்தி, மாலை, இரவு, நள்ளிரவு). அந்தந்தக் காலத்தில் செயல்கள் நடைபெற வேண்டும் என வரையறைச் செய்யப்பட்டன. இவ்வரையறைகள் அகப்பாடலில், காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த நான்காவது பரிணாமமாகிய காலம் என்பதே நேரமேலாண்மைக்கு உரியதுயென விளக்கவந்த வெ.இறையன்பு, “ஒரு செடி வளர்வது உதிர்வது சிதைவது என்று எல்லாம் நிகழ்வுகளையும் காலம் என்கிற நான்காவது பரிணாமத்தின் காரணமாகவே சந்திக்கிறது”¹⁴ என்று விளக்குகிறார். ஒரு மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான உருவ மாற்றங்களும் வளர்ச்சியும் காலத்தின் விளைவாக ஏற்படுகின்றன. காலம் பயணித்ததை,

**“தலையோர், நுங்கின் தீஞ்சேறு மிசைய,
இடையோர், பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்,
கடையோர், விடுவாய்ப் பிசிரோடு சுடு கிழங்கு நுகர,
நிலமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ
வேந்துபீடு அழித்த ஏந்துவேல் தானையொடு”**

(புறம் : 225:1-5)

என்னும் அடிகள் மிக அழகாக நலங்கிள்ளியின் படைச் செலவு பற்றிக் குறிப்பிட்டுக் கூறியுள்ளது. காலை நிலைகளையே அவன்படை கடந்து சென்றது எனக்கூறுவதே இவ்விடத்து பொருத்த முடையதாக அமைகிறது. காலம் கடந்து செல்வதை இத்தகைய குறிப்பு நிலையில் கூறுவதன் மூலம் காலம்பற்றிய தன் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். படையின் நீட்சியும் சுட்டப்படுகின்றது. இக்காலக் கொள்கையே ஜன்ஸ்டைனின் சார்பு நிலைக் (Relativity) கொள்கையாகப் பின்னால் வளர்ந்தது. ஒரு பொருளின் பொருண்மை (Mass) நிலையானதன்று. மாறாக வேகத்திற்கு ஏற்ப மாறுகின்றது என்பது ஜன்ஸ்டைனின் வாதம். ஒருபொருள் விரைவாகப் போகும் பொழுது காலமும் இடமும் சுருங்கிக் கொண்டே

போகின்றன. ஓர் இடத்தைக் கால்களால் நடந்து கடப்பதற்கும், விரைவு வண்டியில் கடப்பதற்கும் இடையேயுள்ள காலக்கணக்கே இச்சார்பியல் தன்மையாகும். இது ஒரு காலமேலாண்மை சிந்தனையாகும்.

**“கடும்பரிப் புரவித் கால்வல் நெடுந்தேர்
நெடுங்கொடி முல்லையொடு தளவுமலர்உதிர
விரையுபு கடைஇநாம் செல்லின்
நிரைவளை முன்கை வருந்தலோ இலளே”**

(ஐங் : 422)

என்ற ஐங்குறுநாற்று பாடல் தலைவனின் விரைவு மனநிலையைப் புலப்படுத்துகின்றது. விரைந்து சென்றால் செல்லும் தூரம் குறைந்து தலைவியைக் குறித்த நேரத்தில் காணலாம் என்ற தலைவனின் மனப்பாங்கு இப்பாடலில் காணமுடிகிறது. சங்ககால காலமேலாண்மை போலவே தற்காலத்திலும் நிகழ்கின்ற ஒரு நிறுவனத்தில் தனிஒருவராகப் பெருமளவு வேலை செய்கின்ற பொழுது காலம் நீட்டித்து கொண்டே செல்கிறது எனச் சலிப்பு, சோர்வு ஏற்படும். ஆனால் தகுந்த துணையொடு அதே செயலைச் செய்யும் பொழுது அப்பணி விரைவாகவும் நிறைவாகவும் நடந்துவிடுகின்றது. இதுவே கால மேலாண்மையாக நிறுவனங்களில் கருதப்படுகிறது.

**“நனி சேய்த்து என்னாது, நல்நே ஏறிச்சென்(று)
இலங்கு நிலவின் இளம்பிறை போலக்
காண்டுவெம் தில்லாவள் கவின்பெறு சுடர்நுதல்**

விண்உயர் அரண்பல வெளவிய மண்ணுறு முரசின் வேந்துதொழில் விடினே”

(ஐங் : 443)

சங்க அகப்பாடல்களில் பொருளீட்டுவதற்காகவும், வேந்தனுடைய வினை காரணமாகத் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்கின்றான் தலைவன். தன்பிரிவை எண்ணி வருந்தும் தலைவிக்குச் செயல் முடிந்ததும் கார்காலத்தில் திரும்பி வருவேன் என வாக்குறுதி தந்து செல்வான். வினைமுடித்த தலைமகன், தலைவிக்குத் தான் கொடுத்த வாக்குறுதியை எண்ணித் தேரை விரைவாகச் செலுத்தத் தேர்பாகனை ஏவுகின்றான். ஐங்குறுநாற்றில் ‘தேர்வியம் கொண்ட பத்து’ என்னும் பகுதியில் வரும் 10 பாடல்கள் ‘காலம் பொன் போன்றது’ ‘கால விரையம் தீமையானது’ என்னும் சிந்தனையை அத்தலைவன் கொண்டிருந்தான் என்பதற்கு சிறந்த சான்றாக அமைகின்றன.

**“சாய் இறைப் பணைத்தோள், அவ்வரி அல்குல்,
சேயிழை மாதரை உள்ளி நோய்விட
முள்ளிட்டு ஊர்மதி வலவ! நின்
புள்இயல் கலிமாப் பூண்ட தேரே”**

(ஐங் : 481)

என்னும் அடியில் தலைவியைக் காணத்துடிக்கும் தலைவனுடைய மனவிரைவை வெளிப்படுத்துகிறது. குதிரையை முடுக்கி விரைவாகத் தேரைச் செலுத்து என ஆணையிடுகிறான். வினை முடிந்ததும் திரும்புவேன் என்றதன் வாக்கைக் காப்பாற்றத் துடிக்கிறான் தலைவன். காலம் நீட்டித்தால் தன் தலைவி மிகவும் கவலைக்கு உள்ளாகி விடுவாளே என்ற கவலை. “வரலாற்று ஆசிரியர் ஒருவர் ஒரு நாட்டின் பூகோளம் (Geography) அதன் சரித்திரத்தைத் தீர்மானிக்கிறது.”¹⁵ தவறான காலத்தில் செய்யப்படும் செயல்கள்

சிறப்பான பலனை அளிப்பதில்லை அதற்கு மாறாக காலமும் இடமும் கருதி ஒரு காரியத்தைச் செய்தால் உலகமே கைகூடும் என்பது வள்ளுவர் அறிவுரை.

**“ஞாலம் கருதினுங் கைகூடும் காலம்
கருதி இடத்தால் செயின்”¹⁶**

என்னும் குறளில் இடமும் காலமும் ஒரு செயலைச் சிறப்பிக்கின்றன என குறிப்பிடுவது இவண் கருதத்தக்கது. ‘பருவத்தே பயிர்’ என்னும் பழமொழியும் காலம் பற்றிய விளக்கத்தை நமக்கு அளிக்கிறது. வானிலை பற்றிய சங்க புலவர்களின் அறிவும் அவர்களுடைய காலமேலாண்மைக்குச் சிறந்த சான்றாக அமைகின்றது. மழை, காற்று, பருவநிலை மாறுதல்கள், இவை வருகின்ற நேரம், அதன் இயக்கம் பற்றிய சிந்தனைகள் இவைகளுக்கெல்லாம் காலத்தின் மீது கொண்ட அறிவுத் தன்மையை விளக்குவனாக அமைகின்றன. நாழிகை கணக்கு குறித்த செய்திகளும் அவர்களுடைய காலமேலாண்மையை விளக்குகின்றன.

பழங்காலத்தில், இன்றுள்ளதுபோல கடிகாரங்களோ, நாள்காட்டிகளோ பொழுதினை அளப்பதற்கு இல்லை. இருப்பினும் தம்முடைய கூர்த்த மதி நுட்பத்தினால் காலக்கணக்கு தவறாது தங்களுடைய செயலைச் செய்து முடித்தனர். (முல்லை பாட்டு: 57-58) என்ற பாடல் வழியாக நாழிகையைக் கணக்கிட்ட நிலை பெறப்படுகிறது. கால மேலாண்மையில் அவர்கள் கொண்ட பல்வேறு செயல்முறைகள் நமக்குச் சான்று பகர்கின்றன. “வேளாண்மையியல் இது போன்ற செய்திகளைக் காணியிலும். இடம் (அ) நிலம் 64 கலைகளில் நிலத்தேர்ச்சி (Selecting Land) என்பது ஒரு கலையாக கருதப்பட்டது”¹⁷ என இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிடுகிறார். எந்த இடத்தில் ஒரு செயலைச் செய்யத்தொடங்கலாம் என்னும் அனுபவ தேர்ச்சியே அச்செயலைச் முழுமையாக்கும். தொடக்கத்தில், மலை பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் தங்களுடைய உணவுத் தேவைக்காக இயற்கையில் கிடைத்தப் பொருள்களை உண்டதோடு வாய்ப்புக்கிட்ட இடத்து வேளாண்மை செய்ததையும் அறிக்கின்றோம்.

இதற்கு மாறாக பாரியின் பறம்பு நாட்டில் திட்டமிட்டு செய்யப்பட்ட புன்செய் வேளாண் பற்றியும் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. காலமறிந்து உழவர் பயிர் செய்த பொருட்கள் நன்கு பயனுடையதாக இருக்குமெனக் கபிலர் குறிப்பிடுகிறார்.

**“வெப்புள் விளைந்த வேங்கைச் செஞ்சுவல்
கார்ப்பெயல் கலித்த பெரும்பாட் ஈரத்துப்
பூமி மயங்கப் பலவுழுது வித்திப்
பல்லி ஆடிய பல்கிளைச் செவ்விக்
களைகால் கழாலில் தொடுஒலிபு நந்தி
மென்மயில் புனிற்றுப்பெடை கடுப்ப நீடிக்
கருந்தாள் போகி ஒருங்கப் விரிந்து
கீழும் மேலும் எஞ்சாமைப் பலகாய்த்து
வாலிதின் விளைந்த புதுவரகு அரியத்
தினைகொய்யக் கவ்வை கறுப்ப அவரைக்
கொழுங்கொடி விளர்க்காய் கோட்பத மாக**

.

வருந்தா யாணர்த்து”

(புறம் : 120:1-16, 16)

குறிஞ்சி, முல்லை ஆகிய இரண்டு நிலப்பகுதியை வன்புலமாகக் கருதினர். குறிஞ்சி நிலத்தில் திணையை விதைத்தனர். இதுவே அவர்களுடைய முக்கிய பொருளாகும். தங்களுடைய உழைப்பின் பயனானத் திணையை விலங்குகள் அழிக்காத வண்ணமாக உயர்ந்த பரண்களை அமைத்து, அவற்றில் காவல் செய்தனர். திணையை உண்ணவரும் பறவைகள், விலங்குகள் மீது கவண் உமிழ் கற்களை வீசுவர். அக்கற்கள் அவரையின் குறுந்தளிர்களை உண்டு நிற்கும் குரங்கு துரத்துவதோடு, பன்றிகளையும் கொல்ல வல்லன என்ற செய்திகளை,

“புலந்து புனிறு போகிய புனஞ்சூழ் குறவர்
உயர்நிலை இதணம் ஏறிக் கைபுடையுஉ
அகன்மலை இறும்பில் துவன்றிய யானைப்
பகல்நிலை தளர்க்கும் கவண்உமிழ் கடுங்கல்
இருவெதிர் ஈர்ங்கழை தத்திக் கல்லெனக்
கருவிரல் ஊகம் பார்ப்போடு இரிய
உயிர்செகு மரபின் கூற்றத் தன்ன
வரும்விசை தவிராது மரம்மறையாக் கழிமின்”

(மலை : 203-210)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பயன்படுத்தாத நிலத்தில் மனித முயற்சியினால் உற்பத்தியை தொடக்கம் செய்த வேளாண்மைத் திறத்தை வன்புலம் வேளாண்மை நமக்கு உணர்த்துகின்றது. குறிஞ்சி நில மக்கள் தங்களின் அறுவடைக் காலத்தை வேங்கை மரம் பூப்பதைக் கொண்டு அறுவடைக் காலத்தைக் கணக்கிட்டனர் என்பதை,

“வரைந்து வரல் இரக்குவம் ஆயின், நம் மலை
நல்நாள் வதுவை கூடிநீடு இன்று
நம்மொடு செல்வர்மன் - தோழி! மெல்ல
வேங்கைக் கண்ணியர் எருது எறி களமர்
நிலம் கண்டன்ன அகன் கண் பாசறை
மென்திணை நெடும்போர் புரிமார்
துஞ்சு களிறு எடுப்பும் தம் பெருங்கல் நாட்டே”

(நற் : 125)

என்னும் நற்றிணைப் பாடலால் அறியலாம், அவர்களின் அறுவடை முடிந்தபின்னர் திருமணப் பேச்சுகளும் வேங்கை மரத்தடியின் நிழலிலேயே முடிவு செய்யப்பட்டன என்பதை,

“..... நம் வள்ளையுள்
ஒன்றி நாம் பாட, மறைகிறது கேட்டு அருளி
மென்தோட் கிழவனும் வந்தனன்: நூங்கையும்
மன்றம் வேங்கைக் கீழ் இருந்து
மணம் நயந்தனன், அம் மலைகிழவோற்கே”

(கலி : 41)

என்னும் கலித்தொகைப்பாடலும் பருவம், இயற்கை குறித்த தெளிந்த அறிவு இருந்தது என்பதை உணர்த்துகின்றன. மழைபொழியும் காலத்தில் கீழைக்காற்று வீசும் காலம் எனக் கண்டறிந்தனர்.

“கொண்டல் ஆற்றி விண்தலைச் செந்இயர்,
திரைப் பிதிர் கடுப்ப முகடு உகந்து ஏறி
நிரைத்து நிறை கொண்ட கமஞ்சூழல் மாமழை
அழிதளி கழிப்பிய வழிபெயற் கடை நாள்,
இரும்பனிப்பருவத்த மயிர்க் காய் உழுந்தின்
அகலிலை அகல வீசி, அகலாது
அல்கலும் அலைக்கும் நல்கா வாடை”

(நற் : 89:1-8)

என்னும் பாடல்வழி அறியலாம். மழைக்காலம் நீங்கி **கார்ப்பருவத்தின்** முன்பனிக் காலத்தில் உளுந்துப் பயிர் காய்த்துக் குலுங்கும் என்பதை அறிந்திருந்தனர். சங்ககால மக்கள் வேங்கை மரம் பூப்பதைக் கண்டு அறுவடைக் காலத்தை கணக்கிட்டதையும் பின்னர் திருமண நிகழ்வுகளை முடிவு செய்யும், காலமாகவும், மழைபொழியும் காலத்தில் கீழைக்காற்று வீசும் காலமாகவும், கார்ப்பருவத்தின் முன்பனிக் காலத்தில் உளுந்துப் பயிர் அதிகமாக விளையும் காலமாகவும் மேலும் நல் நிமித்தம் பார்த்து வியாபாரத்திற்கும் புறப்படும் செய்தியும் இதேபோன்று இக்காலத்திலும் காலத்தைக் கணக்கிட்டு நடைமுறைப் படுத்தப்படுகின்றன.

உன்னம் - ஒருவகை மரம். இது இலவமரம் என்றும் கூறப்படும். ஒரு செயலை மேற்கொள்வோர் குறிப்பாக போர் மேற் செல்வோர், தம்செயலின் விளைவினை அறிய நிமித்தம் பார்ப்பது உண்டு, அவ்வாறு காண்பவற்றுள் உன்னமரமும் ஒன்றாகும். செயல் வெற்றி உண்டாகுமாயின் இம்மரம் தழைத்து நிற்கும், தோல்வி உண்டாகுமாயின் கரிந்து நின்று உணர்த்தும் என்பது பண்டைத் தமிழர் நம்பிக்கைகளுள் ஒன்றாக இருந்தது. சங்க மாந்தரின் புள் நிமித்தம், பல்லி எழுப்பும் ஓசை (நற்: 98:5) காக்கை கரையும் ஓசை, (குறு: 210:6) உன்னமரம் பூத்தல் (பதிற்: 40:215-217) வேங்கை மரம் பூத்தல் போன்றவைகள் அவர்களின் கால கணிப்பை உணர்த்தும் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. செல்வ கடுங்கோவாழியாதனை 7-ஆம் பத்தில் புகழ்ந்துப்பாடிய கபிலர் உன்னமரம் சொன்ன ‘**தீ**’ நிமித்தத்தை பொருட்படுத்தாது மேற்சென்று வெற்றிப்பெற்றதால் உன்னத்துப்பகைவ் எனப் பாராட்டுவது மேற்கூறிய கருத்துக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

“..... உன்னத்துப் பகைவன், எம் கோ” (பதிற் : 61:6)

வேங்கை மரம் பூத்தால் திருமணம் நிகழும் காலம் வந்த செய்தி குறித்தும், காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்னும் நம்பிக்கை குறித்துப்பாடியதால் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் பாராட்டப்பட்டார். இவ்விடத்து தன் பொருளை விற்பதற்காகச் செல்லுகின்றவர்கள் தங்களுக்கு விற்பனை அதிகமாக விற்பதற்குப் பூசையிட்டு நல் நிமித்தம் பார்த்துச் செய்வர்.

காலத்திற்கு ஏற்றவாறு விற்பனை செய்வதும் நன்று, “**காற்று வீசும் காலத்தில் மாவு விற்கப் போனேன், மழை பெய்யும் காலத்தில் உப்பு விற்கப் போனேன்**” என்னும் சொல்வடை உண்டு. மேலாண்மையில் உற்பத்திப் பொருளை வர்த்தகச் சந்தைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு (Marketing) முன்பு உரியகாலம் எது, தேவைப்படும் பொருள் யாது, என்பதைக் கண்டறிந்து அதன் பின்னரே விற்பனை செய்ய முற்படுவர். அதற்கு, மாறாக அவர்கள் நடந்தால் ‘**கொல்லர் தெருவில் ஊசிவிறற் கதையாக மாறிவிடும்**’ அவர்களுடைய வர்த்தகம் (அ) வியாபாரம் படுத்துவிடும். உமணர் நல் நிமித்தம் பார்த்து வியாபாரத்திற்கும் புறப்பட்டதை அகம் விளக்குகின்றது.

“அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செறுவின்
உணங்குதிறம் பெயர்ந்த வெண்கல் அமிழ்தம்
குடபுல மருங்கின் உய்ம்மார், புள்ஓர்த்துப்
படை அமைத்து எழுந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்” (அகம்:207:1-4)

என்னும் பாடல் அடி வணிகத்திற்காகப் புறப்படுகின்ற உமணர்கள் புறப்பட்டதைச் சுட்டுகின்றது. தங்களுக்குச் சாதகமான காற்றும் வீசும் காலம் அறிந்து கடலில் கப்பல் செலுத்தி வியாபாரம் செய்ததை சங்க இலக்கியம் (புறம் 66: 268, 386) ஆகிய பாடல்களில் காலம் அறிந்து கலம் செலுத்திய செய்தியை அறிந்து கொள்கிறோம். எதற்கும், நேரம்காலம் வேண்டும் என்று கூறுவர். ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன்பு நல்லநேரம் பார்ப்பது தமிழர் மரபு, இராகு காலம், எமகண்டம், கரிநாள், அஷ்டமி, நவமி இவையிலலாத நல்முகூர்த்தநாளாகத் தேர்ந்தெடுத்து அன்று வரும் நல்ல நேரத்தில் திருமணம் வைப்பது, புதுமனைப்புக்குவிழா, காதுகுத்து, பூப்புனித நீராடல், புது அலுவலகம் தொடங்குதல், வேலையில் சேருதல், கல்வி நிமித்தம் நேரம் பார்ப்பது போன்ற செயல்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் நடைப்பெறுவது வழக்கமாகும். இதைச் கருதியே நாள்காட்டியின் பின்புறம் கௌரி பஞ்சாங்கம், முக்கிய விரததினங்கள், இராகு, குளிகை எமகண்டம், மனையடி சாஸ்திரம் எழுத்துகள் எண்கணிதம் போன்றவை குறிக்கப்பட்டிருக்கும். இது மக்களின் உளவியலோடும் அறிவியலோடும் தொடர்பு படுத்தப்படுகிறது. இதற்கான காலண்டர் வரைபடம், பின்னிணைப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

மண்வளமும் வேளாண்மையும்

மண்ணின்றேல் மனித சமுதாயம் இல்லை' என்பது திண்ணம். ஏனெனில் மண்ணிலிருந்து உற்பத்தியாகும் விளைபொருட்களை மனிதன் உட்பட அனைத்து உயிரினங்கள் உண்டு வாழ்கின்றன. மண்ணில் வாழும் உயிரிகள் மற்றும் நுண்ணுயிரிகள் தாவர வளர்ச்சிக்குத் தேவையான ஊட்டச்சத்துக்களை, மண்ணில் சேர்த்து மண் உருவாக்கத்திற்கு உதவுகிறது.

‘காலம் பொன் ‘போன்றது’ என்பதையும் “காலமும் அலைகளும் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை” (Time of Tide watis for nobody) என்பதையும் நன்கு உணர்ந்தவர்கள். பழந்தமிழர்கள் ஆதலின் காலத்திற்கேற்பவும், இடத்திற்கேற்பவும் உரிதான வேளாண்மை செய்து தங்கள் தரத்தை மேம்படுத்திக் கொண்டனர். எந்தெந்த நிலத்தில் எந்தெந்தப் பயிரை விளைவிக்க வேண்டும் என கண்டுணர்ந்து அவர்கள் செய்த வேளாண்மை சிறப்புடையதாகும். இத்தகைய அறிவு திறனாலே, தான் இருந்த மண்ணைப் பலவாகப் பிரித்துக் கொண்டனர். செம்மண், கரிசல்மண், வண்டல்மண், களர்மண் ஆகிய மண்வகைகள் காணப்படுகின்றன. புன்செய் பயிர்கள் செம்மண்ணிலும், வண்டல் மண்ணில் நன்செய் பயிர்கள் பயிர் விளைவிக்கப்பட்டன. கரிசல் மண்ணில் பருத்தி விளைவிக்கப்பட்டன. களர் மண்ணில் உப்பு மிகுந்திருக்கும். இம் மண் பயிர் செய்ய இயலாத ஒன்றாகும். நிலத் தேர்ச்சி மூலமாகவே மலை, காடு, ஆகிய பகுதியில் திணை வரகு புன்செய் பயிர்களையும் சமவெளிப் பகுதியில் நெல், வாழை, கரும்பு போன்ற நன்செய் பயிர்கள், கடல் சார்ந்த பகுதியில் உப்பும விளைவிக்கப்பட்டன. உழவர்கள் அதிகாலையில் காளைகளைப் பூட்டி தன் நிலத்திற்குச் சென்று ஏர் உழுது மண்ணை பண்படுத்திய செய்தியை அகநானூறு கீழ்க்கண்டவாறு சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

“நெடுநெல் அடைச்சிய கழனிஏர் புகுத்துக்
குடுமிக் கட்டிய படப்பை யொடு மிளிர,
அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழவர்”

(அகம்: 41:4-6)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. உணவின் தேவைக்கு ஏற்ப உற்பத்தியைப் பெருக்க அச்சமுகம் பலவகைப்பட்ட செயல்திட்டங்களை முன்னெடுத்து சென்றுள்ளது என்பதை நம் இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. “உணவுப் பொருளின் உற்பத்தியைப் பெருக்க புதர்களையும், கரம்பைகளையும், காடுகளையும் அழித்து விளை நிலமாகப் பண்படுத்தி உணவுத் தேவையை நிறைவு செய்ய வழிவகுத்தனர்.”¹⁸ இவ்வாறு பண்படுத்தப்பட்ட நிலங்களின் மானாவாரி பயிரிடும் முறை சிறந்த பயனைக் கொடுத்து, உணவு தேவையைப் நிறைவு செய்தது. இதுபோல் விளைநில விரிவாக்கத்தின் கீழ்ச் சந்தன மரத்தினைச் சீர்படுத்தி திணைக் கொல்லை ஆக்கியதை

**“நறுவிரை ஆரம் அறளிந்து உழுத
உளைக்குரல் சிறுதினை கவர்தலின், கிளை அமல்”** (அகம்:388:3-4)
என்ற வரியும்,

யா மரக்காட்டினை பண்படுத்தி செந்தினைகளை விளைவித்ததை,

**“யாஅம் கொன்ற மரம்சுட்ட இயவில்
கரும்புமருள் முதல பைந்தாட் செந்தினை”** (குறுந் : 198:1-2)

என்னும் பாடல்வரியும் உணர்த்துகின்றன. பிற மரங்கள் உள்ள காட்டினை மேம்படுத்தி கானவன் பயிர் விளைவித்து விளைசலைப் பெருக்கியதை,

**“மரங்கொல் கானவன் புனம்துளர்ந்து வித்திய
பிறங்குரல் இறடி காக்கும், புறம் தாழ்”** (குறுந் : 214:1-2)

என்னும் அடிகளில் காண்கிறோம். வெட்டிச்சுட்ட கொல்லை நிலத்துக் குறவனால் துண்டாக்கப்பட்ட கரி துண்டுகளையும்,

**“எறிபுனக் குறவன் குறைய லன்ன
கரிபுற விறகி னீம ஒள்ளழல்”** (புறம் : 231:1-2)

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. காட்டைத் திருத்தி திணைப் பயிரிட்டதால் அப்பயிர் விளைந்து அறுவடைக்கு தயாராகும் காட்சி (அகம் - 192)-லும் பெரும் கற்களை உடைய பக்க மலையைத் திருத்தி கரம்பைப் போன்று திரட்சியான திணைக் கதிர்களை விளைவித்த காட்சி (அகம் - 302), போன்ற செய்திகள் சுட்டப்படுகின்றன.

**“தொடுதோல் கானவன் குறு வியன் புனம்,
கரிபுறம் கழீஇய பெரும்பாட்டு ஈரத்து,
தோடுவளர் பைந்தினை நீடுகரல் காக்கும்”** (அகம் : 368:1-3)

என்னும் வரிகளில் மேற்கொண்ட வேளாண் முறையை அறிந்து கொள்கிறோம். இதைப் போன்று (குறுந் - 198, 291) பாடல்களும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

முல்லை நிலத்து ஆயர்காடு வெட்டித்திருத்திய பழமையான காட்டில் உழுத புழுதியால் இடும் முறைப்படி நிரப்பிய விதை நின்று பசுமையான இலையையுடைய வரகு விளைந்ததை,

“விதையர் கொன்ற முதையல் பூழி
இடுமுறை நிரப்பிய ஈர்இலை வரகின்
கவைக்கதிர் கறித்த காமர் மடப்பிணை”

(நற் : 121:1-3)

மேலும்,

“கொல்லைக் கோவலர் குறும்புனம் சேர்ந்த
குறுங்காற் குரவின் குவியிணர் வான்பூ”

(நற் : 266:1-2)

என்ற அடிகளும் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு மண் வளங்களில் மானாவாரிப் பயிரிட்டு வேளாண்மை செய்தது தெரியவருகின்றது. இந்த பயிர்களுக்கு ஏற்றமுறையில் தங்களுடைய உணவுப் பழக்கத்தையும் கைக் கொண்ட நிலையை,

“இதைப் புன வரகின் அவைப்பு மாண் அரிசியொடு,
கார்வாய்த்து ஒழிந்த ஈர்வாய்ப் புற்றத்து
ஈயல் பெய்து அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு
சேதான் பெண்ணெய் வெம்புறத்து உருக”

(அகம் : 394:3-6)

என்னும் அடிகளில், வரகு அரிசியை குத்தி புற்றி ஈசல் கலந்து இனிய இனிப்பு சுவையுடைய சோற்றை மேட்டு நிலத்திற்கு எடுத்துச் சென்றதையும் இப்பாட்டு குறிக்கின்றது. இச்செய்திகள் நிலத்தைத் தங்களுடைய வசதி வாய்ப்புக்கு ஏற்றபடியாக மாற்றியமைத்து உற்பத்திப் பெருக்கத்தை மேற்கொண்ட பண்டைய மாந்தரின் மேலாண்மைதிறனை உணர்த்துகின்றன.

இன்று தரிசு நிலங்களை வேளாண்துறைக்கு ஏற்றப்படியாக மாற்றியமைத்து மானவாரிப் பயிர்களை விளைவிக்க விவசாயிகளுக்கு அறிவுரைக்கூறும் அரசனுடைய திட்டம் இவண் எண்ணத்தக்கது. இன்றுள்ள வேளாண் நவீனத்தொழில் நுட்பத்தில் தங்களை மூழ்கடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் தற்போது விழிப்புணர்வுப் பெற்று இதுபோன்ற சிறுதினைப் பயிர்களை (Organic) விளைவிக்க முற்பட்டுள்ளது பெரும் மகிழ்விக்குரியது. சங்ககால மக்கள் பெரும் முயற்சி எடுத்து விரிவுப்படுத்திய வேளாண் தொழிற் நுட்பம், அவர்கள் தந்த பெரும் கொடை. அது இந்நில உலகிற்கு சிறப்பான பலன் தந்ததை உணர்ந்துக் கொண்டதை இச்செயல் நமக்கு உணர்த்துகின்றது. மனித முயற்சி நிலத்தின் மீது கொண்ட வெற்றியை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

வேளாண் தொழிற் நுட்பங்களும் முறைகளும்

இன்று ஒருதுறை சார்ந்த செயல்களைச் செய்கின்ற பொழுது அத்துறை பற்றிய புரிதல், அதற்கான விதிமுறைகள், அதை செயல்படுத்துவதற்கான திட்டங்கள், திட்டப்பணிக்குத் துணைபோகும் தொழிற்நுட்பம், அத்தொழிற் சார்ந்த கருவிகள் ஆகியவை வரையறை செய்யப்பட்டு பின் செயலாக்குவது (Executive) முறைபடுத்தப்படும் இது மேலாண்மைத் துறையால் மிக முக்கியமான விதியாகும். எதையும் திட்டமிட்டுச் செய்தால் எடுத்த காரியம் வெற்றியடையும் என்பது மேலாண்மை விதி.

அறிவியல் வளர்ச்சியில்லாத பண்டைக்காலத்தில் வேளாண் தொழிலில் தங்களை மேம்படுத்திக் கொண்ட பண்டைத் தமிழர்கள் இத்தகைய அறிவை பெற்றிருந்தனர் என்பது கண்கூடு. ஏர் உழுது (நிலத்தை பண்படுத்துதல்) விதைத்தல், நீர்ப்பாய்ச்சுதல், களை

எடுத்தல், உரம் இடுதல் போன்ற பலவழிமுறைகளைக் கையாண்டனர் என்றும், பல்வேறு வேளாண் முறைகளை மேற்கொண்டனர் என்றும் பல கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர் என்றும் சங்க இலக்கியங்கள் நமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

உழுமும் முறை: நிலத்தை ஓர் ஏரினைப் பயன்படுத்தியும் பல ஏரினைப் பயன்படுத்தியும் உழுவர். ஒரு ஏர் கொண்ட வறுமையுள்ள உழவன் மழைபெய்த ஈரம் காய்வதற்கு முன்பாகத் தன் சிறு முயற்சியாலே நிலத்தை உழுதுவிட வேண்டும் என்ற மனத்துடிப்பைக் கொண்டவனாக விளங்கியதை ‘**ஓரேருழவன்**’ என்னும் உவமை மூலமாக உணர்த்துகிறார் ஓரேருழவனார். இவ்வவமையின் சிறப்பால் இவரின் இயற்பெயர் மறைந்து ஓரேருழவனார் எனப் பாராட்டப் பெற்றார்.

**“ஈரம்பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து
ஓரேர் உழவன் போல”**

(குறுந் : 131:4-5)

என்னும் அடிகள் அவ்வுழவனின் மனத்துடிப்பை உணர்த்துகின்றன. அவ்வாறு நிலத்தை உழுகின்றபொழுது மண்மேலும் கீழுமாகப் புரளும்படிப் பலமுறை உழுவர். உடனே பயிர் செய்யாமல் நிலத்தை ஆறப்போடுவர். அவ்வாறு காய்ந்த நிலத்தின் புழுதி எருவாக மாறும் என்று திருவள்ளுவர்,

**“தொடிப்புழுதி க.சா உணக்கின் பிடித்தெருவும்
வேண்டாது சாலப் படும்”¹⁹**

என்னும் குறளில் கூறியுள்ளார். இப்புழுதி மண் நன்றாகக் காய்ந்த பிறகு அதுவே உரமாகும். இம்முறை இயற்கைவேளாண் அறிவியலாகும். இப்பொழுதுள்ள தேனி மாவட்டத்தில் அமைந்த கிராமங்களில் செம்மண் புழுதியில் விளைந்த கத்திரிக்காய் ‘**புழுதிக் கத்திரிக்காய்**’ என வழங்கப்படுகிறது. புழுதியில் விளைந்ததால் இதன் கவை கூடியுள்ளது என அப்பகுதி மக்கள் கூறுகின்றனர். இதற்கு அந்த நிலத்தின் தன்மையே காரணம் என்றும் கூறுகின்றனர். நிலத்தைப் பலமுறை உழுத நிகழ்ச்சியை அகநானூறு சுட்டுகின்றது.

**“ உறுபெயல்
தண்துளிக்கு ஏற்ற பலஉழு செஞ்செய்
மண்போல் நெகிழ்ந்து”**

(அகம் : 26:23-25)

என்னும் அடிகளில் நிலம் நெகிழ்ந்து வேளாண்மைக்கு ஏற்றதாக மாறியதன்மைச் சுட்டப்படுகிறது.

**“கார்ப்பெயல் கலித்த பெரும்பாட்டு ஈரத்துப்
பூமி மயங்கப் பலவுழுது வித்திப்”**

(புறம் : 120:2-3)

என்ற பாடலடிகள் ஈரநிலமாக இருப்பினும் பலமுறை உழுவதால் புழுதி உண்டாகிறது எனக் குறிக்கின்றது. இவ்வாறு பலமுறை உழுவதினால் மண்ணின் தன்மை மேம்படும், நெல்விளைவித்தலில் களைபிடுங்குதல், அறுவடை செய்தல் நெற்கட்டுகளைக் களத்தில் சேர்த்தல், குடு மிதித்தல், காற்றிலே தூற்றுதல் போன்ற வினை வகைகளை ஒரே பாடலில் (பெரும். 210, 235, 247) விளக்குவது மக்கள் வேளாண் முறைபடி நிலங்களைப் பயன்படுத்தியதை நமக்கு துல்லியமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. சங்க மக்களின்

வேளாண் விரிவாக்கத்தை **மருதநிலம்** பாடல்கள் நமக்குத் தெளிவான கருத்துகளை நல்குகின்றன. **வன்புலம், மென்புலம்** என்பவற்றின் விளைவித்து, உழுது உண்ட மக்கள் மென்புலமாக வயல்வெளிகளைப் பதப்படுத்தி வேளாண்மை செய்தனர். இம்மருத வயல்களில் கிடைத்த உற்பத்தி பெருக்கம் அம்மக்களின் வாழ்வாதார நிலையை மேம்படுத்தியது.

நிலஉடைமை சமுதாயமாக இம்மருத நிலப்பகுதி மாறிய நிலை கண்கூடு. இது நீர்வளமிக்கதாகப் பேசப்படுகிறது. “மருதநிலத்தைக் குறிக்க **பணை** என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது. ‘பணை’ என்ற சொல்லிற்குச் செழிப்புள்ள நிலம் வளமுள்ள மண்”²⁰ என்றும் வித்தியானந்தன் குறிப்பிடுகிறார். இந்நிலமக்கள் **களமர்** என்று அழைக்கப்படுவர் களம் என்றால் இடம் என்ற பொருள். இடம் என்று குறிக்கப்படுவது நெல் விளையும் வயல் ஆகும். “நிலம் தொடர்பாக களம் கானம் செய், தண்டலை, தண்ணடை பணை, பழனம், புலம், புனம், புலன், முதை, முதைப்புனம் முதையல், முரம்பு, மென்பால், மென் புலம், வயல், வன்புலம் என பல்வேறு சொற்கள் பயின்று வந்துள்ளதையும் அச்சொற்கள் கையாளப்பட்ட இலக்கியங்கள் குறித்தும் மாதையன் கூறும் புள்ளி விவரப்பட்டியல் (Statistic) வேளாண்மை குறித்த ஆய்வுக்கு உரிய சிறந்த தரவுகளாகும்.”²¹

“அரிஅமர் வனப்பின்எம் கானம் நண்ண”

(நற் : 326:8)

என்றும்,

“நன்பல உடைத்து அவன் தண்பணை நாடே”

(மலை : 453)

என்றும்,

“வேழம் பழனத்து நூழிலாட்டு”

(மதுரை : 257)

என்றும், முதை (நீண்டகாலமாய்) பயிரிடப்படாத நிலம்

“முதைச்சுவல் கிளைத்த பூரி, மிகப்பல”

(நற் : 389:9)

என்ற செய்திகள் குறிப்பாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன. மேலே கூறப்பட்ட செய்திகள் வேளாண்மை குறித்த பண்டையமாந்தரின் ஆழமான மேலாண்மைச் சிந்தனைகளுக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன. இன்று ஒவ்வொரு நிலத்தையும் மண் பரிசோதனை (Land testing) கருவிகள் துணைக் கொண்டு பரிசோதித்து, புவியியல் வல்லுநர்கள் (Geologist) சான்றிதழ் வழங்குகின்றனர். தங்களுடைய பட்டறிவின் மூலம் நிலத்தின் தன்மையை அக்காலச் சான்றோர் வகுத்திருக்கும் நுட்பம் வியப்பிற்குரியது.

உழு கருவிகள்: நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்காகக் கலப்பை என்னும் கருவியை அவர்கள் பயன்படுத்தினர் “நிலத்திலுள்ள உறுதியான மண்ணினை கீழ்மேலாக கலப்பது” கலப்பையாகும். பழந்தமிழர்கள் இக்கருவியை உருவாக்கவும் பயன்படுத்தவும் கற்றிருந்தனர். இது ஏர் என்றும் நாஞ்சில் என்றும் அழைக்கப்படும். ஈரமும் புழுதியும் செம்மண் நிலத்தில் ஊணைக்கிழித்தது போல மேட்டு நிலத்தை பிளந்துச் சென்ற படைச்சாலினையும் அதில் பலவற்றை விதைத்தனர் என்ற செய்தியை,

“பேர்உறை தலைஇய பெரும்புலர் வைகறை
ஏர்இடம் படுத்த இருமறும் பூழிப்
புறம்மாறு பெற்ற பூவல் ஈரத்து
ஊன்கிழித் தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்
வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி”

(அகம் : 194:1-5)

என்றும் அகநானூறு விளக்குகின்றது. அவ் ஏரின் முனைப் பகுதியில் கொழு என்னும் முனைப்பகுதி பூமியில் மறையும் படி ஆழ உழுத நிலையை,

“குடிநிறை வல்சிச் செஞ்சால் உழவர்
நடை நவில் பெரும்பகடு புதவில் பூட்டி,
பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்
உடுப்புமுக முழுக்கொழு மூழ்க ஊன்றி”

(பெரும் : 197-200)

என்று விரிவாகக் கூறியுள்ளது. நன்செய் நிலத்திலுள்ள கட்டிகளை உடைத்துக் களைய ‘தளம்பு’ என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தியதை புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் உணர்த்தும், ஆம்பி பன்றிப்பத்தர் குறிப்பிடுகிறார்.

“மலங்குமிளிர் செறுவில் தளம்புதடிந் திட்ட
பழன வாளைப் பருஉக்கண் துணியல்”

(புறம் : 61:3-4)

தளம்பு என்பது உழுத சேற்றை சமன்படுத்தும். வேளாண்கருவியெனத் தெரிகின்றது. இரும்பின் உபயோகத்தை மனிதன் அறியத் தொடங்கிய காலத்திற்கு முன்பு உருவாக்கிய கருவியாகும். பல கிளைகளை யுடைய கலப்பையைப் பயன்படுத்தி நிலத்தைப் பண்படுத்த பலமுறை உழுதும் விதைப்பதற்குப் பயிரை ஒழுங்கு செய்தும், விளைச்சலுக்கு தடையாக இருக்கும் களை நீக்குவதற்கும் பயன்படுத்தினர். ‘துளர்’ என்னும் கருவியால் களைகள் களையப்பட்டதை மலைபடுகடாம் ‘தொய்யாது வித்திய, துளர்படு துடவை’ (மலை – 122) என குறிப்பிடுவதும் இவண் நோக்கத்தக்கது. வேளாண் தொடர்பான செயல்களைச் செய்வதற்குக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தியதை அறிந்தோம். உற்பத்தியைச் செய்யும் பொழுது அதில் மட்டும் தங்களுடைய கவனத்தைச் செலுத்தாது அதன் துணைபொருளாகச் சிலவற்றையும் இணைத்து செய்வது மேலாண்மைச் சிந்தனையாகும்.

“ஏற்றம் இறைக்கும் கருவி
நீரைஇறைத்து வயல்களை நிரப்பிய ஓய்தி”

(மதுரை : 91-92)

என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுகிறது. மேலாண்மைத்திறன் உடையவர்கள் தாங்கள் செய்கின்ற உற்பத்திப் பொருளோடு துணையாக / இணையான பொருளை உற்பத்தி செய்வர். நெல் விளைவித்த நிலத்திலேயே இரண்டாம் நிலப் பொருளாகக் கரும்பு விளைவிக்கப்பட்டது. இக்கரும்பிலிருந்து சாறு எடுப்பதற்குக் கரும்பு பிழி எந்திரம் உருவாக்கப்பட்டது. எந்திரங்கள் ஏற்படுத்துகின்ற ஓசை களிறு முழுங்குகின்ற ஓசைக்குச் சமமாக இருந்தது என்பதை

“கரும்பின் எந்திரம் கட்பின் ஓதை”

(மதுரை : 258)

என்றும்,

**“மழைகண் டன்ன ஆலைதொறும் ஞெரேவென
கழைகண் உடைக்கும் கரும்பின் ஏத்தமும்”**

(மலை : 340-341)

என்னும் பாடல் அடிகள் கரும்பு பிழியும் எந்திரங்களைப் பற்றிய செய்திகளை எடுத்துரைக்கின்றன. இதுபோன்றே பட்டினப்பாலையில்

**“கார்க்கரும்பின் கமழ் ஆலைத்
தீத்தெறுவின் கவின் வாடி”**

(பட்டின : 9-10)

கரும்பு ஆலைகளில் இடையறாது புகைவந்து கொண்டிருக்கும் என்ற செய்தியைப் காண்கின்றோம். கரும்பு பிழிதல் எந்திரத்தினால் ஏற்படும் ஓசை இதிலிருந்து எழும் புகையினால் அருகிலிருக்கும் மலர் வாடுதல் ஆகிய செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. கரும்புச்சாறை கட்டிகளாகச் காய்ச்சியதால் புகை ஏற்படுகிறது. இச்செய்தி பண்டை மாந்தரின் எந்திரப் பொறியியல் திறனை நமக்கு உணர்த்தும் வகையில் உள்ளன. எந்திரங்களின் ஓசை ஒலிமாசுகளாகவும் (Sound Pollution) புகையினால் காற்று மாசு (Air Pollution) ஏற்படும் என்று கணிக்கப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் உழவர்களின் மாற்றுத் தொழில் வல்லமையை உணர்த்துவதாகவும் இவை விளங்குகின்றன.

விளை நிலங்களை, உண்ணவரும் விலங்குகளை விரட்டி அடிக்கவும் பல கருவிகளை உருவாக்கினர். இவற்றின் துடி அமைப்பும் சொல் திறனும் மாறுபட்டதாக இருந்தன. முள்ளம்பன்றி திணையைத் திண்ண வந்த செய்தி, பெரிய துவாரத்தையுடைய எந்திரதிறன் துணைக்கொண்டு அதை வீழ்த்திய செய்தி ஆகியவை,

**“எய்ம்முள் அன்ன பருஉமயிர் எருத்தின்
செய்யும் மேவல் சிறுகண்) பன்றி
ஓங்குமலை வியன்புனம் படிஇயர் வீங்குபொறி
நாழை நுழையும் பொழுதின் தாழாது”**

(நற் : 98 : 1-4)

என்னும் அடிகளில் நற்றிணை விளக்குகிறது. பன்றிக்காக வைக்கப்பட்ட பொறியைக் குறித்து மலைபடுகடாம்,

**“விளைபுனம் நிழத்தலின் கேழல் அஞ்சிப்
புழைதொறும் மாட்டிய இருங்கல் அரும்பொறி
உடைய ஆறே, நள்ளிருள் அலரி”**

(மலை : 193-195)

என்றும் விளக்குகிறது. இவைமட்டும் அல்லாது சிறு கருவிகளையும் தட்டை, தழல் போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். தங்களுடைய உழைப்பின் பலனைப் பாதுகாக்கும் பெரும் மேலாண்மை திறன் கொண்டவர்களாக விளக்கியதை இச்செய்திகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

சுழற்சிமுறை வேளாண்மை (Crop Rotation)

ஒரேவிதமான பொருள்களை விளைவிக்கின்ற பொழுது மண்ணின் வளம் குறைத்து போக இடமுண்டு. மண் வளத்தைப் பாதுகாக்கவும் அதிலுள்ள கனிமப் பொருள்களைப் (Minerals) பாதுகாக்கவும் கலப்பு பயிர் (அ) ஊடுபயிர் என்னும் முறையை இன்றைய வேளாண் அறிஞர்கள் கடைப்பிடிக்கும்படி அறிவுறுத்துகின்றார்கள். “பொதுவாக தனிப்பயிர்

ஒன்றினை மட்டும் சாகுபடி செய்வதைவிட ஊடுபயிருடன் சாகுபடி செய்வது சிறந்ததாகும் இத்தகைய ஊடுபயிர்முறை அக்காலத்தே பயன்பாட்டில் இருந்ததை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன”²² என்ற கூற்று இவண் கருதத்தக்கது.

வன்புலமாகிய மேட்டு நிலத்தில் திணை பயிரிடப்படும். இதற்கு ஊடுபயிராக வெண்சிறுகடுகும், அவரையையும் அன்று விதைத்தனர். மென்புலமாகிய வயல்வெளியில் நெல் அறுவடைக்குப் பின்பு உழுந்து பயிரிடப்பட்டது. மூங்கில் நெல்விளைத்த நிலத்தில் வெண்சிறு கடுகை விதைத்ததை,

**“அவல்பதம் கொண்டன அம்பொதித் தோரை
தொய்யாது வித்திய துளர்படு துடவை
ஐயவி அமன்ற: வெண்கால் செறுவின்”**

(மலை : 121-123)

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. திணைக்கதிர்களைக் கொய்தபின்பு அதனுடைய தாள்மட்டும் உள்ள வயலில் அவரையை விதைத்தனர். அது திணையரித்தாளில் படர்ந்து காய்க்கும் என்னும் செய்தியை,

**“சிறுதிணை கொய்த இருவி வெண்கால்
காய்த்த அவரைப் படுகிளி கடியும்”**

(ஐங் : 286:1-2)

என்னும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. நெல் திணை விளைவித்த நிலத்தில் உழுது பயிரிட்டு தடிக்கொண்டு அதனை அடித்து உழுந்துப் பயிரை பிரித்தெடுத்தல் செய்தியை,

**“பூழ்க்கால் அன்ன செங்கால் உழுந்தின்
ஊழ்ப்படு முதுகாய் உழை இனம் கவரும்”**

(குறுந் : 68:1-2)

என்னும் அடிகளிலும், மேலும்,

“உழுந்துஉடைக் கழுந்தி(ன்) கரும்புடைப் பணைத்தோள்” (குறுந் : 384:1)

என்னும் குறுந்தொகை அடிகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. திணையரிந்த தழையை நீக்காமல் நிலத்திலேயே போட்டு வைத்தது. தழை மக்கி உரமாக மாறிவிடும் என்பதற்காகவே. இன்று சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்புப் பற்றிப் பேசும் சூழல் அறிஞர்கள் மறுப்பயன்பாடு என்னும் கொள்கையை முன் வைக்கின்றனர்.

அதுமட்டுமல்லாது கழிவு பொருளில் கருத்து ஆக்க பொருளை உருவாக்குதல் (Best out of waste) என்னும் சிந்தனையும் இன்று வளர்ந்து வருகிறது. இன்று பள்ளிகளில் குழந்தைகளுக்குப் போட்டிகளை நடத்தி இச்சிந்தனையை அவர்கள் மனதில் புகுத்துகின்றனர் என்பது பாராட்டப்பட வேண்டிய ஒரு செய்தி. சான்றாகப் பழைய புடவைகள் துணியில் மிதியடி தைத்தல், பழைய நூல் புடவைகளில் சிறு குழந்தைகளுக்குப் படுக்கைகளைத் தயாரித்தல் போன்றவை. இன்று மரக்கழிவுகள், காய்கனி பழங்களின் கழிவுகளைக் கூழாக்கி மாடுகளுக்கு உணவாகக் கொடுக்க அவை போடும் சாணத்தை ஒரு குழியில் அல்லது பாத்திரத்தில் (Container) போட்டு மண்புழுக்களை உருவாக்கி இயற்கை உரமாகத் தயாரிக்கின்றனர். இதுவும் மறுபயன்பாட்டு உத்தியின் பார்ப்பட்டே. மேலும், திணையரிதாள் கொண்டு வீட்டின் கூரையை வேய்ந்த செய்தியைக் காண்கிறோம். உழைப்பு வீணாகக்கூடாது

என்ற மேலாண்மைச் சிந்தனைக்கு இது சான்று. மேட்டுநிலப்பகுதியில் விளைகின்ற நெல் ‘தோரை நெல்’ என்று அழைக்கப்பட்டது. இக்கதிர்கள் குட்டையாக இருக்கும் முறை பற்றி இத்தோடு ஊடுபயிராக இஞ்சி, மஞ்சள், பசுமையான மிளகு போன்ற மலைப்படுபொருளையும் விளைவித்தனர் என்ற பாடலடி செய்தியையும் மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.

நெல் வகைகள்

ஐவகையாக நிலத்தைப் பிரித்த தமிழர் அவற்றுள் வேளாண்மை செய்தனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. பழந்தமிழர்கள் பின்பற்றிய வேளாண்மை நுட்பமும் அறிவுத்திறனும் சிறப்பானதாக இன்றளவும் பேசப்படுகிறது. 2000ம் முதல் 3000ம் வரையிலான நெல்வகைகள் இருந்ததாக ஆய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழில் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியர் பயிர் வகைகளில் நெல்லையும் எண்ணெய் வித்துக்களில் எள்ளைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது. நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப நெல் பயிரிடப்பட்டது. ஆற்றுப் பாசனத்தில் விளையும் நெல்லை ‘சாலி’ என்று அழைத்தனர். ஒரு வேலி நிலத்தில் 1000ம் கலம் விளைந்ததாக பொருநராற்றுப்படை கூறுகிறது.

“சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி,
ஆயிரம் விளை யுட்டு ஆக”

(பொருந : 246-247)

மிகுதியான நெல் விளைச்சல் காரணத்தினாலே நெல்லின் பெயரையே ஊருக்கு சூட்டியதையும் அறிகிறோம்.

“சீர்சான்ற உயிர்நெல்லின்
ஊர்க்கொண்ட உயர்கொற்றவ!”

(மதுரை : 87-88)

என்று பாண்டியன் நெல்லூரை வெற்றிக்கொண்ட செய்தியை மதுரைக்காஞ்சி கூறுகிறது. மருதநிலத்தில் விளைந்த நெல் ‘முடந்தை’ இதன் தாள் மூங்கில் போன்று நீண்டும் பருத்தும் இருக்கும் என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது.

“முடந்தை நெல்லின் கழை அமல், கழனி”

(பதிற்: 32:13)

குளத்துப்பாசனத்தில் விளைகிற வெண்ணெல் பற்றி அகம், புறம், குறுந்தொகை ஆகிய இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்”

(அகம் : 40:13)

என்ற புறநானூறும் வெண்ணெல் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.

“குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணெல்”

(புறம் : 33-5)

நிலமேலாண்மையில் அவர்கள் கண்ட மிகபெரிய மேலாண்மைத்திறன் இதுவேயாகும். இது அல்லாது வேளாண்துறையையொட்டி நீர்மேலாண்மையும் (Water Management) சிறுநாரில் வாழ்ந்தவர்கள் ஊர், பேரூர், நகரம், மாநகரம் என்று தன் முனைப்பினால் முன்னேற்றம் கண்டபொழுது நகர மேலாண்மையும் (City Management) கட்டட மேலாண்மை (Archetecture management) போன்றவைகளும் வளர்ந்துள்ள நிலை கண்கூடு. சிறந்த முறையில்

வேளாண்மை செய்ததால் மருதநிலம் பெரும் செல்வத்தைக் கொண்டு வந்தது. இங்கு மேலே கூறிய பல்வேறு வேளாண்முறையைக் கையாண்டு அவர்கள் செய்த உற்பத்தி பெருக்கத்தினால் உற்பத்தி பெருகியது. இதை சாலி நெல்லின்,

“சூடு கோடாகப் பிறக்கி, நாள்தோறும்,
குன்றுஎனக் குவைஇய குன்றாக் குப்பை
கடுந்தெற்று மூடையின் இடம்கெடக் கிடக்கும்,
சாலிநெல்லின், சிறைகொள் வேலி,
ஆயிரம் விளையுட்டு ஆகக்
காவிரி புரக்கும் நாடுகிழ வோனே”

(பொருந : 242-248)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் ஒருபிடி உறங்கும் அளவுள்ள இடத்தில் கிடைக்கும் விளைச்சலைக் கொண்டு ஏழு ஆண் யானைகளுக்கு உணவு கொடுக்கும் அளவுக்கு உற்பத்தி உள்ள நாட்டின் தலைவனே என்று கிள்ளிவளவன் பாராட்டப்படுகிறான்.

“ஒருபிடி படியும் சீறிடம்
எழுகளிறு புரக்கும் நாடுகிழ வோயே”

(புறம் : 40:10-11)

என்னும் அடிகளில், இச்செய்தி விவரிக்கின்றது. இதன் மூலம் அவர்களின் உழைப்பின் சக்தி வெளிப்படுகிறது. இம் மருத நிலச் சமுதாயமே வேந்தர்களின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தது. செல்வம் காக்க, மருதநிலத் தலைவர்கள் சிறுகுடி மன்னர்களாகி, பின்பு தனித்தத்துவம் மிக்கவன் வேந்தன் எனமாறிய வளர்ச்சி நிலையைச் சங்க இலக்கியங்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. கரிகாலச் சோழனைத் தலைவனாக கொண்டு பாடப்பட்ட பொருநராற்றுப்படையில் மருத நிலம் செல்வ மிக்க நாட்டுத்தலைவனாகவே இவண் பாராட்டப் பெற்றிருப்பது தெரிகிறது. இதுவே நிலம் தந்த கொடையாகும்.

நில மேம்பாடு: தனித்தனியாக வாழ்ந்த மனிதன் நிலத்தை மேம்படுத்தும் முயற்சியில் தன் வாழ்க்கையை மாற்றியமைத்துக் கெண்டான். தனக்கென ஒரு இருப்பிடம், குழு, சமூகம் ஆகியவற்றை உற்பத்தி செய்து கொண்டு வாழத்தலைப்பட்டான். இவர்களில் வலிமை மிக்கவன் தலைமைப் பொறுப்பேற்க செல்வாக்கு உயர்ந்த நிலையில் அத்தலைவன் அரசனாக மாறும் நிலை, நாடு எனப்பிரித்துத் தன்னாட்சி உட்பட்ட நாடாக ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதன் மன்னனாகத் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டான். “சமுதாயத்தின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்தவர்கள் அரசர்கள். எனவே அவர்களின் செயல்களெல்லாம் சமுதாயம் பொருட்டு செய்யப்பட்டவை”²³ என ம.ரா.போ.குருசாமி குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க காலத்தில் தமிழகம் வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரியாக மேற்கிலும் கிழக்கிலும் கடலாகப் பரவி கிடந்தது. இந்தப் பரப்பை சேர சோழ பாண்டியன் எனும் மூவர் ஆண்டு வந்தனர். இவர்களின்கீழ்ச் சிறுகுடித் தலைவர்களும், குறுநில மன்னர்களும் இருந்தனர். நிலம் (அ) நாடு என்பது எப்படி இருக்க வேண்டும்? என ஒளவையார் கூறும் விளக்கம் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

“நாடாகொன்றோ; காடா கொன்றோ;
அவலா கொன்றோ; மிசையா கொன்றோ;
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்;
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே”

(புறம் : 187)

நன்மக்கள் இருக்குமிடமே நாடென அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஔவையின் துணிவு.

“நிலத்திற்கும் மானிட வாழ்க்கைக்கும் இடையேயுள்ள பிணைப்பை மானிடநிலவியல் (Anthropo Geography) ஆராய்ந்து சொல்லும்”²⁴ என மா.ரா.போ.குருசாமி குறிப்பிடுகிறார். இவர் கூறும் கருத்து, ஔவை கூறும் நெறியை அரண்செய்கிறது. வெறும் நிலம் மட்டும் இருந்தால் அதில் உயிர் இல்லை. அதை நிலை பெறச் செய்வதற்கு நல்ல மக்கள் இருக்க வேண்டும். அது நாடாகவோ, காடாகவோ, மேடாகவோ, பள்ளமாகவோ இருப்பினும் அது குறையன்று. அங்கு வாழும் மக்கள் நல்லவர் ஆயின் அதுவே சிறப்பு என்பது ஔவையின் விளக்கமாகும்.

நிலங்களை அகலப்படுத்தி, நாட்டை நிறுவி, அதன் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று அரசன் அந்நிலத்தைத் தக்கவைத்து கொள்வதற்காகப் பெரும் சிறப்பான நிர்வாகத்தை மேற்கொள்கிறான். அன்றைய மன்னர்கள் தங்களின் ஆட்சியை விரிவுப்படுத்த பெரும் போர்களில் ஈடுபட்டமை தெரிகின்றது. பரிணாம வளர்ச்சியின் தந்தையெனப்படும் சார்லஸ் டார்வின் (Charles Darwin) பரிணாம வளர்ச்சிக் கொள்கைகளை (Evolution) இரு கூறுகளை நம்முன் வைக்கின்றது. “ஒன்று ‘உயிரினங்கள் வாழ்க்கைக்காகப் போராடுகின்றன’. ‘(Struggle for existence)’ ‘தகுதி உள்ளது வாழும்’ என்பனவாகும் ‘(Survival of the fittes)’ என்பவையேயாகும். ‘ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர்’ ‘(Herbert spencer)’ என்பவரின் ‘இயற்கைப் பிரிநிலை தத்துவம்’ ‘(Natural selection)’ என்னும் நூலால் கவரப்பட்டார். அந்நூல் உலகிலுள்ள அனைத்தும் ஒன்றுடன் ஒன்று எப்போதும் போராட்டம் நடத்தியபடி உள்ளன. இப்போராட்டத்தில் எது எது எதை எதை வெற்றிக்கொள்ளும் வலிமை பெற்றிருக்கிறதோ அதையே உலகம் தேர்ந்தெடுக்கிறது. இப்படி இயற்கை தேர்ந்தெடுப்பு முடிந்த பிறகு வெற்றிப் பெற்றதை, வளர்ந்து நிலை பெறவும் வெற்றிப் பெற முடியாதவை நிலை குலைந்து போக ஏதுவாகிறது என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.”²⁵ இந்த அடிப்படை கொண்டதே டார்வின் கொள்கை. ‘ஜெகசிற்பியன்’ இக்கொள்கை என உயிரின வாழ்க்கைக்குப் பொருத்தம் உடையதாக அமைந்தது எனப் பலரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இதைச் சங்கிலிக்கியப் புறப்பாடலில் பொருத்திப் பார்க்கும் பொழுது இதன் உண்மைப் பெறப்படும்.

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவ தன்றுஇவ் வுலகத்து இயற்கை”

(புறம் : 76 : 1-2)

ஒருவனை ஒருவன் தாக்கிப்போரிடுவதும் அப்பொழுது ஒருவனோ அல்லது இருவனோ மாண்டுப்போவது இயல்பு அதுப்போன்று வாழ்க்கையில் போராடுவது இயல்பாக அமைந்து விடுகிறது.

போர்த்திறம்: சங்கத் தமிழ் வேந்தர்கள் உலகிற்கே எடுத்துக்காட்டும் முகமாக போர்த்திறத்தில் சிறந்திருந்தனர். போர் களத்தில் போர்க்கென தனிப்போர் நெறிமுறைகளை வகுத்திருந்தனர். போர் நெறி அறவழியில் நின்று வெற்றிக்கண்டனர்.

“அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்
தாம் மாய்ந்தனரே: குடை துளங்கினவே”

(புறம் : 62)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் உதாரணம் கொள்ளலாம்.

பண்டைய அரசர் வீரம் நிறைந்தவர்களாகத் தன்மானம் மிக்கவர்களாகக் குடிகளைக் கண் இமைபோல் காப்பது என்னும்முறை நிர்வாகத்தின் மூலமாகத் தங்கள் பெயரை நிலை நிறுத்திக் கொண்டனர். இவர்களுடைய ஆட்சிப் பரப்பின் தொடக்கமாக அமைவது வெட்சி திணைக்குரிய ஆநிறை கவர்தல். இதுவே போர்க்கான தொடக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. குறிஞ்சி சார்ந்த குறுநில மன்னர்களே வெட்சிபோரில் சிறந்தோங்கி இருந்தனர். இதை

“யானைதாக்கினும், அரவு மேல் செலினும்
நீல்நிற விசும்பின் வல்ஏறு சிலைப்பினும்,
சூல்மகள் மாறாமறம் பூண் வாழ்க்கை,
வலிக்கூட்டு உணவில் வாட்குடிப் பிறந்த
புலிப்போத்து அன்ன, புல் அணற் காளை,
செல்நாய் அன்ன கருவில் சுற்றமொடு,
கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு,
நாள்ஆ தந்து, நறவுகொடை தொலைச்சி,
இல்அடு கள்இன் தோப்பி பருகி”

(பெரும் : 134-142)

என்னும் வரிகளில் இக்குறிஞ்சி நிலமக்களின் குடிவாழும் தன்மையைக் குறிப்பிடுகிறார். ஐங்குறுநூற்றில் ‘விரைவு பத்து’ ‘தேர்வியங்கொண்ட பத்து’, பாசறைப்பத்து ஆகிய பகுதிகள் வேந்து வினைக் காரணமாகப் படைவீடு சென்ற முல்லை நிலத் தலைவர்கள் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. ஆநிறை மேய்த்தலோடு, படைத் தொழிலும் ஈடுபட்டுப் படைத்தலைவராக மாறிய நிலையும் இங்கு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வேந்துவினை முடிந்த பின்னும் வேந்தன் வேறுசில காரணங்களால் படைவீட்டில் (பாசறை)யில் தங்கியபொழுது கார்காலத்தில் வருவேன் என தான் தலைவிக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி திரும்ப முடியவில்லையே என வருந்திய தலைமக்களை ஐங்குறுநூறு நமக்கு உணர்த்துகின்றது. நிலத்திற்குப் பகை அரசரால் ஆபத்து வந்த நிலையில் நாட்டுக்கு தன்னுடைய கடமையைச் செய்யும் மனயெழுச்சியோடு போருக்கு விரைந்த அம்மக்களின் மனவுரம் இங்குச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நிலத்து மக்களுள் சிலர் வேந்துவிடு வினைக்காக போருக்குச் சென்ற நிலையை ஐங்குறுநூறு **விரவுபத்து** என்னும் பகுதி குறிக்கிறது. மற்றொரு பாடல் ‘**பாசறை பத்தில்**’ போர் வினைகாரணமாக தங்கிய தலைவன் காற்பருவம் தோன்றியதை கண்டு புலம்பும் செய்தியைக் கூறுகிறது. வேந்தன் போர்முடிந்ததும் வேறுபல காரணங்களால் நாட்களை கடத்தி இருப்பதை எண்ணி மனம் வருந்தியப்பாடல்களும் உண்டு.

“முரசுமாறு இரட்டும் அருந்தொழில் பகைதணிந்து
நாடுமுன் னியரோ பீடுகெழு வேந்தன்
வெய்ய உயிர்க்கு நோய் தணியச்
செய்யோள் இளமுலைப் படிஇயர் எம்கண்ணே”

(ஐங் : 450)

என்னும் பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றன.

மண்ணாசையில் பிறர் வேந்தரிடம் போரிடுவதை வஞ்சித்திணை உணர்த்துகிறது.

**“வையம் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொல் பொறாஅது
இடஞ்சிறிது என்னும் ஊக்கம் துரப்ப”**

(புறம் : 8:1-3)

என்னும் அடிகளில் உலகம் யாவருக்கும் பொது என்றும் சொல் பொறாது தன்னுடைய நாட்டின் இடம் சிறிது என்ற எண்ணத்தில் போர் மேல் சென்ற செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனைக் கபிலர் புகழ்ந்து பாடுகிறார். சேரமன்னன் தன் நாட்டின் விரிவாக்கம் கருதி செய்த போர் இது என உணர்கிறோம். இளம் வயது என்றாலும் தான்தன், தன்னை எதிர்த்து, இருபெரும் வேந்தரும், ஐம்பெரும் வேளிரும், கடல் போன்ற பெரும்படையைக் கொண்டு வருகின்றனர் என்று தெரிந்தும், கலங்காது, தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் பகைவரை வெற்றிக் கொண்ட பாண்டியன்நெடுஞ்செழியன் கூறும் வஞ்சினம் இவண் கருதத்தக்கது. மேலாண்மை திறனும், தலைமைப்பண்பும் மிக்கவர்கள் தனக்கு எதிராக இமாலய எதிர்ப்புவரினும் மனம் கலங்காது துணிந்து நின்று செயலாற்றி வெற்றியடைவர். எதிர்திற்கும் பணியின் அருமை குறித்த மனச்சோர்வு கொண்டால் அப்பணியைச் சிறப்புற நடத்த முடியாது என்பதை வள்ளுவர்,

**“அருமை உடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்”²⁶**

என்று கூறியுள்ளது. தன்னுடைய ஆற்றல் அறியாதர்களின் கொட்டத்தை அடக்கி அவன் பெற்ற வெற்றி அவனுடைய ஆண்மைத்திறத்தையும், அவன் மேலாண்மைச் சிறப்பையும் விளக்குகின்றது. இதைப்போல வெண்ணி என்ற இடத்தில் இருப்பெரும் வேந்தரை ஒரே நேரத்தில் சாய்த்த கரிகாலனின் பேராண்மை புகழப்பட்டது.

**“ஆளி நன்மான் அணங்குடைக் குருளை
மீளி மொய்ப்பின் மிகுவலி செருக்கி
முலைக்கோள் விடாஅ மாத்திரை, ஞெரேரென
.....
இருபெரு வேந்தரும் ஒருகளத்து அவிய
வெண்ணித் தாக்கிய வெருவெரு நோன்தாள்,
கண்ஆர் கண்ணிக், கரிகால் வளவன்”**

(பொருந : 139-148)

என்னும் மேற்கூறிய சான்றுகள் சங்ககால மன்னர்கள் தங்களுடைய ஆட்சியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள மேற்கொண்ட போர் திறத்தை விளக்குகின்றது. இங்கு இவ்விரு வேந்தர்களும் போர்புரிந்த தலையாலங்கானம், வெண்ணிப்பறந்தலை என்னும் இடங்கள் வரலாற்று சிறப்பு மிக்கவையாகக் கருதப்பட்டவை. ‘நிலத்தோர்ச்சி’ என்ற நிலையில் இப்போர்கள் நடைப்பெற்றன. இரண்டு போர்களிலும் எதிரே நின்றவர் பலர், அவர்களை எதிர்த்தவர் ஒருவர் என்னும் நிலையைக் காண்கிறோம். பெரும் படையை எதிர்கொள்ள வேண்டிய சூழலில்

**“வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்
துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்”²⁷**

என்ற வள்ளுவரின் கூற்றிற்கேற்ப, தன்னுடைய வினையின் தன்மை, தன்னுடைய வலிமை, இவற்றை அறிந்து செய்யும்படிக் கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

பாண்டியன்நெடுஞ்செழியன், கரிகால் சோழன் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் இது கன்னிப்போராகும். பாண்டியன்நெடுஞ்செழியனை, சேர, சோழ ஆகியவரோடு ஐந்துபெரும் வேளிகள் எதிர்த்து மாண்டனர்.

**“இருங்கோ வேண்மான், இயல்தேர்ப் பொருநன், என்று
எழுவர் நல்வலம் அடங்க ஒருபகல்
முரசோடு வெண்குடை அகப்படுத்து, உரைசெல,
கொன்று, களம் வேட்ட ஞான்றை
வென்றிகொள் வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே”**

(அகம் : 36 : 19-23)

மாற்றானுடைய வலிமை, துணை வருகின்றவருடைய வலிமை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து செய்வோரே வெற்றிக் கனியை ஈட்டமுடியும். அதன்படியே இவ்விரு மன்னர்களும் ஒவ்வொன்றையும் நுணுகி ஆராய்ந்து செயல்பட்டதால் வெற்றி அடைந்தனர், தாம் எண்ணியதை முடித்தனர்.

எஞ்சா மண்ணாசை கொண்டு தன் நாட்டை நோக்கி படை எடுத்து வரும் வேந்தனை, நாட்டின் வேந்தன் நாட்டினுள் நுழைய விடாதபடி தடுத்து அவர்களைப் புற முதுகுவிட்டு ஓட செய்து அவர்தம் பாசறையை கைப்பற்றுதலே வஞ்சிப்போராகும் என்று வாணி அறவாளன் குறிப்பிடுகிறார். பகைப்புலமான சோழ நாட்டின் ஆலங்கானத்தில் பாசறை அமைத்துத் தங்கினான். பகைவேந்தர்கள் படையுடன் நுழையும் பொழுது தடுக்க வேந்தரும் மறவரும் நகரத்தில் நில்லாது நாட்டின் எல்லையில் சென்று போர்க்கான ஆயத்த நிலையில் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் பாசறை அமைத்து தங்குவதற்கு ஏற்ற இடம் முல்லை நிலமே. இதற்கானக் காரணத்தைப் பின்வருமாறு வாணி அறிவாளன் குறிப்பிடுவது இவண் சுட்டத்தக்கது.

“முல்லை நிலம் நாட்டின் எல்லைபுறத்தில் இருந்தது. அதனால் பகைவரை நாட்டின் முனையிலேயே போரிட்டு தோற்கடிக்கச் செய்யமுடியும் இது முல்லை நிலத்தில் பாசறை அமைய முதன்மை காரணமாகும்.”²⁸ பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பகைவரை முதலில் கூடற்பறந்தலையிலும், வென்றதை

**“பொய்யா விழவின் கூடற் பறந்தலை,
உடன் இயைந்து எழுந்த இருபெரு வேந்தர்
கடல்மருள் பெரும்படை கலங்கத் தாக்கி,
இரங்குஇசை முரசம் ஒழிய, பரந்து அவர்
ஓடுபுறம் கண்ட ஞான்றை”**

(அகம் : 116 : 14-18)

என்னும் வரிகளும், கரிகாலன் வெண்ணிப்பறந்தலையில் போர்செய்து அவர்களை வெற்றி கொண்டதை புறமும் விவரிக்கிக்கின்றன. (அகம் : 55 : 9-12) காணப்பட்டுள்ளன.

**“வென்றோய், நின்னினும் நல்லன் அன்றே,
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப்புகழ் உலகம் எய்திப்”**

(புறம் : 66 : 5-7)

என்ற பாடல் கரிகாலன் வெற்றியை உரைக்கின்றது. இருவேந்தரும் தன்நாட்டின் முனையிலேயே எதிர்த்து போரிட்டு வெற்றிக்கண்டது இங்கு எண்ணத்தக்கது. கூடற்பறந்தலை, வெண்ணிப்பறந்தலை ஆகியவை முல்லை நிலங்களே. முல்லை நிலம் ‘மாயோன் மேயகாடுறை உலகம்’ என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். “இந்த முல்லை நிலம் பசிய புதர்கள் நிறைந்த காடுகள் என்பதால் படையெடுத்து வரும் பகைவரை மறைந்து இருந்து தாக்குவதற்கு எளிதாக உள்ளது என்ற சீனப்போர் நூலின் கருத்தை வாணி அறிவாளன் குறிப்பிடுகிறார்.”²⁹ தாக்குதலாலில்லாத பாதுகாப்பான மறைவான இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல் போர்த்தரங்களில் ஒன்று எனக் கூறுகிறது.

யுத்தம் செய்யும் கலைப்பற்றி விளக்கும் சீன நூல் ஒன்று கீழ்க்காணுமாறு தெரிவிக்கிறது. “உங்கள் களம் தெரிய வராமல் இருக்கட்டும் அவ்வாறு தெரியாத வரையிலும் பல இடங்களில் எதிரிகள் முகாம்களை அமைப்பர். சிறிய படையை வைத்து அவர்கள் வெற்றிக் கொள்ளலாம்”³⁰ என சான் சூவின் கூற்று கருதப்பாலது.

மரங்கள் நகர்வதுபோல் தோன்றினால் எதிரி முன்னேறி வருகிறான் என்பது பொருள். தரையில் பரந்துள்ள தாவரங்கள் கொஞ்சம் வித்தியாசமாக இருந்தால் அங்கு ஒற்றனோ எதிரியோ பதுங்கி இருக்கிறான் என்று அர்த்தம். மேற்கண்ட சீன போர்கலை நூலும் காடும் காடு சார்ந்த பாசறையில் முல்லைப் பகுதியில் அமைவதைப் பற்றிக் கூறுகிறது. மேலும் விலங்கினங்கள் பேணுவதற்கு உரிய நிலமும் முல்லை நிலம் என்பதால் போரில் ஈடுபட்ட யானைகளையும், குதிரைகளையும் முல்லை நில பாசறையில் பேணுவது எளிதாக இருந்தது.

பாசறையைக் கைப்பற்றுவதை வஞ்சிப்போர் என்பதால் இருமன்னர்களும் முல்லை நிலப்பகுதியில் போர் செய்தனர். கரிகால் வளவனை எதிர்த்து வெண்ணிப் போரில் சேரபாண்டியன் ஆகிய இருபெரு வேந்தருடன், பதினோரு வேளிர்கள் துணை வந்ததாகவும், அவ்வேந்தரைக் கரிகாலன் வெற்றிக் கொண்டதாகவும் செய்தி அறிகிறோம். இச்செய்தியை

“சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்
இமிழிசை முரசம் பொருகளத்து ஒழியப்
பதினோரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய”

(அகம் : 246:10-12)

என்னும் அடிகளில் எடுத்துரைக்கின்றன. தனி ஒருவனாகத் தனக்கு எதிர்நிற்கின்ற பகைவரைப் பொருளாக மதியாது போர்மேல் சென்று வெற்றி கண்ட நிகழ்வு வஞ்சி திணையின் பேராண்பக்கம் என்ற துறையின் பாற்படும். மேலும் இதற்கு விளக்கமாக விரைந்து பெருகி வருகின்ற வெள்ளத்தை அசையாமல் நின்று தடுக்கும் கல்லணைபோல, எதிர்த்து மேல்வரும் பகைப்படையை அஞ்சாது ஒருவனாய்த் தனிநின்று தனக்கும் வீறு என்பதே இத்துறையின் பொருளுக்குச் சான்றாக புறநானூற்று பாடல் குறிக்கத்தக்கன்னது.

“வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதர
ஏந்துவாள் வலத்தன் ஒருவன் ஆகித்
தன் இறந்து வாராமை விலக்கலின் பெருங்கடற்கு
.....
தொன்மை சுட்டிய வன்மையோனே

(புறம் : 330)

புறநானூற்று பாடலுக்கு எடுத்துக்காட்டாக தொல்காப்பியர் ‘கற்சிறை போல’ என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“பொருளின்னு உய்த்த பேராண் பக்கமும்
வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல
ஒருவன் தாங்கிய பெருமையானும்”³¹

பண்டைய போர்முறைகளில் படைகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப பல்வேறு வியூகங்களை அமைத்து போர் செய்தனர். எதிரி எந்த வியூகத்தை அமைக்கின்றானோ அதற்கு எதிரான வியூகத்தையே மற்றொருவர் அமைப்பார். சான்றாக, எதிரி பாம்பு வியூகத்தை அமைத்தால் இவன் கருட வியூகத்தை அமைப்பான். மகாபாரதத்தில் பத்ம வியூகத்தில் அபிமன்யு அகப்பட்டு கொண்ட செய்தியை இங்கு பொருத்திக் கூறலாம்.

நிலத்தேர்ச்சியில் போர் செய்வதற்கான சரியான இடத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க இருதரப்பிலும் விரும்புவர். இது அவரவர்களுடைய படைகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்றபடியாக அமைவதுண்டு. சில இடங்களில் அந்தமண் அமைப்பு அவர்களுடைய செயல்பாட்டிற்குத் தகுதிவாய்ந்ததாக விளங்கும். அதைசில பரிசோதனை மூலமாகப் பண்டைமாந்தர் செய்தது இதிகாச காலந்தொட்டு நடந்தது என்னும் கூற்றுண்டு.

மகாபாரதத்தில் குருஷேத்திரம் என்னும் இடத்தில் போர் நடத்த தேர்ந்தெடுக்கச் சென்றபொழுது அவ்விடம் பொட்டல் இடமாக இருந்ததாகவும், அங்குள்ள தண்ணீர் வீணாக வெளியேறியதை அடைக்க முயன்றும் முடியாமல் போகவே அருகில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த தன் மகனின் தலையை வெட்டி அதில் வைத்து அடைத்தான் அந்நிலச் சொந்தக்காரன். உணவுக்கொண்டு வந்த மனைவி குழந்தை எங்கே? என்று கேட்க அவன் தலையை வைத்து மடையை அடைத்து விட்டேன் என்று கூற அவள் எந்த உணர்ச்சியுமின்றி அப்படியானால் சரியென்று சென்றாள். அதைக் கண்ட கண்ணன் இந்த மண்ணின் அமைப்பு பந்த பாசங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆகையால் இந்த இடத்தையே தேர்வு செய்தால் சிறப்பு எனத் தேர்ச்சி செய்ததாக ஒரு செய்தி உண்டு. இது இவண் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பிய புறத்திணையியல் நூற்பாக்களுக்கு விளக்கம் தர துணைநிற்பவை செவ்வியல் நூல்களான சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம் முதலியன. வஞ்சித்திணைக்கு இலக்கணமாகக் கூறப்பட்டுள்ள சரியான சான்றுகளாக, கீழ்க்காணும் பழந்தமிழர் வேந்தர்போர் அமைந்தன தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் படையெடுப்பு, கரிகால சோழனின் வெண்ணிப்போர் குறிப்பிடத்தக்கவை. இத்தோடு சேரன் செங்குட்டுவனையும் இணைத்து பாடப்பட்டது பாராட்டத்தக்கது. வீரயுகக்கவிதைகளான சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பாடல்களில் அதிகமான மன்னர்களின் போர், போர் சூழல் ஆகியவை விளக்கப்பட்டன. தலைப்போரில் வெற்றிக்கண்ட நெடுஞ்செழியன், கரிகாலன் ஆகியோர் நடத்திய போர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சோழர்கள் தங்களுடைய தலைநகருக்காக இடத் தேர்ச்சி செய்ய உறந்தை என்னும் இடத்திற்கு வந்தபொழுது அங்கு ஒரு சேவல் ஒரு யானையை விரட்டியதைக் கண்டனர். அதைக் கண்டவுடன் இவ்விடம் வீரம் நிறைந்த இடம். அதனால் இதையே தம் தலைநகரமாகக் கொள்வோம் என்று உறந்தையைத் (உறையூர்) தலைநகராகக்

கொண்டனர் என்னும் இப்பழஞ்செய்தி சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெறுகிறது. இவ்உறந்தை நகரை கோழியூர் எனவும் அழைக்கப்பட்டது.

**“முறஞ்செவி வாரணம் முன்சம முருக்கிய
புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கர்”³²**

என்னும் நாடுகாண்காதையின் வழியாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு பொட்டல் காடுகளைத் தேர்வு செய்வதற்கு வேறொரு காரணமும் இருந்திருக்க வேண்டும். போர் நடக்கின்ற பொழுது, பொதுமக்களுக்கு எந்தத் துன்பமும் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்ற எண்ணம். ஏனென்றால் போர் செய்வதற்கு முன்பாக முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையாக முரசு அறைந்து மக்களுக்குச் சில எச்சரிக்கை விடுப்பர்.

**“ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மினென்”** (புறம் : 9:1-5)

என்று கூறுவதைப் போர் அறமாகக் கொண்ட செயலை உணர்த்தும் நெட்டியமையாரின் பாடல். அரசியல் அமைதியே நாட்டுக்குத் தேவையானது. அமைதி பெறாத நாட்டில் எல்லா வளங்கள் இருந்தும் இல்லாதது போலவே. அரசியல் அமைதி என்னும் மன்னனுடைய ஆட்சியில் மக்கள் அமைதியாக வாழ அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகள் கிடைக்கவும், அரசியல் சமுதாயம் நல்வழியில் நடப்பதற்கும், தீயவழியில் நடப்பதற்கும், இதுவே காரணம். அரசைச் சார்ந்து வாழும் அனைவரையும் புரக்க வேண்டியது மன்னன் கடமை.

**“குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி:
அளிதோ தானே அது பெறலருங் குரைத்தே”** (புறம் : 5:7-8)

என்னும் அடிகள் மேற்கூறியதற்குச் சான்றாகும். ஒருநிலம் நல்லமுறையில் ஆளப்பெற வேண்டுமெனில் அந்நிலத்து மக்கள் சிறப்புடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். குழந்தையின் வளர்ச்சியில் யார் யாருக்கு கடமையுள்ளது என்பதையும் உணர்த்தும் பாடல்,

**“ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே;
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே;
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே ;
நன்னடை நல்கல் வேந்தருக்குக் கடனே;
ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறுஎறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”** (புறம்: 312:1-6)

எனும் பாடல் குழந்தையின் வளர்ச்சியில் தாய், தந்தை, கொல்லன் வேந்தன் ஆகியோர் கடமைப்பட்டவர்கள் என்று கூறுகிறார். அக்குழந்தை திருப்பிச் செய்யும் கடன் எது என்றால், கென்னடி அவர்கள் “நாடென்ன செய்தது என்று கேட்பதைவிட நீ நாட்டிற்கு என்ன செய்தாய்” எனக் கேட்பதே சாலச்சிறந்தது என்ற கூறியதைப்போல் நாட்டுக்கே அவன் கடனைத் திருப்பி செலுத்த வேண்டும் என்பதே இவண் குறிக்கப்படுகிறது. சமுதாயக் கடனை நிறைவேற்றுவது அன்றைய இளைஞர்களின் கடமை என்பதே தெளிவு.

இளையோர் கடன் (Duties of Youth)

இளமை என்பது துடிப்பும் ஆற்றலும் மிக்க பருவம். அப்பருவத்தில் விதைக்கப்படுகின்ற எந்த நற்செயலும் அருகுபோல் வேர் ஊன்றி ஆல் போல் தழைத்து நிற்கும் என்பதே நியதி. இளமையில் செய்ய முடியாத எந்த காரியத்தையும் முதுமையில் செய்ய இயலாது. இளமையே வளமை ஆகும். இன்றைய மேலாண்மையில் அதுவே மனிதவளம் (Human Resources).

**“இளமை கழிந்த பின்றை, வளமை
காமம் தருதலும் இன்றே; அதனால்,
நில்லாப் பொருட்பிணிச் சேறி
வல்லே-நெஞ்சம்! வாய்க்கநின் வினையே”**

(நற் : 126:9-12)

என்னும் கூற்றின் மூலமாக நாம் தெரிந்துகொள்கிறோம். கற்றறிந்த சான்றோர் பலர் இளைஞர்களை நாட்டின் எதிர்காலத் தூண்கள் என எண்ணுகின்றனர். சங்ககாலம் வீரம் விளைந்த காலம். அதனால் சங்க இளைஞர்கள் உடல் உறுதியும், மேலாண்மைத்திறனும் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். தொல்காப்பியர் ஆண்களுக்கான இலக்கணம் சொல்லுகின்ற பொழுது இவ்வுலகியலில் நேரும் பலவகை இடையூறுகளையும் தடுத்து நின்று உலகில் அமைதி நிலவப் பாடுபடும் உணர்வுமிக்க அவனது உள்ளத் திண்மையே ‘உரன்’ எனக் குறிக்கப்படுவதாகும். தான் கொண்ட கொள்கையினை நெகிழ விடாது உறுதியும், மனத்தினை நன்னெறிக் கண் நிறுத்தும் கட்டுப்பாடும், எந்த வினையையும் மயங்காது எண்ணித் துணியும் துணியும், திண்ணிய அறிவாகிய உரனுடையமையின் திறங்களாகும். மலையே வந்து வீழ்ந்தாலும் நிலைகலங்காத உள்ளத்திண்மை யுடையவனே ‘உரவோன்’ எனப் போற்றப் பெறுபவனாவன். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த ஆடவர்கள் அரசியல் வாழ்விலும் குடும்ப வாழ்விலும் தலைவர்களாக நின்று வினைசெய்தனர். இத்தகைய ஆற்றலுடையோன் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள். இத்தகையப் பண்புகொண்டவனே கரிகாற்வளவன் எனப் பட்டினப்பாலை பாடல்கள் அறியமுடிகிறது.

**“மலைஅகழ்க் குவனே கடல்தூர்க் குவனே
வான் வீழ்க்குவனே வளிமாற்று வன்னதத்
தான்முன்னிய துறைபோகலின்”**

(பட்டின : 271-273)

என்னும் பாடல்கள் இதை உணர்த்தும். இதைப்போன்றே, சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆவூர் பாடியது, மூலங்கிழார். மனத்திண்மை உடையவரே பெரும் வெற்றி அடைவர்.

**“செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும்
வெண்திங்களுள் வெயில் வேண்டினும்
வேண்டியது விளைக்கும் ஆற்றலை ஆகலின்”**

(புறம் : 38-7-9)

என்று போற்றப்படுகிறான். ஆற்றல் அழிவில்லாதது என்பது இயற்பியல் கோட்பாடு ஆற்றல். ஒன்று மற்றொன்றாக மாறும் தன்மை பெற்றது. இவ்ஆற்றலின் சக்தியினாலும் மாற்றம் பெறும் தன்மையையும், அறிந்து அதைச் சரிவரப் பயன்படுத்தினால் எதையும் சாதிக்கும் திறன் கைக்கூடும். இத்தகைய திறன் வாய்ந்தவர்கள் இவ்விரு மன்னர்களும் என்பது இவண் தெளிவு.

சங்ககால மன்னர் இளையோர்களின் கடன்கள் கற்கால இளைஞர்களுக்கு சான்றாக அமைகின்றது. நீர்நிலைகளிலும், பேராளுகளிலும், கடலிலும், குதித்து நீந்துதல், விற்போர், மற்போர் போன்ற பயிற்சிகளிலும் ஈடுபட்டனர். நீர்விளையாட்டில் ஈடுபடும் பொழுது மரத்தின் மேல்நின்று திடீரெனக் குதித்து அடியில் உள்ள மண்ணைக் கையால் எடுத்துக்காட்டுதல் தமிழ் இளைஞர்களின் விளையாட்டுத் திறனாகும்.

கிராமப்புறங்களில் இன்றும் இக்காட்சி நடைபெறும். இவர்களுக்குப் போர்த்துறையில் பழகும் பயிற்சிக் கூடங்கள் தமிழ்நாட்டு சிற்றூர் தோறும் நிறுவப்பட்டிருந்தன. ‘போரவை’ எனவும் ‘முரண்களரி’ எனவும் வழங்கப்பெற்றன. போரவையிற் பயிற்சி பெற்ற வீரர்களின் திறமையினை உணர்தல் கருதி ஆண்டு தோறும் ஊர் மக்கள் போர் விழா நடத்தி வந்தனர். அவ்விழாவில் கலந்து கொண்ட வீரர்கள் விற்போரிலும், மற்போரிலும் தாங்கள் பெற்ற திறமையினை போர் விளையாட்டினை புலப்படுத்தினார்கள். இதற்குப் பூந்தொடை விழா என்று பெயர். இன்றைய நாளில் மாணவப்பருவத்தில் தேசிய மாணவர் படை (NCC), சாரணர் (Scout) போன்ற பயிற்சிகள் மூலமாகப் போர்ப்பயிற்சி தருகின்றனர். சில நாடுகளில் மாணவ பருவத்திற்குப் பின் ஓராண்டு காலம் கட்டாய இராணுவசேவை வலியுறுத்தப்படுகிறது.

சோழர்குடி மன்னரான பெருநற்கிள்ளி தன் நாட்டிலுள்ள இளைஞர்களைக் கூட்டிப் போர்த்துறையில் பழக்கினான். இத்தகைய தலைமைப் பண்பினால் இவன் போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி எனப்பட்டான். இவனுடைய பயிற்சி கூடத்தில் மற்போரிட்டுத் தங்கள் திறனை நிலைநாட்டினர். அந்தப் போரில் இம் மன்னனும் கலந்துக்கொண்டான். இதை நக்கண்ணையார் எனனும் பெண்பாற்புலவர் தம் ஊரில் நடந்த அத்தகைய போர் விழாவை தன் வீட்டின் முன் உள்ள முன்றிலில் ஒதுங்கிநின்று கண்டு மகிழ்ந்த செய்தியை மகிழ்வோடு பதிவு செய்துள்ளார். இதை,

“என்ஐக்கு ஊர்இ:து அன்மையானும்
என்ஐக்கு நாடுஇ:து அன்மையானும்

முழாஅரைப் போந்தை பொருந்திநின்று
யான்கண் டனன்அவன் ஆடுஆ குதலே”

(புறம் : 85)

என்ற பாடல் குறிக்கின்றது.

கடற்கரையிலே வாழ்கின்ற பரதவர்கள் தங்கள் உடல் வலிமையினைப் பெருக்கிக்கொள்ளப் போர் பயிற்சிக்குரிய முரண்களரியினை அமைத்துக் கொண்டார்கள். அதன்கண் பழகிய வீரர்கள், மணல் பரந்த வெளியிலே நின்று ஒருவர்க்கொருவர் முதுகு கொடாமல், கையாற் குத்தியும் படைக்கலங்களாலே வெட்டியும், நடுவர் உடம்புடன் ஒரு உடம்பு தாங்கும்படி கலந்து பொருதார்கள் என்னும் செய்திப் பட்டினப்பாலையில் (59-74) கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கூறிய செய்திகள் மூலம் மன்னன் தன் ஆட்சிக்கு உதவி செய்யக்கூடிய நிலையில் இளைஞர்களைத் தயார் செய்தது தெளிவாகிறது. இச்செய்திகளிலிருந்து சங்ககால இளைஞர்கள் அனைவருமே இத்தகைய போர் பயிற்சியில் ஈடுபட்டு இருந்தனர் என்று எண்ண இடமுண்டு.

புதல்வர்குரிய கடமையாகச் சொல்லப்பட்ட போர்த்துறையில் தமிழ் நாட்டில் பிறந்த எல்லா இளைஞர்களும் கலந்து பயின்றார்கள். இளைஞர்கள் தங்கள் நாட்டின் நலன்கருதி பகைவர்களை எதிர்த்தல் கடன் என்பது தமிழ் மக்கள் கருதப்பெற்றது. “ஆடவர் ஒவ்வொருவரும் தம் தத்தம் இளமை பருவத்தில் போர்ப் பயிற்சி பெற்றுத் தமிழ்ப் படை வீரராய் விளங்கினர். அவர் எல்லாரும் அமைதியான காலத்தில் உழவு என்னும் தொழிலைச் செய்து வாழ்க்கை நடத்துவர்”³³ என்கிறார்.

உண்ணா நோன்பு மேற்கொள்வேன் என வந்த பொத்தியார் என்ற புலவரைக் கோப்பெருஞ்சோழன் தடுத்து உன் மனைவிக்குப் பிள்ளை பிறந்துபின் நீ வா எனத் திரும்பி அனுப்பியதைப் பொத்தியார் பாராட்டி உரைக்கின்றார். இப்புலவரும் மகன் பிறந்தவுடன் திரும்பிச்சென்று எனக்கும் இடம்தருக என்று வேண்டிப்பெற்று வடக்கிலிருந்ததை எனப் புறநானூற்றில் பதிவுசெய்துள்ளார்.

“அழல் அவர் வயங்கிழைப் பொலிந்த மேனி
நிழலினும் போகாநின் வெய்யோள் பயந்த
புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வா என
என்இவண் ஒழித்த அன்பிலாள
எண்ணாது இருக்குவை அல்ல,
என்இடம் யாதுமற்று இசைவெய் யோயே”

(புறம் : 222)

இவ்வரலாற்றை சிறிது ஊன்றி ஆராய்ந்தால், தம் நாட்டின் மக்கள் தொகை பெருகுதல் வேண்டும் என்பதில் நாட்டம் கொண்டிருந்த தமிழ் மன்னரின் பேரார்வம் நன்கு புலனாகும் என வெள்ளைவாணார் கூறியது இவண் கருதத்தக்கது. மேலும் மன்னரின் வரலாற்றை வளர்த்தெடுக்கவும் மிகைப்பெருக்கவும் இத்தகைய பிள்ளைச் செல்வம் இருப்பது அவசியம் என்பதை உணர்த்துவதாகவும் விளங்குகிறது.

வீரபுகக்காலம் ஆதலால் ஆண், பெண் இருபாலருமே பிள்ளையின் கடன் நாட்டுக்கு சேவை செய்வது என்பதை உணர்ந்திருந்தனர் என்பதற்குப் பலசான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணக்கிடைக்கின்றன. போர்க்களத்திற்கு அனுப்புவதற்காகப் பிள்ளையைப் பெற்ற தன்னுடைய வயிற்றை ‘புலிருந்து போகிய கல்லளைப் போல’ என பெருமிதத்துடன் பேசுகிறாள் தாய். காவல் பெண்டு எழுதிய புறப்பாடல், தாயின் பெருமித உணர்வை வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது.

“சிறிநில் நற்றூண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டுஉளனோ என வினவிதி
என்மகன்
யாண்டு உளனாயினும் அறியேன்
ஓரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல் அளை போல
ஈன்ற வயியிறோ இதுவே
தோன்றுவதன் மாதோ போர்க்களத்தானே”

(புறம் : 86)

மற்றொரு பெண் நுன்மகன் புறமுதுகிட்டான் என்று கேட்டளவில் அவ்வாறு அவன் செய்திருப்பின் அவன் பாலுண்ட அங்கங்களை அறுத்தெறிவேன் என வஞ்சினம் கூறினாள் (புறம் 279, 312, 278) வேறொரு பெண் முதல்நாள் தந்தையையும், மறுநாள் கணவனையும்

இழந்தவள் போர்ப்பறை கேட்டளவில் வீதியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தத் தன்னுடைய இளம்பாலகனைக் கையில் வேல்கொடுத்து அனுப்பிருந்தாள். இச்செய்திகள் இந்நிலத்தைக் காக்க ஆண்கள் மட்டுமல்ல பெண்களும் பேர் உவகையோடு நாட்டுப்பணியில் தங்கள் பிள்ளைகளை ஈடுபடுத்திய செய்தி தெரிகின்றது. விழுப்புண்பட்டு வீழ்ந்த தன் மகனை வாழ்த்திய தாயைப் பொன்முடியார் என்றும் புலவர் வியந்து பாடியுள்ளார். (புறம் 310) வீர நிலத்தில் பிறந்த நல்லதோர் வித்தாகத் தன்மக்கள் இருந்ததைக்கண்டு அவ்வீரமகளிர் ஈன்றொழுதினும் பெருமை கொண்டனர்.

அதியமானின் திறத்தைப் புகழும் ஔவையார் ஒருநாளில் எட்டுத்தேர்களைச் செய்யும் தச்சன் ஒருவன் ஒருமாதம் முயன்று செய்த தேர்கால் போன்ற விரைவும் திண்மையும் கொண்ட வீரர்கள் பல பேர் அதியமானிடம் இருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

**“களம்புகல் ஒம்புமின் தெவ்வீர்; போர்எதிர்ந்து
எம்முளும் உள்ஒரு பொருநன்: வைகல்
எண்தேர் செய்யும் தச்சன்
திங்கள் வலித்த கால்அன் னோனே”**

(புறம் : 87)

என்ற இப்பாடல் மூலம் அதியமான் கொண்ட **மனித வளம் (Man power)** குறிக்கப்படுகிறது. முல்லைநில ஆடவர்கள் ஏறு தழுவுதல் என்னும் வீர விளையாட்டை விளையாடித் தங்களுடைய உள்ளத் திண்மையையும் உடல் வலிமையும் காட்டி அந்த நிலப்பெண்ணை மணமுடிக்கும் பேராண்மை கொண்டவர்களாக இருந்தனர். காளையை வெற்றி பெற்றக் காளையையே மணமுடித்து திருமணம் புரிந்தனர் முல்லை மகளிர்.

**“கொல்லேற்றுக் கோட்டுஅஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்”**

(கலி : 103:63-64)

இந்த ஏறு தழுவுதலே இன்றைய உழவர் திருவிழாவையொட்டி நடைப்பெறும் **மஞ்சுவிரட்டு** விழாவாகக் கருதப்படுகிறது. விவேகானந்தர் எனக்கு 100 இளைஞர்களைக் கொடுங்கள் நான் நாட்டையே மாற்றிக் காட்டுகிறேன் என்று கூறியதும் முன்னாள் ஜனாதிபதி அப்துல்கலாம் ‘இளைஞர்களே நாட்டின் வளங்கள்’ என கருதியதிலும் இவ்இளையோர்கடன் முக்கியத்துவம் காணப்படுகிறது. மருத்துவ கல்லூரி மாணவர்கள் தாங்கள் படித்து முடித்த பிறகு அரசாங்க வேலைபெற ஓராண்டுக்காலம் கிராமப்புற சேவை செய்ய வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதுபோன்ற செயல்களை இளைஞர்களின் பயிற்சியோடு ஒப்புநோக்க வேண்டும்.

நில அளவை: தன்னுடைய ஆட்சியை நிலை நிறுத்திக் கொண்ட மன்னர்கள் தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட நிலத்தினை அளவிட்டுக் கணக்கிட்டனர். வேலி, மா, செய் என்ற அளவுகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டு அதற்குரிய வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டன. இது நகர மேலாண்மையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

**“சாலிநெல்லின், சிறைகொள் வேலி”
ஆயிரம் விளை யுட்கு ஆக,
காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோனே”**

(பொருந : 246-248)

என்றும் வரிகளில் வேலியளவினை எடுத்துரைக்கின்றன. ‘மா’அளவு என்பது 100 குழி ஒரு மா, என்றும் 20 மா ஒரு வேலி என்றும் 1 குழி 9 சதுரடி என்றும் அளவிடப்பட்டுள்ளன.

முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் ஒருமுறையும், முதல் குலோத்துங்கன் காலத்தில் ஒருமுறையும், மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் ஒருமுறையும் ‘உலகளந்த கோல்’ என்றும் அளவையெடுத்து நாடு, நாட்டின் எல்லை, மாறிபோனதெல்லாம் அளக்கப்பட்டது. இதன்மூலம் பண்டைத் தமிழர் நிலத்தை அளவிட்டு கணக்கிட்ட முறை காணலாயின. இதுமட்டும் அல்லாது **எண்கள்** குறித்த புரிதல் சங்க மக்களுக்கு இருந்தன என்பதற்கு நிறைய சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. இன்று கணித்துக்கூறும் கீழ்வாய் இலக்கங்கள் **பின்னம், கால், அரை**, போன்றவை சங்கப்பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“ஆரிருள் அரையிரவின்”

(புறம் : 229 : 2)

என்றும், குறுந்தொகையிலும்,

“அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென் யானே”

(குறுந் : 280:5)

என்றும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

ஏறுவரிசையாக (Ascending order) இறங்கு வரிசை (Decending order) என்ற முறைகளும் ஒன்பது இரட்டி என்று சொல்லிலும் நூறு, ஆயிரம், நூறாயிரம், கோடி போன்ற பேரெண்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் பரந்து காணப்படுகின்றன. கோடிக்கு மேற்பட்ட அளவையை குறிக்க.

“நெய்தலும் குவளையும் ஆம்பலும் சங்கமும்

மையில் கமலமும் வெள்ளமும் நுதலிய”

(பரி : 2:13-14)

பழந்தமிழர்கள் மலர்களை அளவை முறையில் பயன்படுத்தினர். குவளை நூறுகோடி ஆம்பல் ஆயிரம் கோடி, சங்கம் பத்துலட்சம் கமலம் லட்சம் கோடியையும் வெள்ளம் கோடி கோடியையும் குறித்த பேரெண்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. பூஜ்ஜியத்தை இவ்வுலகிற்கு வழங்கியவர்கள் தமிழர்கள் என்ற கூற்று உண்டு. பூஜ்ஜியம் என்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்ற பொருள் உலகு எங்கிலும் ஒன்று முதல் ஒன்பது ஆள இலக்க நிலையைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருக்க பூஜ்ஜியத்தைத் தமிழர்கள் கூறினர் என்பதற்கு சான்றாகச் சங்கப்பாடல் விளங்குகிறது. இதற்கு முன்பாக எந்த சான்றும் எங்கேயும் கிடைக்கவில்லை என்பது ஆய்வாளர் கருத்து. கடுவன் இளவெயினனார் (பரிபாடல் : 3) திருமாலைப் போற்றி பாடுபவர் இறைவனை எங்கும் வியாபித்து இருக்கின்ற இறைவனை எண்ணங்களாக வரிசைப்படுத்துகிறார்.

“பாழெனக், காலெனப், பாகென, ஒன்றென
இரண்டென, மூன்றென, நான்கென, ஐந்தென,
ஆறென, ஏழென, எட்டெனத், தொண் டென”

(பரி : 3:77-80)

இச்செய்தியிலிருந்து பழந்தமிழரின் கணிதவியல் அறிவு சிறப்பற்று இருந்ததை அறிந்துக்கொள்கிறோம். இதில் ‘யாழ்’ எனக்குறிக்கப் பெறுவது **சூன்யம்** ஒன்றுமில்லாத – **பூஜ்ஜியம்** என்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றது. பழங்கால நில அளவைகள் தற்கால நில அளவைகளுக்கு உதாரணமாக விளங்குகிறது.

தலைமைப் பண்பாளன் (Leadership Quality)

அரசு செலுத்துகின்ற தலைமைப் பொறுப்புள்ள அரசன் ஆணைச் சக்கரத்திற்குப் பாதகமானவற்றைச் செய்யக்கூடாது என்கிறது பதிறுப்பத்து. அளவுகடந்த சினமும், அளவு கடந்த காமமும், மிக்க கண்ணோட்டம், போர் அச்சம், பொய், அன்பு மிகவும் உடைத்தாய் இருத்தலும், குற்றவாளியைக் கடுமையாகத் தண்டித்தலும். இவை போன்ற பிறவும் அரசு கடமைக்குத் தடைக்கல்லாக இருக்கும். இத்தகைய குணங்கள் இல்லாதவனாகத் திகழ வேண்டும் என அறிவுறுத்தப்படுகிறான்.

“சினனே, காமம், கழிகண் ணோட்டம்,
அச்சம், பொய்ச்சொல் அன்புமிக உடைமை
தெறல்கடு மையொடு பிறவும்இவ் உலகத்து
அறம்தெரி திகிரிக்கு வழிஅடை ஆகும்”

(பதிற் : 22:1-4)

எனப் பதிறுப்பத்து கூறுகின்றது.

மேலே குறிக்கப்படுகின்ற பண்புநலன்கள் தலைமை பொறுப்பில் இருக்கக்கூடிய அனைவருக்கும் பொருந்தக்கூடியது. அதிலும் மன்னனாக இருப்பவன் மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக (Roll Model) இருக்க வேண்டுமே ஒழிய தன்னைப் பின்பற்றவர்களுக்குத் தீயவழி காட்டக் கூடியவனாக இருக்கக் கூடாது, முக்கியமாக மன்னனுடைய புற ஒழுக்கம் புலவர்களால் தட்டிக் கேட்கப்பட்டுள்ளது. நல்லூர் பரத்தையிடம் தங்கியிருந்த பேகனைப் பல புலவர்கள் கண்டித்து அவன் மனைவி கண்ணகியுடன் இணைத்து வைத்தனர்.

வள்ளல்களின் ஒருவனாக அவன் இருப்பினும் அவனுடைய ஒழுங்கீனச் செயலால் புலவர்களின் சொல்லுப்புக்கு ஆட்பட்டு தலைகுனிந்து நின்றான். (புறம் : 143, 144, 145, 146, 147) என்ற புறப்பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

கபிலர், ஒரு சுரத்தின் வழியே நடந்த களைப்புத் தீரவும் தன்னுடைய சுற்றத்தார் பசியைப் போக்குவதற்காகவும் ஒரு இல்லத்தில் சென்று நின்று உன்னையும் (பேகன்) மலையையும் பாட அங்கு வந்து நின்ற பெண் தன்னுடைய மார்பு நனையும் படியாக அழுது நின்றாள். அவள் யார் என்று கேட்டபோது அவள் அளித்த மறுமொழியைக் கூறி பேகனைக் கண்டிக்கின்றார். (புறம்: 144) பரணர் இதைப்போன்று சொல்லி இன்றே உன்தேரில் ஏறி உன் நல்லூருக்குச் செல்வாயாக என்று ஆணையிடுகிறார். ஆட்சி மேலாண்மை செய்பவன் மனக்கட்டுப்பாடு உடையவனாக வேண்டும் என்பதை இச்செய்தி உணர்த்துகிறது. மனம் தான் விரும்பியதைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என முனைப்பு ஒரு தலைவனுக்கு இருக்க கூடாது. மற்றவர்களுடைய துன்பம் கண்டு இரங்கி அவர்களுக்கு வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல் தன்மை உள்ள மன்னாக இருந்தும் தன் குடும்ப அமைதி கெடுமாறு புற ஒழுக்கம் மேற்கொண்ட நிலை கண்டிக்கப்படுகிறது. இரவலருக்கு தன் மனைவிக்கு இரங்காத நிலை இங்கு சுட்டப்படுகிறது. மேற்கூறிய செய்தி பொது நிர்வாகத்தில் ஆட்சியில் ஒழுக்க இயல் என்னும் பண்போடு தொடர்புடையது.

எப்படியும் பொருள் கிடைத்தால் போதும் தன் வறுமை நீங்கிவிடும் என்று சுயநலமாக யோசிக்காது மன்னன் திருந்தி தன் மனைவியோடு இணைவதே தங்களுக்கு அவன்

கொடுக்கும் பெரிய பரிசு என்னும் சிந்தனை உடையவர்களாக அப்புலவர்கள் விளங்கியது வெளிப்படை. இத்தகைய சான்றோரே ஒரு நாட்டிற்கு அச்சாணியாக இருந்துள்ளனர்.

பண்பாட்டு மேலாண்மை (Cultural Anthropology)

மன்பதை என்பது மனித குலமாகும், நிலத்துக்கு வழங்கப்படும் மற்றொரு பெயர். **மன்னுதல்** என்றால் நிலைபெறுதல் என்று முன்னோர்கள் செய்தவாறு நிலை நிறுத்தப்பட்ட இடத்தில் வாழும் மக்கள் தன்நாட்டு அரசனுக்குத் துணை செய்ய கூடிய சமுதாய அமைப்பைக் கொண்டவர்களாக விளங்க வேண்டும். இச்சமுதாய அமைப்பை ஆராயும் சிறப்பு கவனத்துடன் இத்துறை வளர்ச்சி பெற்றதால் **சமூக மானிடவியல் (Social Anthoropology)** எனப் பெயர் பெற்றது.

சமுதாய மானிடவியல்: சமுதாய மானிடவியல் என்பது மனித இயல்போடு தொடர்புடையது. அது தனி மனிதன் மட்டுமல்லாது சமூகத்தின் இயல்புகளை சுட்டிக்காட்டுகிறது. மானிடவியல் நிலையை நான்கு முதன்மைப் பிரிவுகளாக இரா.வரலட்சுமி பிரிக்கின்றார். “உடல்சார் மானிடவியல் (Physical anthropology), பண்பாட்டு மானிடவியல் (Culture Anthropology) தொல்லியல் (Archeology) மொழியியல் (Linguistic) எனக் குறிக்கிறார்.”³⁴ சமுதாயப் பண்பாட்டு மானிடவியல் சார்ந்த கருத்துகளும் மொழியியலும், மொழி வளர்ச்சி என்னும் நிலையில் காணப்படும் கருத்துகளை மானிடவியலோடு ஒப்பிட்டுக்காணும் முயற்சி மட்டுமே இவ்வியலில் செய்யப்பட்டுள்ளது. பண்பாட்டு மானிடவியல் என்பது உலகம் முழுவதும் எண்ணிடலங்கா வகையில் பரவி வரும் சமுதாய வாழ்வின் பண்பாட்டை ஆராயும் பிரிவு. மொழிப்பற்றி ஆராய்வது பண்பாட்டு மொழியியல் எனப்படும். இது நான்கு வகையாக பிரிக்கப்படுகிறது. (1) ஒப்பியல் (அ) வரலாற்று மொழியியல், (2) விளக்க மொழியியல், அமைப்பு மொழியியல், (3) சமுதாய மொழியியல் (4) பண்பாட்டு மானிடவியல் மொழியியல் ஆகிய இரண்டிலும் காணப்படும் சங்க இலக்கியத்தோடு கொண்ட தொடர்பினை விளக்கும் பகுதி உள்ளன. ஏனெனில் சமுதாய மானிடவியல் பண்பாட்டு மானிடவியல், ஆகிய இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையது. ஆக இரண்டையும் இணைத்து சமூக பண்பாட்டு மானிடவியல் எனக் கூறுவது கருதத்தக்கது.

பண்பாட்டு மானிடவியல்

பண்பாடு என்ற சொல் மனிதனோடு தொடர்புடையது. பிற உயிர்களிடமிருந்து மனிதனை இதுவே பிரித்துக்காட்டுகிறது. “ஜார்ஜ் .பாஸ்டர் என்பவர் பண்பாடு என்பது தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டிருப்பதாகவும் எந்தப் பண்பாடும் மாற்றம் இல்லாமல் அப்படியே இருப்பதில்லையே என்று கூறுகிறார். மேலும் பண்பாட்டு வடிவமும் சமூக உறுப்பினர்கள் அமைவதும் வெளிப்படையாக அல்ல **புதை நிலை** வடிவங்கள் கொண்டவை என்ற குறிப்பிடுகிறார்.”³⁵

‘**ஹெர்ங்கே விட்ஸ்**’ என்பவர் மூன்று அடிப்படையான கருத்துகளைக் கூறுகிறார். 1.பண்பாடானது மனித அனுபவத்தின் ஊடாக ஓர் உலகளாவிய பண்பாக உள்ளது. எனினும் அந்தந்த வட்டாரத்தின் தன்மைகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு தனித்துவமானதாகக்

காணப்படுகின்றது. 2.நிலைப்பெற்று நிற்கக் கூடியது அதே நேரத்தில் இயக்கம் சார்ந்ததாகவும் உள்ளது. இந்த இயக்கத்தின் ஊடாக ஒரு தொடர்ச்சியான மாற்றத்திற்கும் அது ஆட்படுகிறது. 3.நம் வாழ்க்கை முறைக்கு ஒரு முழு உருவத்தை அளிக்கக்கூடியதாகப் பண்பாடு திகழ்கிறது. இன்னொரு வகையில் நம் வாழ்க்கை முறையை நிர்ணயிக்கின்ற ஒன்றாகவும் பண்பாடு திகழ்கின்றது என்கிறார். “சமுதாயம் என்பது மக்களின் வாழ்வை நெறிப்படுத்துவது. சமுதாயத்தில் ஒருவர் எப்படி வாழ வேண்டும், எவற்றைச் செய்யக்கூடாது போன்ற விதிமுறைகளோடு தொடர்புடையதாகவும் விளக்குகிறது. அவற்றின் முக்கியமான தன்மைகளாக விழுமியங்கள் (Values) நெறிமுறைகள் (Norms) குடிவழக்குகள் (folkways) வழக்கடிப்பாடுகள் (Moves) மரப்பாண்மைகள் (Ethos) அளிப்புகள் (Sanctions) வழக்கங்கள் (Customs) பழக்கங்கள் (Habits) முதலியவனாக ஒரு பண்பாட்டை சேர்ந்தோரின் வாழ்வியலுக்கும் செயல்களுக்கும் நடத்தை முறைக்கும் எவையெவை அவசியம் என்று கருதப்படுகிறதோ அவையே அப்பண்பாட்டின் விழுமியங்களாகும்.”³⁶

தன் ஆட்சியின் கீழ் உள்ள சிறுகுடிப் பண்ணனின் சிறப்பு கேட்ட, சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சியகிள்ளிவளவன், அப்பண்ணன் தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டவன், தான் அரசன் என்று எண்ணி தன் இடத்திற்கு அவனை வரவழைத்து நோக்காது அப்பண்ணன், செய்யும் சமுதாயப் பணிக்கு மதிப்பளித்து அதை தானே நேரில் சென்று பார்த்து மகிழ்கிறான். அப்பண்ணனைப் ‘பசிபிணி மருத்துவன்’ என்று போற்றுகிறான். தன்னுடைய புகழையும் விஞ்சிவிட்டது என்று பொறாமைபடாது வாழ்த்தியது அம்மன்னனுடைய சமத்துவ எண்ணத்தையும் நேர்மைக் குணத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

“யான்வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர் காண்கிவன் கடும்பினது இடும்பை
யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந் தன்ன
ஊனொலி அரவம் தானும் கேட்கும்
.....
.....
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோர் சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே”

(புறம் : 173)

என்னும் அடிகளின் வழியாகச் சமத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகிறான் என்ற நக்கீரனின் பாடல் சமத்துவத்தை விளக்குகிறது.

“நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே
பிறவும் எல்லாம் ஓரொக் கும்மே”

(புறம் : 189:3-6)

தேவர்களுக்கு அமுதமாக இருந்தாலும் அது தனக்கு மட்டுமே உரியது என்று தானே உண்டதும் இல்லை. வாழ்க்கையில் வெறுப்பு இல்லாத பிறர் அஞ்சுவதற்குத் தாமும் அஞ்சுவதாகச் சோர்ந்து இருப்பது இல்லை, புகழ்வரும் என்றால் அதற்காக உயிரையும் கொடுப்பார். பழிவரும் என்றால் உலகம் முழுவதும் பெறுவதாகவும் இருந்தாலும் அதை மறுப்பார். மனக்கவலை கொள்ளார் அத்தகைய மாண்புகளுக்குத் தக்கவராய் அமைந்து தமக்கென முயலாது பெரும் முயற்சி உடையவராய்ப் பிறருக்காக முயற்சி செய்பவர்கள்

போன்றோர் இருப்பதால் இந்த உலகம் நிலை நிலைபெற்றதாக இருக்கிறது என்பது இம் மன்னனின் கருத்து. மேலாண்மையில், தலைமை பொறுப்பில் இருப்பவர் இத்தகைய பண்புடையவராய் விளங்க வேண்டும் என்கிறது.

**“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அதுஇன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்”³⁷**

என்னும் குறள் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

விதிகள்: மக்களின் நடத்தை முறைகளையும் செயல்பாடுகளையும் முறைப்படுத்தக்கூடிய விதிகள் நெறிமுறைகள் எனப்படும்.

**“ஆன்முலை அறுத்த அறன்இ லோர்க்கும்
மாண்இழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கில் கருவாயும் உளவென்
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி இல்என”**

(புறம் : 34:1-6)

இவற்றை மீறும்போதோ, அலட்சியப்படுத்தும் போதே நிலைமையைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவர காவல் படையும் நீதிமன்றமும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்விதிமுறைகள் நகர மேலாண்மையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

குடிவழக்கு: ஒரு சமுதாயத்தில் ஏனைய இடமும் காணக்கூடிய பொதுவான நடத்தை முறைகள் குடிவழக்கு எனப்படும். சான்றாக, பொது சுகாதார முறைகள், தினம்தோறும் குளித்தல், பல் தேய்த்தல் முல்லை நிலத்து ஆடவர் ஏறு தழுவுதல் போன்ற விளையாட்டைக் குடிவழக்காகக் கொண்டிருந்தனர். தூய நீரை அருந்துதல், தூய நீரில் குளித்தல், தூய ஆடை அணிதல் போன்ற வழக்கம் இருந்தது.

**“உருத்தெழுந்து ஓடின்றுமேல்
எழுந்தது துகள்
ஏற்றனர் மார்பு
கவிழ்ந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர்
அவருள், மலர்மலி புகழ்மழ அலர்மல மணிபுரை
நிமிர்தோள் பிணைஇ”**

(கலித் : 102:20-25)

என்னும் அடிகள் முல்லை மக்களின் ஏறுதழுவுதல் நிலையை எடுத்துரைக்கின்றன.

பழக்க வழக்கங்கள்: பண்டைய மக்களின் ‘பழக்கவழக்கங்களின்’ இயல்புநிலை காணப்படுகிறது. அப்பழக்க வழக்கங்கள் பின்வரும் சந்ததியினருக்கு சான்றாக திகழ்கிறது. ஒரு சமுதாயத்தில் மக்கள் கடைப்பிடித்து ஒழுகும் சில தனித்த ஒழுக்கங்கள் அடங்கும். சமுதாயத்தின் தொன்றுத்தொட்டு வரும் பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியன. சமுதாயத்தின் ஒழுங்கும் நலனும் காக்கப்படுவதற்குச் சட்டங்கள் இதில் அடங்கும் என்று இரா.வரலட்சுமி குறிப்பிடுகிறார். (எ.டு.) சிறைதண்டனை, மரணதண்டனை போன்றவை. அரசனுடைய முரசுக் கட்டிலில் ஏறி உறங்குவது என்பது தண்டனைக்குரியது. முரசுக் கட்டிலென்று அறியாது ஏறி உறங்கிய மோசிகீரனாருக்கு சேர மன்னன் தண்டனை விலக்கு அளித்து அவருக்குச் சேவை

செய்து நின்றான். காவல் மரத்தின் பழத்தை அறியாது உண்ட கோசர் மகளுக்கு நன்னன் கொலைத்தண்டனை விதித்தான். சேரமன்னன் தண்டனை அளிக்க வேண்டிய நேரத்தில் அதற்கு விலக்கம் அளித்து தமிழுக்குத் தலைவணங்கி நின்றான் அன்று புறநானூறு பாடல் : 50 விளக்குகிறது.

**“இரும்பாற் படுக்குநின் வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதூஉம் சாலும், நற் றமிழ்முழுது அறிதல்”**

(புறம் : 50:9-10)

ஆனால் நன்னனோ சிறு பெண்ணென்று விலக்கு அளிக்காது கடும்மனத்தனாகி கொலைத் தண்டனை அளித்தான்.

மன்னர்கள் தண்டனை அளிப்பதும் சில சூழல்களில் விதிவிலக்காகத் தண்டனை விலக்குவதும் சமுதாயப் பழக்கத்தை ஒட்டியதாகும். மேலும் விதிவிலக்கு என்பது மேலாண்மையிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. சில நேரங்களில் கண்டுகொள்ளாமல் எச்சரிக்கை விடுத்து பணியைத் தொடர்ந்து செய்ய அனுமதி அளிக்கும் பொழுது அப்பணியாளன் நன்றியுடையவன் ஆகிறான். முற்றிலும் மேலாக தன் பணியைத் திறம்பட ஆற்றுவான்.

பண்பாட்டுப் பொதுமைகள்:

உலகிலுள்ள

அனைத்து

மக்களின்

பண்பாட்டுகளுக்கும் பொதுவான கூறுகளைக் குறிக்கும் எண்ணற்ற கூறுகள், அனைத்துப் பண்பாடுகளும் பொதுவாக உள்ளன. இதற்குக் காரணம் மனிதனின் அடிப்படை தேவைகள் அனைத்தும் பண்பாடுகளும் இவற்றில் அடங்கியுள்ளன. மக்கள் அனைவரும் உயிர்வாழத் தேவையானவை உணவு ஈட்டுதல், உறுப்பினர்களை நெறிப்படுத்துதல், பாதுகாப்பு அளித்தல் இனத்தின் நிலைபேறுமைக்கு வழிக்கோலுதல் இளம் குழந்தைகளைப் பண்பாட்டு வயமாக்கல் போன்ற அடிப்படை தேவைகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இவை அனைத்தும் பண்பாட்டிற்கும் இன்றியமையாததால் பண்பாட்டு பொதுமைகள் ஏற்பட காரணமாக அமைந்தன.

**“நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின், அதுதான்,
எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமா ரதுவே”**

(புறம் : 195 : 6-9)

என்னும் பாடல் வழியாக நேர்மையை அறியமுடிகிறது.

**“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன;
சாதலும் புதுவ தன்றே; வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்
இன்னாது என்றலும் இலமே; மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇய ஆணாது
கலிபொருது இரங்கும் மல்லல் போயாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல், ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியில் தெளிந்தனம்; ஆகலின் மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே;
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”**

(புறம் : 192)

என்னும் பாடல் மூலமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

அகச் சமுதாயப் பகுப்பு (Love Society)

மனிதனின் ஒழுகலாற்றை உணர்த்துவது உரிப்பொருள். வாழ்வின் மைய உணர்வால் விளைவது; செய்யுளின் உயிர்ப்பாய் விளங்குவது; அகப்பாடலில் மையமாக திகழ்வது; உரிப்பொருள். முதற்கண்ட நிலம் குறித்த செய்திகள் (முதற்பொருள்) அத்தமிழரின் நிலம் குறித்த புறமேலாண்மைச் சிந்தனைகளை விளக்குகின்றன. நிலத்தையும் பொழுதையும் தங்களுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்த திறன் கருதற்பாலது. இத்தகைய கட்டுப்பாட்டையும் மேலாண்மைத் திறத்தையும் புறவாழ்வில் கண்டவர்கள் அகவாழ்வை உளவியல் (Psychology) தன்மையொடு வரையறுத்துக் கொண்டனர். அந்நிலையில் உரிப்பொருள் அகப்பாடலில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலை திணைக்கு உரிப்பொருளே”³⁸

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா விளங்குகிறது. சங்கத் தமிழ்நெறி அகம், புறம் என்னும் இருபகுப்பிற்குள் அடங்கும், தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள நிலத்தை தேர்வுசெய்து கொண்டவன், அந்நிலங்களால் தான் வாழும் வாழ்க்கை முறையை இரண்டாகப் பகுத்துக்கொண்டான். உலகளவிலே, மனிதவரலாற்று தோன்றி மொழி வளம் கண்ட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் முதன்முதலில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் காதலையும் வீரத்தையும் பொருளாகக் கொண்டிருந்தன. இயற்கையோடு போரிட்ட மனிதன் தன்னை நிலை நிறுத்திக்கொண்ட நிலையில் வீரம் அவனுடைய தலைமைப் பொறுப்பானது. இயற்கையின் உந்துதலால் உடலியல் மாற்றத்திற்கு (Hormones) ஹார்மோன் தூண்டுதலாலும் இனக்கவர்ச்சி என்னும் பாலியல் உணர்வும் அவனுக்குப் பசி, தாகம் போன்ற உணர்வுகளோடு அவன் வாழ்க்கைக்கான தேடலை அவனுள் ஏற்படுத்தியது. அக்காலத்தை ஒப்பியல் அறிஞர்கள் வீர நிலைக்காலம் (அ) வீரயுகம் (Heroic age) என்று வரையறை வகுத்தனர். கைலாசபதி, தமிழண்ணல் போன்ற அறிஞர்களுக்கும் இது உடன்பாடே. இந்த வீரநிலைக் கவிதைப் பண்புகளை அந்தந்த வீரகவிதைகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்ததில் இவ்வுண்மை பெறப்பட்டது. அத்தகைய வீரநிலைக் கவிதைகளோடு ஒன்றாக நம் சங்கப் பாடல்கள் திகழ்வது சிறப்பானது.

அகவாழ்க்கை: ஐந்திணைக்குரிய உரிப்பொருளானது மக்களின் அக ஒழுக்க நிலை எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. இதனை ஒழுக்கம் என்பர். இது அகவாழ்க்கைக்கும் புறவாழ்க்கைக்கும் இவ்வுரிப்பொருள் அகச்சமுதாய வாழ்க்கைக்கு காரணியாக விளங்குகிறது. ஏழு அகத்திணைக்கும் எதிராக இந்த ஏழு புறதிணைகள், அமைந்தன. குறிஞ்சி-வெட்சி, முல்லை-வஞ்சி, மருதம்-உழிஞை, நெய்தல்-தும்பை, பாலை-வாகை, கைக்கிளை-பாடாண், பெருந்திணை-காஞ்சி இவ்வாறு உரிப்பொருளை மையமாக வைத்து அகப்பாடல் உலகமக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான காதல் உணர்வை வெளிப்படுத்தவதால் அகப்பாடல்கள் மரபிலே பெயர்ச் சுட்டக்கூடாது எனக் கருதியத் தொல்காப்பியர்.

**“மக்கள் நுதலிய அகஜந்திணையு
சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறார்”³⁹**

என விதிவகுத்தார். பெயர் சுட்டி எழுதின் யாரேனும் ஒருவரைக் குறித்தக் காதலாக மாறிவிடும். எனவே பெயர் சுட்டா மரபே சிறப்பு எனக் கருதப்பட்டது.

அன்பின் ஐந்திணை யொழுகலாறுகளை நன்கு அறிந்து செயல்பட்டு உலக மாந்தர் இனத்திற்கு ஒப்பற்ற வழிகாட்டியாய்க் காதலை உலகுக்கு உணர்தியோர் என்ற கருத்தை முருகையன் குறிப்பிடுகிறார். “தமிழர் கண்ட காதல், காமம் என்பன உலகில் பிறநாட்டார் கனவிலும் சிந்திக்காத ஒன்று”⁴⁰ என ஆ.சா.ஞானசம்பந்தம் குறிப்பிடுகிறார். மேற்கூறிய செய்திகள் தமிழரின் அகப்பகுப்பின் சிறப்பை உணர்த்துவனாகும்.

தொல்காப்பியர் இவ்வகத்தைக் களவு, கற்பு என்னும் இருநிலையாகப் பார்த்தார். களவு என்பது முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத தலைவனும், தலைவியும் பாலது (விதி) ஆணையால் தானே தமிழராய் எதிர்ப்பட்டு அன்பு கொள்ளுவதாகும். அன்பு மலர்வதற்கு முன்பின் அறிந்தவராகவோ, உறவினராகவோ இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. பெண் என்பவள் நிலமாகக் கருதப்பட்டால் அதன்மீது விழும் மழை போன்றவன் தலைவன். மண்ணும் நீரும் இணைந்த இவ்வாழ்க்கையே களவு வாழ்க்கை என்பதைத் தெளிவான சிந்தனையோடு விளக்குகிறான் தலைவன்.

**“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”**

(குறுந் : 40)

இப்பாடல் தெரிவிக்கும் நுட்பங்கள் கருதக்குரியது. சூழ்நிலைகள் இன்றி காதலிக்கும் நிலைமை அக்காலத்திலே உண்டு என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. இந்நிலை இன்றைய காலத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளன.

“மண் வேறாகவும், மழைநீர் வேறாகவும் தனித்தனியாக இருக்கும்போது உலகில் எவ்வகை வாழ்க்கையும் இல்லை. அதுமாதிரி ஆண், பெண் உள்ளங்கள் தனித்தனியாக இயங்கும் பொழுது உலகத்தில் வாழ்க்கை ஒன்றும் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும் என்று கூறுவதும் மேற்கூறிய கருத்தோடும் ஒன்றுப்படுகிறது.”⁴¹

“இயற்கையான கவர்ச்சி வயப்பட்டு, நெஞ்சோடு நெஞ்சாய்க் கலந்தும் கரைந்தும் வாழும் வாய்ப்பு, தமக்குள் தாமாகவே உறுதி செய்து கணவன் மனைவியராகிய காதலர்க்கே உண்டு. அத்தகைய காதலர் நெஞ்சில் நன்றி உணர்ச்சியும் இருக்கும். பெற்றோரும் பெரியோரும் முடிவு செய்யும் திருமண நடைமுறையில் இத்தகைய வாய்ப்பு இருப்பது அருமை. சுருங்கச் சொல்லின், நிறைகாக்கும் தகைமையில் களவு வழிப்படாக் கற்பு நெறியை விட களவு வழிப்பட்ட கற்பு நெறியே சிறந்தது”⁴² என்ற ம.ரா.போ.குருசாமியின் கருத்தும் இதையே வலியுறுத்துகின்றது. குன்றம்பூதனார் கீழ்வரும் பாடல் மூலம் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“நான்மறை விரித்து, நல்லிசை விளக்கும்
வாய்மொழிப் புலவீர், கேண்மின் சிறந்தது
காதற்காமம், காமத்துச் சிறந்தது
விருப்பு ஓரோத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி

கொள்ளார்க்கி குன்று பயன்”

(பரி : 912:25)

இக்களவு வாழ்க்கையே கற்பாக மலரும் விதத்தையே ஐந்திணை ஒழுக்கலானுகளாக உலகமாந்தர்களுக்கு வழிக்காட்டும் வகையில் காதலை உணர்த்தினர் சங்கத்தமிழர்கள். காதலுணர்வில் ஈடுபட்டு நட்புணர்வுக்கொண்டு பின் சில நாட்களிலே மணவிலக்கு பெற்றுவிடும் இன்றைய காதல் முறையை நோக்குகின்ற பொழுது சங்கத் தமிழரின் உயர்ந்த களவு வாழ்க்கைத் திறம்பெறப்படும். இந்த உண்மையான அன்புள்ளம் கொண்ட காதல் வாழ்க்கையை இயற்கை கவர்ச்சியென்றும் பிறவற்றை செயற்கை கவர்ச்சியென்றும் சான்றோர் குறிப்பிடுகின்றனர். “இயற்கையான கவர்ச்சிக்கு சமுதாயத்தில் இடம் இருக்குமாயின் வீட்டில் கனிவு குலுங்கும் அமைதியும் நாட்டில் மகிழ்ச்சி நிகழவும் என்பர் சான்றோர். கருத்தில் குறைகள் நிகழலாம். ஆயினும் திருந்துதல் வாய்க்கும் பொழுது இயற்கை கவர்ச்சிக்கு இடம் தருவதே மன்பதைக்கு நலன் என்பது பண்டைக்கருத்து”⁴³ ம.ரா.போ. குறிப்பிடுகிறார். இவ்வியற்கை கவர்ச்சி என்பது விலங்குணர்ச்சியைப்போல வெறியாக அமைந்து விடுவதை சங்க கால சமுதாயமே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதனாலே களவு வழிப்பட்ட கற்பு நெறியையே பெரிதும் வலியுறுத்துகின்றன. அவை அன்பின் அடிப்படையாக அமைத்தது தெளிவு. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் மன ஒத்து ஒருவர்மீது ஒருவர் உண்மையான அன்பு செலுத்தி இறுதிவரை பிரியாமல் வாழும் வாழ்வே அகவாழ்வு. ஆண் தன் மனம் போன போக்கிலும், பெண் தன் மனம் போல் போக்கிலும் இருந்தால் பல இன்னல்களைக் காணக்கூடும். எனவே இயற்கை நெறியின்படி இனிமையாகவே அமைத்துக்கொள்வது சிறப்பு.

“அகத்திணை உலகக் கண் உடையது. மனித சமுதாயம் நோக்கியது. ஞாலத்து மக்களிடை நிகழும் காமக் கூறுகளையெல்லாம் அகத்திணையிற் காணவியலாது. எல்லாம் கூறுதலால் ஒரு நூல் ஞால நூல், ஞால நோக்கு உடையது என்று ஆகுமா? ஞால நோக்கெனக் கூறுவதற்கு எல்லா மாந்தர்களுக்கும் எஞ்ஞான்றும் பொருந்தும் உண்மையடிப்படை வேண்டும். அகத்திணை வடிக்கும் காதற்பாங்கு தனித்தூயது, இன்பஞ்சான்றது, இறைமை உடையது, சாதிச்சமய அரசு மொழிநாடு தொழிற்செல்வம் என்றினைய புறச்சார்பற்றது, இரண்டு உயிர்மெய்களின் ஒருமையைக் காண்பது”⁴⁴ என்பார் வ.சுப.மாணிக்கம்.

தமிழர் காதல் ஒழுக்கத்தை அகம் என்ற சொல்லால் வழங்கினர். அகம் என்ற சொல்லுக்கு உள்ளம், வீடு போன்ற பொருள்கள் உண்டு அகத்துறை இலக்கியங்களில் எல்லாம் உலகிலேயே ஒப்பற்று விளங்குவது தமிழிலுள்ள அகத்துறை இலக்கியமே என்ற க.பூரணச்சந்திரன் கருத்தைச் சி.பாலசுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுகிறார். அகநூல் மனித வாழ்க்கையைப் பற்றிய நூலாகும். இது மனவுணர்வாகும். பிறர் நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சேர்ந்துவாழும் அன்புடை வாழ்க்கையில் உறவு, காதலை நினைத்துநிற்க பழந்தமிழர் அகம் பற்றிய செய்தி என்று எடுத்துக்காட்டியது. இதில் பாலியல் உணர்வுக்கு இடம் இல்லையா? என்று கேட்போர்க்கு விடைக்கூறும் வகையில் உள்ளப் புணர்ச்சியோடு

கூடிய மெய்புணர்ச்சியே சிறப்பு எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இக்களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட பெண் தன்னுடைய அன்பின் அளவு சொல்லுதற்கரியது என்னும் பாங்கில் அதை அளவிட்டுக் கூற முடியாது. அதன் ஆழத்தையும் காண இயலாது என்று கூறுகிறாள் அதை உணர்த்தும் குறுந்தொகைப்பாடல் இது.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று;
நீரினும் ஆரளவு இன்றே, சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”

(குறுந் : 3)

என்ற பாடலில் நுட்பமாக தேவகுலத்தார் விளக்குகிறார். இதைவிடத் தன்னுடைய காதலைப் பற்றிய விளக்கத்தை யாராலும் கூற முடியாது. ‘செம்புலப் பெயல் நீரைப்போல’ என்ற பாடல் குறிப்பிட்டதைப் போல தலைவி தலைவன்பால் கொண்ட நம்பிக்கையும், தலைவன் தலைவி பால் கொண்ட நம்பிக்கையும் அவர்களின் மனப்பிணைப்பினையும் இப்பாடல் சுட்டுகின்றது. அன்பின் அடிப்படையில் அமைந்த அவர் வாழ்க்கையை எடுத்துரைக்கின்றது. தலைவன் தன் சொல் மாறமாட்டான் என்று கூறும் தலைவி நினைக்க நினைக்க இனிமை தரும் உணர்வு என்பதைக் குறிக்கும் வகையில்,

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோறு இனியார்”

(நற் : 1)

என்று கூறுவதில் அவளுடைய நம்பிக்கையைக் காண்கிறோம். இப்பிறப்பு மட்டும் அல்லாது எப்பிறப்பிலும் இவனே தன்னுடைய தலைவனாக வேண்டும் என்று விரும்புகிறாள்.

“இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்
நியாகியர் என் கணவனை
யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்வளே”

(குறுந் : 49:3-5)

எந்நிலையிலும் இக்களவு கற்பாகும் (இல்லற வாழ்வு) என்னும் உறுதி சங்கத் தமிழர்க்கு உண்டு. சங்க அகவாழ்க்கையில் தவறுகள் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று சிலர் கூறுவர். இது ஒழுக்கக்கேடுக்கு வழிவகுக்கும் எனச் சிலர் ஐயுறுவர். அவர்கள் களவுவொழுக்கத்தில் வடநூலாரின் யாமோர் மணம் (காந்தருவம்) என்பதோடு தொடர்புடையது எனச்சிலர் கூறுவர். ஒரே வழி ஒப்புடையது என்றாலும் இரண்டும் ஒன்று ஆக இவ்விரண்டும் வேற்றுமையின் என உரையாசிரியர் குறித்துள்ளார்.

காந்தருவம் கற்பின்றியும் அமையும், கற்பின்றி களவேயில்லை. எனவே தமிழரின் களவொழுக்கத்தால் சமுதாயத்தில் ஒழுக்க கேடு திகழ்வதைத் தமிழ் சார்பு ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. களவுக்கு அடுத்த நிலையில் கற்பாக முடிய வேண்டும் என்று சங்க பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றது. வாழ்க்கைப் போக்கில் தவறுகள் ஏற்படும் என்பதற்காக வாழ்க்கையின் உரிமையை அவர்கள் இழக்க விரும்புவதில்லை. அதற்கென்று ஒரு நெறிமுறையை வகுத்த காரணமாகத் தொல்காப்பியர்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் காரணம் என்ப”⁴⁵

என்ற நூற்பாவில் எடுத்துரைக்கிறார்.

“யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்
தான்அது பொய்ப்பின் யான்எவன் செய்கோ”

(குறுந் : 25: 1-2)

என்னும் இப்பாடலில் தலைவியை எவ்விடத்தும் தலைவன் கைவிட்டுச் சென்றதாகக் குறிப்பிடவில்லை. உரிமைக்காதலின் சிறப்பை விளக்குகின்ற அகப்பொருள் நெறியிலுள்ள தீமை எதுவென்று குறிப்பாகச் சுட்டிய எச்சரிக்கையே இது என கொள்ள வேண்டும் அது மனத்தின் இயல்பு. அக பகுப்பாய்வில் களவு, கற்பு நெறி அடங்குகின்றன.

களவு: வாழ்க்கை தலைவி மேற்கொள்ள, அக்களவு கற்பாக மாறுமா என்ற கேள்வியைத் தோழிக்கேட்கிறாள், தலைவிக்குக் கவலை தோன்றியது. களவு என்பது கொடுப்பாரும், அடுப்பாரும் இன்றி தமக்குள் தாமாகவே இணைந்ததால் கேடு ஏதும் விளையுமோ என்ற ஒரு ஐயப்பாடு தோழிக்குத் தோன்றியது. அதையே தலைவியிடம் கேட்கிறாள். இதில் தலைவியுடைய வருத்தம் தோன்றினாலும் தோழியே இருவரையும் இணைக்கின்ற பாலமாக இருப்பாள். தலைவன் தலைவியை வரைவினை நீட்டித்த இடத்து சொல்ல வேண்டிய முறையைச் சொல்லிக் களவைக் கற்பாக மாற்றும் திறன் படைத்தவள் தோழி. (ஐங் : 180) தோழியின் கூற்றைத் தன்னுடைய கவிதைத்திறன் கொண்டு கலைஞர் கருணாநிதி கூறும் விளக்கவுரைப் படித்து இன்புறத்தக்கது.

“பதுமை போல் திகழ்கின்ற இத தலை மகளை
வதுவை நீ புரிவதற்கு நீ நாள் கழித்ததால்
முதுவை நிறைப் பெரியோர்கள் - கொக்கனையா
முந்திக்கொண்டு வருகின்றார் இவளை மணமுடிக்க!
இலவுகாத்த கிளிபோல உனக்கு விரும்ப மெனில்
இன்றும் பலநாள் தள்ளிப்போடு மணவிழாவை!
இல்லையெனில் இன்றைக்கே - இந்த
முல்லையினை மணப்பதற்கு -நாள் குறித்திருக
தோழி இதைச் சொன்னவுடன் - திடுக்கிட்டு - அவன்
ஆழிமுத்தை அணிவதற்கு அட்டியுண்டோ?
வாழி தோழி! வாழி! வாழியவே! இனி
நாழிகை நேரம் பார்ப்பதற்கு எண்ணமில்லை
வாளைமீனை; வட்டமிடும் கிழப்பறவைக்கு இரையாக்க மாட்டேன்!
நாளையே திருமணம்; நடக்கட்டும் ஏற்பாடென்றான்!”⁴⁶

மருதநிலம் ஊடல் என்னும் உரிப்பொருளைக் கொண்டது. தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் காரணமாக ஊடல் ஏற்படுத்துவதுண்டு.

பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவன் தனக்கு ஏற்கெனவே திருமணமாகி குழந்தையிருந்த நிலையில் இரண்டாவது திருமணம் செய்ய முடிவுசெய்து தேரில் அவள் வீட்டிற்குச் செல்ல முயலுகிறான். தேர்மணி ஒலிக்கேட்ட அவன் மகன் தந்தையைக் காணும் ஆவலோடு வெளியே ஓடி வருகிறான். மகனைக் கண்டதும் தேரினை நிறுத்தி அவனை வாரி அணைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைகிறான். தலைவி ஒரு கோலை எடுத்து மகனைக் கண்டிக்கின்றாள். ஏனெனில் தலைவன் திருமணத்தைத் தடுப்பதற்காகவே அச்சிறுவனை வெளியே அனுப்பியதாகத் தலைவன் தன்னைத் தவறாக நினைப்பானே என்று எண்ணி தன் மகனைக் கண்டிக்க நினைக்கிறாள். அவள் உள்ளமோ உலைக்களமாகக் கொதிக்க, அதனை மறைத்துக் கொண்டுத் தன் மகனைக் கண்டிக்க முற்பட்ட அப்பெண்ணின் மனதைக் கண்ட தலைவன் சிந்தித்தான். யாவற்றையும் விட்டுவிட்டுத் தன்னை நம்பி வந்தத் தன் மனையாளின்

செம்மையெல்லாம் அவன் சிந்தையில் வந்தது. தாங்கள் மேற்கொண்ட அன்பு எல்லாம் அவன் புத்திக்குள் நிழலாட, தன் செயலை நிறுத்துகிறான் திருமண வீட்டினுடைய பல்லிய ஓசைத் தன்னை வா வா என்று அழைத்தும் இவன் செல்லாது தன் இல்லத்திலேயே இருந்துவிடுகிறான். ஆகையால் இல்லறவாழ்வு கற்புநிலை அவனுடைய புற ஒழுக்கத்திற்கு தடைப்போட்ட நிலையை இப்பாடல் நமக்கு விளக்குகின்றது. கற்புநெறி அவன் செயலுக்கு நங்கூரம் போட்டது. (அகம் 66) தலைவனும் தலைவியும் இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தைச் சிறப்புடன் நடத்துகின்றனர். அவ்வாறு நடத்துவதற்குரிய பொருளை ஈட்டி வருவது தலைவன் பொறுப்பாகும். அவன் கொண்டுவரும் பொருளைச் சரியான முறையில் செலவிடுவது, இல்லறத்திற்குரிய தர்மங்களைப் பேணிக்காக்க வேண்டியது இல்லாளின் கடமையாகிறது. இதை விளக்குவதாக வரும் பாடல்,

**“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே: வாள்நுதல்
மனைஉறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர் என
நமக்குஉரைத் தோரும் தாமே
அழாஅல தோழி அழுங்குவர் செலவே”**

(குறுந் : 135)

கற்பு: “கற்பு என்பது ஒரு ஒழுக்கநெறி தலைவிதான் கற்புடையவளாக விளங்க வேண்டும். தலைவன் எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழலாம் என்று எந்தச் சங்க பாடலும் கூறவில்லை. இருபாலரும் போற்ற வேண்டிய ஓர் உயர் அறமாகவே கற்பு பெறப்பட்டது”⁴⁷ என்பார் முருகையன் பக்கிரிசாமி கூறுகின்றார். “கற்பைத் தலையாகப் போற்றி ஒழுக வேண்டும் குறிப்பதும் கற்பு அரண் செய்யும் என்பது தமிழ் முன்னோர்க்கண்ட மனையியல்”⁴⁸ இவ்வாழ்க்கையில் இத்தகைய பெண் மகள் வருவது ஒரு விழாப் போன்றது எனக் குறுந்தொகை பாடலில் (295 : 4-6) சுட்டப்படுகிறது ஒருமித்த தலைவனும் தலைவியும் இல்லறம் என்னும் நல்லறம் காணும் பொழுது தன்னலமற்று, தன்னுடைய சுற்றத்தார் உறவினர்களைப் பேணியும் சமுதாயத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையும் உடையவர்களாக விளங்குகின்றனர். அதற்கேற்ற வகையில் தங்கள் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்வர். பொருள் தேடச் செல்லும் தலைமகன் தன்னுடைய அரிய முயற்சியால் தேடி வருகின்ற பொருள் தன்னுடைய குடும்பத்திற்கு மட்டும் அல்லாது தெய்வத்திற்குச் செய்ய வேண்டியது, விருந்து உபசரித்தல், சுற்றம் தழுவுதல், ஆகிய நெறிகளுக்குச் சேர்த்தே அவன் பொருள் ஈட்டுவான். பொருளும் இன்பமும் அறத்து வழியால் பகுத்தல் வேண்டும் என்பதே சங்கச் சான்றோர் கருத்து. இதைச் சிறப்பாக புறப்பாடல் விளக்கும்.

**“சிறப்புடை மரபில் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல”**

(புறம் : 31:1-2)

கற்புவாழ்வில் இல்லறம் பேணுகின்றத் தலைவி எந்நிலையிலும் தன்தலைவனை விட்டுக் கொடுக்காதவளாகத் தான் பிறந்த குடியின் செல்வச் சிறப்பை நினைவாதவளாகத் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டாள்.

“அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுஉணர்ந் தனள்கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றெனக்
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்
ஒழுகுநீர் நுணங்கு அறல் போலப்
பொழுதுமறுத்து உண்ணும் சிறுமது கையளே”

(நற் : 110:9-13)

செல்வக்குடியில் பிறந்தமகள் ஏழையானத் தலைவனை விரும்பி மணந்த நிலையில் ஒருநாள் விட்டு ஒருநாள் உண்ணும் நிலைவந்த பொழுதும் அவளுடைய செல்வத் தந்தை அவளுக்குப் பொருளுதவி தந்ததை மறுக்கின்ற செயலை, அவள் மன மாண்புகுறித்து, அவள் செவிலி வியந்துப்பாராட்டுகிறாள். இல்லறம், தன் தலைவன் ஈட்டும் பொருளால் அமையவேண்டும் என்ற கொள்கை உடைய தலைவியைச் சங்ககாலம் உணர்த்துகின்றது. அதுவே இல்லற மாண்பைக் காத்தலாகும். மற்றும் ஒரு தலைவி இதைபோல் செல்வக் குடியிலே பிறந்தவளாக இருப்பினும் பிறந்த வீட்டின் செல்வத்தைப் பெரியதாகப் போற்றவில்லை. தன்கணவன் ஈட்டிய பொருளால் கிடைக்கும் ‘கூழ் தன் பிறந்த நாட்டின் தேன் சோற்றைவிட’ சிறந்தது எனக்கூறித் தன் தலைவனின் இல்லமாண்பினை காப்பாற்றிய பெண்ணின் மாட்சிமையை கீழ்வரும் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“அன்னாய் வாழி வேண்டன்னை நம்படப்பைத்
தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர்நாட்டு
உவலைக் கூவற் கீழ்
மானுண்டு எஞ்சிய கலுழிநீரே”

(ஐங் : 203)

என்ற பாடல் சங்கப் பெண்ணின் மனைமாட்சியை உணர்த்தும். தலைவனோடு இணைவதைத் தமர் மறுத்தபொழுது அயல் மணத்தை மேற்கொள்ளும்படி நிர்பந்திக்கப்பட்ட நிலையில் தலைவி தலைவனோடு உடன் போக்குக்கொள்கிறாள். தங்கள் அன்பிற்குரிய பெண்ணைத் தேடி செவிலி பாலை நிலத்தில் வருகிறாள். அவளை வழியில் கண்டவர் இவ்வுலகின் இயல்பியல் தன்மையைப் புரியவைத்து அவளைத் திருப்பி அனுப்புகின்றனர். இப்பாடல் சங்கச் சான்றோர் உலகியல் வழக்கத்தை நடப்பியல் தன்மையை (Realism) உணர்ந்தவர்கள் என்பதை உறுதி செய்கின்றது.

“பலஉறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
நினையுங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அணையளே
சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை,
நீருளே பிறப்பினும், நீர்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
தேருங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அணையளே
ஏழ்புணர் இன்இசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை,
யாழுளே பிறப்பினும், யாழ்க்க அவைதாம் என் செய்யும்?
சூழுங்கால், நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அணையளே” (கலித்: 9:12-20)

தன் மகளைத் தேடிவந்த செவிலிக்குச் சந்தனம் மலையிலே பிறந்தாலும் மலைக்கு எதுவும் செய்வதில்லை. முத்து கடலில் பிறந்தாலும் அது கடலுக்குத் தன்னுடைய முறையைச் செலுத்துவதில்லை. யாழிலே இசை பிறந்தாலும் யாழுக்கு எதுவும் பயனில்லை. அதுபோலவே பெண்ணும் மேற்சொன்ன மூன்றும் அதை நுகர்பவர்க்கே பலனைத் தரும். அதுபோலவே பெண் பிறந்த இடத்தை விட தான் சென்று சேர்ந்த புகந்த இடத்திற்கே பெருமை சேர்க்கிறாள். இதுவே உலகியல் நியதி. இதை அறிந்து மனத்திற்குரிய

மணாளனோடு சென்ற உன்மகளையும் அவள் கணவனையும் வாழ்த்தி வீடு திரும்புவாயாக என அறிவுறுத்துகிறார்.

தான் மனம் கலந்த தலைவனையே மணம் செய்ய வேண்டும் என்ற உறுதி கொண்ட சங்கப் பெண்மையின் திறம் இது. செல்வம் ஒரு பொருட்டல்ல, தனக்குச் சாதகமான சூழல் (comfortable zone) மாறினாலும் தனக்குரிய எதிர்காலத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையை அன்றைய சங்கப் பெண்டிர் கொண்டிருந்தனர் என்பது வெளிப்படை.

அகத்திணைக்குரிய இலக்கணக்கூறும் தொல்காப்பியர் கைக்கிளை முதலாக பெருந்திணை ஈறாக அகத்திணைக்குரியது. ஏழுத் திணைகள் எனக் கூறுகிறார். (தொல்.அகத் : 1) இவற்றுள் நடுவணாக அமைந்திருக்கும் அன்பின் ஐந்திணைப் பற்றியே பெரும்பான்மை தொகை நூல்களிலும், பாட்டிலும் பாடப்பட்டன. ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளை, பொருந்தாக் காமமாகிய பெருந்திணை ஆகியவற்றிற்கு மிகக் குறைந்த இடமே உண்டு. அதற்கு அந்நெறி உலக வழக்கில் சங்க மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமையே காரணியமாக அமைகிறது. புறநானூற்றில் நற்கண்ணையாற் என்பவர் ஒரு பெண்பாற் புலவர். இவர் பெருநற்கிள்ளியை ஒருதலைக் காதலாக அன்பு செலுத்தினார். தன் மனம் விரும்பிய தலைவனை அவன் வீரர்களுக்குப்போர் பயிற்சிக் கொடுத்த நிலையைக் கண்டு மகிழ்ந்ததைத் தன் மனம் உணர்த்திய காதலைப் பாடலாக்கினார்.

சங்க அகப்பாடலுள்ள கைக்கிளை திணையில் அமைந்த பாடல்கள் கலித்தொகைபாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன. (கலி, 56, 57, 58, 60) பெருந்திணைபாடல்களும் கலித்தொகையில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளன. அகப்பகுப்பாய்வில் பொருளாதாரச் சிந்தனை இடம்பெறுகின்றன.

பொருளாதாரம்: சங்க மகளிர், ஆடவரின் தொழிலுக்கு ஈடாக சிறுசிறு தொழிலைச் செய்து வந்தனர். குறிஞ்சிப்பெண் ஆடவரோடுத் துணையாகத் திணைப்புனம் காத்தலையும், முல்லைநிலத்து பெண்கள் மோர் விற்ற பணத்தால் பொன்னை வாங்குவதற்குப் பதிலாக மேலும் பால்தரும் பசுக்களை வாங்கியதான செய்தி குடும்ப பொருளாதாரத்தை உயர்த்தும் அவர்களுடைய மேலாண் திறனைப் புலப்படுத்துகின்றது. முல்லை நிலத்துப் பெண், தயிர்ப்பானையில் மோர்வைத்துக் கொண்டு மோர் விற்பதையும் மருதநிலத்துப் பெண் வேளாண்மையில் தன் கணவனுக்குத் துணையாக இருப்பதையும் நெய்தல் நிலத்து பெண் தலைவன் கொண்டு வரும் மீனை விற்பதையும் கீழ்க்காணும் பாடல் வரிகள் இதற்கு சான்றாகும்.

“_____ ஆய்மகள்
அளைவிலை உணவின் கிளைஉடன் அருந்தி,
நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளான்,
எருமை, நல்ஆன், கருநாத பெறுஉம்,
மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்”

(பெரும்: 163-166)

பெண்களுக்கு இயற்கையிலேயே அணிகலன்களை அணியும் ஆசை, உண்டு. அதற்கு மாறாகத் தான் உழைத்து சம்பாதித்த பணத்தை வேறொன்றில் முதலீடுசெய்த அப்பெண்ணின் திறன் இவண் நோக்கத்தக்கது. இத்தகைய பெண்கள் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்ந்தனர்.

தான் சம்பாதித்து தனக்கே போதுமானதாக இல்லாத நிலையில் அதைப் பகிர்ந்து கொள்ள வருகின்ற பிறரைக் காணும்போது, கடுமையான சொற்களைக் கூறியும், வெறுப்பாக நோக்குவதும் இன்றைய மனிதரின் நிலையாகும். ஆயினும் விருந்தோம்பல் என்னும் சமுதாய அறத்தைத் தலைமைப் பண்பாகக் கொண்ட தலைவனும் தலைவியும் விருந்தினர் வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பது பகிர்ந்தளிக்கும் விதமாக அமைந்தது. தமக்கு ஒன்று கொடுக்கப்பட்ட பொழுது அதைப் மகிழ்வோடு ஏற்றுக்கொள்வதை விட அதைப் பிறரோடு பகிர்ந்து பெரும்மகிழ்வு கொள்வதே உயர்ந்த பண்பாடாகும். இதையே சங்கத் தமிழர்கள் கொண்டிருந்தனர். இது நம்முடைய பண்பாடோடு இணைத்துக் காணத்தக்கது. சங்கச் சமுதாய மானிடவியல் விருந்தோம்பல் பண்பு அடங்கியுள்ளன.

விருந்தோம்பல்: தமிழர் தம் வாழ்வில் விருந்தோம்பல் பண்பு ஈடு இணையற்ற இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த விருந்தோம்பலைத் தலைவன் தலைவிக்கு இடையே ஏற்படும் ஊடல் தீர்க்கும் வாயிலாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

“அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்”

(நற் : 142:9)

பகிர்ந்து உண்ணுதல் ஆகிய அறத்தின் தலைப்பட்ட தலைமகள், வறுமையிலும் தன் சுற்றத்தைத் தழுவி கொண்டதைச் சிறுபாணாற்றுப்படை நமக்கு உணர்த்துகிறது.

**“வளைக்கைக் கிணைமகள் வள்ளுகிர்க் குறைத்த
குப்பை வேளை உப்பிலிவெந்ததை
மடவோர்க் காட்சி நாணிக் கடையடைத்து
இரும்பேர் ஒக்கலோடு ஒருங்குடன் மிசையும்”**

(சிறு : 136-139)

என்னும் பாடலடியின் வழியாக, கடுமையான வறுமை நிலையிலும் உப்பில்லாத கீரையை தன்இரும்பேர் ஒக்கலோடு பகிர்ந்து உண்ணும் நெறி குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஈகை

மானிட சமுதாயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்து உதவும் பண்பு நிலைக்கொண்டு இருக்கிறது. அச்செயல் பழந்தமிழர் வாழ்வில் நிறைந்து காணப்படுகிறது. பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர் வறுமையில் வாடிப்பெரும் அல்லாருக்கு ஆளானநிலையில் குமணவள்ளலைக் கண்டு பொருள் பெற்றுத் திரும்புகிறார். அவ்வாறு கிடைத்த பொருளைத் தனக்கென வைத்துக்கொள்ளாது பிறருக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் உரிமையை தன் மனையாளுக்குக் கொடுக்கும் சிறப்பு போற்றுதற்குரியது. உன்னை விரும்பி இருப்பவருக்கும், நீ விரும்பி இருப்பவருக்கும் கற்பு அமைந்த உன் சுற்றத்தாருக்கும், நம் சுற்றத்தாரின் கடிய பசியைப் போக்கக் கைமாறாகக் கொடுத்தவருக்கும் இன்னவருக்கு என்று இல்லாமல், என்னைக் கேட்டுத் தரவேண்டும் என்று இல்லாமல் இதனை வைத்து நெடுங்காலம் வாழ்வோம் என்றும் நினையாமல் எல்லோர்க்கும் கொடுப்பாயாக எனத் தன் மனைவிக்குப் பொருளாதார உரிமை கொடுத்த புலவராகப் பெருஞ்சித்திரனார் திகழ்கின்றார். வறுமையிலும் செம்மையான மனபக்குவம் கொண்ட அவருடைய நல்லுள்ளம் இப்பாடலின் மூலம் வெளிப்படுகின்றது.

**“நின்நயந்து உறைநர்க்கும் நீநயந்து உறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பின்நின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்**

- - - - -

எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழந்தாங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேல் குமணன் நல்இய வளனே”

(புறம் : 163)

இது புறப்பாடலாயினும் கற்புவாழ்க்கைக்குரியது என அறியப்படும் மேலாண் சிந்தனையாகும். இவ்வாறு தனித்தனி பாடல்களிலே விருந்தும், சுற்றம் ஒம்பல் என இப்பகிர்தலாகிய பண்பு சமுதாயத்தில் வளர்ச்சிப் பெற்ற நிலையில் அது பேரறமாக முகிழ்ந்து வளர்ச்சி அடைந்த நிலையைப் பத்துப்பாட்டில் இடம் பெறும் ஆற்றுப்படை இலக்கியம் நமக்கு சான்றளிக்கின்றன. பத்துப்பாட்டில் செம்பாதியை இவ்வாற்றுப்படை இலக்கியம் கொண்டு விளங்குவது.

“20-ஆம் நூற்றாண்டில் வந்த பயணநூலுக்கு முன்னோடியாக விளங்குபவை ஆற்றுப்படை நூல்கள். வழிக்காட்டி நூல்கள் போலஅல்லாது பிரயாண நூல்கள் போலுள்ள நம்பகத் தன்மைக் கொண்ட யதார்த்தமான ஒரு இலக்கிய கருவியை கையாண்டு இருக்கின்றன. உறுதியான நிலத்தின் மீது நடப்பியல் தன்மையுடன் அமைந்த இந்த ஆற்றுப்படை இலக்கியம் ஒரு மானிட பயணி தான் அடைந்த அனுபவங்களின் வாயிலாக பயணத்தை விவரிப்பதுபோல அமைந்துள்ளது.”⁴⁹ இவ்ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் சமுதாய இலக்கியங்களாகப் பண்பாட்டு பரிமாறல்களாக விளங்குவன எனில் அது மறுக்க முடியாத உண்மை.

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழ்த தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”⁵⁰

என்றுத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். பத்துப்பாட்டில், திருமுருகாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, மலைப்படுகடாம் என ஐந்தும் ஆற்றுப்படை இலக்கணம் கொண்டு பாடப்பட்டதாகும். சங்கச் சமுதாயம் அனைத்தும் ஈகை என்னும் பேரறத்தைப் பகிர்தல் என்னும் வினையாகக் கொண்டதை இவை உணர்த்துகின்றன.

திருமுருகாற்றுப்படை தவிர ஏனைய ஆற்றுப்படை நூல்கள், பாணர், பொருநர், விறலி, ஆகியோரை முன்னிறுத்திப் பாடி ஆற்றுப்படுத்துபவரின் பெயரால் (பாணர், பொருநர்) பெயரால் அமைய, திருமுருகாற்றுப்படை மட்டும் பாடப்பட்ட தலைவன் பெயரால் அமைந்து பக்தி இலக்கியமாகத் தோற்றம் பெற்றது. வறுமையுற்ற தன்னைப்போன்ற அம்மனிதனை நோக்கியவர்கள் அவனும் தன்னைபோல பெரும் வளத்தைப் பெறவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டு வழிகாட்டுதல் செய்யும் முறையை இவ்வாற்றுப்படை உணர்த்துகின்றது. ‘உன்னைப் போல் பிறரை நேசி’ என்றது விவிலியம் ‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்று கூறினார் தாயுமானவர். கற்றுத்துறைப் போக்கிய சான்றோர் கருத்தும் வறுமையில் உழன்று ஆற்றுப்படைப்படைத்த புலவர்களின் எண்ணமும் ஒரே அலைவரிசை கொண்டவை என்பதில் ஐயமில்லை. ‘எத்தைத் தின்றால் பித்தம் தெளியும்’ என்னும் நிலையில் வறுமையில் வாடிச் சுணங்கிய வயிற்றுக்குப் பால் வார்த்தைப்போல் இன்னவழியில் இப்படிச் சென்றால் இன்ன

வள்ளலைக் காணலாம். நிச்சயம் வறுமையைப் போக்கி வளமான வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற பரிசுப் பொருளை வழங்குவான் என்னும் நம்பிக்கை நீரை ஊற்றி அவர்களை அனுப்புகின்றனர்.

சங்க காலத்திலே கால்நடைப்பயணமே மேற்கொள்ளப்பட்டது. பலநாள் நடந்தே ஒரு ஊர்விட்டு இன்னொரு ஊருக்கு போக முடியும். வழியில் பல துன்பங்கள் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. உணவு கிடைப்பதும் அரிதாகிவிடும். எப்படிப் போகப் போகிறோம், எனத் தவித்த மனத்திற்கு ஆறுதல் வழங்கக்கூடிய வழிகளை விரிவாகக்கூறி அவ்வழியில் அமைந்த மக்களின் சமுதாய உணர்வைச் சொல்லி உண்பதற்கு அவர்கள் கொடுக்கும் விருந்தோம்பல் அறத்தைக் கூறி அவர்கள் நல்வழிப்படுத்துதல் ‘மன்னன் எவ்வழி மன்னனுயிர் அவ்வழி’ என்னும் சங்கச் சான்றோர் கூற்றிற்கேற்பவே! தான் கூறும் வள்ளல் மட்டும் அல்லாது அவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட மக்களும் தம்மால் இயன்றவற்றைப் பகிர்ந்துகொடுத்தும் உன்னுடைய வழிநடை பயணத்திற்கு உத்திரவாதம் அளிப்பர் என்று நம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றனர். சிறுபாணாற்றுப்படையில் வரும் நல்லியக் கோடனின் சிறப்பைக் கூறவந்த புலவர்,

“பொருநர்க்கு ஆயினும், புலவர்க்கு ஆயினும்
அருமறை நாவின் அந்தணர்க்கு ஆயினும்
கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்த தன்ன
அடையா வாயில்அவன் அருங்கடைகுறுகி”

(சிறு : 203-206)

என்று விளக்குகிறார். அவனுடைய நாட்டிற்குள்ளே நுழைந்தால் அவன் மாசுபடிந்த உன்னுடைய ஆடையை நீக்கி புத்தாடை நல்குவான். வழிநடைத் துன்பம் போக்கத் தேறலை நல்கி, பல்வேறு உணவுகூறுகளை மனமுவந்து அளிப்பான என்பதைச் சிறப்புற விளக்குகிறார், (சிறு : 245)

“ - - - - - மாசுஇல்
காம்புசொலித் தன்ன அறுவை உடஇப்
பாம்புவெகுண் டன்ன தேறல்நல்கிக்
காளரி ஊட்டிய கவர்கணைத் தூணிப்
பூவிரி கச்சைப் புகழோன் தன்முன்
பனிவரை மார்பன் பயந்த நுண்பொருள்
பனுவலின் வழாஅப் பல்வேறு அடிசில்
- - - - -

ஆனா விருப்பின் தான்நின்று ஊட்டித்”

(சிறு : 235-245)

நல்லியன் கோடன் பீமன் எழுதிய சமையல் சாத்திரத்தின்படி செய்யப்பட்ட உணவு வகைகளை உண்ணச்செய்வான் என்கிறார். ஒளிபொருந்திய வானத்தில் கோள்மீன் சூழ்ந்த உதயசூரியனை இகழும் தோற்றத்தையுடைய பொற்கலத்தில் நீர் விரும்பி உணவை குறையாத விருப்பத்துடன் தானே நின்று ஊட்டுவான் என குறிப்பிடுகின்றார். இதில் தட்டில் பரிமாறப்பட்ட சோறு உதயசூரியனுக்கும் அதை சுற்றி கிண்ணங்களில் வைக்கப்பட்ட உணவுப் பொருள்கள் கோள்மீன்களுக்கும் உவமையாக்கப்பட்டது போற்றுதலுக்கு உரியது. சூரியனை நடுவனாகக் கொண்டு கோள்மீன்கள் (Planets) சுற்றிவரும் சூரிய குடும்பத்தை (Solar System) இவ்வுவமை நினைவுப்படுத்தி வானியல் அறிவுக்கு சான்றுபகிக்கிறது. ஊருக்கு போகும் வழியில் உள்ள நிலவரணனைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் அந்நிலத்தில் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு அப்பாணர்கள் உபசரித்ததையும் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வறம் பெரும் படைகளுக்கு உணவளிக்கும் பெருஞ்சிறப்பை பெற்றது.

தானத்தில் சிறந்தது அன்னதானம் பெரும் படைக்கே அன்னதானம் அளித்த பெருமைக்குரிய வனாகிறான் உதியஞ்சேரல்.

**“அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈரம் பதின்மரும் பொருதுகளத்து ஒழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்!”** (புறம் : 2:13-16)

இப்பாடலில் பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன் பாரதப்போர் நடந்தபொழுது இருபெரும் படைகளுக்கும் உணவு அளிக்கும் பேரறத்தைச் செய்வதாகப் போற்றப்படுகிறான்.

நட்பு: உலகத்திற்கு உயர்ந்த நாகரிகத்தைக் கூறியவர்கள் தமிழர்கள். உலகத்தவரை உறவினராகத் காண்பது உயர்ந்த பண்பாட்டு முயற்சியாகும். சிறந்த நாகரிகத்தின் பிறப்பிடமாகச் சங்கச் சான்றோர்கள் விளங்கினர். பிற உயிர்களை மதிக்கும் சான்றான்மையும் சிறந்த மனப்பாங்கும் கொண்டு விளங்கினர். அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் கொண்ட நட்பு மாறுபாட்டுக்கு இடம் தராதது, ஐயத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. பொருள் குறித்ததன்று அவர்களுடைய நட்பு. வள்ளுவன் கூறும்,

**“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு”⁵¹**

என்பதற்கு ஏற்ப நட்புக்கொண்ட பெரும் தகையவர் கோப்பெருஞ்சோழனும் பிசிராந்தையாரும். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டதில்லை. ஆயினும் இருவருடைய நட்பு கெழுமிய நட்பு ஆகும். வடக்கிலிருந்து உயிர்விடத் துணிந்தக் கோப்பெருஞ்சோழன் தனக்கு அருகேயுள்ள இடத்தைப் பிசிராந்தையாருக்கு ஒதுக்கினான். அவரும், அவன் அருகே நோம்பிருந்து உயிர் இழந்தார். அவரின் நட்பைப்பற்றிச் சொல்ல வந்த சோழன்,

**“பிசிரோன் என்ப என் உயிரோம் புநனே
செல்வக் காலை நிற்பினும்”** (புறம் : 215-7-8)

என்ற பாடல் மூலம் விளக்குகிறார். உயிருக்கு ஒப்பான நட்பு கொண்டவர் என்பது தெரிகின்றது. நன்கு பக்குவம் கொண்ட மனமும் அருளும் உடையவர்கள், அன்பர். நஞ்சைக் கொடுத்தாலும் அதை மறுக்காத நாகரிகம் கொண்டவர்களாக விளங்குவர் தாம் மறுத்தால் தம் அன்பரின் மனம் துன்பப்படும் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு உண்டு. தம் உயிர் போனாலும் பராவாயில்லை என்ற எண்ணம் கொண்டு செயல்படுவர். இத்தகைய பண்புடைய நாகரிக முடையோரை கீழ்க்காணும் நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் இனம் காட்டுகிறது.

**“முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பினும்
நஞ்சும் உண்பர் நனிநாகரிகர்”** (நற்: 355:6-7)

என்னும் நனியின் அடிகள் நாகரிகத்திற்கான இலக்கணம் கூறுகிறது. இதையே,

**“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்”⁵²**

என வள்ளுவர் குறிப்பிடுவதும் மேற்கூறிய கருத்தின் அடியொற்றியே. கிரேக்கத்தத்துவ ஞானி சாக்ரடீஸை, ஏதென்ஸ் நகர இளைஞர்களைக் கெடுப்பதாகப் பொய்க்குற்றம் சாட்டி மரண

தண்டனை அளித்தனர். அவருக்கு நஞ்சு கொடுத்தவர்கள். அவரின் ஆதாரவாளர். நீங்கள் இனி அவ்வாறு பேசமாட்டேன் என்று கூறி மன்னிப்பு கேளுங்கள் என்று சொல்ல, சாக்ரடீஸ் ஒன்றும் கூறாமல் அந்நஞ்சை வாங்கி உண்டு மரணத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். இந்நிகழ்வு இங்கு ஒப்புநோக்க தக்கது. உயர்ந்த சிந்தனை உடையவர்களின் எண்ணங்கள் ஒரே அலைவரிசையில்தான் இருக்கும். இத்தகைய உயர்ந்த பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் கொண்ட தமிழர்கள் முடிவுடைய முவேந்தர்களால் ஆளப்பட்ட நிலமையில் தம் மக்களுக்கானப் பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைகளைத் தங்களுடைய ஆளுமைத் திறனுக்கு உட்படுத்தி செயல்திறன் கொண்டவராகப் பல முறைகளைக் கையாண்டனர். ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் நிர்வாகத்தில் கவனம் இருப்பினும் மொழி வளர்ச்சியிலும் தங்களுடையப் பங்கினைப் பதிவு செய்தனர்.

மொழிவளர்ச்சி (Growth of Language)

மொழி என்பது மனித நாகரிகத்தின், வளர்ச்சியாகும். இம்மொழி பெற்ற வளர்ச்சி நிலையைச் சொல்லவந்த வரலட்சுமி, “சமுதாய பண்பாட்டு மானிடவியல் கூறாக வளர்ந்தது நம்முடைய தாய்மொழியில் புதியகற்காலம் முடிவடையும் பொழுதே இது பண்பட்ட மொழியாக ஆக்கம் பெற்றது.”⁵³

தம்முடைய கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொள்ளவும் சமுதாய, நாகரிகம் பெற்று வாழவும் நேரத்தை நல்ல வழியில் பயன்படுத்தவும் மொழியை கற்றுக்கொள்ளவும் செம்மைப்படுத்தவும் அவசியம் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவே மொழி இலக்கியம் தோன்றியது என்பர் ஆய்வு அறிஞர். இந்நிகழ்வு புதிய கற்காலம் முடிவடையும் போது தமிழ்மொழி பண்பட்ட மொழியாக ஆக்கம் பெற்றது காணமுடிந்தது. மொழிவாயிலாகவே அக சமுதாயத்தை பகுத்தாய்ந்து அவர்களின் மேம்பாட்டு வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்காகத் தோன்றியதே மொழியாகும். மக்களால் பேசப்படும் மொழிவழக்கினைத் துணையாகக் கொண்டே ஒரு நாட்டின் எல்லை வரையறுக்கப்படும். அவ்வாறே தமிழ்நாடும், தமிழ் வழங்கும் நிலையில் எல்லை வரையறுக்கப்பட்டது. தொல்காப்பியச் சிறப்பு பாயிரத்தில் தமிழ்நாட்டின் எல்லையைச் செந்தமிழ் வழங்கிய நிலமாக வழங்கப்பட்ட நிலையும் எழுத்து, சொல், பொருளுக்கு இலக்கணம் வளர்க்கப்பட்ட நிலையை விளக்கமாகப் பனம்பாரணார் கூறியுள்ளார்.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறும் நல் உலகத்து
வழக்கும் செய்யுளுள் ஆயிருமுதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு.”⁵⁴

என்று எடுத்துரைக்கிறார்.

வில்லாற்றலால் சேரனும், தமிழ் வளத்தால் பாண்டியனும், உணவுப் பெருக்கத்தினால், சோழனும் சிறப்புப் பெற்றனர். ‘சோழநாடு சோறு உடைத்து’, ‘பாண்டிய நாடு முத்து

உடைத்து’, ‘சேரநாடு வேழம் உடைத்து’ என்று உரைத்தனர். சைகை மொழியால் பேசிவந்த மனிதன் அது தன்னுடைய கருத்துக்கு முழுமை சேர்க்கவில்லை என்பதை உணர்ந்து மொழியைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றான். ஒலி செய்து அதிலே வேறுபாட்டை உணர்த்தித் தங்கள் கருத்துகளைப் புரியவைக்க முயன்றான். ஆனால் அம்முயற்சியும் தோல்வியடைந்தது. பல்வேறு முயற்சிகளின் நிலையில் உந்தி வழியாகத் தோன்றும் காற்றை நெறிப்படுத்தி அதன்மூலம் எழுத்துகளைத் தோற்றுவித்தத் தன்மையைத் தெல்காப்பியம் உணர்த்தும்,

**“உந்தி முதலா முந்து வளித் தோன்றி
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇ
பல்லும், இதழும், நாவும், மூக்கும்,
அண்ணமும், உள்ப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்பு உற்று அமைய நெறிப்பட நாடி,
எல்லா எழுத்தும் சொல்லும் காலை,
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறு வேறு இயல்
திறப்படத் தெரியும் காட்சியான்”⁵⁵**

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கின்றது. தமிழர் தம் வாழ்வியல் சங்கம் இருந்ததா என்று கருத்தில் வேறுபாடுகள் இருந்தது வந்தன. இருப்பினும் பாண்டியர்கள் தமிழ்வளர்த்தமைக்குச் சான்றுகளாகின்றன. தமிழோடு பெரும் தொடர்புடையராகவே பாண்டியர்கள் இருந்துள்ளனர்.

“தண்கோல்வேந்தே என்றும் தமிழ்கெழுசூடல்” (புறம்: 581:13)

“தமிழ்வையைத் தண்ணம்புனல்” (பரி : 6:60)

**“..... நீள்மாடக் கூடலார்
புலன்நாவில் பிறந்தசொல் புதிதுண்ணும் பொழுது”** (கலித் : 35:17-8)

ஆகிய சான்றுகள் தமிழ்வளர்த்த பாண்டியரின் புகழைக் கூறுவனாக அமைகின்றன.

**“தமிழ்நிலை பெற்ற, தாங்கரு மரபின்
மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை”** (சிறு : 66-67)

என்றும், போற்றப்படுகின்றது.

மன்னர்களின் வரலாற்றை நோக்கிய நிலையில் புலவரவை இருந்ததை நம் காண்கின்றோம். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இப்பாடலில் தான் உள்ளியது முடிக்கவில்லை என்றால் மாங்குடி மருதனைத் தலைவனாகக் கொண்ட புலவர் சபைத் தன்னை பாடாது ஒழியட்டும் எனக் கூறுகிறான். புலவர் சபைக்கும், மொழிக்கும் அவன் கொடுத்த மரியாதை இங்குப் பெறப்படுகிறது.

**“தொல்லாணை நல்லாசிரியர் புணர்சூட்டுண்ட
புகழ்சால் சிறப்பின் நிலந்தருத்திருவிற் நெடியோன்”** (மதுரை : 761-63)

என்ற வரிகள் புலவர் இணைந்து மொழி வளர்த்த நிலையை உணர்த்துகின்றன. பாண்டியன் நிலந்தருத்திருவின் நெடியோன் அவர்களை ஆதரித்த நிலையும் புலப்படும்.

**“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை”** (புறம் : 72:13-16)

என்பதை அப்பாடல், இப்புலமைமிக்க புலவர்கள் பலதுறை, பலமொழி, பலஇனம் ஆகியவற்றின் வழக்காறுகளை உணர்ந்து ஒப்பிடுவர் இதுவே அறிவுடையோர், வழக்கு. இவ்வழக்கை ஒட்டியே களவுத் தன்மையைப் பற்றி கீழ்வரும் அடிகளில் தொல்காப்பியர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். சங்கப் புலவர்களுக்கு எந்த மாற்றுக் கருத்தும் இல்லை. சங்கப் புலவர்கள் இருமொழி தேர்ச்சிப் பெற்றிருந்தனர். தொல்காப்பியர் நூல் வகைகளைச் சொல்லுகின்ற பொருளதிகார மரபியலில் கூறுகின்றார். அந்நூல் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்று இலக்கணம் வகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

**“தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்து
அத(ர்)ப்பட யாத்தலொடு”⁵⁶**

என்னும் சொல் பிறமொழி நூல்களை நம்முடைய மொழிக்கு ஏற்ற வகையில் மொழிப்பெயர்த்துக் கூறும்மொழிப் பெயர்ப்பு நூல் இயற்றலாம் என விதி வகுத்துள்ளார். இன்று உலகமயமாதல் என்னும் கொள்கையில் உலக மக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பகிர்ந்து கொள்ளும் பண்பாட்டு கலாச்சாரத்தில் இம்மொழிப்பெயர்ப்பு வளரும் பாங்கினைப் பெற்றவாறு, உலகமொழி இலக்கியங்களை அறிந்துக்கொள்ளவும் தமிழ் மொழி இலக்கியங்களை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்கும் பெரும் துணை செய்யும். தன்னுடைய இருமொழி புலமையை உணர்த்தும் தொல்காப்பியர் களவை காந்தருவத்தோடு ஒப்பிட்டதை முன்னோர் கண்டோம்.

**“வடசொல் கிளவி வட எழுத்து ஓரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல் ஆகும்மே”⁵⁷**

‘வடசொல் கிளவி’ என்னும் இந்நூற்பாவில் வடசொல்லைத் தமிழ் மொழியில் பயன்பாட்டிற்கு ஏற்றமுறையில் சொல்லாக்கிக் கொள்ளலாம் எனக் கூறுவது இவண் குறிக்கத்தக்கது. இவ்வகையில் தமிழ் மொழியின் அன்பின் ஐந்திணை, குறிக்க களவொழுக்கம் பற்றி அறியாத ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்துவதற்காகக் குறிஞ்சிப்பாட்டினைக் கபிலர் பாடினார். இங்கு ‘தமிழ்’ என்று குறிக்கப்படுவது சங்கத்தமிழரின் களவு நெறியே. இதில் ‘அறத்தோடு நிற்பல்’ என்றும் ஒருதுறையில் இப்பெரும்பாட்டு மன்னனுக்கு விளக்கப்படுகிறது. பொருளிலக்கணம் வேறுஎந்த மொழியிலும் இல்லாத தனிச்சிறப்புடையதாகும். “தமிழ் நெறியில் தோயாமை காரணமாகவோ, அன்றி இத்தனிச்சிறப்பைக் காணமாட்டாமை காரணமாகவோ, அன்றிக் கண்டும் பிறர்க்குக்காட்ட விரும்பாமை காரணமாகவோ இத்தனிச்சிறப்பை மறுத்தும் மறைத்தும் உரைப்பார் சிலருளர் அவர்தம் கூற்றுகள் மேல் விளங்கியுள்ள கருத்துவழி நோக்குமிடத்து வலியுறுத்துப் போதல் கண்கூடு.”⁵⁸

பிறமொழியினர் எழுத்து, சொல் என்ற இரண்டுக்கு மட்டுமே இலக்கணம் வகுத்திருக்க, தமிழில் பொருளிலக்கணம் அமைந்திருப்பது சிறப்பாகும். இதில் அகம் தமிழின் புகழை மேம்படச் செய்வது. அதில் ‘அறத்தோடு நிற்பல்’ உயிர்க்குரியது. தலைவன் தலைவி கொண்ட களவு ஒழுக்கத்தைத் தோழி செவிலிக்கும், நற்றாய்க்கும் அறத்தோடு நின்று தன்னுடைய சொல் திறத்தினால் அவர் மனத்தைக் கனியவைத்து களவு ஒழுக்கத்தைக் கற்பு நெறியாக மாற்ற நினைத்தது.

அந்த வகையில் கபிலரும் களவொழுக்கத்தைக் காந்தவரும் ஒத்திருப்பது தானே என்று ஆரிய மன்னன் எண்ணிவிடாபடி அகப்பாடலின் சிறப்பை இக்குறிஞ்சிபாட்டை இயற்றியுள்ள திறம் தமிழ்மொழியின் வளத்திற்குச் சான்று பகிர்கின்றது.

குறுந்தொகை 400 பாடல்கள் இவற்றில் 4-8 அடிகளையும், ஐங்குறுநூறு - ஐந்து திணைக்கும் தனித்தனியே நூறு நூறு பாடல்கள் கொண்ட குறைந்த அடிகளையுடைய பாவால் கொண்டது. 3-6 அடிகளையும், நற்றிணை, 400 பாக்களில் 9-12 அடிகளையும் உடையது, நெடுந்தொகை-அகப்பாட்டு எனப்படும் அகநானூற்றில் 13-31 அடிகளையும், கலித்தொகையில் 150 பாடல்களையும், பரிபாடல் (பரிபாட்டு) என்னும் பாடலடிகளில் 25 சிற்றெல்லை முதல் 400 பேரெல்லையாக அடிகளையும், பதிற்றுப்பத்தில் - சேரமன்னர் பதின்மரைப் பத்து பத்துப் புலவர்களால் பாடப்பட்டது. புறப்பாட்டு என்னும் பெயருடைய புறநானூறு 400 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இவை ஆசிரியப்பாவால் 4-40 அடிகளையும் உடையது. பாடப்பட்டவையைக் காணும்போது தமிழர்கள் மொழிக்கு சிறப்பிடம் தந்தமை அறியமுடிந்தது.

**“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரியதாகும் எம்மனார் புலவர்”⁵⁹**

என்று எடுத்துரைக்கின்றார். அடுத்துவந்த பாட்டு என்னும் யாப்பு முறையில் பத்து நூல்களும் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்னும் அமைப்பில் அமைந்தன. இதில் ஒன்றான ‘குறிஞ்சிப்பாட்டு’ ஆரிய அரசனுக்காக மொழிமாற்றம் செய்து அமைக்கப்பட்ட நெடும் பாடலாகக் கபிலர் இயற்றியுள்ளது. அறத்தோடு நிறைவு என்னும் துறை சார்ந்த பாடல்கள் எட்டுத்தொகை நூல்களில் தனித்தனிப் பாடலாக இருக்க அதன் வளர்ச்சி நிலையாக நெடும்பாடலாகக் கபிலரால் பாடப்பெற்ற குறிஞ்சிப்பாட்டு திகழ்வது நினைவுகூரத்தக்கது. துறை வளர்ச்சி பெற்று தனிப்பாடலாக வளர்ந்தது குறிக்கத்தக்கது.

இது அவருடைய புலமைக்குச் சான்றாகும். அகத்திணையில் ‘இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தத்’தைக் கொண்ட முல்லை நிலத்தையும் அதன் உரிப்பொருளையும் சொல்லும் முகத்தான் இயற்றப்பட்டது நப்பூதனாரால் எழுதப்பட்ட ‘முல்லைப்பாட்டாகும்’. மலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குவது குறிஞ்சிநிலம்.

குறிஞ்சி திணையில் மற்றொரு விரிவாக்கம் பெருங்கௌசிகனார் இயற்றிய ‘மலைபடுகடாம்’, இந்நூல்களெல்லாம் நிலத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிய செய்யுளின் நீட்சியை உணர்த்துகின்றது கடியலூர் உரித்திரங் கண்ணனார் இயற்றியப் ‘பட்டினப்பாலை’ பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமுமாகிய உரிப்பொருளை மையமாகக் கொண்டு புறத்தில் அகம்பாடிய சிறப்பைப்பெற்றது.

இது ‘செலவழுங்குதல்’ என்னும் துறையின் பாற்படும். முற்குறிப்பிட்ட அறத்தோடு நிறைவு துறை போன்று இதுவும் துறை நீட்சியாக நெடும்பாட்டாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

“முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரீரும் கூந்தல் வயங்குஇழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே”

(பட்டினம் : 218-220)

என்னும் அடிகள் இத்துறையை உணர்த்துகின்றன. நெடுநல்வாடை பருவநிலைக்குறித்து எழுந்த ஒரு நெடும்பாட்டாகும்.

வடக்கிலிருந்து வரும் காற்று வாடைக்காற்று எனப் பெயர்ச் சுட்டப்பட்டது. நேரமேலாண்மை குறித்த செய்தியினைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் பாடலாகும். போர் மேல் சென்றத் தலைவன் போர் பணியில் தான் நினைத்த செயல்கள் சிறப்புடன் நடைபெற்றதால் வாடை வீசியதால், மகிழ்ச்சியாக இருந்தான். ஆகையால் அது அவனுக்கு நல்வாடையாயிற்று, தலைவனைப் பிரிந்தத் தலைவிக்குப் பெரும் துன்பத்தை ஏற்படுத்திய காரணத்தினால் அவளுக்கு அது நெடிய வாடையாயிற்று ‘ஐன்ஸ்டீனின்’ சார்புநிலைக் கொள்கை (Relativity theory) பற்றி முன்னர்க் கண்டோம் அதன்வழியில் பணி நிமித்தம் உள்ள தலைவனுக்கு நேரம் பற்றிய எண்ணம் இல்லாததும், பிரிந்து நின்றதலைவிக்கு ஒருநாள் பொழுதும் யுகங்களாகக் கழிந்ததையும் இப்பாடல் நமக்கு உணர்த்துகின்றது. இவ்விடத்தில்,

“ஒருநாள் எழுநாள்போல் செல்லும்சே(ண்) சென்றார்
வருநாள்வைத்து ஏங்கு பவர்க்கு”⁶⁰

என்னும் வள்ளுவனின் குறள் பொருத்தமாக எண்ணத்தக்கது. தொகை நூல்களில் பருவம் குறித்த பாடல்கள் தனித்தனிப்பாடலாக இருக்கும். “பத்துப்பாட்டு அது ஒரு நெடும்பாடலாக வளர்ச்சி பெற்றதிறன், உரிப்பொருளால் அமைந்திருப்பதற்கு இந்நூல் சிறந்த சான்றாகும். இது தமிழ் மொழிக்கே தனிச்சிறப்பு எனக் கொள்ளலாம்.”⁶¹ நெடுநல்வாடையை சிறப்பப்பாட்டு (Sculptoolal Poem) என அழைக்கலாம் எனத் தமிழண்ணல் கூறுவார்”.

“விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்”

என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப நல்ல நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட பயிர் செழித்து வளரும் தன்மைபோல் மொழிவளம் கண்ட தமிழர்கள் அம்மொழி வளர்ச்சி நிலையில் பல இலக்கியங்களைப் படைத்தனர் என்பதற்கான வித்து நிலைகளைத் தொல்காப்பியர் செய்யுளியல் விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

“பாட்டு, உரை, நூலே, வாய்மொழி, பிசியே
அங்கதம், முதுசொல்லொடு அவ்ஏழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பெயர் எல்லை அகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழியது என்மனார் புலவர்”⁶²

“இலக்கியவகைகள் குறித்தும் இலக்கிய நிலைகுறித்தும் பேசுகின்ற ஒப்பிலக்கிய அறிஞர்கள் ஒவ்வொரு இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியைத் தாவரங்களின் வளர்ச்சியோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றனர். ‘ஜான் அடிங்டன் சைமான்சு’ (John Addington Symonds) என்பவர் இலக்கிய வகை ஒவ்வொன்றும் முளைவிட்டு வளர்ந்து, பூத்துக்குலுங்கி, ஓடுங்குகிற ஓர் முறை வழிப்படுஉம் இயல்புடையது என்றார்.”⁶³ இக்கூற்றை அடிப்படையாக வைத்தே

இலக்கிய வகைகளின் தோற்றம் வளர்ச்சியையும் இலக்கியவகைகளையும் நெறிப்படுத்தினர். இலக்கிய ஆசிரியர்களும், ஒப்பிலக்கிய ஆசிரியர்களும் கூறும் கருத்திற்கேற்ப இங்கு சங்க இலக்கியத்தில் இதற்கானக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. முன்பு குறிப்பிட்ட எழுவகையான யாப்பும், எண்வகையான வனப்பும் இலக்கியத்தை வகைப்படுத்தும் எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். பாட்டு என்று என்று சொல்லக்கூடிய பாட்டுத் தவிர ஏனைய நூல் மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல், எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

பல்லுயிர் ஒம்பல் (Diversity)

நிலவுலகம் ஒருபெரும் கருவறை ஆகும். இது உயிருள்ள, உயிரற்ற காரணிகளின் இருப்பிடமாக விளங்குவது. கனிமவளங்கள், பல்வேறு விதமான அணிகலன்கள் ஆகியவற்றின் இருப்பிடமாகவும் எண்ணற்ற உயிரினங்களின் இடமாகவும் இந்நிலம் விளங்குகிறது. மனிதன் வாழ்வதற்காக மட்டும் அல்ல தாவரம் முதலான விலங்குகள் வாழும் இடமாகவும் இப்பூமி விளங்குகிறது. ஒன்றையொன்று சார்ந்தே வாழ்வதற்காகத் தோன்றியதாகும். ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று வாழ இயலாது. மனிதனால் பிறர் உயிரிகளும், பிற உயிரினங்கள் இணைப்பினால் மனிதன் வாழவேண்டும் என்பதே இயற்கை நியதியாகும். இதை நன்குணர்ந்தவர்கள் சங்கத்தமிழ் சான்றோர். உரிப்பொருளாம் மனித ஒழுகலாற்றை வரையறை செய்தவர்கள், முதற்பொருளைக் களமாக்கி கருப்பொருளைப் பின்புலமாக்கினர் என்பதை அவர்களுடைய கருபொருள்பாகுபாடு நமக்குத் தெளிவாக உணர்த்தும்.

“தெய்வம் உணாவே மா மரம் புள்,பறை,
செய்தி, யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருஎன மொழிப”⁶⁴

என்னும் நூற்பா இதைத் தெளிவாக உணர்த்தும். சூழலுக்கும் உயிரினங்களுக்கும் உள்ள உறவின் விளக்கமே திணை கோட்பாடாகும் என்பர். திணைகளை வகுக்கும் தொல்காப்பியர் ஒரு திணை மண்டிலம் (திணை அமைப்பு) தனக்கேயுரிய கருப்பொருளையும் உரிப்பொருளையும் கொண்டிருக்கும் என்கிறார். இந்த அமைப்பை மாற்றுவது இயலாத ஒன்று. அவ்வாறு மாற்றினால் நீடித்து இருக்காது திணைமயக்கமாகும் பெயர் சூட்டலில் எந்த நிலத்தில் யார் இருக்கிறாரோ அந்த நிலத்தின் திணை பெயரையே பெறுவார்கள்.

“ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணுங்காலை
ஆனாவகைய திணைநிலைப் பெயரே”⁶⁵

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது. எந்நிலத்தின் என்ன பூ, என்ன பறவை, என்ன விலங்கு என்று வரையறுத்துக்கூறிய தொல்காப்பியம் இவை மாறிவரின் அதை அந்தந்த நிலத்திற்கு உரியதாகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற தொலைநோக்கோடு குறிப்பிட்டுள்ளது இன்றைய சூழ்நிலை ஆய்வுக்கு மிகப் பொருத்தமான ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

“எந்நில மருங்கின் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்”⁶⁶

என்னும் நூற்பாவே உணர்த்துகிறது.

மேற்கண்ட நூற்பா உணர்த்தும் கருத்து மிக நுட்பம்வாய்ந்தது. கல்வி, பொருள்தேடல், வணிகம், வேந்துவினை இவற்றின் காரணத்தினாலே வேறு நிலங்களுக்குச் செல்லுகின்றவர்கள் அந்நிலத்துக்குரியவர்களாகவே கருதப்படுவார் என்னும் விளக்கம் பெறுகிறது. இதைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது இன்று **சூழலியல்** அறிஞர்களும், **உயிரியல்** அறிஞர்களும் கூறும், சூழ்நிலையை **உள்வாங்கிக் கொள்ளுதல்** (Adaptations) என்னும் நிலையை உணர்த்துவதாகக் கொள்ள இடமுண்டு. ஆங்கிலத்தில் (Be a Roma in Rome) என்ற மொழிப்படி 'ரோம்' நாட்டின் இருப்பாய் எனில் நீ ரோமானாக இரு. என்ற மொழியும் தமிழ் மொழியில் 'பாம்பு திங்கிற ஊருக்குப் போனால் நடுத்துண்டு உனக்கு' என்ற பழமொழியும் சூழ்நிலையை உள்வாங்கி கொண்டு அதற்குத்தக வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள எழுந்த எச்சரிக்கை அறிவுரையேயாகும். அத்தகைய நெகிழ்ச்சி தன்மை (Flexibility) இல்லையென்றால் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் நம்முடைய தகுதியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியாது.

இவையெல்லாம் சேர்ந்த வாழ்க்கைக்கான பின்னணியாகக் கருப்பொருள் விளங்குகிறது. மேனாட்டிற்குச் செல்பவர்கள் அந்தச் சூழலுக்கேற்ற வகையில் தங்களை தகவமைத்துக் கொண்டு நிரந்தர இருப்பு என்னும் நிலையில் 'பச்சை நிற அட்டை' (Green Card) வைத்துக் கொள்வதை இங்கு நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்து,

**“உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலாத தார்”⁶⁷**

என்னும் குறள் நினைவிற்கொள்ளத் தக்கது. இக்குறளும் சூலுக்கேற்ற தன்மை பொருத்திக்கொள்ளும் (Adaption by accepting the Enviornment) நிலையே புத்திசாலித்தனமானது என உரைக்கின்றது.

தமிழகம் வெப்பமண்டலப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது வெப்பமண்டலம் என்பது கடகக் கோட்டிற்கும், மகரக் கோட்டிற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியாகும். இந்தக் கோடுகளிலிருந்து தான் கதிரவன் சுழற்சி மாறுபடுகிறது. அதாவது சாய்வு நிலையிலிருந்து திரும்பி நேர்நிலைக்குக் கதிரவனின் ஒளியானது பூ உலகின் மீது விழுகிறது. இவ்வாறு நேராக விழும் பகுதிகளை வெப்பமண்டல பகுதி எனக் கூறுகின்றனர். கதிரவன் ஒளி திரும்புவதால் இதற்கு திரும்பியல் (Tropical) என்று பெயர். இப்பகுதியுள்ள நாடுகள் (வெப்பமண்டல நாடுகள்) என்று அழைக்கப்பட்டன. நம்முடைய தமிழகமும் இவற்றில் ஒன்று.

“இப்பகுதியில் ஆண்டு முழுவதும் வெளிச்சம் பெறுவதால் இங்கு பொதுவாக உயிரினங்கள் இருப்பு அதிகமாக உள்ளன. இந்த நிலத்தின் அடிப்படையாக நிலக்கோளத்தை பிரிக்கும் அறிவியலாளர் அதற்கென்றே இருக்கும் உயிரினங்களையும் பட்டியலிடுகின்றன. இந்த அண்மைக்காலப் பகுப்பு முறை தொல்காப்பியம் காலத்திலேயே இருந்தது **தமிழ் திணையியலில் சிறப்பு** என்றால் மிகையாகாது”⁶⁸ என்கிறார் பாமயன். பண்டை மாந்தரின் நுண்மாண்நுழை புலத்தைச் சுட்டுகிறது.

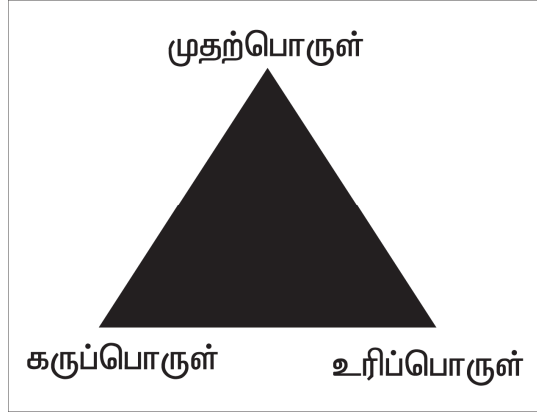
உயிருள்ளவை, உயிரற்றவை: முதற்பொருளாக விளங்கும் நிலமும் பொழுதும், அங்கு வாழும் உயிரினங்கள் மீது தாக்கத்தைச் செலுத்துகின்றன. அதே போல பருவநிலைகளும் தம் தாக்கத்தைச் செலுத்துகின்றன. நிலத்தின் மிக இன்றியமையாத முறையிலிருக்கும் கருப்பொருள் (Core) தொல்காப்பிய நூற்பாவின்படி **உயிருள்ள பொருள், உயிரற்ற பொருள்** என்னும் இரண்டும் கருப்பொருளின் கீழ் வருகிறது. தெய்வம் என்ற கருத்தாகக் கருத்தியல் நிலையின் பாற்பட்டது. அதை நேரடியாகக் காணஇயலாது. ஆனால் உணவு நேராகத்தொட்டு உணரக்கூடியது தினமும் தேவைப்படும் ஒன்று இதற்கு அடுத்ததாக 'மா' எனப்படும் விலங்குகளும், மரப் பயிரினங்களும், புள்ளினங்களும், பறவைகளும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மேலைநாட்டு அறிஞர்கள், பயிர் இனங்கள், விலங்கினங்கள் என்று பிரித்துள்ளன. தொழில்கள் இசைக்கருவிகள் போன்ற அனைத்து வாழ்நிலை கூறுகளையும் கருப்பொருள் கீழ் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். கருப்பொருள் என்ற வகையில் மாந்தர்க் கூட்டத்தைத் தொல்காப்பியர் சுட்டவில்லை கருப்பொருள்கள் நிலம் மாறினாலும் மாறாலாம். ஆனால் தலைமக்கள் இடம் மாறக்கூடாது என்ற அடிப்படையில் அதைத் தனியாக பிரித்துள்ளனர். தமிழ் முன்னோர்கள். இடம் மாறினாலும் அவனின் வேர் அவன் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணிலேயே வேருன்றி இருக்கும்.

கருப்பொருள்கள் தங்களுக்குள் கொள்ளும் உறவு தமது சுற்றத்துடன் கொள்ளும் உறவு அதாவது **உயிருள்ளவற்றோடு, உயிரற்றவற்றோடு** கொண்டிருக்கும் உறவு திணையம் என்பதாகும். இந்த உறவுகளை நுட்பமாக புரிந்துகொண்டு அதற்கேற்ப சூழலில் இயங்கும் பொழுது அனைத்து உயிர்களுக்கும் வாழ்வதற்கான உறுதிபாடு ஏற்படுகிறது. “முக்கோணத்தின் மூன்று நிலைகளாக உள்ள முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் தமக்குள் கொண்டிருக்கும் உறவு வகிக்கும் பொறுப்பு என்பவை இன்றியமையாத காரணிகளாகும்.”⁶⁹

இக்கருப்பொருள்கள் உயிருள்ள பொருள், உயிரற்றப்பொருள் என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் முதலில் குறிக்கப்பட்ட தெய்வம், என்பது சமயசார்பற்றது. புள்ளினங்கள், விலங்கினங்கள் போன்றவற்றை மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் உயிரினங்கள், விலங்கினங்கள் என பிரித்துள்ளனர். ஆனால் தொல்காப்பியர் தொழில்கள், இசைக்கருவிகள் ஆகியவற்றை கருப்பொருள் கீழ் வரிசைப்படுத்துகிறார். கருப்பொருள்கள் **நிலம்** மாறினாலும் மாறலாம் அப்படி மாறினால் மாந்தர்கள் இடம் மாற இயலாது. கருப்பொருள் தங்களுக்குள் மேற்கொள்ளும் உறவு தங்களுள் சுற்றத்துடன் கொள்ளும் உறவு அதாவது உயிர் உள்ளவை, உயிரற்றவைகளோடு உள்ள உறவு திணை ஆகும். இந்த உறவுகளை நுட்பமாக புரிந்துகொண்டு அதற்கு ஏற்ப சூழலியலும் செயல்படும் போது அனைத்து உயிர்கள் வாழ்விற்கான நிலை ஏற்படும்.

முதலும் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் முக்கோண நிலையில் தம்முள் கொண்டிருக்கும் உறவு நிலையை பாமயன் கீழ்க்காணும் படத்தின் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.



என்னும் முக்கோணநிலையில் திணையியல் கோட்பாடு என்னும் நூலில் பாமயன் குறிப்பிடுகிறார்.

வேங்கை மரம் பொன்போன்ற பூக்களை உடையது. அது பூத்த காலத்திலே யானை, தன்னோடு முன்பு போரிட்ட புலிதானோ என நினைத்து மயங்கி வேங்கை மரத்தை முட்டிமோதி அம்மரத்தின் கிளையைத் தலைமீது கொண்டு பிளிரும் காட்சியை பதிற்றுபத்து உரைக்கிறது. இக்காட்சியின் சிறப்பு குறித்து இப்பாடல் ‘சுடர் வீ வேங்கை’ என்னும் தலைப்பை பெற்றது நயம் உடைத்து.

“மறப்புலிக் குழுஉக்குரல் செத்து வயக்களிறு
வரை சேர்புளமுந்த சுடர்வீ வேங்கைப்
பூவுடைப் பெருஞ்சினை வாங்கிப்பிளந்து, தன்
மாஇரு(ஞ்) சென்னி அணிபெற மலைச்சிக்”

(பதிற் : 41:7-10)

பல்லுயிர் காத்தல்: இப்பிரபஞ்சத்தில் நமக்கு துணையான உயிரினங்களைக் காக்க வேண்டியது நமது கடமையாகும். இயற்கையைச் சார்ந்து வாழ வேண்டியதாக இருப்பதால் அதன் உதவி மனித பயன்பாட்டிற்குத் தேவையாக இருக்க வேண்டும். காட்டுப் புற்கள் கண்ணுக்கு விருந்தாக அமையவில்லை என்றாலும் அப்புற்களில் நெல், கோதுமை, சோளம் போன்ற பயிர்கள் மனிதனின் உணவாகின்றன. மனிதன் பயன்படுத்தும் மருந்துகளுக்குத் தவாரங்களிலிருந்தும் நுண் உயிர்களிலிருந்தும் கிடைக்கின்றது. இத்தகைய மா வளம் நிறைந்த பூமியில் பல்லுயிர்கள் வாழ்கின்றன. அதை இனம் கண்டு கொண்டும் அதை வகைப்படுத்திய பண்டை சான்றோர் திறன் இவண் நோக்கத்தக்கது.

இதுபோல ஐங்குநாறுற்றில் ‘வெள்ளாங்குருகுப் பத்தில்’ இளமையான நாரையானது வெள்ளாங்குருகின் குஞ்சினைத் தனது பார்ப்பு (குட்டி) என நினைத்துக் காணச்சென்றது. காக்கையின் கூட்டில் குயில் குஞ்சு பொரிப்பதும் அதைத் தன் குஞ்சென்று காக்கைப் பேணி வளர்ப்பதும் நடைமுறையில் நாம் காண்பது. சில உயிரினங்களும் பறவைகளும் மரங்களுடன் தொடர்பு படுத்தப்படுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ‘புல்லும் மரனும் ஓரறிவினவே’ (தொல் 6028)

“ஒன்று அறிவதுவே உற்று அறிவதுவே
இரண்டு அறிவதுவே அதனொடு நாவே
மூன்று அறிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கு அறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்து அறிவதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறு அறிவதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே”⁷⁰

என்று தொல்காப்பியர் ஓரறிவு உயிரிலிருந்து ஆறறிவு உயிர்கள் வரைக்கும் பகுத்துள்ளதும் இவண் நோக்கத்தக்கது. வேங்கை மரத்தில் மயிலிருந்துக் அகவுவதை

“எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை
இழையணி மடந்தையின் தோன்றும் நாட!
இனிது செய்தனையால்; எந்தை வாழியர்
நன்மனை வதுவை அயரஇவள்
பின்இரும் கூந்தல் மலர்அணிந் தோயே”

(ஐங் : 294)

என்றும், மாமரத்திற்கும் குயிலுக்கும் உள்ள உறவை

“- - - - - குயிலும்
தேம்பாய் மாஅத்து ஓங்குசினை விளிக்கும்”

(அகம் : 341:3)

என்றும் குறிக்கப்படுகிறது. இதைப்போன்றே

“பராரைப் பெண்ணைச் சேக்கும், கூர்வாய்
ஒருதனி அன்றில் உயவுக்குரல் கடைஇய”

(அகம்:305:12-13)

யா மரத்தில் இருக்கும் பருந்து (அகம் : 19, 2-3) என்றும் பாடலில் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பறவைகள் தொடர்புபடுத்திய நிலையில் அம்மரத்தின் இன்றியமையாமை உணர்ந்தவர்களாகச் சங்க தமிழர்கள் விளங்கினர். மரத்தைப் பேணிக்காத்த நிலையில் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் மரம் சுட்டப்பட்டுள்ளன. மரம், அந்த மரத்தினுடைய பட்டைகள், வேர் ஆகியவை மருந்திற்காகப் பயன்பட்ட நிலையைச் சங்க இலக்கியத்தில் காண்கின்றோம். இன்று பறவைச் சரணாலயங்கள் இயற்கைச் சூழலில் உள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

பொருள் வேட்கையுடையோர் மரத்தின் பட்டையை எடுத்து பயன்படுத்தியபின் மரத்தையே அழித்த நிலை புலவரால் கண்டிக்கப்பட்டது. இந்த செயல் தங்கமுட்டை இடும் வாத்தை அறுத்த செயலோடு ஒக்க வைத்து எண்ணத்தக்கது. இன்றைய மாந்தர் பெரிதாகக் கிடைக்கும் நன்மையை நோக்காது குறுகியகால இன்பத்தை நாடி முதலுக்கே மோசம் செய்யும் பண்புடையர் ஆயினர்.

இன்றைய உயிரியல் பன்மயம் என்னும் இன்றைய கோட்பாடு நிலை அன்றைய தமிழர்களின் திணையியல் கோட்பாட்டுடன் தொடர்புடையது. ஒருகாடு நீடித்து இருக்க வேண்டுமானால் அதில் பண்பட்ட மரம், செடி, பறவைகள் போன்ற எண்ணற்ற உயிரினங்கள் பெருகி இருக்க வேண்டும். அவை அழிந்தால் அக்காடு பெரும் நோயுற்று அழிந்துபோக இடமுண்டு. பல்வகைப்பட்ட இனங்கள், மொழிகள் ஒன்றிணைந்து வாழவேண்டும் என்பதே இயற்கை நியதி அதைமாற்றி ஒற்றைமொழி, ஒற்றை இனம் என்று சொல்லுகின்ற பொழுது ஒட்டுமொத்த அழிவுக்கும் வழிவகுக்கும். வேற்றுமையில் ஒற்றுமை. இது நம்முன்னோர் கண்ட சிறந்த சிந்தனை என்று போற்றுகிறார் வள்ளுவரும்

“பகுத்து ண்டு பல்உயிர் ஒம்புதல் நாலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை”⁷¹

என்று கூறியுள்ளதும் நோக்கத்தக்கது.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை (Unity in diversity) என்பதே நம் இந்திய மண்ணின் தலையாயச் சிந்தனையாகும். உயிரி பன்மயத்தில் இரண்டு அடிப்படையான கூறுகள் உள்ளன. ஒன்று **சீரினச் செழுமை** (Species Richness) அடுத்து திணையமைவின் **கெழுமைப்பாடு** (Ecosystem complexity) இந்த இரண்டு கூறுகளின் அடிப்படையில் ஓர் இடத்தின் பன்மயம் விளக்கும் என்கிறார் சீரினம் என்பது இனம் (Genes) என்னும் பிரிவுக்குள் அடங்கும் சிறப்பான ஒத்த தன்மைகள் கொண்ட இனம் என்பது பொருள். நெல் என்பது புல் வகை சார்ந்த பொதுப்பெயர். இது **செந்நெல், வெண்ணெல், தூயமல்லி** என்று தனித்தபெயர் பெறுகிறது. இதுவே சீரினப் பன்மயம் எனகுறிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய இனப்பன்மயம், சீரினப்பன்மயமும் மிகுந்த ஓர் உயிரியல் பகுதி ஏனெனில் பன்மயம் கொண்ட பகுதி விளைச்சல் செழிப்பு, விளைச்சல் மிகுந்ததாக இருக்கும். மற்றொரு உயிருக்கு உணவு செலுத்திக் கொண்டு இருக்கும்.

மற்றொரு பூஞ்சை காளானோடு உறவு கொண்டிருக்கும் அந்த காளானுக்கு மற்றொரு நுண்ணுயிர் உணவை சிதைத்துக் கொண்டிருக்கும். அந்த நுண்ணுயிருக்கு ஓர் இறந்த நுண்ணுயிர் உணவாக கொண்டிருக்கும் இப்படியான ஒன்றையொன்று சார்ந்து வாழும் இந்த தன்மையானது அதிகரிக்க அதிகரிக்க கானகத்தின் நீடித்ததன்மையும் வளமும் அதிகமாகிறது. சீரினங்கள் அதிகமாகும் போது அவற்றின் உணவு தேவை மிகவும் சிக்கல் கொண்டதாக அதே சமயம் சிறப்பு மிக்கதாக மாறுகிறது. இந்த தன்மையை நாம் கெழுமை (Complexity) என்று கூறலாம். சிக்கல் கொண்ட செழிப்பு மிக்க தன்மையை இயற்கை காலம் தோறும் கட்டமைத்துக் கொண்டே வந்துள்ளது. இப்படியான மறுமலர்ச்சிமையில்தான் “ஒரு சிறிய உயிரான **அமிபாவில்** எளிய கட்டமைப்பு கொண்ட உடலும் மாந்தர் இனத்தில் கெழுமைமிக்க கட்டமைப்பு கொண்டு மாறியுள்ளது”⁷² என்ற பாமயனின் கூற்றுக் கவனிக்கத்தக்கது.

இதன்மூலம் உயிரினங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று கொண்ட தொடர்பும், அத்தொடர்பு ஏற்படுத்தும் சங்கிலித் தொடர்ச்சியும் தெரியலாகிறது. இந்நிலையைக் கலித்தொகையில் கபிலர் குறிப்பிடுகிறார். கானவரால் விரட்டப்பட்டது யானை. அவன் வீசிய கல்லானது மலைப் பொய்கையில் ஒளிமிக்க பூக்களைச் சிதறவிட்டு அதன்பின்னே சற்றே கீழே இறங்கி ஆசினிப் பலாவின் பழங்களைக் கொத்தாக உதிரச் செய்து, பின்னர் கீழுள்ள தேனடையைத் துளைத்துப் பருத்த அடிப்பாகத்தைக் கொண்ட மாமரத்தின் பூக்களை சுவைத்து இன்னும் கீழே இறங்கி வாழை இலைகளைக்கிழித்து வேர்ப்பலாவில் நுழைந்து நிற்கும் என்று விளக்கும் பாடல் ஐந்து அடுக்குகளாக விளைந்த நிலத்தினை குறிஞ்சி கலி பாடல் விளக்குகிறது.

“..... கானவன்
நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறிக்
கடுவிசைக் கவணையில் கங்கைவிடுதலின்
.....
பலவின் பழத்துள் தங்கும்.....”

(குறிஞ்சி : 5)

இதன் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் நோக்கும் பொழுது இவ்வியற்கை **உயிரினங்களைத் தம் உறவாக** நினைக்கின்ற சங்க மாந்தரின் திறம் உய்த்துணரத்தக்கது. விளையாட்டு குழுவினரோடு விளையாடிய தலைவி தன் வீட்டின் பின்புறத்தில் புன்னை மரத்தின் விதையை நட்டுவைத்தாள். அதற்கு நீரும் ஊற்றி வளர்த்தாள், அவளும் வளர்ந்தாள், அம்புன்னை மரமும் உயர்ந்தது.

தலைவனோடு தனிமையில் பேச நினைத்த தலைவி அப்புன்னை மரத்தடியில் வேண்டாம் என்று உரைக்கிறாள். ஏனெனில் அம்மரத்தை தன்னுடைய உடன் பிறந்தவளாக அன்னை பாவித்து கூறியதோடு **‘நும்மினும் சிறந்த நுவ்வை’** என்று தாய் கூறியதால் தங்கையின் அருகே தலைவி, தலைவனைச் சந்திக்க நாணமுற்றாள்,

**“விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி
மறந்தனம் துறந்த காழ்முளை அகைய
நெய்பெய் தீம்பால் பெய்து இனிது வளர்ப்ப
நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வை ஆகும் என்று
அன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே”**

(நற் : 172:1-5)

என்னும் அடிகளில் அது ஓரறிவு உள்ள உயிர்தானே தன்னுடைய காதல் உணர்வு எவ்வாறு விளங்கும் என்றெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்காமல் அம்மரத்தைத் தன் உறவாக எண்ணிய தலைவியின் திறம் போற்றுதற்குரியது. தான் சென்றவழியில் கொழுகொம்பின்றி வாடிக்கிடந்த முல்லைக் கொடியின் துயரம் பாரியின் மனத்தை வருத்த அது படர்வதற்குத் (Creepers) தந்தேரைப் பரிசாகக் கொடுத்தவன் பாரி. இவனுடைய செயல் பலராலும் பாராட்டப்பட்டது.

**“நறுவீ உறைக்கும் நால் நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்குவெள் ளருவி வீழும் சாரல்”**

(சிறு : 88-90)

அதைப்போல மழைமேகம் கொண்டு ஆடியது மயில். குளிரால் அம்மயில் நடுங்குகிறது என்று தவறாக எண்ணியப் பேகன் தன்னுடைய போர்வையைத் தந்தான். இதைதான் ஆங்கிலத்தில் கருணை என்பதை (Sympathy) என்று கூறுவர் அதே நேரத்தில் அந்த உயிரினம் படும்துன்பத்தைத் தன்னுடையதாகப் பாவித்து அதற்கு உதவும் தன்மையை பச்சாதாபம் (Empathy) என்று இன்றைய அறிஞர்கள் உரைக்கின்றனர். இது உளவியல் சார்ந்த ஒரு எண்ணமாகும். இத்தகையத் தன்மையின் பாற்பட்டதே. பாரி, பேகன் ஆகியோர் செய்தது.

உயர்திணை, அ.நிணை உயிர்கள் தானே என்று அவர்கள் எண்ணவில்லை. அவற்றின் துன்பமே அவர்கண்முன்னே தோன்றியது. அவற்றின் துயர்களைந்த இப்பண்பு மன்னர்க்கு நிலைத்த புகழைத்தந்தது. **‘வாடிய பயிரை கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்’** என்ற வள்ளலாரின் கருத்தும் இதையே உணர்த்தும், “மனிதம் எங்கே முழுமையடைகிறது என்று எண்ணிப்பார்த்தால் உயிர் இரக்கப் பண்பில் தான் என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்”⁷³ என முருகையன் கூறுவதும் இவண் நோக்கத்தக்கது. இதுபோல் புறாவின் துயர்த்தீர்க்கத் தன்னுடைய உயிரையே கொடுக்கவந்தச் சோழ மரபைச் சார்ந்த சிபிசக்கரவர்த்தியின் செயலைக் கோவூர்க்கிழார்,

**“நீயே புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவு
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருக்கை”**

(புறம் : 46-1-2)

என்று போற்றுகிறார். ஆய்அண்டிரன் என்னும் வள்ளல் பறவைகளின்பால் அன்புகொண்டவன், அப்பறவைகளை விருந்தினர்கள்போல் வரவேற்பான். இதை பாராட்ட வந்த புலவர்குழந்தை,

**“ஆய் விருந்தினர்களை வரவேற்பதுபோலவே
அப்புதுப்புட்களை வரவேற்றுத்தவி
கொடுப்பான்’ என்னே ஆயின் அன்பும் அருளும்”**

எனப் போற்றப்படுகிறான். பிற விலங்குகளிடம் அன்புகாட்டிய நிலையைக் கீழ்க்காணும் நற்றிணைபாடல் விளக்குகின்றது. இதன் பொருள்கூறும் பல ஆண்டுகள் நீர்த்துறையிலே பயின்று அலைகளால் மோதப்பட்டு முறிந்த வாயையுடைய தோணி வளமான புன்னைமரத்தின் நிழலில் கட்டப்பட்டிருந்தது அதை பார்க்கும்போது நன்கு உழைத்த களைத்துபோன எருது நடக்கமுடியாமல் போனதால் புல் நிறைந்த தோட்டத்தில் தொழிலில்லாமல் விட்டு வைத்திருப்பதை போன்று உவமித்து இருப்பது சிறப்பு. தனக்கு பயனில்லை என்றாலும் ஒரு காலத்தில் பேருதவியாக இருந்த பொருட்களைத் தூக்கிப்போடாது - விலக்கி வைக்காது அதைப்போற்றி பாதுகாத்த பழந்தமிழரின் நேயம் போற்றுதற்குரியது.

தன் தலைவன் பலாமரத்தின் பந்தல்கீழே வேலை கையில் ஏந்தியபடி உறங்கிகொண்டு இருக்கிறான் அவனைக் காணச்சென்ற தலைவி அங்கே ஒரு ஆண்மாமும், பெண்மாமும் இன்பம் துய்த்த நிலையைக் கண்டாள் அவள் உள்ளத்தில் அச்சம் தோன்றியது. நெடுநாள் பிரிந்த தன் கணவனை எழுப்பினால் இன்பம் துய்த்துக்கொண்டிருக்கும் அம்மான் இணைச்செயலும் தடைப்பட்டு தன் கணவனுடைய கை வேலால் அவற்றின் உயிருக்கும் பங்கம் ஏற்படும் என்று அஞ்சிய தலைவி தன் ஆசைக்குத் தடைப்போட்டு அசையாது நின்று விடுகிறாள். (புறம் 320) அதை விளக்க வந்த கலைஞர் கருணாநிதி,

**“மானினத்தின் உணர்வுக்கு மதிப்பளித்து கருணைதனை,
மழையாக பொழிகின்ற மாதரசு வாழ்கின்ற இவ்வூரில்
பாணருக்கு பரிசில் இல்லைஎன மானிடராம் மறுபோர் உண்டோ”⁷⁴**

என்ற பாடல் வரிகளில் மானிடத்தின் உணர்வுக்கு மதிப்பளிப்பது கருணை என கூறுகின்றார். பிறப்பிலே குறையுடையவர்களே மாற்றுத் திறனாளிகள் (Haindicaped) உடல் ஊனம் என்றாலும் அவர்களும் இம்மண்ணில் பிறந்தவர்களே அவர்களுக்கும் உணர்வு, காதல் இருக்கும் என்பதை உணர்ந்து குறளனும், கூனியும், கொண்ட காதலைக் கலித்தொகைப் பாடல் ஒன்றில் மருதனிளநாகனார் கூறியுள்ளார். இதற்கு உரை கூறவந்த கலைஞர்,

**“குறளன் - கூனி ‘என்பதெல்லாம் உடலில்தான்!
குலவி மகிழும் உள்ள மிரண்டுக்குள் குள்ளமில்லை-நல்லஉயரம்
கூனல் இல்லை வானம் பார்த்தநோக்கு!”⁷⁵**

குழந்தையை கொஞ்சம் உள்ளமிருந்தால் உடலில் ஊமனில்லை என குறிப்பிடுகின்றார்.

“என்னோற் றனை கொல்லோ
நீருள் நிழல்போல் நுடங்கிய மென்சாயல்
ஈங்கு உருச் சுருங்கி
இயலுவாய், நின்னோடு உராவேன், நின்றீத்தை
முகடுகாப்பு யாத்துவிட் டாங்கு”

(கலித் : 94:1-45)

என்னும் பாடலில் மல்லருக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே ஒரு உள்ளார்ந்த தொடர்பு உண்டு என்பதைக் குறிக்கின்றது. கருப்பொருள் கூற வந்த தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒரு மலரின் பெயரைச் சூட்டுகிறார். மலர்களுக்கான இடத்தை விவரிக்கிறார்.

குறிஞ்சி - குறிஞ்சி பூ, முல்லை - முல்லை பூ, நெய்தல் - நெய்தல் பூ, மருதம்-மருத பூ, பாலை-பாலை பூ மேற்கூறிய சான்றுகளின் மூலம் சங்கத்தமிழரின் பல்லுயிர் ஒம்பும் தன்மையை அறிந்துகொள்கிறோம். அது இன்றைய சூழலியல் அறிஞர்கள் கூறும் **உயிரியல் பன்மை (Bio Diversity)** என்னும் கொள்கையோடு பொருந்தியுள்ளதும் நோக்கப்பட்டது. தொல்காப்பியம் கண்ட கருப்பொருள் இன்றைய சூழ்நிலை அறிஞர்களுக்கு பெரும் வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது எனக்கூறின் அது மிகையன்று.

நிலம் ஒரு கருவறையாகும். எண்ணற்ற தாவரங்கள், விலங்குகள், நுண்ணுயிர்கள் போன்றவற்றின் இருப்பிடமானக் கொள்கலன். ஒரு தாயின் கருவில் உருவாகும் உயிர் தாய் தந்தை ஆகிய இருவரின் மரபியல் கூறுகளைத் தன்னகத்தைக் கொண்டு குழந்தையாக உருப்பெறுகின்றது. வளர்ந்த அக்குழந்தையிடத்து அம்மரபியல் (Genetic) கூறுகள் நிச்சயமாக இடம்பெற்றிருக்கும். அதைப்போன்றதே நிலமும். இன்றைய தாவரவியல் வல்லுநர்களும் (Plant Biologist) விலங்கியல் வல்லுநர்களும் (Zoologist) இந்த மரவியல் பொதுமை (Genetical Unique) தன்மையைக் கொண்டே ‘மரபியல்’ (Genetic) என்னும் பிரிவில் தங்கள் கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தனர்.

நிலமும் அதன் உள்ளடக்கமாக அமைந்த பொருளும் தனக்குத்தானே முயன்று தம்முடைய வளர்ச்சியை காலத்திற்குத்தக மாற்றியமைத்துக் கொண்டன. இதை டார்வின் கொள்கை உறுதிப்படுத்தும். நிலமும் சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் தன் தகவு அமைப்பு மாற்றிக்கொள்ளும் பண்புடையது. டெஸ்கார்-டெஸ் ரெனே (Descartes rene) என்பவர் பிரெஞ்சு நாட்டைச் சார்ந்தவர் நவீன தத்துவத்தின் தந்தையென அழைக்கப்பட்டவர். இவரின் ‘**நான் சிந்திக்கிறேன் அதனால் இருக்கிறேன்**’ I think therefore I am என்ற பொன்மொழி உலக புகழ் பெற்றது. இம்மொழியின்படி விலங்காகத் திரிந்த மனிதன், தன் சிந்தனை திறத்தைப் பயன்படுத்திப் பல்வேறு நிலைகளின் பயன்பாட்டு நிலையை அறிந்துக்கொண்டு தன் வாழ்க்கையும் வாழ்விடத்தையும் செம்மைப்படுத்திக் கொண்டான்.

நாடோடியாக திரிந்தவன் வேளாண்மையென்னும் புரட்சியைக் கண்டுபிடித்து செல்வநிலையில் உயர்ந்து அரசு என்ற ஒன்றை நிறுவி அதை நிலைப்பெறுதக்கான பல்வேறு துறைகளை ஏற்படுத்தி, நாடும் மக்களும் நலம் பெற மொழியை வளர்த்து தானும் தன்னைச் சார்ந்த பிற உயிர்களோடு நல்லிணக்கப் (Harmony) பெருவாழ்வு வாழ்ந்ததை சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. நிலமேலாண்மையில் தலை சிறந்து விளங்கியதால் அதன் உள் அகப்படுத்தப்படும் பிற மேலாண்மை திறத்தையும் அவனால் எளிதில் கையாளமுடிந்தது

என்பதை அறிகிறோம். அதில் அவர்கள் கொண்ட முழுமையான அறிவு காலம் கடந்தும் இன்றைய மேலாண்திறத்தோடு ஒத்துப்போகும் தன்மையில் அமைந்தது பெரும் வியப்பையும் மதிப்பையும் ஏற்படுத்தக் கூடிய ஒன்று.

முடிவுரை

மேற்கண்ட நில மேலாண்மையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட வாழ்வியல் சிந்தனை, நில அமைப்பு தோற்றம், மண் சார்ந்த வாழ்வியல் நிலை, வேளாண்மை கூற்றுகள், போர் திறன், இளையோர்கான கடமை, பண்பாட்டு மானிடவியல் கூற்று அகவாழ்க்கை முறை போன்றவை இக்காலத்தேவைக்கு முன்னோடியாக எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

இயல்-1 : நில மேலாண்மை

சான்றெண் விளக்கம்

1. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 616
2. கழக புலவர் குழுவினர், கழகத்தமிழ் அகராதி, ப.793
3. வெ. இறையன்பு, இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, ப.1
4. பாமயன், திணையியல் கோட்பாடுகள், ப.21
5. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், பொருள் மரபு, நூற்பா. 91
6. மேலது, பொருள் அகத், நூற்பா. 5
7. பாமயன், திணையியல் கோட்பாடுகள், பக்.11-12
8. க.பூரணச்சந்திரன், நில அமைப்பும் தமிழகக்கவிதையும், ப.84
9. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், நூற்பா: 57
10. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சாற்பு, ப.128
11. [https://www.google.com/search?q=பாலை நிலம்](https://www.google.com/search?q=பாலை+நிலம்)
12. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், பொருள் அகத், நூற்பா: 3
13. ஒளவையார், தனிப்பாடல், 58:2-3
14. வெ.இறையன்பு, இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, ப.112
15. மேலது, ப.114
16. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 484
17. இராசமாணிக்கனார், தமிழகக் கலைகள், ப.25
18. ஆ.மணவழகன், சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, ப.25
19. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 1037
20. த. வித்தியானந்தன், தமிழர்சாற்பு, ப.130
21. பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், பக்.28-30
22. சா. கிருட்டினமூர்த்தி, இராமசுந்தரம், இந்திய அறிவியல் தொழிற்கூட்டம், ப.34
23. ம.ரா.போ. குருசாமி, பழந்தமிழகம், ப.237
24. மேலது, ப.28
25. ஜெகதிரப்பியன், சிந்தனையாளர் டார்பின், ப.113
26. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 611
27. மேலது, குறள் : 421
28. வாணி அறிவாளன், வீரம் விளைந்த மண், ப.113
29. சன் குவின் யுத்தம் செய்யும் கலை, தமிழில் மொழி பெயர்ப்பு, ப.41
30. வாணி அறிவாளன், வீரம் விளைந்த மண், ப.114
31. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், பொருள் அகத், நூற்பா: 9:10-11
32. சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, 247-248
33. வெள்ளைவாரணார், சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள், ப.75
34. இரா. வரலாட்சுமி, சங்க இலக்கியங்களில் மானிடவியல் கூறுகள், ப.11
35. மேலது, ப.45
36. மேலது, ப.50

37. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 999
38. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், பொருள் அகத், நூற்பா: 16:1-3
39. மேலது, பொருள், அகத், நூற்பா: 57
40. அ.சா., ஞானசம்பந்தன், அகமும் புறமும், ப.30
41. ப.ஜீவானந்தன், சங்க இலக்கியத்தில் சமுதாய காட்சிகள், ப.40
42. மா.ரா.போ. குருசாமி, பழந்தமிழகம், ப.35
43. மேலது, ப.41
44. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், பக்.295-296
45. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், கற்பு, நூற்பா: கற்பு : 4:1-2
46. மு.கருணாநிதி, சங்கத் தமிழ், ப.25
47. முருகையன் பக்கிரிசாமி, சங்க இலக்கியங்களில் மனித நேயம், ப.41
48. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.81
49. க.பூரணச்சந்திரன், நில அமைப்பும் தமிழ்க் கவிதையும், ப.8
50. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், சிறப்புப்பாயிரம்
51. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 778
52. மேலது, குறள் : 580
53. இரா.வரலட்சுமி, சங்க இலக்கியத்தில் மானிடவியல் கூறுகள், ப.6
54. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், புறத், நூற்பா: 29:3-6
55. மேலது, அகத் பிறப்பு, நூற்பா: 1:1-8
56. மேலது, மரபு, நூற்பா: 99:1-2
57. மேலது, எச்ச, நூற்பா: 5:1-2
58. மா.ரா.போ. குருசாமி, பழந்தமிழகம், ப.50
59. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், அகத், நூற்பா: 58:1-4
60. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 1269
61. தமிழண்ணல், ஒப்பிலக்கிய அறிமுகம், ப.156
62. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், செய்யுள், நூற்பா: 78-1-5
63. தமிழண்ணல், ஒப்பிலக்கிய அறிமுகம், ப.134
64. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், அகத், நூற்பா: 19:1-3
65. மேலது, அகத், நூற்பா: 24
66. மேலது, அகத், நூற்பா: 21
67. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 140
68. பாமயன், திணையியல் கோட்பாடுகள், பக்.23-24
69. மேலது, ப.27
70. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், மரபு, நூற்பா: 27:1-7
71. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 63
72. பாமயன், திணையியல் கோட்பாடுகள், ப.49
73. முருகையன் பக்கிரிசாமி, சங்க இலக்கியங்களில் மனித நேயம், ப.182
74. மு.கருணாநிதி, சங்கத்தமிழ், ப.48
75. மேலது, ப.240

நீர் மேலாண்மை

முன்னுரை

பழங்கால தமிழ் மக்களின் நீர் மேலாண்மை, சிந்தனை உலகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாய் விளங்குகிறது. நீர், நீரின் தோற்றம், நீரின் தேவை, நீரின் பயன்பாடு, நீரின் அளவை முறைகள் ஆகியனவற்றை தன்னகத்தேக் கொண்டிருந்தனர். நீர் ஆதாரத்தின் முதன்மை கருவி, மழை, மழையின் முக்கியத்துவம் பற்றி எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. நீர் நிலைகள், நீர்நிலை அமைப்பு, நீர் நிலை பயன்பாடு, நீர் நிலை பாதுகாப்பு, வேளாண்மை திறத்தில் நீர் பாசனம் போன்றவற்றை காணப்படுகிறது.

நீரியல் சிந்தனை

நீரியல் சிந்தனை சங்ககால மக்களிடம் பெரிதும் முக்கியமாக கருதப்பட்டுள்ளன. அவை இன்றைய அறிவியல் உலகத்திற்கு பயன்பாடு உடையனவாகவே இருந்து வருகிறது. அவ்வகையில் நீர்நிலை, நீர் பயன்பாடு, நீரின் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றின் பாதிப்பும் பாதுகாப்பும் சங்ககால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்கு சான்றாக எட்டுத்தொகைப் பத்துப்பாட்டு உணர்த்துகின்றன. அவற்றுள் நீர்தோற்றம், நீரின் தேவை, மழைநீர், மழைநீரின் பயன்பாடு கெர்ப்போட்டம், நீர்நிலை உருவாக்கம், நீர்நிலை உயிர்களைப் பாதுகாத்தல் போன்றவற்றை ஆராய்ந்து கருதுக்கோளாக அமைகிறது.

மனிதனுக்கு அடிப்படைத் தேவை உணவும் நீரும் ஆகும். தன் வாழ்நாளைத் தடையின்றி நடத்தவும், செம்மையாக்கவும் இவற்றின் துணையை நாடுகின்றனர். உடல் வலுவைக் கூட்டவும் இவை துணைப்புகின்றன. ஓர் அரசின் கடமை தன் குடிகளுக்குத் தேவையான உணவு நீர் போன்றவை தங்குத்தடையின்றிக் கிடைக்கும்படிச் செய்வதில் இருக்கிறது. இதையே குடப்புலவியனார் நெடுஞ்செழியனிடம்,

“நீரின்றி அமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்
உணவெனப் படுவது நிலத்தோடு நீரே;
நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும், படைத்தி சினோரே;”

(புறம் : 18)

என்று புறப்பாடலில் அறிவிக்கின்றார். மன்னா! உன் ஆட்சியில் நீர்நிலை பெருக வேண்டும். அதனால் உணவு பொருள் பெருக்கம் ஏற்பட்டு இம்மக்கள் மகிழ்வர் என்னும் கருத்து இவண் பெறப்படும்.

“இருமருந்து விளைக்கும் நல்நாட்டுப் பொருநன்”

(புறம் : 70:9)

என்ற கோவூர்கிழாரின் கூற்றும் உணவும் நீரும் அமிழ்தம் என்பதை உறுதிசெய்கின்றது.

“வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்
தான்அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று”¹

என்ற குறளும் இவண் நோக்கத்தக்கது.

நீர்த்தோற்றம்

இந்த அகிலம் (Universe) ஐம்பெரும் பூதங்களானது இதைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

**“நிலம்தீ நீர்வளி விசம்போ டைந்துங்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்”²**

இங்கு உலகம் என்பது அகிலத்தைக் குறிக்கும் இந்த நூற்பாவில் உலகம் என்றது உலகினையும், உலகத்தில் பொருளையும் குறிக்கும் என்பது இளம்பூரணரது கருத்தாகும்.

உலகம் செழிக்க அடிப்படையாய் விளங்குவது நீராகும். மனிதர்கள் உணவு உண்ணாமல் கூட சில நாட்கள் இருந்திட முடியும். நீரினைப் பருகாமல் இருப்பது என்பது எளிதான செயல் அல்ல. உலகம் உய்யவும், உயிர்கள் வாழவும் மிக மிக அவசியம் நல்ல தண்ணீர்த் தேவையாகும். பதினைந்து, இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் வெள்ளம், ஆறு, ஏரி, வாய்க்கால் போன்ற நீர் நிலைகளில் கைகளாலேயே நீரினை அள்ளிக்குடிக்கக் கூடிய நிலை மக்களிடையே தொன்றுதொட்டு இருந்து வந்தன. இன்றைய நிலை அப்படியல்ல. பாட்டில்களில் அடைக்கப்பெற்றத் தூய்மைப்படுத்தப்பட்ட நீரினைப் பாலின் விலையைவிடக் கூடுதலாக விலைக் கொடுத்து வாங்கி அருந்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. நம் முன்னோர்களால் மிகவும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த நீரை நாம் மதிக்கத் தவறியதால் ஏற்பட்ட விளைவுதான் இன்றைய நீர் தட்டுப்பாடுக்குக் காரணமாக அமைகின்றது.

ஐம்பூதங்களின் தோற்றம்

ஏறக்குறைய 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுந்த பரிபாடலில் காணப்படும் செய்தி சங்க புலவரின் அறிவியல் புலமைக்குச் சான்றாக விளங்குவது வியப்பான ஒன்று.

“தொன்முறை இயற்கையின் மதியொ....

..... மரபிற் நாகப்

பசும்பொன் உலகமும் மண்ணும் பாழ்பட,

விசம்பில் ஊழி ஊழூழ் செல்லக்

கருவளர் வானத்து இசையில் தோன்றி,

உருவறி வாரா ஒன்றன் ஊழியும்

உந்துவளி கிளர்ந்த ஊழூழ் ஊழியும்

செந்தீச் சுடரிய ஊழியும் பனியொடு

தண்பெயல் தலைஇய ஊழியும் அவையிற்று

உள்முறை வெள்ளம் மூழ்கி ஆர்தருபு

மீண்டும் பீடுயர்பு ஈண்டி அவற்றிற்கும்

உள்ளீடு ஆகிய இருநிலத்து ஊழியும்”

(பரி : 2:2-12)

இப்பாடலில் ஊழிக்காலத்தே மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் பாழ்பட்டன. பழைய இயல்புடைய சந்திரனும் சூரியனும் கெட்டன. ஆகாயம் அழகிழந்தது. ஆகாயம் கெடவே, ஊழிகள் முறையாகக் கெட்டுப்போக தன்பண்பாகிய ஒலியுடனே உருபு காணப்படாத பூதங்களில் பரமானுக்கள் வளர்கின்ற வானமாகிய முதற் பூதத்தினது ஊழி தோன்றியது. அதற்குப் பின் பொருள்களை அசைக்கும் காற்றுத் தோன்றியது. பின்னர்க் காற்றிலிருந்து தீ ஊழியும், தீயிலிருந்து பனியும் மழையும் பெய்த ஊழிகளும் தோன்றின. இறுதியில் நீரில் தோன்றிய நான்கு பூதங்களுக்கும் உள்ளீடாகியது. நிலத்தின் ஊழி தோன்றியது என்ற

உரையாசிரியரின் விளக்கம் ஐம்பூதங்களின் தோற்றத்தைத் தெளிவாக விளக்குகின்றது. இவ்வாறு தோன்றிய நீரிலிருந்து ஓரறிவுடைய முதலுயிர் தோன்றியதாக அறிவியல் உரைக்கின்றது. ஓர் அறிவு, ஆற்றிவு வரை உள்ள உயிரியில் கோட்பாட்டை தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளார்.

“ஒன்று அறிவதுவே உற்று அறிவதுவே
இரண்டு அறிவதுவே அதனோடு நாவே
மூன்று அறிவதுவே அவற்றோடு முக்கே
நான்கு அறிவதுவே அவற்றோடு கண்ணே
ஐந்து அறிவதுவே அவற்றோடு செவியே
ஆறி அறிவதுவே அவற்றோடு மனமே
நேரிதின் உணர்ந்தோ நெறிப்படுத்தினரே”³

ஓரறிவுயிராவது உடம்பினானறிவது: ஈரறிவுயிராவது உடம்பினாலும் வாயினாலும் அறிவது; மூவறிவுயிரானவது உடம்பினானும் வாயினானும் முக்கினானும் அறிவது; நாலறிவுயிராவது உடம்பினானும் வாயினானும் முக்கினானும், கண்ணினானும் அறிவது: ஐயறிவுயிராவது உடம்பினானும் வாயினானும், முக்கினானும், கண்ணினானும் செவியினானும் அறிவது: ஆற்றிவுயிராவது உடம்பினானும் வாயினானும் முக்கினானும் கண்ணினானும் செவியானானும் மனத்தினானும் அறிவது, இவ்வகையினான் உயிர் ஆறு வகைப்படும் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவது இவண் கருதத்தக்கது.

நீரின் தேவை

நீர் மக்களுக்கு அன்றாட வாழ்க்கைக்கு தேவையான ஒன்று. உணவு சமைக்க, புழங்க, தாவரங்கள், விலங்குகள் மற்றும் பறவைகளுக்குப் பயன்படுகிறது. விவசாயம், சிறுகுடித் தொழில் மற்றும் தொழிற்சாலை ஆகியவற்றிற்கும் நீர் அவசியமான ஒன்றாக இருந்து வருகிறது. நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் நீர் உறுதுணையாக இருந்து வருகிறது. “பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு மேற்பரப்பு மற்றும் நில நீரும் உதவுகின்றன. இருப்பினும் ஏழை மக்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு மிகவும் பயன்படுவது நில நீர் ஆகும்.”⁴

திட்டமிடுதல், ஒவ்வொருடைய வாழ்க்கையின் அங்கமாக அமைகிறது. எந்த வகையிலும் அதனுடைய செயல்பாடுகள் தனித்ததல்ல. மேலாண்மை என்பது மனிதனின் அனைத்து செயல்பாடுகளுடன் ஒன்றிணைந்ததாகவே அமைந்துள்ளது. இதன்படி நீர்மேலாண்மையில் மனிதன் நீரை உருவாக்கும் விதம் அதைச் சேகரிக்கும் விதம், பயன்படுத்தும் நிலை, பாதுகாக்கும் நிலை அதைக்கொண்டு செயல்படும் பல்வேறு செயல்கள் ஆகியவை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நீரால் சூழப்பட்டது இவ்வுலகம். அந்நீரனுடைய இருப்பு எவ்வாறு உள்ளது என்பதை “தொண்ணூற்று ஏழு (97%) விழுக்காடு நீர் கடல்களிலும், இரண்டு (2%) விழுக்காடு நீர் உறைப்பனிப் பாறைகளிலும் உள்ளது. கடல்நீர் உப்பு நீரானதினாலும் உறை பனிப்பாறைகள் உருக இயலாதவையாக உள்ளதாலும் இந்த தொண்ணூற்று ஒன்பது விழுக்காடு (99%) நீர் பயனற்றதாக உள்ளது. மீதமுள்ளதில் 0.31 விழுக்காடு ஆழ்நிலப்படிவுகளில் உள்ளது.

எஞ்சியுள்ள 0.69 விழுக்காடு நீர் மழைபொழிவால் ஆறுகளிலும் பிறநீர் நிலைகளிலும் மனிதப் பயன்பாட்டிற்கெனப் பெறப்படுகிறது”⁵ என்ற கு.வை. பாலசுப்பிரமணியன் கூற்று. இந்நிலவுலகில் நீரினுடைய விழுக்காடு நிலையைத் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

மழையின் இன்றியமையாமை உணர்ந்த சங்கப் புலவர்கள் அது விழும் அளவை வைத்து பல்வேறு சொற்களை உருவாக்கியுள்ள திறம் அவர்களுடைய சொல்திறனையும் அச்சொற்களுக்கு ஏற்றப்படியான செயலாற்றும் திறனையும் உணர்த்துவதாக அமைகிறது. இத்தகைய சொற்கோவையை சான்றுகளுடன் கு.வை. பாலசுப்பிரமணியன் தரும் புள்ளியியல் விவரம் மிகப் பயனுள்ளதாகும். வானிலை அறிவுக்கொண்ட தமிழர்கள் இச்சொற்களின் மூலமாக மழையின் செயற்பாட்டைத் துல்லியமாக விவரித்துள்ள பாங்கு நோக்கத்தக்கது.

மனிதனின் அடிப்படை தேவை உணவும், நீரும். உணவிற்காக நிலத்தை வென்று வேளாண்மை செய்து தன் உணவுத் தேவையை நிறைவு செய்துகொண்டவன், அவ்வேளாண்மைக்கும் தனக்கும் உதவக்கூடிய நீரை எத்தகைய வகையில் பயன்படுத்தினான் என்பதையும், மக்களின் உணவுத்தேவையை நிறைவு செய்யவும் நீர் நிலைகளைப் பெருக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் காணுதல் அவசியம்.

அறிவியலார் நிலம் முதலிய ஐந்தும் முறையே மணம். சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை என்ற ஐந்தையும் குணமாகக் கொண்டவை என்பர். வானத்திலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்து தீயும், தீயிலிருந்து நீரும், நீரிலிருந்து நிலமும் தோன்றின என்பர். இந்த அறிவியல் சிந்தனை உடையவர்களாகப் பழந்தமிழர் அறிஞர்கள் விளங்கினர். வானுக்கு ஒலியும் தீயினுக்கு ஒளியும், நீருக்குச் சுவையும், நிலத்திற்கு மணமும் தனிப் பண்புகளாயினும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று பிறந்தது என்னும் அறிவியல் நுட்பத்தைப் பரிபாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

பதிற்றுப்பத்தில் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டுர் கண்ணனார் என்னும் புலவர் ஐம்பெரும் பூதங்களோடு ஒப்பிட்டு அவன் பெருமையைப் போற்றுகிறார்.

“நிலம், நீர், வளி, விசம்பு, என்ற நான்கின்
அளப்பு அரியையே;
நாள், கோள், திங்கள், ஞாயிறு கணையழல்
ஐந்தொருங்கு புணர்ந்து விளக்கத்த னையை”

(பதிற் : 14:1:4)

என்ற பாடலின் வழி அறிகின்றோம். இப்பாடல் ஐம்பூதத்தின் தன்மையைக் குறிக்கின்றது.

தன்நாடு செழிக்க, நாட்டு மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவுசெய்யத் தன்னைச் சுற்றியுள்ள அறவோரின் பரிந்துரைப்படிச் செயல்களைச் செய்கிறான். உணவு தேவைக்காக வேளாண்மைச் செய்தவன் மற்றும் ஒரு இன்றியமையாத கூறாக விளங்கும் நீரைத் தடையின்றி மக்களுக்குக்கொடுக்க முற்படுகிறான் அதற்காக அவன் அத்தகைய மேம்பாட்டிற்காகச் செய்த ஏற்பாடுகள் நீர் மேலாண்மைத் திறத்தை உணர்த்துகின்றன.

மழையின் இன்றியமையாமை

மனிதனின் தேவை, மாற்றத்தை உருவாக்குகிறது. எது அதிகப் பயன்பாட்டில் உள்ளதோ அதுவே தேவையை அதிகரிக்கும். நீரின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்துகொண்ட பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் மழையின் முக்கியத்துவத்தைப் பலவாறு அறிவுறித்திக் கூறுகின்றனர்.

எதையும் நுணுக்கமாகப் பார்க்கும் கூர்த்த மதியுடையவர்களாதலால் தம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தில் மழையின் செயல்பாட்டைப் பல்வேறு விதமாக உணர்த்தியுள்ளனர். அம்மழைநீர் விழும் அளவைக் கொண்டு அதைப் பலபெயரிட்டு அழைத்தனர். இத்தகைய வானிலை அறிவைக்கொண்டு பருவநிலை மாற்றத்தையும் அதற்கேற்ப அவர்கள் செய்த வேளாண்மை நிலையையும் சங்க பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. அதே நேரத்தில் நேரமேலாண்மையும் இதனால் பெறப்படும். ‘பருவத்தே பயிர் செய்’ என்பதற்கேற்ப புன்செய்ப் பயிர்களை அவர்கள் விளைவித்தனர்.

“மழை, அணிமழை, அழிமழை, ஆலித் தண்மழை, (இடி) மழை, ஏதில பெய்ம்மழை, கனமழை, கமஞ்சூழல் மாமழை, கலிமழை, கழிமழை, கார்மழை, கார் எதிர் கிளை மழை, கருவி மா மழை, கொண்டல் வான்மழை, தண்மழை, தொய்யல் மா மழை, தொழில் மழை, நள்ளென் யாமத்து மழை, நாள்மழை, நுண்மழை, படுமழை, பழமழை, (வழக்கமாகப் பெய்யும் மழை), பெருமழை, மாமழை, மாரி மா மழை, வளமழை, வீழ்ந்த மாமழை”⁶

மழையை குறிக்கும் பெயல் என்ற சொல் பல அடைமொழிகளோடு சொல்லப்படும் விதத்தை காணமுடிந்தது.

“அதிர் பெயல், அழிபெயல், ஆர்பெயல், ஆர்தளி பொழிந்த வார்பெயல், இகுபெயல், இமிழ்பெயல், இரவுப் பெயல், உளர்பெயல், உரவுப்பெயல், உறுபெயல், எல்லுப்பெயல், கதழ் பெயல், கனைப்பெயல், கார்பெயல், தண்பெயல், தலைப்பெயல், தாழ்பெயல், துள்ளுப்பெயல், துளி தலைக்கொண்டகனி பெயல், துளி பெயல், நடுநாள் கனை பெயல், பாட்டம், பருஉப்பெயல், பெயற்கடைநாள், பெயல், பெயல்காள், பெயலும் ஓவாது, பொங்கு பெயல், பெரும்பெயல், மலிபெயல், மால்பெயல், மிகுபெயல், வண்பெயல், வம்பப் பெரும் பெயல்”⁷ கு.வை.பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகின்றார்.

மழை தோன்றும் விதம்

மழை உருவாக்கத்திற்குரிய நீர் பெரும்பகுதி நீண்டு விரிந்த கடலிலிருந்து பெறப்படுகிறது. அந்நீர் ஆவியாகி மேலே சென்று மேகமாக மாறி மேகத்தின் அடர்த்தியை பொருத்தே மிதமழை, கனமழை பொழிகிறது. பெருங்கடலிலிருந்து நீர் ஆவியாகி செல்வதை,

“காலை வந்தன்றால் காரே”

(அகம் : 138)

என்ற அகப்பாடலில் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“கடல் முகந்து கொண்ட காமஞ்சூல் மாமழை

சுடர்நிமிர் மின்னொடு வலன்ஏர்பு”

(அறம் : 43)

என்ற பாடலும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. மழை அடர்த்தியாக பொழிவதை,

“நளிகடல் முகந்து செறிதக இருளி

கனைப்பெயல் பொழிந்து”

(நற் : 288:289)

என்ற பாடலும் உணர்த்துகிறது.

மழைநீர் (வளம்)

நீருக்கான மூலாதாரமாக விளங்கும் மழையே இவ்வுலகின் அனைத்து உயிர்களுக்கும் உணவினை வழங்கிவரும். தாவரங்களின் உற்பத்திக்கும் தேவையான நீரை வழங்குகிறது. இந்நீரைத் தரும் மழை பற்றிய அறிவையும், மழை மேகத்தைக் குளிர்வித்துப் பெய்விப்பதற்கும் காரணமாக விளங்கும் மலை, காடு போன்றவற்றின் அறிவையும் பண்டைத் தமிழர்களிடம் காண்கிறோம்.

“தட்பவெப்பத்தின் சீரான நிலையினால் மழைநீர் பொழிகிறது நிலத்தின் உயிர்கள் அனைத்தும் நன்மையடைகின்றன. பறவைகளின் பயணப்போக்கும் விலங்குகளின் இனப்பெருக்க முறையும் தாவரங்களின் வளர்ச்சியும் மனிதனின் வளமான வாழ்வும் இதனையொட்டி அமைகின்றன”⁸

மழைதரும் மேகங்களை உலக வானிலை நிறுவனம் அனைவரும் பின்பற்றக்கூடிய விதத்தில் பத்து வகையாகப் பிரித்துள்ளது “கீற்று முகில் (Cirrus Clouds), கீற்றுத்திரள் முகில் (Cirrocumulus), கீற்றுப்படை முகில் (Cirrostratus), இடைப்பட்ட திரள் முகில், இடைப்பட்ட படர் முகில், கார்முகில், படர்திரள் முகில், படர்முகில், திரள்முகில், திரள்கள் முகில்”⁹ என்பனவாகும்.

மழையை போற்றும் விதமாக இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“மாமழை போற்றும் மாமழை போற்றுதும்
நாமநீர் வேலியுலகிற்கு அவனளி போல்”¹⁰

இத்திரள் கார் முகில்களே அதிக மழையைத் தரவல்லன. பல திரள் முகில்கள் ஒன்று சேர்ந்து வருவன. இடிமின்னலுடன் கூடியன பல்வேறு மேகமண்டல வீதியிலும் உலாவுவன என்பது அறிவியலாளர்கள் கூறும் விளக்கம். இவ்விளக்கம் தரும் கருத்துக்கள் அனைத்தையும்,

“பழங்கண் கொண்ட கொழும்பல் கொண்மு
போழந்த போலப் பலவுடன் மின்னித்
தாழ்ந்த போல நனிஅணி வந்து
சோர்ந்த போலச் சொரிவன பயிற்றி”

(அகம் : 374:3-4)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல், மழை மிகுதியால் திரள்கார் முகில் தாழ்ந்து மிக நெருங்கி வந்த மின்னலுடன் கூடிய பெருமழை பொழியும் காட்சியை விவரிக்கின்றது. இத்திரள் முகிலினங்கள் தமக்குள்ளும் வலிமையான செங்குத்தான நகர்ச்சிப் போக்கைப் பெற்றுள்ளன. இவற்றின் உச்சிப் பொங்கிச் சிதறுவதிலிருந்து இவ்வண்மையை உணரலாம் இப்பண்பைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள்,

“பெய்துபுறந் தந்த பொங்கல் வெண்மழை
எ.குஉறு பஞ்சித் துய்ப்பட டன்ன”

(அகம் : 217:1-2)

என விளக்குவது இவண் நோக்கத்தக்கது.

மேலும் முகந்து கொள்ளப்படும் நீர் ஆவியாகி மேலே செல்கின்றது. அவ்வாறு மேலே செல்லும் மேகத்தின் அடர்த்தியைப் பொறுத்து மேகங்கள் செல்லும் உயரத்தைக் கொண்டு இன்றைய அறிஞர்கள் அவற்றைக் குவியல் மேகம், தொடுவான மேகம், சுருள் மேகம் என வகைப்படுத்துவது கருதற்குரியது. நீர் கொண்ட தன்மையைக் கொண்டும், அவை தவறும் உயரத்தைக் கொண்டும் மேகங்களை இருவகைப்படுத்திச் சங்க புலவர்கள் சுட்டியுள்ளனர் என்பதை,

**“பெயல் உலந்து எழுந்த பொங்கல் வெண்மழை
அகல்இரு விசம்பில் துவலை கற்ப”**

(நெடு : 19-20)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றன. இப்பாடல் அதிக அளவு நீர்த்தன்மையற்ற மேகம் உலர்ந்து எழுந்து சிறு தூவல் செய்து பெய்கின்றது எனக் கூறுவது ஒருவகை மேகமாகும். மற்றொன்று மேகத்தில் அதிக அளவு நீர்த்தன்மை இருக்குமாயின் அம்மேகம் தாழ்ப் பறக்கின்றது என்பதை,

**“கடுஞ்சூல் மகளிர் போல நீர்கொண்டு
விசம்புஇவர் கல்லாது தாங்குபு புணரிச்
செழும்பல் குன்றம் நோக்கிப்
பெருங்கலி வானம் ஏர்தரும் பொழுதே”**

(குறுந் : 287:5-8)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல்களில் குலுற்ற மகளிரைப்போல நீர் நிறைந்த மேகம் வானத்தின் உயரத்தில் செல்லாது தாழ்ந்து செல்கின்றது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. கதிரவனின் வெப்பத்தால் நீராவியாக மாறுகின்ற நீரானது மேலே சென்று மேகங்களாக மாறுகின்றது. இதனால் நீராவியின் அடர்த்தி அதிகரிக்கின்றது. இந்நிலையில் காற்றானது இம்மேகங்களைத் தம் போக்கில் அழைத்துச் செல்கின்றது. இவ்வாறு செல்லும் மேகங்களை மலைகள் தடுக்கின்றன. இம்மலைகளிற் காணப்படும் தாவரச் சூழல் காரணமாக அப்பிரதேசங்கள் குளிர்மையாகக் காணப்படுவதால் மேகங்களாகக் காணப்படும் நீராவியானது குளிர்ந்து மழையாகப் பெய்கின்றது.

ஓர் இடத்தில் வெப்பம் அதிகரிக்கும்போது அங்கு வெப்பமான காற்று மேல்நோக்கிச் செல்ல அவ்வெற்றிடத்தை நிரப்புவதற்குக் குளிர்ந்த இடத்திலிருந்து காற்று வந்து சேர்கின்றது. குளிர்காற்று வருவது மேகங்கள் மழை பொழிவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றது. இவ்வாறு ஏற்படும் வெப்ப சலனம் தாழ்வழுத்தத்தின் காரணத்தால் மழை பொழிவதும் உண்டு. அத்துடன் காடுகள் மிக அதிகமாக இருப்பதாலும் சூழல் குளிர்விக்கப்பட்டு மழை பொழிகின்றது. மேகங்களைக் கவர்ந்து கனியச் செய்யும் சக்தி காடுகளுக்குத்தான் உள்ளது. எண்ணற்ற செடி கொடி மரங்கள் அடர்ந்த சோலை காட்டிற்கே நீர்தரும் மேகங்களைக் கவர்ந்து கனியச் செய்யும் திறன் உள்ளது. இவ்வாறாக மழை மேகங்கள் குறித்த செய்திகள் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. அவை அறிவியல் அறிவுடன் ஒன்றிய நிலையில் இருக்கின்றன.

**“பனித்துறைப் பெருங்கடல் இறந்து, நீர்பருகி,
குவவுத்திரை அருந்து கொள்ளைய, குடக்குஏர்பு,
வயவுப்பிடி இனத்தின் வயின்வயின் தோன்றி,
இருங்கிளைக் கொண்மு ஒருங்குடன் துவன்றி,
காலை வந்தான்றால் காரே மாலைக்”**

(அகம் : 183:6-10)

என்ற அகப்பாடல் விளக்குகிறது.

பெருங்கூட்டமான மேகங்கள் திரண்டு சுருண்டு வரும் அலைகளையும், குளிர்ச்சி பொருந்திய துறைகளையும் உடைய பெருங்கடலினும் சென்று நீரினை மிகுதியாக உண்டன. உண்டு மேற்குத் திசையில் எழுந்து ஒலியுடன் மழையைப் பொழிவித்தல் என்பது இதன் பொருளாகும். மேலும், மேகங்களும் இனிய நீரையுடைய பெரிய கடலகத்து வாயினால் உண்டு எஞ்சிய கடலில் நீர் சிறிது நீர் என்னும் படி கொணர்ந்தன.

“.....இன்னீர்த்
தடங்கடல் வாயில் உண்டுசில் நீரென”

(நற் : 115 : 3-4)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் கருத்தும் இதனோடு ஒத்த கருத்தாகும்.

மழை நீரின் பயன்பாடு

நாவலம் தண்பொழில் என்று சொல்லக்கூடிய தமிழகம் நீர் வளம் மற்றும் நீரின் அடிப்படை ஆதாரங்கள் சிறந்தோங்கின. அதோடு நீரின் முக்கியத்துவம் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். அதனால் தான் தொல்காப்பியர் நீர், நிலம், விசும், தீ, வளி கலந்து உலகம் என்கிறார். முந்நீர் உடையது நாடு என புறநானூறு கூறுகிறது. வேளாண்மை தொழில்நுட்பத் துறையில் உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினர் என்பதற்கிணங்க வள்ளுவர் விசும்பின் துளி இல்லையென்றால் நிலத்தில் பசும்புல் தலைக்காது என பாடியுள்ளார்.

“விசும்பின் துளிவீழின் அல்லால்மற் றாங்கே
பசும்புல் தலைகாண்பு அரிது”¹¹

இவ்வாறு மலையிலே உருவாகி பெருகி வருகின்ற நீரை மனிதன் கண்டு மனம் கலங்குகிறான் உயிரினங்களும் கலக்கம் அடைவதை,

“நிறைகடல் முகந்துஉராய் நிறைந்துநீர் துளும்பும்தம்
பொறைதவிர்வு அசைவிடப் பொழிந்தன்று வானம்;
நிலம்மறை வதுபோல் மலிர்வுனல் தலைத்தலைஇ;
மலைய இனம்கலங்க, மலைய மயில்அகவ”

(பரி : 6 : 1-4)

இவ்வாறு மலையிலிருந்து கிடைத்த நீரினைத் தங்களுக்கு உணவாகப் (குடிநீர்) பயன்படுத்தியதோடு உடலைத் தூய்மை செய்தல், ஆடைகளைத் தூய்மை செய்தல் போன்றவற்றோடு முக்கியமாக உணவை ஆக்கித்தரும் வேளாண் தொழிலுக்கு இந்நீரைப் பயன்படுத்தினர். வேளாண்துறையே மழைநீரை அதிகம் எதிர்பார்க்கும் துறையாகும். ‘வானம் பார்த்த பூமி’ என்று சொல்வதைப் போல வானம் பொய்த்தால் உலக உயிர்களுக்கு ஆதாரமான வேளாண்மை பொய்த்துவிடும். அது பொய்த்தால் மக்கள் வாழ்வு பாழ்பட்டுப் போகும், இதனையே வள்ளுவர்,

“நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தான்நல்கா தாகி விடின”¹²

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இம்மழையென்னும் கருவி துணையில்லையெனில் ஏர்ரெடுத்துச் செய்கின்ற உழவுத்தொழில் சீர்கெட்டுப் போகும். இதற்குப் பண்டைச் சான்றோர்கள் வானிலை அறிவுக்கொண்டு பலவிதி முறைகளைக் கணித்து வைத்திருந்தனர். அவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்ததால் தன்னைச் சுற்றியுள்ள சூழலில் ஏற்படும் மாற்றங்களை உற்றுக் கவனித்துத் தங்களுடைய வாழ்க்கை, உழவு தொழில் இவற்றை முறைப்படுத்திக் கொண்டனர். எந்தப் புற கருவிகளின் துணையில்லாது அவர்கள் வகுத்து அமைத்திருக்கும் அனுபவ அறிவு இன்றுள்ளோரும் பின்பற்றக் கூடியதாக உள்ளது என்பது ஐயமில்லை. அனுபவ வெளியீடாக விளங்கும் பழமொழிகள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. “ஆடிப்பட்டம் தேடி விதை”, “அகல உழுவதை விட ஆழ உழு”, “அந்தி ஈசல் பூத்தால் அடமழை அதிகரிக்கும்”, “எறும்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறின் மழைபெய்யும்”, “கார்த்திகை பிறகு மழையில்லை; கர்ணனுக்குப் பிறகு கொடையுமில்லை”¹³ போன்ற பழமொழிகள் மேற்கூறியகருத்துக்குச் சான்றுகளாகும்.

பருவநிலை மாற்றம்

தொல்காப்பியர் வகுத்துக் கொடுத்த சூழல் அமைப்பு விதியின்படி முதற்பொருளாகச் சொல்லப்படுபவை நிலமும் பொழுதும் ஆகும்.

**“முதல்எனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”¹⁴**

என்று குறிப்பிடுகின்றார். முதற்பொருள் நிலமும் பொழுதுமாகும். கார் காலத்தை மழைக்குரிய காலமாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அது முல்லைத்திணைக்குரியதாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்தில் பெய்யும் மழை குறித்து,

“தமிழகத்தில் பொதுவாகச் சனவரி முதல் டிசம்பர் வரை எல்லா மாதங்களிலும் மழை பெய்ய வாய்ப்புள்ளது. சராசரி மழையளவின் அடிப்படையில் வடகிழக்குப் பருவமழைக் காலமான அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களில் அதிக மழையும் (715 மி.மீ) அதனைத் தொடர்ந்து தென்மேற்குப் பருவமழைக் காலமான சூன், சூலை, ஆகஸ்டு, செப்டம்பர் மாதங்களிலும் (379 மி.மீ) மழை பெய்கிறது. குளிர் காலமான சனவரி பிப்ரவரி மாதங்களில் 31 மி.மீ மழையும் கோடைக்காலமான மார்ச்சு, ஏப்ரல், மே, மாதங்களில் 92 மி.மீ மழையும் சராசரியாகப் பெய்கிறது. இந்த நான்கு பருவகாலங்களிலும் மழை பெய்யும் நாட்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது வடகிழக்குப் பருவமழைக் காலத்தில் 29.44 விழுக்காடு நாட்களிலும் குளிர் காலத்தில் 2.36 விழுக்காடு நாட்களிலும் கோடைக் காலத்தில் 5.52 விழுக்காடு நாட்களிலும், மழை பெய்கிறது”¹⁵ எனக் குறிப்பிடுகிறார் கு.வை.பாலசுப்பரமணியம். இவ்வாறு எல்லா பருவங்களிலும் மழை பெய்துள்ளதை சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

நீரின்மையால் கோடையில் பலநாளாக வறட்சியுள்ள உலகத்து உயிர்கள் மகிழ்ச்சியோடு தத்தம் தொழிலைச் செய்யுமாறு, தொன்றுதொட்டுப் பெய்கின்ற வழக்கத்தைப் போல மழை பெய்தது பற்றி

**“மறத்தற்கு அரிதால் பாக! பன்னாள்
அறத்தொடு வருந்திய உலகுதொழில் கொளீஇய
பழமழை பொழிந்த புதுநீர் அவல்”**

(நற் : 42:1-3)

என்னும் அடிகளில், எல்லோரும் தத்தமக்குரிய தொழிலைச் செய்வதற்கு உதவியாக மழை பொழிந்தது என மகிழ்கிறான் தலைவன். மேலும் திருத்திய புன்செய் நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட வரகு தழைக்கப் பெய்த பல நாட்களாகப் பெய்யும் (பருவ) மழை பற்றி

“பழமழைக் கலித்த புதுப்புன வரகின்”

(குறுந் : 220:1)

என ஒக்கூர் மாசாத்தியாரும், கடந்த மழைக்காலத்தில் பெய்யாது வைத்திருந்த பழைய நீரை இப்போது பெய்கின்ற பருவ மழை பற்றி

**“கழிந்த மாரிக்கு ஒழிந்த பழநீர்
புதுநீர் கொளீஇய உகுத்தரும்
நொதுமல் வானத்து முழங்குசூரல் கேட்டே”**

(குறுந் : 251:5-7)

என இடைக்காடனாரும் குறிப்பிடுகின்றார். ஒவ்வொரு ஆண்டும் மழை பொழிவைப் பற்றி ஒரு அளவு கணக்கிட்ட வானிலை அறிக்கை, சென்ற ஆண்டு இவ்வளவு மழை பெய்தது, அது இவ்வளவு சதவீதம் குறைவு என்றும், இந்தாண்டு போன ஆண்டைவிட அதிகம் / குறைவாக பெய்துள்ளது என்று கணக்கிட்டுக் கூறுவர் அதை ஒத்தே அன்று மழைபெய்யும் அளவை குறித்து நினைத்துப் பார்த்தமை மேற்கூறிய பாடலடிகள் மூலம் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. ‘பழமழை’ கழிந்த மாரிக்கு ஒழிந்த பழநீர் என்னும் சொல்லாட்சிகள் மேற்கூறிய கருத்தை விளக்குவனவாகவே அமைந்துள்ளன எனக்கொள்ள இடமுண்டு. கார்ப்பருவத்தில் பெய்கின்ற பருவ மழையை உடைய மாலைக் காலம் பற்றி

“காலமாரி மாலை மாமழை”

(குறுந் : 200:5)

என ஒளவையாரும் கூறுவதும் இவண் நோக்கத்தக்கது. உரிய காலத்தில் பெய்யும் மழை, பெய்யாத ஒழிந்தமையால் தனிமையுற்ற பாலை நிலம் பற்றி,

“பெயல்மழை துறந்த புலம்புஉறு கடத்து”

(குறுந் : 174:1)

என வெண்பூதியாரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

அகநானூற்றில், கோடைக்காலம் நீட்டித்து நின்று பசுமையற்று இருந்ததையும், மழைபெய்யாது பொய்த்தமையால் நாட்டின் வறுமை மிகுந்து இருந்ததையும், கலப்பைகள் யாவும் தொழிலற்றுக் கிடந்ததையும், குன்றுகளைப் போன்ற பெரிய கரைகளுடையக் குளங்களில் வெயில் காய்ந்து உள்ளே நீரின்மையால் பறவைகள் வந்து தங்காமல் போனதையும், அக்குளங்கள் யாவும் நிறையுமாறு ஒரு இரவின் பெரும் மழை பெய்ததையும், தலைவன் வருகையால் யான் பெற்ற மகிழ்ச்சி இன்பம் மிக்க வைகறைப் பொழுதில் இரவு மழை பெய்தமையால் நீர் நிரம்பப்பெற்ற விளங்கும் குளங்களைக் கண்ட ஊரவர் அனைவரும் அடைந்த உவகையெல்லாம் ஒரு சேர என்னுள்ளே பெய்து வைத்தாற் போன்று இருந்தது எனத் தலைவி கூறியதை,

“நாடு வறம்கூர, நாஞ்சில் தஞ்ச
கோடை நீடிய பைதுஅறு காலை
குன்று கண்டன்ன கோட்ட, யாவையும்
சென்று சேக் கல்லாப் புள்ள, உள்இல்,
என்றாழ் வியன்குளம் நிறைய வீசி
பெரும்பெயல் பொழிந்த ஏம வைகறை”

(அகம்:42:5-10)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. தலைவன் வரவும் மழையின் வரவும் தலைவிக்கும், ஊர் மக்களுக்கும் செய்த நன்மை தெரிகின்றது.

நீர்நிலைப் பாதுகாப்பு

மழைப் பெய்வதால் வீணாகச் செலவழியும் நீரையும் கூடச் சேமித்து வைத்து பின்னர் வேளாண் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தக் குளங்களை வெட்டியுள்ளனர். இக்காலத்தில் மழைநீரைச் சேமிக்க வீடுதோறும் மழைநீர் சேமிப்புத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தியுள்ளது அரசு. பண்டைக் காலத்தில் நீர்வளத்தை மேம்படுத்த மழைநீர் சேமிப்பு பணி நடத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஊர்ப் பொதுக்குளங்கள் கரைகள் உயர்த்தப்பட்டு மழைநீரை சேமிக்கும் விழிப்புணர்வு இருந்தமையால், கரைகள் உடைந்தால் ஏற்படும் சேதத்தினை உணர்ந்து கரைகள் உடையா வண்ணம் இரவு பகலாகத் துயில் மறந்து காவலர்கள் விழிப்புடன் குளத்தை காவல் காத்தமை தெரியவருகின்றது.

“ஈங்கைத்
துய்அவிழ் பனிமலர் உதிரவீசித்
தொழில் மழை பொழிந்த பாணாட் கங்குல்
எளிதிரைத் திவலை தூஉம் சிறு கோட்டுப்
பெருங்குளம் காவலன் போல”

(அகம் : 252:9-13)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இதன் மூலமாகத் தொடர்மழை பெய்து வருவதனால் சிறிய கரையினையுடைய பெரிய குளமானது கரை உடைந்தால், அதைக்காக்கவும் வீரர்கள் இருந்தனர். இத்தகைய குளம் காக்கும் காவலர்கள் ஒரேவழிக் கரைகள் உடையுமாயின் அவற்றைச் சீர்செய்திடக் கல்லும் மரமும் துணிப்பதற்காக ஒளிமிக்க வாளை வைத்திருந்தமையை,

“அன்னாய் வாழி வேண்டன்னை உவக்காண்
மாரிக் குன்றத்துக் காப்பாள் அன்னன்
தூவலின் நனைந்த தொடலை ஒள்வாள்
பாசி சூழ்ந்த பெருங்கழல்
தண்பனி வைஇய வரிக்கச் சினனே”

(ஐங் : 206)

என்ற பாடல் விளக்குகின்றது. அதிக மழையினால் நீர்த்தேக்கங்களில் அளவு அதிகமாகும் பொழுது உபரிநீரைத் திறந்துவிடும் நிலை இன்று செய்யப்படுகிறது.

நிலவளத்தை மேம்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு நிலவளம் கரப்பின் உயிர் வாழ்க்கைக் கெடுவதோடு, உலகமும் கெடும் என்ற எதிர்காலத்தை நோக்கியே அவர்களுடைய செயல்பாடுகள் அமைந்துள்ளன என்பது அறியப்படுகிறது. மேம்படுத்த அணைகள் கட்டி நீரைச் சேகரித்தமையும், அணைகள் உடைந்தால் ஏற்படும் சேதத்தையுணர்ந்து அணைகள் உடையாமல் காத்தனர்.

நீர் நிலைகளின் கரை அழியாமல் இருப்பதற்குப் பல்வேறு பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். நீர் நிலைகளின் கரையழியாமல் இருக்க ‘வேழக் கரும்பு’ என்றும் ‘கொறுக்கச்சி’ என்றும் கூறப்படும் புல்லினை வளர்ப்பர். கொறுக்கந்தட்டை என்பதும் இதுவே. இது இக்காலத்து வழங்கும் பெயராகும். கரைக்கு வலிமை தருவது இது. புல்வகைகளில் இதுவும் ஒன்று. இதன் பூ வெண்மை நிறம் கொண்டது. கரும்புப் பூவின் வடிவு கொண்டது. இதன் பூவின் தோற்றம் குதிரையின் தலைமயிரையும், உயரபறக்கும் குருகையும் போல விளங்கும். இது துளையுடையது. இதன் தண்டில் துளை இருந்தமையால் உழவர் மகளிர், அஞ்சனம் இட்டு வைப்பர். மூங்கிலைப் போல் இவை வீடுகட்டு வரிச்சி பிடித்தற்குப் பயன்படும் நீராடுபவர்க்கு இது புனையாய்ப் பயன்படும் என்பதை,

**“பரியுடை நன்மான் பொங்குளை அன்ன
அடகரை வேழம்”**

(ஐங் : 13:1-2)

நீர்த்துறையில் வளர்ந்த வேழம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. மனிதனின் உடல் சுற்றிலும், உலக இயக்கத்திற்கும் நீரின் பங்கு அளப்பரியது. உணவு உறையுள் இன்றி மனிதன் வாழ்ந்திடலாம். ஆனால் நீர் இன்றி வாழமுடியாது. இவ்வுலகமும் இயங்க முடியாது. இதன் சிறப்பை உணர்ந்துதான் திருவள்ளுவர் நீர் உயிர்களுக்கெல்லாம் சாவா மருந்து என்று போற்றுகிறார்.

**“வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்தான்
அமிழ்தம் என்னுணரற் பற்று”**

(குறள் : 11)

என்னும் குறள் உணர்த்துகிறது. ஒரு நாட்டின் நீர்நிலைகள் என்பவை அந்நாட்டின் உயிர் நாடிகளாக அமைகின்றன. அவ்வகை நீர்நிலைகளை உருவாக்கினால் மட்டும் போதாது. அவற்றை இயற்கைச் சீற்றங்களிலிருந்தும், எதிரிகளிடமிருந்தும், விலங்குகளிடமிருந்தும் பாதுகாத்தல் வேண்டும். நீர்நிலைகளை உருவாக்குதலும், அவற்றைக் காத்தலும் நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற செயல்களாக அமைகின்றன. அவ்வகையில், இயற்கைச் சீற்றங்களிலிருந்து எதிரிகள் மற்றும் விலங்குகளிடமிருந்து நீர்நிலைகளைக் காக்க காவலர் அமர்த்தப்பட்டனர். பாதுகாக்கப்பட்ட நீர்நிலைகள் ‘காப்புடைகயம்’ எனப்பட்டன.

**“ஒளிறு மருப்பில் களிறு அவர
காப்புடைய கயம் படியினை”**

(புறம் : 15:9-10)

என்னும் அடிகள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன. கயம் என்பது குளத்தையும் ஏரியையும் குறிப்பதாகும். இந்நீர்நிலை பொதுமக்களின் குடிநீர்த் தேவையினை நிறைவு செய்தன. இவை, போர்க்காலங்களில் எதிரிகளால் அழிவுக்கு உட்பட்டன. யானைகளை விட்டு இந்நீர் நிலைகளை அழித்தல் என்பது பண்டையப்போர் முறைகளில் ஒன்றாக அறியப்படுகிறது. இவ்வகை நீர்நிலைகளுக்குப் பாதுகாப்புத் தேவையாகிறது. இன்று பருவநிலை மாற்றத்தால் மழை பொய்த்துவிட்டது. அதனால் வேளாண்மைத் தொழில் கேள்விக்குறியாகிவிட்டது. உழவர்கள் தற்கொலையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். இச்சூழலில் இன்றைய அரசாங்கம் நீரினைச் சேமிக்கப் பல்வேறு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றது.

**“வையை உடைந்த மடையடைத்தக் கண்ணும்
பின்னும் மலிரும் பிசிர் போல இன்னும்”**

(பரி : 6:83-84)

என்ற பாடலில் வையையின் கரை உடைந்து அது அடைக்கப்பட்ட செய்தியை உவமையாக்குகிறாள் தோழி. அவ்வாறு அடைத்த பின்பும் நீர் கசிந்து கொண்டிருந்ததையும் கண்டவள் தலைவன் தலைவியைச் சேர்ந்த பின்னும் அவர்களின் அன்பு கசிவதை அச்செயலோடு ஒப்பிடுகிறாள்.

“ஊர் உண்கேணி உண்துறைத்தொக்க”

(குறுந் : 399:1)

என்னும் பாடலடி குடிநீர்க்கேணி பற்றிய குறிப்பைத் தருகிறது. மேற்கூறிய சான்றுகள் சங்ககால மக்கள் மடை, கால்வாய், குளம், கேணி, உள்ளிட்டவை மூலம் நீரினைச் சேமித்து வந்துள்ளதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இது பருவநிலை தப்பி வறட்சியான வாழ்க்கை உருவாகக் கூடும் என்ற முன் எச்சரிக்கை நடவடிக்கை சங்ககால மக்களிடம் இருந்துள்ளதையும் அவர்கள் பருவநிலையை நன்கு உணர்ந்து நீரினைச் சேமித்துள்ளனர் என்பதையும் மெய்ப்பித்துள்ளது. வருமூன் காக்கும் திறன் உள்ளவர்களாக அவர்கள் விளங்கினர். ஆனால் நாம் ‘கண்கெட்ட பிறகு சூரிய வணக்கம் போல’ மேற்கூறிய உண்மைகளை அண்மைக் காலமாகத்தான் கூறி வருகிறோம். தற்காலத்தில் குடிப்பதற்கு நீரினை விலைக் கொடுத்து வாங்குகின்றோம். நீர்வளம், பல நிலைகளில் குறைந்துவிட்டது. நீர்ப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டுள்ளது. அதனால் நாம் மழைநீர் சேமிப்பு உள்ளிட்ட பல்வேறு திட்டங்களை வகுத்து செயல்படுத்துகின்றோம். நீரின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்த சங்க கால மக்கள் கட்டிடங்கள் கட்டும் பொழுதே மழைநீர்க் குழாய் அமைத்துள்ளனர். இதனை நெடுநெல்வாடை,

**“நிலவுப் பயன் கொள்ளும் நெடுவெண் முற்றத்துக்
கிம்புரி பகுவாய் அம்பணம் நிறையக்
கலிந்து வீழ் அருவி பாடுவிறந்து”**

(நெடுநல் : 95-97)

என்றுரைக்கின்றது. அரண்மனை நிலா முற்றத்தில் பெய்த மழைநீர் மாடங்களிலிருந்து கீழே இறங்கி விழுவதற்காக மகரமீனின் வாய்போலப் பிளந்த வாயினை உடையனவாய், மழைநீர்க் குழாய்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும், அவற்றின் நீர் நிறைந்து கீழே விழும் ஓசை அருவி ஓசையைப் போல விளங்கும் என்ற காட்சி சங்ககால மக்களின் மழைநீர் சேமிப்புச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகிறது.

கீழடி அகழ்வாய்வில் இத்தகைய கழிவு நீர்க் குழாய்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைத் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை உறுதி செய்துள்ளது. “அகழாய்வு குழியில் உறைகிணறு ஒன்று அடையாளம் காணப்பட்டது. இந்த உறைகிணறு குடிநீர் பயன்பாட்டிற்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.”¹⁶

மிகுதியாக வரும் ஆற்றுவெள்ள நீரைத் தம்முள் அடக்கிக் கொள்ளக்கூடிய பெரும் ஏரிகள் இருப்பது ஒரு நாட்டிற்குச் சிறப்பு தரும். பெருவெள்ளக் காலங்களில் அந்நீரினை உரிய முறையில் சேமித்து நீர் இல்லாத காலங்களில் பயன்படுத்தக் கூடிய நிகழ்வை இச் சொற்றொடர் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஆற்றின் மிகுதி நீர் உள்வாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய பேரேரிகள் உரிய ஆழ அகலத்துடன் இருக்குமாயின் வெள்ளக் காலங்களில் வரும்

அதிகப்படியான நீர் வீணாகக் கடலில் கலக்காமல் முழுவதும் சேமித்துப் பயன்கொள்ள முடியும்.

**“ஊர் ஊர் பறையொலி கொண்டன்று: உயர்மதிலில்
நீர்ஊர் அரவத்தால் துயில்உணர்பு எழிஇத்
திண்தேர்ப் புரவி வங்கம் பூட்டவும்
வங்கப் பாண்டியில் திண்தேர் ஊரவும்”**

(பரி : 20 : 14-17)

என்னும் பரிபாடலில், உயர்மதிலியில் நீர் ஊர் அரவம் கேட்டு எழுந்து வெள்ளம் காண மகளிர் சென்ற நிலையை உணர்த்துகின்றது. வீடுகளில் நீரை வெளியேற்றும் முறை அது நிலத்துடன் கலக்கும் பொழுது நிலத்தடி நீராக மாறும், இன்றைய மழைநீர் சேகரிப்பு நிலை (Rain Harvesting) இதைபோல,

பழந்தமிழகத்தின் ஏரிகளும், குளங்களிலிருந்தும் நீர் வெளியேற்றும் மதகு அமைத்து சுருங்கைகளாக இருந்தன. இந்த மதகு அமைப்பே ‘குமிழித்தாம்பு’ என்பதாகும். பழந்தமிழர்களின் நீர் மேலாண்மைச் செயல்பாட்டில் இந்த குமிழித் தாம்பு அறிவியல் சார்ந்த மிக நுட்பமான நேர்த்தியான பயன்பாடுடைய படைப்பாகும்.

**“நெடுமால் சுருங்கை நடுநவிழிப் போந்து
கடுமா களிறு அணத்துக் கை விடுநீர் போலும்”**

(பரி:20:104-105)

என்னும் அடிகளில் நீண்ட பெரிய சுருங்கையின் (குழாயின்) நடுவழியாகப் போந்து வந்த மிக்க நீரைக்கடி மதிலில் சொரியும் பொழுது அந்நீர், கொடிய விலங்காகிய யானை கையைத் தூக்கி நீரைச் சொரிவது போல் தோன்றும் என்ற குறிப்பும் பெறப்படும். இவ்விடத்து கீழடியில் ஆய்வுக் கிடைத்த செய்திகளை பொருத்திக் காண்பது தேவையாகிறது.

கீழடியில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில் சுடுமண் குழாய்கள் வெளிப்பட்டன. இக்குழாய்கள் நிலத்தடியில் புதைக்கப்பட்டு நீர் செல்லும் குழாய்களாக (Underground pipeline) இருந்தன மேற்கண்ட பரிபாடல் வழியாக இதைப் பொருத்திக் காணவேண்டும். இங்கு தோண்டி எடுக்கப்பட்ட கட்டடங்களின் தன்மை அவற்றில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நீர் உள்ளே செல்வதற்கான குழாய்கள் வெளியே செல்வதற்கான குழாய்கள் அருகருகே காணப்படும். “உறை கிணறுகள் சுடுமண் குழாய்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள பெரிய மட்பாண்டங்கள் (சுருங்கை) ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கீழடியில் நெசவின் துணை தொழிலான சாயத் தொழில் நடைபெற்றிருக்கலாம்”¹⁷ என ந.இரத்தினக்குமார் மற்றும் பெ.க. பெரியசாமி இராஜா குறிப்பிட்டுள்ளது இவண் நோக்கத்தக்கது.

“பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழகத்தின் ஏரிகளிலும், குளங்களிலும் இருந்து நீர் வெளியேற்ற மதகு அமைத்தனர். இந்த மதகு அமைப்பே குமிழித் தாம்பு என்பதாகும். பழந்தமிழர்களின் நீர் மேலாண்மைச் செயல்பாட்டில் இந்த குமிழித்தாம்பு அறிவியல் சார்ந்த மிக நுட்பமான நேர்த்தியான பயன்பாட்டு அமைப்பாகும். குமிழித்தாம்பு என்னும் அமைப்பைக் கொண்டு நீர்த்தேக்கங்களின் தூர்வாரும் பணியில்லாமல் இயற்கையாகவே நீரும் சேரும் தனித்தனியாக பிளந்து செல்ல உதவும் பொறியியல் நுட்பமாகும். இதை அணைக்கட்டுகளில்

உள்கட்டமைப்பு முறையில் அமைத்திருந்தனர்.”¹⁸ இதைப்பற்றி இறையன்பு கீழ்க்காணும் கருத்தை தெரிவிக்கிறார்.

குடவாயில் கு.வை.பாலசுப்பிரமணியன் எழுதிய ‘இராஜ இராஜேஸ்வரம்’ என்ற நூலில் சோழர் காலத்தில் நீர்நிலைகளை எப்படி வடிவமைத்தார்கள் என்று விளக்குகிறார். அவை ஆண்டு தோறும் தூர்வாருகிற அவசியமே இல்லாமல் வடிவமைக்கப்பட்ட விதத்தைப் பற்றி ஒருமுறை என்னிடம் கூறும்போது **“ஏரியின் முகத்து வாரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் குமிழித்தாம்பு என்பது உதவியது”** என்பதைக் குறிப்பிட்டு மழைக்காலங்களில் ஏரி நிரம்பும்போது நீந்துவதில் வல்லரான ஒருவர் தண்ணீரில் பாய்ந்து முகத்துவார்த்தை அடைந்து குமிழித்தாம்பை மேலே தூக்குவர். அடியில் இரண்டு துளைகள் காணப்படும். மேலே இருக்கும் துளையில் நீர் வெளியேறும். அதற்கு **நீரோடித்துளை** என்று பெயர். கீழே உள்ள துளையில் நீர் சுழலும் போது சேற்றுப்பகுதி அதன் வழியே வெளியேறிவிடும் அதற்கு **“சேரோடித்துளை”** என்று பெயர் அவ்வாறு வெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு வருகிற உபரி தூர் வெளியேறுவதால் ஏரிகளைத் தூர் அடைத்துக் கொண்டு ஆண்டுதோறும் ஒப்பந்தக் காரர்களுக்கு விட்டு **‘பில்’** போட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் சோழர்கள் நீர் மேலாண்மையில் நுட்பத்துடன் சிறந்து விளங்கினர்.

இலக்கியங்கள் சுட்டும் நீர் மேலாண்மைச் செய்திகள் கற்பனையான ஒன்று என்று யாரும் எண்ணிட முடியாது. அதில் கூறப்படும் செய்திகள் கொண்டு உறுதி செய்ய முடிகின்றது. இந்த அடிப்படையில் களஆய்வு மேற்கொள்ளும் பொழுது இன்றளவும் ஈராயிரம் ஆண்டுகள் கடந்தும் பழைய எச்சங்களுடன் சில அணைகள் ஆறுகள், ஏரிகள், குளங்கள், கிணறுகள் ஆகியவற்றைக் காண்கின்றோம்.

நீரியல் அளவை: பழந்தமிழர்கள் பொழுதை அளந்தறியக் **கன்னல்** என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தி இருக்கின்றார்கள். நீர் நிறைந்த பாத்திரத்தின் அடியில் சிறு துளையிட்டு அதன் வழியே வரும் நீர்த்துளிகள் கொண்டு **நாழிகை அறிந்தனர்** என்பது தெளிவு,

**“எறிநீர் வையகம் வெலீஇய செல்வோய்நின்
குறுநீர்க் கன்னல் இனைத்தென்று இசைப்ப”**

(முல்லை : 57-58)

என்ற முல்லைப்பாட்டு அடிகள் மூலம் பொழுதைக் கணக்கிட்ட முறை தெரிகின்றது. தூய்மையான வாழ்வு நோயற்ற வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான ஒன்று. ஒரு மனிதனின் தூய்மை பெரும்பாலும் நீரினாலேயே காக்கப்படுகின்றது. இதனைத் தெளிவுப்படுத்தும் நோக்கமாகவே திருவள்ளுவர்,

**“புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை
வாய்மையால் காணப் படும்”¹⁹**

என்ற குறள் கருத்தில் அடங்கியுள்ளது. இவ்விடத்து **‘சுத்தம் சுகந்தரும்’** **“கூழானாலும் குளித்துக்குடி, கந்தையானாலும் கசக்கிக்கட்டு”** போன்ற பழமொழிகள் உடலை சுத்தமாக வைத்துக்கொள்வதைப் பற்றியும் சுத்தமான ஆடையை அணிய வேண்டும் என்பதின்

இன்றியமையாமை பற்றி விளக்குவனவாகும். குளித்தபின் உணவு உண்டல், தூய்மையான ஆடையை உடுத்தல் என்பது ஆரோக்கியத்திற்கும் வழிவகுக்கும் என்று நம்பினர். அதே நடைமுறையை மேற்கொண்டனர் தமிழர் என்பது இதன்மூலம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்திய நீர் மாசுற்றுச் சுத்தமானதாகவே இருந்துள்ளதாகவும், தெரிய வருகின்றது. தங்கள் தேவைக்கான குடிநீரை ஓடும் நீர் நிலைகளிலேயே பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதும் தெளிவு. அருவி நீரையும் சுனைநீரையும் குடிக்கப் பயன்படுத்தியதைக் கீழ்க்காணும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“பாரி பறம்பில் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்”

(குறுந் : 196:3)

“முன்றில் இருந்த முதுவாய்ச் சாடி

யாம:து உண்டென வறுது மாசின்னு”

(புறம் : 319 :3-4)

என்னும் பாடல் மூலம் அறிகிறோம். புது வெள்ளத்தில் கூட்டமாக நீராடி மகிழ்தல் அன்றைய மக்களின் விருப்பமான பொழுதுபோக்கு. உடல் அலுப்போடு மன அழுத்தமும் காணாமல் போய்விடும். சங்ககால மக்கள் உண்பதற்கும் நீராடுவதற்கும் தூய்மையான நீரினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

“தண்டித் தண்டின் தாய்ச்செல் வாரும்
கண்டல்தான் தாது திரைநுரை தாவாரும்
வெய்ய திமிலின் விரைபுனலோடு ஓய்வாரும்
மெய்யது உழவின் எதிர்புனல் மாறாடிப்”

(பரி:10:100-104)

என்னும் அடிகளில் விரும்பி வாழைத்தண்டின் துணையாலே நீர்மேல் தாவிச் செல்வாரும் தாழை மலரின் பொடியைத் திரையிலும் நுரையிலும் தூவுவாரும், விரைந்து செல்லும் தோணியில் ஏறி ஓடும் நீரில் அதனைச் செலுத்துவாரும், நீர் ஓடும் திசைக்கு எதிராக எதிர் நீச்சல் செய்து உடம்பின் வருத்தத்தால் மெல்ல விளையாடுவாரும், புனலாடித் திளைத்தனர். அம்மகளிர் வைத்திருந்த பந்து, கிழங்கு ஆகிய பலவற்றைக் கவர்ந்து கொண்டு ஓடி வைகை கரையிலிருந்து புனலுட் பாய்வர் அதனால் கலங்குதல் காணப்பட்டன. ஆடவர் புனலாடியதைக் குறிக்கின்றது. நீர் போகும் திசையில் நீந்துவதே சிறப்பு. எதிர்திசையில் நீந்தினால் உடல் நோவு கொள்ளும் என்ற கருத்து தெரிகின்றது.

“பைஞ்சுனைப் பாஅய் எழு பாவையர்”

(பரி : 8:112)

இப்பாடல் அடிகள் பாவையர் புனையாடியதை சுட்ட பரிபாடல் பைஞ்சுனைகளில் நீராடும் மகளிரை பற்றிச் செய்தி கூறுகிறது. தேங்கிக் கிடக்கும் நீரில் நுண்ணுயிர் நோய்க் கிருமிகள் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. ஓடும் நீரில் அது ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. ஒருமுறை முழுகிய நீரில் மறுமுறை முழுக முடியாது. ஏனெனில் நீரோட்டம் அந்நீரை அகற்றிச் சென்று விடும் என்பது மரபு.

குடிப்பதற்கும், தூய்மையான நீரை பயன்படுத்தியது போல ஆடையைத் துவைக்கும் புலத்தி நாளும் களர்நிலத்தில் தோன்றிய கூவல் நீரை வைத்து ஆடையைத் தூய்மை செய்வாள் என்பதை கீழ்க்காணும் புறநானூறு அடிகள் விளக்குகிறது.

“களர்ப்படு கூவல் தோண்டிநாளும்
புலைத்தி கழீஇய தாவெள் அறுவை”

(புறம் : 311:1-2)

புதுவெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு வரும்போது பல பொருட்களையும் இழுத்துக் கொண்டு வரும். மழை வந்தவுடன் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று நீராடி மகிழ்ந்ததை பரிபாடல் கூறும். அது பல பொருட்களையும் இழுத்துக் கொண்டு வருவதால் கலங்கியது. அதனால் மாசடைந்தது என அந்தணர் அதில் நீராடாது ஒதுக்கினர்.

“சாரும் சேறும் நெய்யும் மலரும்
நாறுபு நிகழும் யாறு வரலாறு
நாறுபு நிகழும் யாறுகண்டு அழிந்து
வேறுபடு புனலென, விரைமண்ணுக் கலிழைப்
புலம்பரி அந்தணர் கலங்கினர் மருது”

(பரி : 6:41-45)

என்ற பரிபாடல் அடிகள் பலபொருள்கள் இணைந்து கலங்கிய வகையில் நீராடத் தயக்கம் காட்டிய நிலையை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“சுனைகொள் தீமநீர்ச் சோற்றுஉலைக் கூட்டும்”

(அகம் : 169:7)

மேற்காட்டிய பாடல் அடிகள் சுனைநீரினைப் பயன்படுத்தியமையைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றது. இவற்றின் மூலம் சங்ககால மக்கள் குடிப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் நீர்க் கலங்களின்றித் தெளிவாக இருக்க வேண்டும் என்று கருதினர். மேலும் பெண்கள் உணவு சமைப்பதற்கும் சுனைநீரைப் பயன்படுத்தியமை தெரிகின்றது. குளிர்காலத்தில் சூடாக்கிய நீரைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

“அற்சிர வெய்ய வெப்பத் தண்ணீர்
சேமச் செப்பில் பெறீஇயரோ நீயே”

(குறுந் : 277:4-5)

என்னும் குறுந்தொகை வரிகளின் மூலம் அறியலாகிறது. இன்று வெப்பக்குடுவை (Thermospflask) பயன்படுத்தியதைப்போல அன்று பயன் படுத்தியுள்ளது கண்கூடு. வலிமை வாய்ந்த யானைகள் மிகுந்த முதலைகள் தங்கும் காட்டாறு குமிழிகள் சுழன்றுவர ஆழமான சுழிகளை யுடையன. அகழிப்போன்று ஏறுதற்கும் இறங்குவதற்கும்,

“குமிழி சுழலும் குண்டுகய முடுக்கர்
அகழ் இழிந் தன்ன கான்யாற்று நடவை
வழுஉம் மருங்குடைய வழாஅல் ஓம்பிப்”

(மலை : 213-215)

என்ற அடிகள் மூலம் அறியலாம். அக்காட்டாறு குமிழிகள் சுழன்றுவர ஆழமான சுழிகளையுடையன அகழிப்போன்று ஏறுவதற்கும், இறங்குவதற்கும் கடினமானவை. நடத்தற்குரிய வழி வழுக்கும். வழுக்காமல் பாதுக்காத்து காட்டாற்று கரையிலுள்ள பருத்திக் கொடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு உங்கள் பிள்ளைகளுடன் ஒவ்வொருவராகப் பாதுகாப்போடு செல்லுங்கள் என்று கூறுகிறான். வழியின் துன்பம் சொல்லி அவ்வழியாகப் போகும் பொழுது எத்தகைய விழிப்புணர்வோடு செல்லவேண்டும் என்று கூறி வழிக்காட்டும் அவனின் மனிதநேயம் சிறப்புடையது. மேலும்,

“... .நின்புறம் சுற்றக்
கயம்புக் கன்ன பயம்படு தண்ணீழல்
புனல்கால் கழீஇய மணல்வார் புறவில்”

(மலை : 47-49)

தலைவன் புறத்தே சூழ்ந்திருக்கின்றனர் பாணரும், விறலியரும், குளத்தில் புகுந்தது போன்ற குளிர்ச்சி பொருந்திய நிழலில் இருப்பதுபோல் இருக்கின்றீர் என்ற செய்தியை விளக்குகிறது. அழகு பொருந்திய ஆற்று இடைக்கரைகளிலும், ஆற்று இடங்களிலும், குளங்களிலும் வேறுபல இடங்களிலும் வழிபாடு நடைபெறும். இதனை,

“யாறும் குளனும், வேறுபல வைப்பு”

(திரு.முரு : 224)

என்னும் வரி எடுத்துரைக்கின்றது. ஒவ்வொரு துறையிலும் பொருள்களை இழுத்துக்கொண்டு வந்தது காவிரி. நுரையோடு வெள்ளம், ஆரவார ஓசையோடு ஆற்றிலும், குளத்திலும் பெருகின, மகளிர் புதுவெள்ளம் கண்டு மகிழ்ந்தனர். இதனை,

**“நுரைத்தலைக் குரைப்புனல் வரைப்பு அகம் புகு தொறும்
புனல் ஆடு மகளிர் கதுமெனக் குடைய”**

(பொருந : 240-241)

என்னும் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

**“வரைமுதல் இரங்கும் ஏறொரு வான்ஞெமிர்ந்து
சிதரற் பெரும்பெயல் சிறத்தலின் தங்காது
குணகடற்கு இவர்தரும் குருஉப்புனல் உந்தி
நிவந்துசெல் நீத்தம் குளம்கொளச் சாற்றிக்”**

(மதுரை : 243-246)

மலைமுதல் இரங்கும் இடியோடு மேகங்கள் எழுந்து பரந்து மழைத்துளிகள் சிதறின. அதனால் பெருமழை பெய்தது. ஆறுகள் நீரைத் தாங்காது நீர் கிழக்குக் கடலை நோக்கிச் செல்லுகின்றது. ஆற்றிடைக் குளங்களிலும் நீர்ப்பெருக்கி ஓடிச் சென்றது என்பதனை மதுரைக்காஞ்சி உரைக்கின்றது. கடத்தற்கு அரிய பேராறுகளை எளியோரும் கடந்து செல்லுதற்குரிய எல்லோரிடம் கூலி பெறாது அறங்கருதி நீர்த்துறைகளில் ஓடங்கள் செலுத்தப்பெற்றன.

“அறத்துறை அம்பி”

(புறம் : 381:24)

என்னும் புறநானூற்று வரியின் மூலம் சுட்டப்படுகின்றது.

வேளாண்மை : பாசனமுறை

குடிநீராக வீட்டுப் பயன்பாட்டிற்கான நீர் போக எஞ்சிய நீர் வயல்வெளிகளில் பரந்து விளைச்சலை உண்டாக்குகின்றது. மேலும் சிறிதளவு நீரைக் கூடப் பயன்படுத்தினர் என்பது தெரியவருகின்றது.

**“பொன் செய் கணிச்சி(த்) திண்பிணி உடைத்துச்
சிரறு சில ஊறிய நீர் வாய்ப்பத்தல்
கயிறு குறு முகவை முயின மொய்க்கும்”**

(பதிற்:22:12-14)

என்ற தொடர்களால் அறியலாம். வன்நிலம் என்பது புன்செய் நிலம். வானம் பார்த்த பூமியென்பர். புன்செய் நிலத்தின் மழை பெய்து ஈரமாகும். நீரும் வடிந்துவிடாத வகையில் நிலத்தின் குறுக்கே ஏர் உழுவர் என்பதனைப் பின்வரும் பாடல் விளக்குகிறது.

**“புன்புலம் வித்தும் வன்னிகை வினைஞர்
சீருடைப் பல்பகடு லுலிப்பப் பூட்டி
நாஞ்சில் ஆடிய கொழுவழி மருங்கின்
அலங்கு கதிர்த் திருமணி பெறுஉம்”**

(பதிற் :58:15-18)

பதிற்றுப்பத்து பாடல் தொடர்கள் கூறுகிறது. பன்றிகள் புரட்டிப்போட்ட மண்ணில் குறவர்கள் தினைவிதைத்து விளைத்தனர்.

“ஏறு பொருத செருவுழாது வித்து நவம்”

(பதிற் : 13:2)

யானைகள் மிதித்த நிலத்தில் உழவு தேவையில்லை என்பதை அறியமுடிகின்றது. மேலும், தற்காலத்தில் மண் மாற்றுப் பணியாக வயல்வெளிகளில் ஏரி மண்ணையோ, மேல் மண்ணையோ எடுத்து குவித்து ஓரடியளவு மண் திரட்டி வயல் வெளிகளில் தூவுவது என்பது வழக்கமாக உள்ளது. நீர் நிறைந்த பள்ளத்தில் விதைத்த வித்து நீரின்மையால் அழுகிவிடாமல் கரும்பு போலத் தழைக்கும் என்பதனைப் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றோம்.

**“கயத்திட்ட வித்து வறத்தில் சாவாது
கழைக் கரும்பின் ஒலிக்குந்து”**

(புறம் : 137:5-6)

இப்பாடலடிகள் மேற்கூறிய செய்தியைச் சுட்டுகின்றன. பன்றிகள் தம்முடைய கொம்புகளால் கிண்டிப் புழுதியாக்கின. நிலம், ஏரினால் உழவேண்டாம் காலால் குழப்பி விதைக்கும் வள்ளல்களாக விளங்கின என்பதை விளக்குகின்றன. எனவே பதிற்றுப்பத்தில் சேர மன்னர்களுடைய நாட்டு வளம், கொடைச் செயல், மக்கள் வாழ்க்கைப் படைத்திறன், மனைமாட்சி முதலியவற்றைக் காண்கின்றோம். அம்மக்கள் அறிவியல் சிந்தனையோடு மழைநீரைச் சேகரித்தும், முறையாக நீர்பாய்ச்சியும், தேவையற்ற முறையில் நீர் வீணாவதைத் தடுத்தும் நீர்மேலாண்மைச் செய்துள்ளனர்.

**“களிறுநீறு ஆடிய விடுநில மருங்கின்
வம்பப் பெரும்பெயல் வரைந்து சொரிந்து இறந்தெனக்
குழிகொள் சின்னீர் குராஅல் உண்டலில்
சேறுகிளைத் திட்ட கலுழ்கண் ஊறல்
முறையின் உண்ணும் நிறையா வாழ்க்கை
முளவுமாகத் தொலைச்சிய முழுச்சொல் ஆடவர்”**

(புறம் : 325:1-6)

நீர்நிலைக்கு வேண்மை செய்யும் வேளாண்மையே நாட்டின் வளத்துக்கும் வருவாய்க்கும் அடிப்படையாக அமைவது ஆகும். உழுபவரான உழவரே உலகம் என்னும் வண்டி இயங்கக் காரணமாக விளங்கும் ‘அச்சாணி’ போன்றவராவர் எனக் குறிப்பிடும் வள்ளுவர் உழவர் பின்னே இவ்வுலகம் செல்லும் என்பதை,

**“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்”²⁰**

என்ற குறளின் வழியே உழவர்களின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கூறுகிறார். இதனை மேலும் தெளிவுப்படுத்துகிறது கீழ்க்கண்ட பாடல்.

“வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப்
 பொருபடை தருஉங் கொற்றமும் உழுபடை
 ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே
 மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
 இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
 காவலர்ப் பழிக்கும் இக்கண்ணக(ல்) ஞாலம்
 அதுநற்கு அறிந்தனை யாயின், நீயும்
 நொது மன்னர் பொதுமொழி கொள்ளாது
 பகடுபுறந் தருநர் பாரம் ஒம்பிக்
 குடிபுறம் தருகுவை யாயின், நின்
 அடிபுறந் தருவர், அடங்கா தேரோ”

(புறம் : 35:24-35)

உன்போர்படைத் தரும் வெற்றியும், உழவர் கலப்பையால் உழுத சாலில் விளைந்த நெல்லின் பயனே. மழையானது பெய்யும் காலத்தில் பெய்யத் தவறினாலும் விளைவு குறைந்தாலும் இயல்புக்கு மாறான, செயலால் தோன்றினாலும் ஆள்வோரின்பேரை உலகம் பழிக்கும். அதனை நன்றாக அறிந்ததனால் மாறாயினர் சொல்லும் நன்மையில்லாத சொற்களைச் செவியில் கொள்ளாது ஏர்தொழில் செய்து உலகம் காப்பவர் குடியைப் பாதுகாத்து அதனால் பிற குடிகளையும் பாதுகாப்பாயின் உன் பகைவரும் உன் அடியே போற்றுவர் என்று அறிவுரைக் கூறுகிறார். மன்னன் ஆட்சி சிறக்கவும் உலக குடிகளெல்லாம் தன் தொழிலை முறையாகச் செய்யவும் இந்நெல்லே அடித்தளமாக விளங்குவதனால் அந்நெல்லை விளைவிக்கும் உழவர்களைப் பேணிக்காக்க வேண்டும் என கூறுகின்றார்.

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
 செல்வரும் சேர்வது நாடு”²¹

என்பதில் குன்றாத விளைச்சலைச் செய்வோரும் அறிவோரும் கேடு இல்லாத செல்வமுடையோரும் ஒருங்கே வாழ்வதுதான் நாடாகும் எனக் குறள் கூறுவது மேலாண்மையின் சிறப்பினை உணர்த்துவதாகும். இத்தோடு இன்று விவசாயிகள் புறக்கணிக்கப்படுவதை நோக்கும்பொழுது மனம் வேதனையுறுகின்றது. விவசாயம் செழிக்க நீர் நிலைகள் மேம்படுத்தப்பட வேண்டும். பண்டைக்கால நீர்நிலைகளை மக்களின் தேவைக்கேற்ப ஏற்படுத்துவதை மன்னர்களும் விரும்பினர். வயலுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுவதில் மூன்று வழிகள் இருந்தன. சிலர் வரிசையாக நின்று நின்று நிலங்களிலிருந்து பட்டையினால் இறைத்து வயலிலே நீர் பாய்ச்சுவர். அவ்வாறு இறைக்கும் போது பாட்டுக்கள் பாடுவர்.

நிலமேலாண்மையில் வேளாண்மை சிந்தனைகளைப் பற்றிய பகுதியில் வேளாண்மை செய்யும் விதம் அதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட உழுக்கருவிகள், திட்டமிட்ட முறை போன்ற செய்திகள் குறிக்கின்ற பொழுது பாசனத்திற்கான நீர்பற்றிய குறிப்பு கூறப்பட்டுள்ளன. நீரின் பயன்பாடும், சொல்லப்பட்டன. இந்நீர்மேலாண்மையெனும் இரண்டாம் இயலின் வேளாண்மைக்கு எந்தெந்த வகையில் நீரை பயன்படுத்தினர் என்ற நிலையும், மேலும் நீரின் வேறு பயன்பாடு குறித்தச் செய்தியும், இவற்றின் நீரின் தேக்கம் அல்லது நீரின் சேமிப்பு போன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆலங்கட்டி மழை

சில நேரங்களில் ஆலங்கட்டி மழை பெய்வதுண்டு. தமக்குள்ள வானிலை அறிவைக் கொண்டு எத்தகைய கிரகங்களின் சேர்க்கை மழையை பெய்விக்கும், எந்த கிரகங்கள் இடம்

மாறியிருந்தால் மழை பெய்யாது என்று விவரங்களைத் தெரிந்துக்கொண்டு அதற்கேற்பச் செயல்திறனை மாற்றிக்கொள்ளும் நிலை தெரிகிறது.

மழையின் பல்வேறு பெயர்களை முன்னர்க்கண்டோம். அவற்றுள் ஆலங்கட்டி மழையும் உண்டு. இம்மழை குறித்து கு.வை.பாலசுப்பிரமணியன் தமிழகத்தின் கோடைக்காலத்தில் அவ்வப்போது மாலைநேர இடிமழை ஏற்படுவதுண்டு. கோடையின் வெப்பத்தை தணிக்கும் இம்மழையுடன் ஓரிரு நிமிடங்களே நீடிக்கக் கூடிய பலத்த காற்று மற்றும் ‘சடசட’ என்ற ஒலியுடன் விழும் ஆலங்கட்டி மழையும் ஆங்காங்கே மாநிலத்தின் சில பகுதிகளில் பெய்வதும் உண்டு.

ஆலங்கட்டி மழை அளிக்கக்கூடிய இடிமுகில் தோன்றி, வளர்ந்த பின்பு மறைவதற்குக் குறைந்த நேரமே ஆகிறது. இடிமுகில் முதலில் ஒரு சாதாரணத் திரள்முகிலாக உருவாகிறது. வளரும் நிலையில் இருக்கும்போது மேகத்தின் உள்ளே உள்ள காற்று அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலுள்ளக் காற்றைவிட அதிக வெப்பமுள்ளதாக இருக்கும். இதனால் மேகம் முழுவதும் மேல்நோக்கிய காற்றோட்டமே பரவியிருக்கும் இந்நிலையில் வெளியில் உள்ள எடை அதிகம் உள்ள காற்று மேகத்தைத் துளைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழையும். மேகத்தினுள்ளே வீசுகின்ற மேல்நோக்கி வீசும் காற்றினால் மேகம் மேல் நோக்கி வளர்ந்துகொண்டே போகும். சுமார் பத்து அல்லது பதினைந்து நிமிடங்களில் மேகம் சுமார் 7.5 முதல் 9 கிலோ மீட்டர் உயரம் வரை சென்றுவிடும். மேகத்திலுள்ள நீர்த்திவலைகளின் பருமனும் பனிக்கட்டிகளின் பருமனும் அதிகமாகிக்கொண்டே போகும். ஆனால் இவை மழையாய் ஆலங்கட்டி மழையாய் கீழே விழாமல் மேல்நோக்கி வீசும் காற்று தடுத்துவிடும். இச்சமயத்தில் மேகத்தினுள்ளே மேல்நோக்கி வீசும் காற்றாலும் அதிக எடையுள்ள நீர்த்திவலைகளும் பனிக்கட்டிகளும் புவிசர்ப்பு விசையால் கீழ்நோக்கி விழுவதாலும் மேகத்தில் காற்றுக்கொந்தளிப்பு ஏற்படுகிறது. இதனால் அயனியாக்கம் ஏற்பட்டு மின்னல் ஏற்படக்கூடிய சூழல் உருவாகிறது.

“தொடக்கத்தில் கடுங்காற்றுடன் கூடிய சிறுதுளி மழை, பின்னர் சடசடவென ஆலங்கட்டி மழை, அதனைத் தொடர்ந்து பெருந்துளிகளுடன் மழை, பின்னர் சீரான மழை, ஊடே இடி மின்னல் முதலியவை இந்நிலையின் குணாதிசயங்களாகும். இவ்வமயத்தில் மேகம் மிக உயரமாக வளர்ந்து, ட்ரோபோஸ்பியரின் உயர் எல்லை வரை செல்கிறது. அதற்குமேல் வளிமண்டலத்தின் வெப்பநிலை உயர்வதால் மேகம் வளர்ச்சியடையாது. எனவே மேகத்தின் வளர்ச்சி அந்த உயரத்தில் கிடை மட்டத்தில் கீற்று முகில்களாகத் தொடரும். அப்போது இடிமுகிலின் மேற்பகுதி கொல்லன் உலைக்களத்தில் காய்ச்சிய இரும்பை வைத்து அடிக்கப்பயன்படும் பட்டறைக்கல் போன்று இருக்கும் என்பன. ஆலங்கட்டி மழை தோன்றும்விதம், அதன் பலன் போன்றவற்றை குறித்து கு.வை. பலசுப்பிரமணியன் அறிவியல் நுட்பத்தோடு கூறியுள்ளார்.”²²

பெரிய வானில் எழுந்த மின்னலும் இடியும் முதலாகிய தொகுதியையுடைய கரியமேகம், நீர்நிறைந்த பனை நுங்கினது கண்கள் சிதறி விழுந்தவை போன்று, தெய்வம் ஏறி நடுங்கச் செய்வதுபோல, நடுங்கச் செய்கின்ற குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆலங்கட்டியோடு விடியற்காலத்தே மழையைப் பெய்வித்தது பற்றி,

“இருவிசம்பு இவர்ந்த கருவி மாமழை
நீர்செறி நுங்கின் கண்சிதர்ந் தவைபோல்
சூர்பனிப் பன்ன தண்வரல் ஆலியோடு
பருஉப்பெயர் அழிதுளி தலைஇ”

(அகம் : 304:1-4)

என இடைக்காடானும், ஆலங்கட்டியுடன் பெய்த இடி மழை பற்றி,

“ பாம்பின்
பைபட இடிக்கும் கடுங்குரல் ஏற்றொடு
ஆலி அழிதுளி தலைஇக்
கால்வீழ்த் தன்று, நின் கதுப்புஉறழ் புயலே!”

(அகம் : 323:11-13)

என்னும் அடிகளில், பாம்பின் படம் அழியுமாறு கடுமையானக் குரலையுடைய இடியும் இடியுடன், பனிக்கட்டி சேர்ந்த மிக்க துளிகளைக் கொண்டு பெய்யும் கார்கால மழையைக் காணுவதற்கு வெளியே வா! எனப் புறநாட்டுப் பெருங்கொற்றனாரும் பாடியுள்ளார். தமிழகப் பகுதிகளில் ஆலங்கட்டி மழை ஒரு அரிய நிகழ்வாக இருப்பினும் உலகின் பல பகுதிகளில் இது ஒரு பேரழிவாகக் கருதப்படுகிறது. ஏனெனில் இதனால் பெருத்த பொருட்சேதமும் உயிர்ச்சேதமும் ஏற்படுகின்றது என்னும் கருத்து இவண் நோக்கத்தக்கது. மதுரை மாவட்டத்தில் இதை ஒரு தீய சகுனமாகக் கருதும் வழக்கம் உண்டு. பருவநிலைமாற்றம் மழை பொழிவின் நிகழ்வு போன்றவற்றைக் கோள்களின் இயக்கங்களைக் கொண்டு பறையடித்து தரக்கூடிய அறிவு சங்க புலவர்களுக்கு இருந்தது என்பது பெறப்படும்.

இன்னன்ன கிரகங்கள் இந்த நிலையில் நின்றால் மழை பெய்யும் இந்நிலையில் மாறினால் மழை பெய்யாது என்று கூறும் சிந்தனைகளையும் சங்க பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. பரிபாடலில் நல்லந்துவனார். வையையில் வெள்ளம் ஏற்பட்ட கிரகச் சேர்க்கைக் குறித்துக் கூறியிருப்பது மேற்கூறிய கருத்திற்குச் சான்றாக அமைகிறது.

“விரிகதிர் மதியமொடு வியல்விசம்பு புணர்ப்ப,
எரிசடை எழில்வேழம் தலையெனக் கீழிருந்து
தெருவிடைப் படுத்தமுன்று ஒன்பதிற்று இருக்கையுள்
உருகெழு வெள்ளிவந்து ஏற்றியல் சேர,
வருடையைப் படிமகன் வாய்ப்பப் பொருள்தெரி
புந்தி மிதுனம் பொருந்தப் புலர்விடியல்
அங்கி உயர்நிற்ப, அந்தணன் பங்குவின்
இல்லத் துணைக்கு உப்பால் எய்த, இறையமன்
வில்லிற் கடைமகரம் மேவப்பாம்பு ஒல்லை
மதியம் மறைய வருநாளில், வாய்ந்த
பொதியில் முனிவன் புரைவரைக் கீறி
மிதுனம் அடைய, விரிகதிர் வேனில்
எதிர்வரவு மாரி இயைகெனஇவ் வாற்றால்
புரைகெழு சையம் பொழி மாழைதாழ
நெரிதருஉம் வையைப் புனல்”

(பரி:11:1-15)

பரந்த வானத்தில் விரிகின்ற கதிர்களையுடைய சந்திரனோடு சேர்பவனாகிய கார்த்திகை, திருவாதிரை, பரணி என்பன முதன்மை பெற்று நிற்க, இவற்றின் கீழ் இடபவீதி, மிதுனவீதி, மேடவீதி என்று வேறுபடுத்தப்பட்ட மூவகை இராசிகளுள் நிறமிக்க வெள்ளி இடபராசியைச் சேர்ந்தது. (ஒவ்வொரு இராசியும் ஒன்பது நட்சத்திரங்களைக் கொண்டது) புதன் மிதுன இராசியைப் பொருந்தியது. கார்த்திகை உச்சம் அடைந்தது. அப்போது இருள் நீங்கும் விடியலில் சனிக்குரிய இரட்டை வீடுகளாகிய மகர, கும்ப இராசிகளுக்கு மேலுள்ள மீனத்தை

வியாழன் அடைந்தது. எமனைத் தமையனாகப் பெற்ற சனி தனுசுக்குப் பின்னாலுள்ள மகரத்தைச் சேர்ந்தது. அந்நாளில் இராகுவாகிய பாம்பு சந்திரனை மறைக்க விரைந்தது. பொதியமலையில் வாழ்ந்த அகத்திய முனிவன் பெயர்கொண்ட விண்மீன் தன் உயர்ந்த இடத்தைக் கடந்து மிதுனத்தைப் பொருந்தியது. கதிரவன் காயும் முதிர் வேனிற்காலத்தை அடுத்து வரும் கார்காலத்தில் மழை பொழிய ஏற்றது. இந்நாள் கோள்களின் நிலை. இந்நிலைமையால், உயர்ச்சி பொருந்திய சைல மலையிற் பொழிந்த மழை நீர் ஓடிவர, வையையில் வெள்ளம் பெருகி அதன் கரையைத் தாக்கி அழித்தது என உரையாசிரியர் மழைப் பெய்வதற்கு முன்பே வானிலை மாற்றங்களையும் கோள்களின் நிலைகளையும் மதிநுட்பமாக கண்டறிந்துள்ளனர்.

கீழ்க்காணும் அட்டவணை மேற்கூறிய கிரகங்கள் இருந்த நிலையை விளக்குகின்றது.

வியாழன்	செவ்வாய்	வெள்ளி	புதன் அகத்தியன்
			கேது
சனி மதி இராகு	இவ்விராசிச் சக்கரம் ஆவணித் திங்கள் அவிட்ட நாளில் மதி மறைவு நிகழ்ந்ததொரு நாளின் கோள் நிலையைக் குறிக்கின்றது		ஆதித்தன்

கரு ஓட்டம்: தமிழர்களின் கண்டுபிடிப்புக்கள் இன்று தமிழர்கள் அறியாமல் அடையாளம் இழந்துகொண்டுள்ளனர். தினசரி காலண்டரில், **கெர்போட்ட நிவர்த்தி** என்று ஒரு குறிப்பு கண்டேன் அப்படி என்றால் என்ன? ஏதேனும் விசேட நாளா? நீங்கள் சில நாட்காட்டியில் தேதி கிழிக்கும் போது கெர்போட்ட ஆரம்பம் என்று இருப்பதை பார்த்து இந்த கேள்வி கேட்டுள்ளீர்கள். சில காலண்டரின் பின்பக்கம் என்றைக்கெல்லாம் தமிழக அரசு விடுமுறைன்னு பார்க்கும்போதெல்லாம் **கெர்போட்ட நிவர்த்தி** என்று ஒன்று இருப்பதையும் கவனித்திருப்பீர்கள்.

இது ஏதும் விசேட தினமோ அல்லது மார்கழி மாத கோவில் திருநாளோ அல்ல. உண்மையில் தமிழர்கள் அடுத்த வருட மழைக்கணிப்புமுறை. அதாவது **“கரு ஓட்டம்”** என்பதே **கர்ப்ப ஓட்டம்** என்றுமாறி கர்ப்போட்டம் என்றாகி இன்று காலண்டர்களில் கெர்போட்டம் என்று காணப்படுகிறது. நம்முடைய தமிழகத்தில் சூரியனின் சுழற்சியை மையமாக கொண்டு சூரிய வழி மாதங்கள் பின்பற்றப்படுகிறன. இது தவிர வானியல் நட்சத்திரங்களை இருபத்தேழு மண்டலங்களாகவும் பன்னிரு ராசி மண்டலங்களாகவும் பிரித்துள்ளனர். அவ்வகையில் தனுர் மாதம் எனப்படும் மார்கழியில் சூரியன் தனுர் ராசி மண்டலத்தைக் கடக்கும் போது பூராட நட்சத்திரத்தைக் கடக்கப் பதினான்கு நாட்களை எடுத்துக்கொள்கிறது.

“கருமேகங்கள் தெற்கு நோக்கி நகருவதைக் கண்டு கொள்ளலாம். இந்தப் பதினான்கு நாட்களும் கர்ப்போட்ட நாட்கள் ஆகும். அதாவது, மழை கருக்கொள்ளும் நாள் அல்லது மேகம் சூலாகும் நாள். இதனைப் பெண்ணின் பத்துமாத கர்ப்பகாலத்துடன் ஒப்பிடுங்கள். மார்கழியில் கர்ப்பம் தரிக்கும் பெண் ஒன்பது மாதம் கழித்து புரட்டாசிக்குப் பின் பிள்ளை பெறுவாள். அவ்வகையில் இந்த கர்ப்போட்ட நாட்களில் மழை முறையாக சூல் கொண்டால் ஒன்பது மாதம் கழித்து அடுத்த ஆண்டில் ஐப்பசி கார்த்திகையில் மழைபொழிவு அளவும் முறையாக இருக்கும்.”²³

ஒவ்வொரு ஆண்டும் தமிழ்ச் சித்திரை மாதத்தில் அந்த ஓராண்டு முழுவதும் நடைபெறும் நிகழ்வுகள் குறித்த பஞ்சாங்கம் வெளியிடப்படும். அதில் பருவநிலை மாற்றம் பற்றிய குறிப்புகளும் உண்டு. மழையின் அளவு இயற்கை மாற்றம், கிரகங்கள் மாற்றம் இவைகளெல்லாம் குறிக்கப்படும். நடைமுறையில் வாக்கிய பஞ்சாங்கம், திருக்கணிதப் பஞ்சாங்கம் என இரண்டு பஞ்சாங்கங்கள் உள்ளன. இத்தகையப் பஞ்சாங்கத்தில் கெர்போட்ட ஆரம்பம், கெர்போட்ட நிவர்த்தி என்று போடப்பட்டிருக்கும்.

இந்த கர்ப்போட்ட நாட்கள் தோராயமாக டிசம்பர் 28 முதல் ஜனவரி 11 ஆம் தேதி வரை அமைகிறது. ஒரு எளிய விவசாயிக்கு தனார் மாதம் பூரடம் நட்சத்திரம் எல்லாம் தெரியாது இல்லையா? எனவே, மார்கழி மாதம் அமவாசையில் இருந்து அடுத்து வரும் பதினான்கு நாட்கள் “கர்ப்போட்ட நாட்கள்” என்று நினைவில் வைத்துக் கொள்வார்கள். இந்நாட்களில் லேசான தூறல் மெல்லிய சாரல் போன்ற மழை இருந்ததால் மேகம் சரியாக கருக்கட்டி இருக்கிறது என்று பொருள். எனவே வரும் அடுத்த ஆண்டு நல்ல மழையை எதிர்பார்க்கலாம். மாறாகக் கர்ப்போட்ட நாட்களில் கனமழை பெய்து சூறைக்காற்று வீசினாலோ கடும்வெயில் இருந்தாலோ மேகத்தின் கருக்கலைந்து விட்டது என்று பொருள். எனவே மார்கழியில் கனமழை பெய்தால் அடுத்த ஆண்டு பருவமழை பொய்க்கும் என அர்த்தம். இன்றைய வாழ்க்கையின் மாறுபட்ட சூழலியல் கேடுகளும், பருவநிலை மாற்றமும் மேகத்தின் கருக்கலைக்கும் வில்லன்களாக உருவெடுப்பதால்தான் ஒவ்வொரு வருடமும் மழையளவு குறைகிறது.

இந்த கர்ப்போட்ட நாட்களைக் கணித்து இன்று திருநெல்வேலி பகுதிகளில் விவசாயிகள் தங்கள் நிலங்களில் மானாவாரி (வானம் பார்த்த பயிர்) பயிர்களை விதைக்கிறார்கள். நாம் இதுபற்றி எல்லாம் தெரியாமல் காலண்டரில் கெர்ப்போட்டம் என்று பார்த்ததும் ஏதோ பண்டிகை என்று நினைத்துத் தேதியை கிழிப்பது போலப் பாரம்பரியத்தை இழக்கிறோம். ஆங்கிலக் கல்வியில் நம் பாரம்பரியத்தை இழந்து இன்று மழைவரும் நாட்களைத் தெரிந்துகொள்ள வானிலை அறிக்கைக்கு டி.வி.யை பார்த்து கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறோம். புதுமையின் மோகத்தில் பழமைகளை இழந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

சான்றாக 28.12.2020 நாட்காட்டியில் கெர்ப்போட்டம் ஆரம்பம் என்று இருக்க 10.01.2021 தேதியில் கெர்ப்போட்ட நிவர்த்தி என குறிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை கீழ்க்கண்ட படத்தின் வாயிலாகக் காணலாம்.

28-12-2020

↑

இராசிபலன் சார்வரி 13 DEC - MON ஜமாதிவல் 13

மேஷம் - நன்மை	இராகு 7.30-9	சுரேசன் 10.30-12	குளிகை 1.30-3	சத்திராஷ்டமம் 7.30-9	சுரேசன் : 9-10.30
ரிஷபம் - ஆதாயம்	இராகு 4.30-6	சுரேசன் 9-4.30	குளிகை 7.30-9	விசாகம், அனுஷம்	சுரேசன் : கிழக்கு
மிதுனம் - போட்டி					பிரகாரம் : சூரிய
கடகம் - புது					
சிம்மம் - வாய்					
கன்னி - தாமதம்					
துலாம் - முயற்சி					
விருச்சி - வெற்றி					
தனுசு - ஆதரவு					
மகரம் - பரிசு					
கும்பம் - நிம்மதி					
மீசம் - உயிர்வு					

சூரிய உதயம் : 6.28
தனுசு லக்ஷணம்
இருப்பு நாழிகை 3 விநாடி 13

திருவோதரி 1.53 (A.M.7.13) ரோகிணி 25.45 (P.M.4.45)
தியா 3.54, 40.58 சூரியதயோகம். கொப்போட்ட
ஆரம்பம். திருப்பெருந்துறை ஸ்ரீமணிக்கவாசகர் மஹா
ரதேநரலயம். ஆனந்த துண்டவக் காஷி. ஸ்ரீகேவலி
புத்தூர் ஸ்ரீகணபன் ஏரங்கமன்னார். ஸ்ரீரங்கம்
ஸ்ரீநம்பெருமான் கித்தவையகலை திராபத்து உறவை
லேவை. மாசுற்ற குழந்தைகள் தினம். சிறிய நகக.

சுருதுவ குதிப்பு உடல் சதை பிடிக்க இரவு நெல்லிக்காய் துள் அரை ஸ்பூன் பாலில் சாப்பிட்டு
வர உடல் சதைபிடிப்பு கூடுதலாகும்.

10-1-21

↑

இராசிபலன் சார்வரி 26 ஜனவரி 26 ஜமாதிவல் 26

மேஷம் - நன்மை	இராகு 4.30-6	சுரேசன் 10.30-11.30	குளிகை 1.30-3	சத்திராஷ்டமம் 7.30-9	சுரேசன் : 9-10.30
ரிஷபம் - ஆதாயம்	இராகு 4.30-6	சுரேசன் 10.30-11.30	குளிகை 1.30-3	விசாகம், அனுஷம்	சுரேசன் : கிழக்கு
மிதுனம் - போட்டி					பிரகாரம் : சூரிய
கடகம் - புது					
சிம்மம் - வாய்					
கன்னி - தாமதம்					
துலாம் - முயற்சி					
விருச்சி - வெற்றி					
தனுசு - ஆதரவு					
மகரம் - பரிசு					
கும்பம் - நிம்மதி					
மீசம் - உயிர்வு					

சூரிய உதயம் : 6.28
தனுசு லக்ஷணம்
இருப்பு நாழிகை 3 விநாடி 13

திருவோதரி 1.53 (A.M.7.13) ரோகிணி 25.45 (P.M.4.45)
தியா 3.54, 40.58 சூரியதயோகம். கொப்போட்ட
ஆரம்பம். திருப்பெருந்துறை ஸ்ரீமணிக்கவாசகர் மஹா
ரதேநரலயம். ஆனந்த துண்டவக் காஷி. ஸ்ரீகேவலி
புத்தூர் ஸ்ரீகணபன் ஏரங்கமன்னார். ஸ்ரீரங்கம்
ஸ்ரீநம்பெருமான் கித்தவையகலை திராபத்து உறவை
லேவை. மாசுற்ற குழந்தைகள் தினம். சிறிய நகக.

சுருதுவ குதிப்பு உடல் சதை பிடிக்க இரவு நெல்லிக்காய் துள் அரை ஸ்பூன் பாலில் சாப்பிட்டு
வர உடல் சதைபிடிப்பு கூடுதலாகும்.

பருவநிலை மழை பொழிவுக்குக் காற்றின் சுழற்சியும் ஒருகாரணமாக அமைகிறது. நால்வகை திசையில் வரும் காற்றினைக் குறிப்பதற்குச் சங்கப் புலவர்கள் தனித்தனிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தினர்.

வடக்கிலிருந்து வரும் காற்று ‘வாடை’யென்றும், தெற்கிலிருந்து வரும் காற்றுத் ‘தென்றல்’ காற்றும் கிழக்கிலிருந்து வரும் காற்றுக் ‘கொண்டல்’ என்றும் மேற்கிலிருந்து வரும் காற்று ‘கோடை’யென்றும் குறித்தனர். இச்சொற்கள் காற்று எத்திசையிலிருந்து வீசுகிறது என்பதைக் குறிக்கும். இக்காற்று மிதமாக வீசுகின்றபோது எவ்விதத் துன்பமும் இல்லை. காற்றின் வலிமையைக் குறிப்பதற்குப் பல சொற்களைச் சங்கப்புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். வளி என்றால் காற்றைக் குறிக்கும். ஐயுர்முடவனார் பாண்டியன் மாறன் வழதியைப் புகழ்ந்து பாடும்பொழுது,

“வளி மிகின், வலியும் இல்லை; ஓளி”

(புறம் : 51:3)

என்ற வரியில் காற்று மிகுந்தால் அதைத்தடுக்கும் ஆற்றல் இல்லை என்கிறார். காற்றினுடைய தன்மை, அதனுடைய வேகம், அது செல்லும் திசை இவற்றை நம்மால் வரையறுத்துக் கூறமுடியாது. அதைப் போன்றே நம்முடைய வாழ்க்கை என்பதைப் பாலையாடிய பெருங்கடுங்கோ, கலித்தொகையின்

“வளியினும் வரைநில்லா வாழுநாள் நும்ஆகத்து”

(கலித் : 20:9)

வரையறுத்துக் கூறமுடியாத நிலையாமை உடைய காற்றைப் போன்று விளங்குவது வாழ்நாள் என உரையாசிரியர் விளக்கம் தருகிறார். இன்றைய வானிலை அறிஞர்கள் பியூபோர்ட் என்ற அளவையில் காற்று வலிமையின் பலநிலைகளைக் குறியீட்டு எண்களாகக் குறித்துள்ளனர்.

பியூபோர்ட் அளவை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இங்கிலாந்து நாட்டின் கப்பற்படை அதிகாரிகள் கடலில் பயணம் செய்யும் போது வானிலை பற்றிய குறிப்புகளைப் பதிவுசெய்து வைக்கும் முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். அக்காலத்தில் கருவிகள் பயன்பாட்டிற்கு வரவில்லை. எனவே இப்பதிவுகள் சரியானதோர் முறைப்படுத்தப்பட்ட முறையில் அமையவில்லை. ஒரு கண்காணிப்பாளர் மெல்லிய பூங்காற்று (Soft breeze) என்று பதிவு

செய்த காற்றின் நிலையை மற்றொருவர் மிதமான பூங்காற்று (Stiff breeze) என பதிவு செய்யக் கூடிய நிலை இருந்தது. இந்நிலையை சர்பிரான்சிஸ் பியூ போர்ட் (Sir Francis Beauford 1774-1854) என்ற இங்கிலாந்து நாட்டுக் கப்பற்படை – போர்ட் அதிகாரி மாற்றினார். இவர் பியூபோர்ட் அளவை (Beaufort scale) என்ற முறையைக் கொண்டார். காற்று வீசும் வேகத்தைப் பொறுத்துப் பாய்மரக்கப்பல்களில், பாய்மரங்கள் எந்நிலையில் பறக்க விடப்பட வேண்டும் என்பதனைக் குறிக்கும். பதிமூன்று நிலைகளை இவர் வகுத்தளித்துள்ளனர்.

பியூபோர்ட்டின் அளவைப் பற்றி கு.வை. பாலசுப்பரமணியன் கூறியதாவது “காலப்போக்கில் நீராவிக் கப்பல்கள் புழக்கத்திற்கு வந்த பின்னர் இந்த அளவை கடலின் நிலையைக் (State of the sea) குறிக்கும் வண்ணம் மாற்றப்பட்டது. பின்னாட்களில் நிலத்து காற்றின் வேகத்தால் ஏற்படக்கூடிய மரங்கள் அசைதல், முறிந்து விழுதல் ஆகிய மாற்றங்களையும் உள்ளடக்கி புதிய பியூ போர்ட் அளவை வெளியிடப்பட்டு அது இன்றளவும் பயன்பாட்டில் உள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் காற்று பற்றிய செய்திகள் இந்த பியூபோர்ட் அளவுகோலின் விவரங்களுடன் ஒத்துப்போகின்றன.”²⁴

பியூபோர்ட் அளவையும் சங்க இலக்கியச் செய்திகளும் கருவிகள் இன்றி காற்றின் வேகத்தை அளக்க உதவும் பியூபோர்ட் அளவையில் காற்றின் வலிமை, பலநிலைகளில், குறியீட்டு எண்கள் வழங்கப்பட்டு குறிப்பிடப்படுகிறது. இக்குறியீட்டு எண்கள் தரும் காற்றின் வேகமானது பூமிக்கு மேல் 10 மீட்டர் அல்லது 30 அடி உயரத்தில் அளக்கப்படும். அது காற்றின் வேகமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. முதல் நிலையான பியூபோர்ட் எண் 0 காற்றின் அமைதியான நிலையைக் குறிக்கிறது. இந்நிலையில் புகை செங்குத்தாக எழும். கடல் கண்ணாடி போல் அமைதியாக இருக்கும். பியூபோர்ட் எண்.1 மென் காற்று நிலையாகும். இந்நிலையில் காற்று வீசும்போது புகை செங்குத்தாகப் போவதிலிருந்து சிறிது வளைந்து செல்லும். திசைக் காட்டி அசையாது, கடலில் சிறு சலனம் தெரியும். பியூபோர்ட் எண். 2 லேசான காற்று வீசும் நிலையாகும். இந்நிலையில் முகத்தினால் உணரக்கூடிய அளவிற்குக் காற்று வீசும். இலைகள் சலசலக்கும், சாதாரண திசைகாட்டி சுழலத் தொடங்கும். சிறு அலைகள் தோன்றத் தொடங்கும். ஆனால் அலையின் முகடுகள் உடைவதில்லை.

பியூபோர்ட் எண்.1 என்பது மென்காற்று நிலையாகும். இந்நிலை, புகை செங்குத்தாகப் போவதிலிருந்து சிறிது வளைந்து செல்லுவதிலிருந்தும், திசைக்காட்டி அசையாமல் இருப்பதிலிருந்தும் அறியலாம். கடலில் சிறு சலனம் தெரிவதிலிருந்தும் உணரப்படுகிறது. பதிற்றுப்பத்து, காற்றுப் புகையைச் சிதற அடித்தலையும் தீ எரியத் துணைபோதலையும் குறிப்பிடுகிறது.

**“கொடி விடுகுருஉப் புகையிசிர, கால்பொர
அழல்கவர், மருங்கின் உருஅறக் கெடுத்து”**

(பதிற் : 15:6-7)

பியூபோர்ட் எண் 2 குறிப்பிடும் லேசான காற்று வீசும் நிலை, இலைகள் அசைதலையும் சாதாரண திசைகாட்டி சுழலத் தொடங்குதலையும் சிறுஅலைகள் தோன்றுவதையும் அளவையாகக் கொண்டுள்ளது. இத்தகையக் காற்றின் நிலையை விவரிக்கும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பல உள்ளன. பிரிவுணர்த்தியத் தோழிக்குத்

தலைமகள் தனது ஆற்றாமையை உணர்த்துகின்ற வகையில் கழார்க்கீரன் எயிற்றியார் பாடிய அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் கரும்பின் வெண்மையான பூக்கள் வாடைக் காற்றில் அசைந்தாடுவதை,

“கோடைப் பூளையின் வாயையொடு துயல்வரப்”

(அகம் : 217:5)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மழைத்துளி வீழ்ப்பெற்ற மலரொன்று காற்றில் ஆடுவதை உவர்க்கண்ணூர்ப் புலாய்க்கீரனார்

“வளிபொரத் துயல்வரும் தளிபொழி மலரின்”

(அகம் : 146:10)

என்று பாடியுள்ளார். வேனிற் காலத்தில் இத்தி மரத்தின் நெடிய விழுது மேல் காற்று வீசுந்தோறும், அம்மரத்தின் கீழே துயிலும் பெண்யானை மீது புரளும் காட்சியினைச் சித்திரிக்கும்,

“வேனில் இற்றித் தேயாநெடு வீழ்
வழி நார் ஊசலின், கோடை தூக்கு தொறும்,
துஞ்சு பிடி வருடும் அத்தம்”

(நற் : 162:9-11)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் அடிகள் காற்று இதமாக விழுதுகளை ஆட்டுதலைச் சுட்டுகின்றன. வேனிற்காலக் காற்றின் பண்பு இவண் கூறப்பட்டுள்ளது. பியூபோர்ட் அளவைகள் 11 வரைக்கும் கூறப்பட்டுள்ளன. விரிவஞ்சி இவ்வாய்வேட்டில் முதலிரண்டு பியூபோர்ட் அளவைக்கான சான்றுகளே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இச்செய்திகளை கு.வை.பாலசுப்பிரமணியனின் விளக்குகிறார்.

மலைக்காற்று

மலைப்பகுதிகளில் கீழிலிருந்து மலையின் மேல் பகுதிகளை நோக்கி வீசும் காற்று அனபாடிக் விண்ட் (Anabatic Wind) என்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படுகிறது. இதனைத் தமிழில் ‘மலையேறு வளி’ எனக்கூறுவர். பரிபாடலில் இம்மலையேறு வளி பற்றி,

“வளிபொரு சேண் சிமை வரையகத்தால்”

(பரி : 8:90)

என்னும் அடியில், காற்று வீசும் உயர்ந்த சிகரங்களை உடைய மலையின் மழைநீர் பெருகுதலால், குளிர்ந்த குளங்கள் நீர்நிறைந்துள்ளன. இது போலவே மலையிறங்கு வளி, ஆங்கிலத்தில் கடபாடிக் விண்ட் (Katabatic wind) என்றழைக்கப்படுகிறது. கடல் மட்டத்திலிருந்து மேலே செல்லச் செல்ல வெப்பநிலை குறைந்துகொண்டே போகும். இதற்குக் காரணம், வளிமண்டலம் சூரியனிடமிருந்து பெரும் வெப்பத்தால் நேரடியாக வெப்பமுறுவதில்லை.

சூரியனிடமிருந்து வெளி வரும் சிற்றலைகள் மூலம் பூமி வெப்பத்தை உள் வாங்கிக் கொள்கிறது. பின்னர் நீட்டலைகளில் வெப்பத்தை வெளிவிடுகிறது. கீழேயிருந்து பூமி வெளியிடும் இந்த வெப்பச் சக்தியால்தான் வளி மண்டலம் வெப்பமடைகிறது. உயரம் அதிகமாக அதிகமாகப் பூமியிலிருந்து வரும் வெப்ப அலைகளின் சக்தி அமைகிறது. எனவே கடல் மட்டத்திலிருந்து மேலே செல்லச் செல்ல வெப்பம் குறைகிறது. இதன் காரணமாக

மலைப் பகுதிகள் சமவெளிப் பகுதிகளைவிட வெப்பம் குறைவாக இருக்கும். எனவே மலையின் மேல் பகுதியிலிருந்து கீழ் நோக்கி வரும் காற்று குளிர்ச்சியாக இருக்கும். இந்த உண்மையை வெளிப்படுத்தும் வண்ணம் நற்றிணையில் நம்பிகுட்டுவனார் என்ற புலவர் குறிஞ்சித் திணைப் பாடலொன்றில் தலைவனுடைய மலையிலிருந்து வீசுகின்ற குளிர்ந்த காற்று, பசலையால் மூடியத் தன் உடல் வெப்பத்தைக் குறைக்கும் எனத் தலைவியின் கூற்றாக உரைத்துள்ளார்.

**“நுண்ணீர் எல் வளை நெகிழ்ந்தோன் குன்றத்து
அண்ணல் நெடுவரை ஆடி, தண்ணென
வியல் அறை மூழ்கிய வளி என்
பசலை அகம் தீண்டிய, சிறிதே”**

(நற் : 236 : 7-10)

தலைவன் உடலைத் தீண்டிய காற்று தன் உடலைக் குளிர்வித்து அவள் பசலையை நீக்கியதாக தலைவி கூறுகின்றாள்.

காற்றுத் திசை: சங்கத் தமிழர்கள் கடல்கடந்து வாணிகம் செய்தபோது காற்றின் திசையறிந்து வணிகத்தைச் செய்தனர். சாதகமான காற்று வீசும் பொழுது அறிந்து மரக்கலத்தைச் செலுத்தி வாணிபத்தில் பெரும் பொருளிட்டினர். அவ்வாறு சாதகமாக வீசும் **காற்று வாணிகக்காற்று** என அழைக்கப்படும். அது குறித்த கீழ்க்காணும் விளக்கம் நோக்கத்தக்கது.

வணிகக் காற்று என்பது நிலநடுக்கோட்டிற்கு வடக்கிலும் தெற்கிலும் தென்கிழக்கு மற்றும் வடகிழக்குத் திசையிலிருந்து வீசக்கூடியது. இவ்வகைக் காற்றுகள் பூமிப் பந்தின் பிற கடற்பகுதிகளில் வீசும் வாணிகக் காற்றுகளுக்கு மாறாக, அரபிக்கடல், வங்கக்கடல் பகுதிகளில், தென்மேற்குப் பருவ மழைக் காலத்திலும், வடகிழக்குப் பருவமழைக் காலத்திலும் முறையே தென்மேற்குத் திசையிலிருந்தும் வடகிழக்குத் திசையிலிருந்தும் வீசக்கூடிய காற்றோட்டமாகும். ‘சங்ககால தமிழர், நாவாய், வங்கம்’ என்னும் கப்பல்கள் பயன்படுத்தி வெளிநாடுகளுக்கு சென்று வாணிபம் செய்து தமக்கு வேண்டிய போர், குதிரை முதலான பொருளை வாங்கிவந்து இறக்குமதி செய்து கொண்டனர். நாவாய் என்பது கடல் வாணிகம் செய்ய பயன்படுத்தப்பட்ட மரக்கலம். வாயிலிலிருக்கும் நாக்கு போன்ற அடியமைப்பினைக் கொண்டு விளங்குவதால் இதனை நாவாய் என்றனர்”²⁵ என நரசய்யா எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து காற்று வீசுவதால் வந்த கப்பல்கள் பற்றி நற்றிணையில்,

**“வேறுபல நாட்டுக்கால் தரவந்த
பலவினை நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறை”**

(நற் : 295:5-6)

என ஓளவையாரும், உலகமே கிளர்ந்து எழுந்தாற்போன்ற அச்சம் பொருந்திய (பெரிய கப்பல்) நாவாயினை வேகமாக வீசும் இயல்பினதாய்க் காற்று அசைத்துச் செலுத்தல் பற்றி,

**“உலகுகிளர்ந் தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீர்இடைப் போழ்,
இரவும் எல்லையும் அசைவுஇன்று ஆகி,
விரைசெலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்ட”**

(அகம்:255:1-4)

என அகநானூற்றில் மதுரைமருதனிளநாகனாரும், நீர் செறிந்த பெரிய கடலித்தே மரக்கலம் செலுத்தியும், அது அசையாதபோது காற்றினை ஏவல் கொண்டும் கப்பலைச் செலுத்திய மன்னனின் செயல் குறிக்கப்படுகின்றது.

**“நளி ஈரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி,
வளி தொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக”**

(புறம் : 66:1-2)

ஆட்சி நடத்தியசோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் பற்றி வெண்ணிக் குயத்தியாரும் பாடியுள்ளனர். சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் சோழன்வேற்புல் தடக்கை பெருநற்கிள்ளியோடு பொருது வீழ்ந்து கிடத்தலைப் பாடும் கழாத்தலையார் வடுக்களுடன் களத்திலே கிடக்கும் குதிரைகள் காற்றின் இயக்கம் இன்றிக் கிடக்கும் கலங்கள் போல உள்ளதாக

“வளிவழக்கு அறுத்த வங்கம் போல”

(புறம் : 368:9)

எனப் புறநானூற்றில் கூறுகிறார். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனின் நாட்டில் அனைத்து வளங்களையும் பெற்று மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதனைப் பாடியுள்ள கோவூர்க்கிழார் காற்றால் கொண்டு வரப்பட்ட கலன்களைப் பற்றி,

“கடலேகால் தந்த கலன் எண்ணுவோர்”

(புறம் : 386:14)

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இச்செய்தி தமிழ் அறிஞர்களின் அறிவினைப் புலப்படுத்துகின்றது. பண்டை அரசர்கள் ரோம், சீனா போன்ற நாடுகளுடன் வாணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு பல்வேறு அகச்சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. அயல்நாட்டு வாணிகத்தை மேற்கொள்ளும் பொழுது தனியாகவும் குழுக்களாகவும் அவ்வாணிகத்தை மேற்கொண்டனர். இவ்வணிகர், ‘அரசர் பின்னோர்’ என்றே அழைக்கப்பட்டனர். குழுவாய்ச் செல்லுகின்ற வாணிகக் குழுக்கள் வாணிகச் சாத்துகள் என்று அழைக்கப்பட்டன. காற்று தங்களுடைய பயணத்திற்கு ஏற்றதாக இருக்கின்ற பொழுதில் பயணத்தை அவர்கள் மேற்கொண்டனர். இன்று கீழடி அகழ்வாய்வில் கிடைக்கும் பொருள்கள் அக்கால மக்களின் பன்னாட்டு வணிகத்திற்குச் சான்றாகின்றன.

சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் காற்று எத்திசையிலிருந்து வருகிறது என்பதன் முக்கியத்துவத்தினை அறிந்திருந்தனர். காற்றிற்கு வலிமை உண்டு என்பதனையும் அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். இதன்மூலம் மழையின் நிலை, காற்று குறித்த பேரறிவு பழங்காலத் தமிழருக்கு இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்டு இன்று வரை பயன்பாட்டில் உள்ள ப்யூபோர்ட் அளவையில் காற்றின் வலிமையைக் கண்டறியும் வகையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெவ்வேறு குறியீட்டு விவரங்கள் சங்க இலக்கியப் புலவர்களாலும் பல்வேறு பாடல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஆமை செல்லும் வழியை நுணுகி ஆராய்ந்து அதன் வழியாகத் தங்கள் கலத்தைச் செலுத்தும் திறனையும் பெற்றிருந்தனர். கடலின் ஆழம், காற்று திசைமாறக்கூடிய நேரம், அலைகளின் எழுச்சி, அலை மாற்றம் இவற்றையெல்லாம் அறிந்து தங்களுடைய

கடற்பயணத்தை மேற்கொண்டனர். இது குறித்த அறிவியல் துறையாகக் கப்பல் பொறியியல் துறை (Marine Engineering) கடல் சார்ந்த அறிவியல் துறையாக (Oceanography (or) Ocean Engineering) இன்று வளர்ந்துள்ளது. சங்க தமிழர்கள் காற்றைப் பற்றி தெளிந்த அறிவு உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டு.

நீர் மேலாண்மை செய்பவர்களுக்கு **மேகங்கள், மழை கொண்டுவரும் காற்று** இவற்றின் துணையோடும் வரும் **மழை வரவு** போன்ற நிலையைக் கூர்ந்து கவனிக்காவிட்டால் பொழிந்த மழையினால் பெறும்நீரைச் சரியாகப் பயன்படுத்த முடியாமல் போய்விடும். அதற்காகத்தான் கால்காலத்தை மழைக்காலமாகப் பண்டைத்தமிழர் பகுத்திருந்தனர். மழைத்தோன்றுவதற்கு முன்பு தங்களுக்குக் கிட்டும் அறிகுறிகள் (முல்லை மலர்கள்) மலர்தல் போன்றவற்றைக் கொண்டு மழைக்காலம் வருவதை உணர்ந்து அதை ஆக்க வழியில் செய்வதற்கான அறிவினைத் தமிழர்கள் பெற்றிருந்தது கண்கூடு.

இத்தகைய விரிவான அறிவினைக் கொண்ட சங்கத் தமிழர்கள், கிடைத்த நீரை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்றுணர்ந்திருந்தனர். மாரி பொய்க்கும் நிலை ஏற்பட்டால் அதை எதிர்கொள்ளும் நடவடிக்கையாக நீர் நிலைகளைப் பெருக்கினர். அதன்மூலம் நீரைச் சேமித்துத் தேவையான பொழுது அதைப் பயன்படுத்தினர். நீரியியல், காற்றியல் பற்றி விரிவான அறிவுக் கொண்டிருந்ததனால் பன்னாட்டோடு வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். ஏற்றுமதி இறக்குமதி இதன்பால் அடங்கும். காற்று சரியில்லை என்றாலும் நீரோட்டம் சரியில்லை என்றாலும் இடையிலுள்ள பாதுகாப்பான இடங்களில் தங்கிச் சாதகமான சூழல் ஏற்படுகிற பொழுது தங்களுடைய கப்பலைச் செலுத்தி வேறு நாட்டுக்குச் செல்வத்தைக் கொண்டு வந்தனர். அலை எழுச்சி, அலை மாறும் நேரம், கடலின் ஆழம், ஆழமற்ற இடம், கடலில் ஏற்படக் கூடிய திடீர் பாறைகள் இவற்றையெல்லாம் சமாளித்து தங்கள் கலத்தைச் செலுத்தி வந்தனர். இதில் புயல் சூறாவளி, சுழிக்காற்று போன்றவையும் அடங்கும். தேவையான பொழுது துடுப்பைத் துளாவியும், சுக்கானைத் திருப்பியும் தங்களுடைய கலத்தைப் பாதுகாப்பாகச் செலுத்தினர். கப்பல்கள் காற்றினால் தள்ளப்பட்டு வந்த கப்பல்கள் வந்தநிலையைப் பல புலவர்களும் பாடியுள்ளனர். கடலை தன் ஆணைக்குக்கீழ் வைத்த அரசன் சோழர்கள் பெரிதாகப் பாராட்டப்பட்டனர்.

நீர்நிலைகள்: மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட கால்வாய், கிணறு, அணை, குளம் போன்ற நீர் நிலைகள், தங்களின் தேவைக்காக மனிதனின் உழைப்பால் உருவானவை. முன்னோர்கள் அவ்வகை அமைக்க நீண்ட காலத்திற்கு உதவும் தொழில் நுணுக்கங்களைப் பயன்படுத்தி உருவானவை. இவைகள் நீர்த் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்றன. நிலம் பள்ளமாக உள்ள இடங்களில் எல்லாம் நீர்நிலைகள் அமைத்து மக்களின் வாழ்வாதாரத்தைப் பேணிக்காத்துள்ளனர்.

நீர் வரும் வழியில் மரங்களை வைத்து நீரைத் தடுத்தும் தேக்கியும், நீரை பாய்ச்சும் முறையை பயன்படுத்தியுள்ளனர். காஞ்சி மரத்துண்டுகளை நட்டு கருப்பங் கழிகளைக் குறுக்கே வைத்து தடையாகிய அணை வளைந்த வடிவமைப்புடன் கட்டப்பட்டுள்ளது என்ற செய்தி (பரிபாடல் : 8:109) கூறுகிறது.

நீர் மேலாண்மை என்பது மழைநீர்ச் சேமிப்பு உத்திகளை அடித்தளமாகக் கொண்டது. நாட்டில் மழைப்பொழிவு தேவையான அளவு இருப்பினும், நிலத்தால் உறிஞ்சப்படும் நீரின் அளவு மற்றும் சேமிக்கப்படும் நீரின் அளவு ஆகியவை குறைவாகவும் கடலில் கலந்து வீணாகும் நீரின் அளவு மிகுதியாகவும் உள்ளது. எனவே மழைப்பொழிவின் போது பெருக்கெடுத்து ஓடிவரும் மழைநீரினைச் சேமித்துப் பாதுகாத்தல் என்பது. நிலவளத்தை மேம்படுத்துவதற்கும் வேளாண்மைக்கும் பயன்படுவதோடு, நிலத்தடி நீர்வளத்தைப் பெருக்கவும் வழிவகை செய்வதாக அமைகிறது.

மூவேந்தர்களுக்குள் அடிக்கடி பகை மூளும். இன்னது செய்ய வேண்டும் என்று அறிவுரைகளும் பொழுது, சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமா வளவன், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சியபெருவழுதி ஆகிய இருவரும் ஒருசேர இருந்ததைக் கண்ட காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் நீங்கள் பலதேவனைப் போலவும் கண்ணனைப் போலவும் இணைந்துள்ளீர். நீங்களிருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவிக்கொள்ளுங்கள். இந்நிலை மாறாதிருப்பின் கடல் சூழ்ந்த இப்பெரிய பௌவம் (உலகமே) உங்கள் கையில் தான் என வியந்து பாராட்டுகின்றார்.

**“ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு ஆற்றுதிர் இருவரும்
உடன் நிலை திரியீர் ஆயின் இமிழ்திரைப்
பௌவம் உடுத்த இப்பயங் கெழுமாநில
கையகப் படுவது பொய்யாகாதே”**

(புறம் : 58:20-24)

என்ற பாடலில் இதன் மூலம் அண்டை நாட்டினர் ஒருவருக் கொருவர் உதவி செய்து கொண்டிருப்பின் உலகமே அவர்கள் கையில் தான் என்பதைக் குறிப்பாகச் சுட்டுகிறார். இன்று நீருக்காக அண்டை மாநிலங்களைக் கையேந்தும் நிலை இவண் நினைவு கொள்ளத்தக்கது. உன்னுடையது என்னுடையது என்னும் நிலை மாறி நம்முடையது என்ற எண்ணம் ஏற்படின் எத்தனையோ பயன் உண்டு ‘கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மை’ என்பது பழமொழி. நதிகள் இணைப்பு திட்டம் செயல்பட்டால் எவ்வளவோ நன்மை உண்டு.

கற்சிறை: பெருக்கெடுத்து ஓடிவரும் நீரை குறுக்கே தடுப்பணை அமைத்துத் தடுப்பதற்கு மிகுந்த தொழில்நுட்ப அறிவு தேவைப்படும். வருகிற நீரை கற்கள் கொண்டு தடுப்பதால், இதற்கு தடுப்பணை, கற்சிறை என்று அழகுத் தமிழ்ச் சொல்லால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. பெருகிவரும் படையை ஒரு வீரன் தடுத்து நிறுத்தி போராடுவதுபோல் ஆற்று வெள்ளத்தை கற்சிறை தடுத்து நிறுத்துகிறது. (தொல் : 725-726).

மதகு, குளம், பொய்கை அணை: வேளாண்மையைப் பெருக்க அணையைக் கட்டி நீர்த் தேக்கி வைக்கலாம் என்று அறிந்து பல நீர் நிலைத் தேக்கங்களை ஏற்படுத்தினர். மழைநீரானது பயன் இல்லாது பெருக்கெடுத்து ஓடுவதை அறிந்த பழந்தமிழர்கள் அதனை வாரி, மதகு, மடை, மடு, கால்வாய், அணை மூலம் நீரினைத் தேக்கி வைத்துப் பயன்படுவதை அறிந்திருந்தனர். கீழ்வரும் சான்றுகள் இதை மெய்ப்பிக்கின்றன.

“ஊர்க்கால் நிவத்த பொதும்பருள் நீர்க்கால்”

(கலித் : 56:1)

என்றும்,

“மலர்தாய பொழில்நண்ணி மணிநீர் கயம்நிற்ப”

(கலித் : 35:5)

என்னும் பாடலின் வழியாக அறியலாகின்றது. மேலும்,

“
சிறுபல் கேணிப்பிடி அடிநசைஇ”

(அகம் : 137 : 2)

என்று வரும் சான்றுகளோடு கூவல் பற்றிக் குறிப்பை அகநானூறு தருகின்றது. “கூவல் எனில் கிணறு என்று பொருள் தருகிறது”²⁶ கழகத் தமிழகராதி.

“நெடுவிளிக் கோவலர் கூவல் தோண்டிய
கொடுவாய்ப் பத்தல் வார்ந்துஉகு சிறுகுழி
நீர்காய் வருத்தமொடு சேர்விடம் பெறாது”

(அகம் : 155:8-10)

என்று கூவல் குறிக்கப்படுகிறது.

“வறுமை கூரிய மண்நீர்ச் சிறுகுளத்
தொடுகுழி மருங்கில் துவ்வாக் கலங்கல்”

(அகம் : 121:3-4)

என்னும் பாடல் வரிகள் சிறு குளம் பற்றியக் குறிப்பைத் தருகின்றது.

ஓடிவரும் மழைநீரினைத் தேக்கிவைத்து வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்த அறையும், பொறையும் அமைந்த பகுதிகளை இணைத்து வளைந்து வடிவிலான நீர்த்தேக்கத்தினை அமைத்துள்ளனர்.

“அறையும் பொறையும் மணந்த தலையை
எண்ணாள் திங்கள் அனைய கொடுங்கரைத்
தெண்ணீர் சிறுகுளம் கீள்வது மாதோ”

(புறம் : 118:1-3)

எனக் குறிப்பிடுவதை புறப்பாடல் வரிகள் மூலம் அறிகின்றோம்.

இதில் பாறைகளையும் சிறிய குவடுகளையும் இணைத்துக் கட்டப்பட்ட எட்டாம் நாள் தோன்றும் பிறை நிலவைப் போன்று வளைந்த கரையையுடைய குளம் கட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும்,

“வேட்டச் சிறார் சேட்டபுலம் படராது
படமடைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்”

(புறம் : 326:8-9)

என்பதில் நீர் வெளியேறும் வழிகளுடன் கூடிய அணைக்கட்டுப்பகுதி காட்டப்படுகிறது. அணைகள், குளங்கள் போன்ற நீர்நிலைகளில் தேக்கி வைத்த நீர், புதவின் வழியே திறக்கப்பட்டு அமைக்கப்பட்ட கால்வாய்களின் வழியாக வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனை

“ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலையொடு கழனி”

(புறம்:24:18-19)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. நீர் வெளியேற்றும் வாயில்களில் பாசனத்திற்காகத் திறந்துவிட்ட நீரின் ஓசையைப் புறநானூறு,

“இழுமென ஒலிக்கும் புனலம் புதவில்”

(புறம் : 176:5)

என்று சுட்டிக்காட்டுகிறது.

“பொய்கை வாயிற் புனல்பொரு புதவின்”

(பதிற் : 27:9)

என்ற வாயிலும் குளம் முதலியவற்றில் நீர் புகும் வாயில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததையும், நீர்புகும் வழிகள் பல மென்மையான பள்ளமான நிலங்கள் ஊர்களில் இருந்ததைக் கீழ்க்காணும் அடி விளக்குகின்றது.

**“புல்வரைக் காஞ்சிப் புனல்பொரு புதவின்
மெல்லவல் இருந்த ஊர் தொருறும்”**

(மலை : 449-450)

மேலும், உறையூரில் கரையை மோதும் நீரையுடைய ஏரிகளில் வாய்க்கால்கள் அமைந்திருக்கும். என்பதனை,

“புனல்பொரு புதவின் உறந்தை எய்தினும்”

(அகம் : 237:14)

எனும் வரி சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. இதனோடு,

**“உளத்தின் அளக்கும் மிளிர்ந்த தகையேன்
நிறைக்கூழகுளப் புதவின் மகிழ்ந்தனெனாகி”**

(புறம் : 376:19-20)

என்ற அடிகளும், தலைவன், நீர் நிறைந்த குளத்தின் மடையைத் திறந்ததும் வெளிப்படும் வெள்ளப் பெருக்குபோல மகிழ்வுடைவன் குறிக்கப்படுகின்றது.

குளம், நன்னீரினைத் தேக்கி வைப்பதற்காக மனிதனால் வடிவமைக்கப்பட்டவை. சிறந்த வடிவமைப்பை பெற்றுள்ளது. வறண்ட நிலங்களில் வாழும் மக்கள் தங்கள் நீர்த் தேவைக்காகச் சிறுபள்ளங்களில் கிணறுத் தோண்டியும் பாறைகளைக் குடைந்து நீர்க் கிணறுகளை உருவாக்கி அந்நீரை பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்ற செய்தியை,

**“பூவல் படுவில் கூவல் தொடைய
செங்கண் சின்னீர் பெய்த சீறில்
முன்றில் இருந்த முதுவாய்ச் சாடி
யாங்க. டுண்டென வறிது மாசின்னு”**

(புறம் : 319: 1-4)

என்னும் புறப்பாடல் விளக்குகிறது. செம்மண் நிலத்தில் முகந்த நீரினை வீட்டின் முற்றத்தில் உள்ள சாடியில் வைத்துள்ளனர். மேலும் பொய்கை நீரினைப் பற்றி அகநானூற்றில் 96ஆவது பாடலில் காணப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஊருணி நீர் பெருக்கத்தை (குறுந் : 399) மற்றும் குளம் நீர் நிறைந்தது பற்றியும் குறுந் : 99 ஆவது பாடலில் உள்ளன. குடிநீரை பழகிய சாடியில் வைத்து உண்டனர். இன்றும் மண்பானைகளில் நீரை ஊற்றி வைத்துக் குடிக்கும் பழக்கம் உள்ளது. மேலும் பரிபாடலில்

**“முலையும் மார்பும் முயங்கணி மயங்க,
விருப்பும்ஒன்று பட்டவர் உளநிறை உடைத்தென
வரைச்சிறை உடைத்ததை வையை, வையைத்
திரைச்சிறை உடைத்தன்று கரைச்சிறை, அறைகஎனு
உரைச்சிறைப் பறையெழு, ஊர்ஒலித் தன்று;”**

(பரி : 6:20-24)

இவ்வடிகளில் ‘சிறை’ என்னும் சொல் நான்கு முறை வந்திருப்பது நயம் தருவதாகும். இம்முறை பாடலுக்கு அழகு சேர்ப்பதால் இதனை ‘அணி’ என்பர். அணிவகையில் இது சொற்பின்வருநிலை அணியாகும். இங்கு சிறை என்ற சொல் நான்கு வகைப்பொருளைத்

தந்துநிற்கின்றது. ‘வரைசிறை’ என்று அணை என்றும் பொருளில் வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

வரைச் சிறை	-	மலை ஒத்த அணை
திரைச் சிறை	-	அலையாகிய சிறகு
கரைச் சிறை	-	கரையாகிய காவல்
உறைச் சிறை	-	கரைகாப்பார் கூறும் சொல்

சிறை ஆகு பெயராய்க் காப்பாரைக் குறிக்கிறது.

ஒரு அரசன் மக்களுக்கு முக்கிய கடமையாக நீர் நிலைகளைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதைக் கீழ்க்காணும் பாடல் வழியாக குடபுலவியனார், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை, புறநானூற்றுப் பாடலில்

“நிலன் நெளி மருங்கில் நீர்நிலை பெருகத்
தட்டோர் அம்ம இவண்தட் டோரே
தள்ளா தோரிவண் தள்ளா தோரே”

(புறம் : 18 : 28-30)

இதன் பொருள் நிலம் எங்கெங்கு பள்ளமாக இருக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் நீர் நிலைகள் அமையும்படி கரை அமைத்த மன்னர்களே இவ்வுலகில் என்றென்றும் அழியாத புகழ்பெற்று விளங்குபவர் எனக் கூறுகிறார். ஏனெனில் உணவும் நீரும் முக்கியமானவை என்று உணர்த்தியதோடு உணவை கொடுத்தவர்கள் உயிரையும் கொடுத்தவராகிறார் என்றும் அரசன் தன்னுடைய கவனத்தை நீர்நிலை பெருக்கத்தில் செலவிட வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்துகிறார். இந்நீர் கொண்டே வேளாண்மை செழிக்க வேண்டும். ஆகவே அவ்வேளாண் செழிக்க நீர்சேமிப்பு என்பது மிகவும் அவசியமாகிறது. அரசனின் ஆட்சி மக்களுக்கு நீர் நிலைகளைப் பெருக்குவதில் செல்ல வேண்டும் என அறிவுறுத்துகின்றார்.

நீர்நிலை உயிர்களைப் பாதுகாத்தல்: பண்டைய கால மக்கள் நிலத்திற்கு ஏற்பவும், நீர்த்துறைக் கேற்பவும் பறவை, விலங்கினங்கள், தாவரங்கள் போன்றவற்றை இயற்கையறிவுடன் உற்று நோக்கிய தமிழர்கள் அவற்றிற்குப் பெயரிட்டு வழங்கும் முறையையும் பெற்றிருந்தனர் என்பதைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. உயிரினங்கள் பெருகும் என்பதை சங்கப் புலவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.

“மனைக் கோழிப் பைமபயிரின்னே
கானக் கோழிக் கவர்குரலொடு
நீர்க்கோழிக் கூப் பெயர்க்குந்து”

(புறம் : 395 : 9-11)

என்று குறிப்பிட்டிருப்பதன் மூலம் அறியலாம். பெரிய கடற்கரையில் வாழும் சிறுவெண் காக்கை பற்றிய குறிப்பு ஐங்குறுநூற்றில் (161-170) இடம் பெற்றுள்ளது. மேலும்,

“பெருங்கடல்கரையாது சிறுவெண் காக்கை
நீத்துநீர் இருங்கழி இரைதேர்ந் உண்டு”

(ஐங் : 162:1-2)

தொண்டி நகரின் சிறப்பை வருணிக்கும்போது உயர்ந்த கரையை உடைய துறையில் வளரும் நீர் முள்ளிச் செடி பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றுள்ளதை,

**“இவறுதிரை திளைக்கும் இடுமணல் நெடுங்கோட்டு
முண்டக நறுமலர் கமழும்
தொண்டி அன்னோள் தோள்உற் றோரே”**

(ஐங் : 177:2-3)

இந்நீர்நிலைகள் பல்லுயிர் ஒம்பும் திறன் படைத்திருந்தவை. இன்று வேடந்தாங்கலில் பறவைகள் சரணாலயம் இருப்பதை இங்கு நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இந்நீர்நிலைகள் மனிதனுக்கு மட்டும் அல்லாமல், பறவைகளுக்கும் பயன்பட்டது தெளிவு. வளர்ச்சிக்கு நீர் தேவை உயர்த்திணை, அ.நிணை என்ற பாகுபாடின்றி நீரின் தேவை உள்ளது.

ஆற்றின் பயனை அடைந்த மக்கள் ஆற்றுக்கு விழா எடுப்பதும் ஆற்றிலுள்ள சங்கு, நத்தை, மீன் முதலியவற்றைப் பொன்னால் செய்து ஆற்றிலிட்டு அவ்வுயிரினங்கள் பல்கி சிறக்க என வாழ்த்துவதும் பண்டைய மரபு. இதனால் ஆற்றைத் தெய்வத்தோடு ஒப்பவைத்து வழிப்படுதல் பெறப்படும்.

**“நத்தோடு நள்ளி, நடைகிறவு வயவாளை
வித்தி அலையில் விளைக! பொலிக! என்பார்”**

(பரி : 10:85-86)

தம் வாழ்வின் பின்னணியாக அமைந்த பல்லுயிர்க்கு நன்றி தெரிவிக்கும் வேண்டுகூல் இது. உழவுத்தொழில் உதவிய கால்நடைகளுக்கு நன்றிகூறும் விழாவே மாட்டுப் பொங்கல் என்னும் கருத்து இவண் நினைவு கொள்ளத்தக்கது. நீர்த்துறைதோறும் தெய்வம் உறைதல் உலக வழக்கு, நீர்த்துறையில் நீராடியவிடத்துத் தலமகள் அணங்கு உற்றாள் என்று தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு உற்றார் எண்ணினார். கடவுளால் இவருக்கு மேனி வேறுபாடு உண்டாகவில்லை என்று மறுத்து உரைத்தாள் தோழி. பின்பு உண்மை உரைக்க வேண்டுமே அதை அணங்கியோன் ஆற்றல் மிகுந்த கடவுள் அல்லன் என்றாள்.

அணங்குற்றவளை இத்தகைய நீர்த்துறையில் வைத்து சரி செய்த நிலை தெரிகின்றது. (ஐங்:182:3-4) இக்காலத்திலும் நீர்த்துறைத்தோறும் இறைவழிபாட்டுத் தலங்கள் இருந்துள்ளன. தெய்வம் உறையும் நீர்த்துறை இங்கு சுட்டப்படுகின்றது.

அதேபோல் பரிபாடலில் முருகனை வழிப்படச் செல்வோரும் அவன் ஊர்தியாகிய மயில், பிணிமுகம் (யானை) என்பவற்றைப் பொன்னால் செய்து எடுத்துக்கொண்டு செல்லுதல் நினைவுகூரத்தக்கது.

**“மணியும் கயிறும் மயிலும் குடாரியும்
பிணிமுகம் உட்படப் பிறவும் ஏந்தி
அருவரைச் சேராத் தொழுநர்”**

(பரி : 8:100-101)

பண்டைத் தமிழகக் குடியினர் இயற்கையை நேசித்து இயற்கையோடியைந்த வாழ்க்கை முறையினை மேற்கொண்டனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. ஒரு பக்கம் போர் காரணமாகவும், விலங்குகளிடமிருந்து தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ளவும், உணவுக்காகவும், இயற்கை வளங்களான நிலம், நீர், உயிரினங்கள், தாவரங்களைச் சேதப்படுத்தினாலும், மறுபக்கம் நில வளத்தினை மேம்படுத்தியும், நீரினை பிற்காலத்திற்குப் பயன்படும்படி பாதுகாத்தும், உயிரினங்களையும், தாவரங்களையும், நேசித்து வாழ்ந்துள்ளதற்கு சங்க இலக்கியங்களே சான்றுகளாக அமைகின்றன. இவை எல்லாம் நாளையச் சூழலைக் குறித்து சிந்தித்துச் செயல்பட்டிருந்திருக்கின்றனர்.

சூழலியல் என்பது நாம் வாழ்கின்ற நம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கை வளங்களின் நல்லது கெட்டதுமான உறவுநிலை ஆகியவற்றை எடுத்துரைக்கின்ற அறிவியல் சார்ந்த ஆய்வாகும். சங்க இலக்கியத்தில் தாவரங்கள் விலங்குகள் குறித்த பல அறிவியல் சார்ந்த கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. நில வளத்தினைப் பேணி, **தாவரங்களின் விளைச்சலை** அதிகரித்தல், நீரினை வீணடிக்காமல் பிற்காலத்திற்கும் பயன்படும்படி சேமித்து வைத்துப் பாதுகாத்தல் போன்றவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இவையெல்லாம் அக்கால மக்களின் **எதிர்காலவியல் சிந்தனைகளாகத்** தோற்றமளிக்கின்றன.

இயற்கைச் சூழலைப் பாதுகாப்பதில் நீரின் பங்கு அளவிட்டுக் கூற இயலாது. நிலவளத்திற்கும் அடிப்படையாக நீர்வளம் அமைகின்றது. இன்று நீர்நிலைகளை இணைப்பது, பாதுகாப்பது குறித்து திட்டங்கள் தீட்டியும், யோசித்தும் வருகின்றனர். ஆனால் நீரின் அருமையை உணர்ந்த அக்கால மக்கள் நீர் வளங்களைக் காத்துள்ளனர். இது குறித்து 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே **“புறநானூற்றின் நிலன் நெறிமருங்கில் நீர்நிலை பெருக”** எனத் தொடங்கும் (புறம் : 18) ஆம் பாடல் ஒரு நாட்டை ஆளும் மன்னன் முன்னுரிமை கொடுத்துச் செய்ய வேண்டிய முதற்கடமை நீர்வளத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ள நீர் நிலைகளை உருவாக்குதலும் அதுவே ஒரு நாட்டின் வெற்றிக்கு அடிப்படை என்றும் கூறுகின்றது.

முடிவுரை

மனிதனுக்கு இன்றியமையாத உணவுப் பொருளாக நீர் முதன்மை இடத்தைப் பெறுகின்றன. நீர் மனிதனுக்கு மட்டுமல்லாமல் பல்லுயிர்களுக்கும் அவசியமானதாக இருந்து வருகிறது. நீர் மேலாண்மை வழி நீர், நீரின் தன்மை, நீர் நிலை, நீர்பயன்பாடு, நீர் பாதுகாப்பு ஆகியன இக்கால நிலைக்கு நீர் பற்றாக்குறை தீர்வாக அமையும். சங்க கால நீர் பாதுகாப்பு குறித்த செய்திகள் நினைவுப்படுத்தும் வகையில், கீழடி அகழாய்வு மூலம் அறியமுடிகிறது.

இயல்-2 : நீர் மேலாண்மை

சான்றெண்விளக்கம்

1. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 11
2. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், பொருள், மரபு, நூற்பா: 91
3. மேலது, பொருள், மரபு, நூற்பா: 27
4. ப.மு.நடராஜன், நீர் மேலாண்மை, ப.30
5. கு.வை. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க வானிலை, ப.103
6. மேலது, ப.105
7. மேலது, ப.105
8. அ.முத்துஇளஞ்சியம், சங்க இலக்கியத்தில் நீர் மேலாண்மை, அரண் மின்னுதல், அக், 8-2019
9. கு.வை. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க வானிலை, ப.164
10. வ.த. இராமசுப்பிரமணியன், சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும், மங்களவாழ்த்து, பா:7-8
11. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 16
12. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 17
13. கி.வா. ஜேகநாதன், தமிழ்ப் பழமொழி (முதல் தொகுதி), ப.150
14. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், அகத், நூற்பா, 4
15. கு.வை.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க வானிலை, ப.136
16. கீழடி – தமிழ்நாடு, அரசு தொல்லியல் துறை கையடக்க ஆவண வடிவம், (pdf) ப.4
17. ர.இரத்தினகுமார், (தொ.ஆ), பெரியசாமி ராஜா, பெ.க. (தொ.ஆ), தொல்லியல் தமிழர் வரலாற்றுத் தடங்கள் (சிந்துவெளி முதல் கீழடி வரை)
18. வெ.இறையன்பு, இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, ப.26
19. வ.சுப.மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும், உரையும், குறள் : 296
20. மேலது, குறள் : 1033
21. மேலது, குறள் : 731
22. கு.வை.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க வானிலை, ப.137
23. <https://www.google.com/கெர்ப்போட்டம்>
24. கு.வை.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க வானிலை, ப.156
25. நரசய்யா, கடல்வழி வணிகம், ப.41
26. கழக புலவர் குழுவினர், கழகத்தமிழ் அகராதி, ப.380

கட்டட மேலாண்மை

முன்னுரை

ஆதி மனிதன் நாலோடியாக வாழ்ந்து தான் சிந்தனையை தெரிவிக்க முற்படுகையில் ‘நாகரிகம்’ தோன்றிவிட்டது. அவனுக்கு உண்ணும் உணவு, உடுத்தும் உடை, உறங்கும் உறை போன்றவை அன்றாட தேவைகளுள் புகுந்து விட்டன.

குகைகளிலும், மரங்களிலும், குகைகளிலும் உறங்கி கழித்த மனிதன் புதிய, புதிய சிந்தனையோடும் பாதுகாப்பும் அறிந்து மரம், கழி, புல், இலைத் தாழை கொண்டு வீடு அமைத்து, பின்னர், கல், மண், சுண்ணாம்பு கொண்டு தன் இருப்பிடத்தை அமைத்துக் கொண்டான் என்பதை அறியப்படுகிறது.

மேலும் கட்டடக்கலை, கட்டிடத்தின் அமைப்புகள் பழங்கால அரண்கள், அரண்மனைகள், கோட்டைச் சுவர், வழிப்பாட்டு தலங்கள், பிற கட்டுமான இடங்கள் முதலியன சொல்லப்படுகிறது.

மேலும் வழிபாட்டிடப்படையில் நடுகற்கள் கோயிற்கலை, வழிபாட்டு மன்றம், அவை கட்டமைத்த முறைகள் இன்னும் பல எடுத்துக்கூறப்படுகிறது.

கலைகள்

மனித இயக்கம் என்பது இயற்கை சூழலால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. அந்த இயற்கைச் சூழலை மனிதனுடைய ஆற்றலை வளப்படுத்துகிறான். அத்தகைய வளமையாக்கும் காலத்திற்கு ஏற்ப சிறப்புறுகின்றன. இதனை ஒட்டியே இடத் தொடர்புகள் அமைகின்றது.

“மனிதனுடைய இடத்தொடர்புகள் வசிக்கும் இடத்தால் அமைகின்றது. அந்த இடமே மனிதன் வாழ்வதற்கான நெறிமுறையை முதலில் வெளிப்படுத்துகின்றது.”¹

மனித மனத்தின் அழகியல் உணர்வை வெளிப்படுத்துபவை கலையாகும். வாழ்வின் ஒவ்வொரு நொடியையும் ரசிக்க வைத்து தன்வயப்படுத்தும் ஆற்றல் இக்கலைகளுக்கு உண்டு. எந்த ஒரு பொருளோ, செயலோ எக்குறைப்பாடும் இன்றி முழுமையாகச் செய்யப்படுகின்றபொழுது அது மனநிறைவை ஏற்படுத்தும் இதுவே கலை உணர்வாகும். “கலை என்பது அளவும் பொருத்தமும் தன்னுள் அடக்கி நிற்பது அதே சமயத்தில் உள்ளத்துக்கு உவகை ஊட்டுவது. உள்ளத்தை தன் பால் ஈர்ப்பது”² என்னும் மா.இராசமாணிக்கனாரின் கருத்து இவண் நோக்கத்தக்கது.

கலைகளை 64 கலைகள் என வகைப்படுத்துவர். முக்கியமான சில கலைகள் தவிர்த்து வேறு சில கலைகளை இணைத்து 64 வகைக்கலைகள் என குறிப்பர். இதில் சமயங்களின் பார்வையிலும் வேறுபடுவது உண்டு. இவற்றைக் கூறின் விரியும் எனவும் இதை மேற்கொண்ட நூலில் கண்டு கொள்ளலாம். இவ்வாறு கலைகளைப் பிரிக்கின்றவர்கள் அக்கலைகளைப் **பயன்கலைகள்** என்றும் **நுண் கலைகள்** என்றும் பிரிப்பதுண்டு. கலை என்பது கற்றுக் கொள்வது. கற்றுக்கொள்ளும் தொழில் அத்தனைக்கும் **கலை** என்று பெயர்.

“கலையினால் ஒருவர்க்குப் பொருளாதாரம் மேம்பாடு கிட்டுமெனில் அவைகள் பயன்கலைகள் என்று சொல்லப்பட்டன. சிற்பம், ஓவியம் போன்றவை நுணுக்கமான கலைத்திறனை வெளிப்படுத்துக் கூடிய நுண்கலைகளாகும். நுண்கலைகள் உள்ளத்திற்கு உவகை அளித்து மனிதனின் துன்பத்தைத் துடைத்து நின்று இன்பத்தை அளிக்கவல்லது. அது கண்ணைக்கவரும் கட்டடங்களாக அமையலாம்.”³ உள்ளத்தைக் கொள்ளைக் கொள்ளும் சிற்ப ஓவியமாகத் தோன்றலாம். மனத்தை உருக்கும் இசையாக இருக்கலாம் என்று நுண்கலைகளைப் பற்றி என பா.உலகநாதன் குறிப்பிடுகிறார்.

புறநானூற்றில் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை, காவியக்கலை என ஐந்து நுண்கலைகள் நகர அமைப்புக் கலை, வணிகக்கலை, மருத்துவக்கலை, சோதிடக்கலை, போர்க்கலை என ஐந்து பயன் கலைகள் காணமுடிகிறது. மனிதனின் புறத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் கலைகளாயாவும் பயன்கலைகள் எனலாம். அவ்வகையே மனிதன் தங்குவதற்கு வசதியாக வீட்டைக்கட்டிக்கொள்ளும் கட்டிடங்கள், மண்பாண்டக்கலை, தோட்டக்கலை, சமையல்கலை, ஆடைக்கலை, பராமரிப்புக்கலை, தையல்கலை, விளையாட்டுக்கலை, பொழுதுபோக்குக்கலை போன்றவை மனித வாழ்க்கைக்குத் நேரடியாகப் பயன்படுகின்ற பயன்கலைகளாகும். வெற்றிச்செல்வம் என்பவர் செய்யும் வரையறையை உலகநாதன் மேற்கோள் காட்டுகிறார். அவை “கலைஞன் தன்னுடைய நுண் அறிவினாலும் மன இயல்பாலும் கற்பனையாலும் நுண்கலைகளைப் படைத்து அவற்றின் வழியாக உணர்ச்சியையும் இன்பத்தையும் அழகையும் பெறுகின்றான். நுண்கலையின் அருமைப்பாட்டை நுண்ணியதாக உணரப்படுதலின் நுண்கலைகள் என்ற பெயரைப் பெற்றன”⁴ என்பதாகும்.

கட்டடக்கலை

நுண்கலைகளில் கட்டடக்கலை முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. மனித வாழ்வின் அடிப்படை தேவைகளான உணவு, உறையுள், உடை என்று கூறப்படுகின்றன. இவற்றுள் மனித நாகரிகத்தின் வரலாற்றை எடுத்துக்காட்டும் சான்றாக இருப்பவை கட்டடங்களாகும். ஆதி மனிதன் நாகரிகம் அடைந்த நிலையில் தான் தங்குவதற்குப் பாறைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தான். தனது இருப்பிடத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டி மரம் செடிகளின் கொம்புகளை வேலியாக அமைத்து வாழ்ந்ததே கட்டடக்கலையின் தொடக்கமாகும் என உலகநாதன் குறிப்பிடுகிறார். இவர் சிற்பக்கலை ஓவியக்கலைக்குமே இக்கட்டடமே ஆதாரமாக அமைகிறது எனவும் குறிப்பிடுகிறார். “கலை நீளம், அகலம், கனம் என்றும், அமைந்த ஒரு வெற்றிடத்தை மலை முழைஞ்சினை, மரப்பொந்தினை அல்லது பிலத்துப்புழையினை மனிதன் தன் தேவை ஆற்றலுக்கு ஏற்ப அழகுணர்ச்சிக்கு ஏற்ற வகையில் வடிவாக்கம் செய்து வாழிடமாக அமைத்துக் கொண்ட உறைவிடங்களே கட்டிடக்கலைச் சின்னமாகும். மேலும் இவரே, கட்டுவதற்கு வெறும் கலையுணர்வு மட்டும் போதாது பொறியியல் திறன் வேண்டும். கட்டுவதற்கான இடம், பொருள், ஏவல் ஆகிய மூன்று அடிப்படைக் காரணங்கள் பற்றிய தெள்ளிய அறிவு கொண்டு கட்டிடக்கலைச் சின்னமாக உருவாக்கப்படுவதே கலைகள் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.”⁵

“நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிறுட்டுத்
தேளங் கொண்டு தெய்வ நோக்கிப்
பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப
மனைவகுத்து”

(நெடு : 76-79)

என்ற பாடலில் கட்டிடக்கலையை குறித்த சிந்தனைப் பழங்கால மக்களிடம் இருந்தன என்பதை அறியமுடிகிறது.

கட்டிடக்கலையின் அடிப்படைக் காரணங்கள்

இக்கலைக்கு அடிப்படைக் காரணமாக நிலம் அமைகிறது. இன்றைய அறிவியல் ஆய்வாளர்கள் நிலவியல் (Geography) எனக் குறிப்பிடுவார்கள். இதனோடு வானிலை, தட்பவெப்பம் போன்றவற்றின் இயல்புக்கு ஏற்ப கட்டிடக்கலை அமைக்கும் தொழில் நுட்பத் தமிழர்கள் ‘நூலறிப்புலவர்’ எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டதை சங்க இலக்கியம் சுட்டும். **கட்டு + இடம் = கட்டடம்** ஆயிற்று. கட்டு என்ற சொல்லுகின்றபொழுது அளவுக்கு உட்பட்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவீடுகளைக் கொண்டு கட்டப்பெறுவது கட்டிடமாகும். இன்று இடம் (Plot) ஓர் அளவாக இருக்க அதில் கட்டப்படுகிற இடப்பரப்பு (Constructed Building Area) என இன்று வழங்கப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

பின்பு இயற்கையில் கிடைத்த தழை, நார், செடி, கொடி, மரங்களைக் கொண்டு இருப்பிடங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். “கூரை மேய்வதற்குரிய பொருட்கள் மிகுதியான அளவில், புல், இலை, தழை, தாள் போன்ற இயற்கையில் கிடைக்கும் பொருட்களாலும் விளைச்சல் செய்யும் தானிய பொருட்களாலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன”⁶

கட்டுமானப் பொருள்கள் : மரம், கல், சுண்ணாம்பு, களிமண், கடுக்காய், முட்டை, வெள்ளம், கரும்புச் சக்கை, இவற்றைக் கொண்டு பழங்கால கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டு வந்தன. சங்ககாலத்தில் நிலைக்கு ஐயவி என்ற வெண்சிறுகடுகு அரைத்துப் பூசியதை காணமுடிகிறது.

“ஐயவி அப்பிய பெயணி நெடுநிலை:”

(நெடு : 83)

என்ற அடி எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கட்டிடங்களைக் கட்டப் பயன்படும் பொருள்கள் கட்டுமானப் பொருள்கள் எனப்படும். கட்டடங்களின் உறுதிப்பாட்டிற்கும், நிலைப்புத்தன்மைக்கும் தொலைநோக்கோடு சிந்தித்து, அதற்கான கட்டுமானப் பொருள்களை இயற்கையாகப் பெற்றும், செயற்கை முறையில் உண்டாக்கியும் பயன்படுத்தினர். இயற்கையில், திணைசார் பொருள்களான மூங்கில், கருப்பந்தட்டை, மரக்கொம்பு, நாணபுல், தாழை, தென்னங்கீற்று, பனைஓலை, ஈந்தின் இலை, திணை தாள் உருவாக்கப்பட்ட குடியிருப்புகளைத் தவிர்த்து, தொழில்நுட்பத்தால் செயற்கையாக உண்டாக்கிய கட்டுமானப் பொருள்கள் “அரைமண், சுடுமண் (செங்கல், ஓடு). செம்புக்கூழ், அறுத்து எடுக்கப்பட்ட கருங்கல், பளிங்குக்கல், பூச்சுமண், பொந்தகடு, பவளம் போன்றவை சிறப்பிடம் பெறுகின்றன”⁷ என்று கட்டுமானப் பொருள்குறித்து ஆ.மணவழகன் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்விடத்து, “கீழடி அகழாய்வில் கண்டறியப்பட்ட செங்கற்கள், சுண்ணாம்புச் சாந்து, கூரை ஓடுகள் மற்றும் சுடுமண்ணாலான உறைகிணற்றின் பூச்சு ஆகியவற்றின் மாதிரிகள் வேலூர் தொழில்நுட்ப பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பகுப்பாய்வுக்காக அனுப்பப்பட்டன. இவை ஒவ்வொன்றிலும் சிலிக்கா மண், சுண்ணாம்பு, இரும்பு, அலுமினியம், மற்றும் மெக்னீசியம் போன்ற கனிமங்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. அவற்றின் கலவை மற்றும் தன்மை குறித்து விரிவான அறிக்கை பெறப்பட்டுள்ளது. செங்கல் மற்றும் கூரை ஓடுகளில் 80 சதவீதத்திற்கும் அதிகமாக சிலிக்காவும், பிணைப்புக் காரணியாக அதிகளவு (7%) சுண்ணாம்பும் கலந்துள்ளதையும், சுண்ணாம்புச் சாந்து (97%) சுண்ணாம்புக் கொண்டிருந்ததையும் உற்றுநோக்கும் பொழுது அக்காலக்கட்ட மக்கள் மிகத்தரமான (Best Quality) கட்டுமான பொருட்களை பயன்படுத்தியுள்ளன என்பது தெரியவருகிறது. மேற்படி சுண்ணாம்பு சாந்தில் (97%) சுண்ணாம்பு இருப்பதாக ஆய்வு அறிக்கையில் தெரிவித்திருப்பதால் மிகவும் வலிமையாக நீடித்திருப்பதற்கு இதுவே சான்றாகும்”⁸ தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையின் விளக்கம் இவண் ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

இலக்கியத்தில் கட்டடக்கலை: கவிதைக்கு இயற்கை அலகு, மனித இயற்கை மற்றும் செயற்கை என்ற இரண்டும் தேவை. கவிதை சிறப்புடையதாக அமைய வேண்டுமெனில் இவை இரண்டும் ஒருங்கே செல்லவேண்டும். சங்கக் கவிதையில் இவை இரண்டும் ஒருங்கே இணைவது முற்றிலும் சாத்தியமானது. அதனால் இயற்கையோடு மனிதன் கொண்ட தொடர்பு ஆழமான காரணத்தினால் அவர்கள் கவிதையில் இயற்கை பிண்ணனி சிறப்பாகவே அமைக்கப்பட்டது. அழகியல் உணர்வோடு தம் இருப்பிடத்தை அமைத்துக் கொண்டனர்.

மலை இடங்களில் அடர்ந்த தாவரங்களும் பெரிய மரங்கள் தருகின்ற நிழல் அவர்களுக்கு கயத்தின் (குளிர்) தன்மையை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்துகிறது. முல்லைக் கொடிகளும் மருதநிலமும் வீட்டிற்கு முன்னால் வளர்க்கும் பூப்பந்தல்களை வளர்த்தனர். மணல்கரையை அடுத்துள்ள நெய்தல் நிலப்பகுதியில் தோப்புகள் தலைவன் தலைவி சந்திக்கும் இடங்களாகவும், விழாநிகழும் இடங்களாகவும் இருந்தன. பெண்கள் வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள பூந்தோட்டத்தில் விளையாடினர். (நற்-172) சங்க இலக்கியங்களில் பரக்க காண்கிறோம். இன்று பண்ணைவீடு (Farm) உல்லாசப்போக்கிடம் (Resort) போன்றவற்றை இயற்கைச்சூழலில் அமைத்து வணிகப் பொருளாக்கியுள்ளது இன்றைய உலகம்.

காடு, சோலை, பூங்கா, ஊர் பொது முன்றில், நீர்ப்பெருக்குள்ள நிலப்பரப்பு ஆறு, குளம், கேணி, ஊருணி, சதுக்கங்கள், சந்தி மன்றங்கள் முதலியவை உடைய ஓர் ஊரின் அமைப்பு திருமுருகாற்றுப்படையில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“ஊர்ஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்,
ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்,
வேலன் தைஇய வெறிஅயர் களனும்,
காடும் காவும், கவின்பெறு துருத்தியும்,
யாறும் குளனும், வேறுபல் வைப்பும் ,
சதுக்கமும் சந்தியும், புதுப்பூங் கடம்பும்,
மன்றமும் பொதியிலும், கந்துடை நிலையினும்”

(திரு.முரு : 222-226)

முருகனைத் தன்பால் கொள்ளும் வேலன் இயற்றுகின்ற வெறியாட்டு களத்திலும் அவன் இருப்பான், காடுகளிலும், சோலைகளிலும், அழகு பொருந்திய ஆற்று இடைக்குறைகளிலும் ஆற்று இடங்களிலும், குளங்களிலும், வேறுபல இடங்களிலும் நான்கு வீதிகள் சந்திக்கின்ற சதுக்கத்திலும் சில வீதிகள் சந்திக்கின்ற சந்தியிலும், கடம்ப மரத்தின் அடியிலும் பொது மன்றத்திலும் இறைவனுக்கு குறியாக நடப்பட்ட **கந்து** எனக்கூறப்பெறும் கல்நிலையிலும் அவனுக்கு வழிபாடு நடைபெறும்.

இப்பாடலடிகள் அவ்வூரின் அமைப்புக் கட்டுமானத்தை (Infrastructure) உணர்த்துகின்றன. மேற்கூறிய வரிகளில் ‘ஊரூர்’ என்னும் சொல் நகர அமைப்பு என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டு எல்லோரும் புகழ்ந்து ஏற்றும் வகையில் சுற்றுப்புற சூழல் அமைப்பு முறையில் விளங்குகிறது. இப்பாடலில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை, நெய்தல் என ஐந்திணைக்குரிய கட்டுமானத்தை நகர அமைப்பாகக் கொண்டனர் என்பது உள்ளங்கைக்கனி இதை ‘வேறு பலவைப்பு’ என்னும் சொல்லாட்சி உணர்த்துகின்றது. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் வாழ்வுமுறைக்கு ஏற்ப இவ்வமைப்பு மக்களுக்குப் பயன்தரும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது வெளிப்படல. குறிப்பிட்ட அளவுக்கு காட்டை அழித்தலும், முன்னுள்ள குளங்களை ஆழப்படுத்துதலும், அடுக்குமாடி கட்டடங்களைக் கட்டுதலும், அரண்மனை குடிமக்கள், குடியிருப்பு என்று நகரைச்சுற்றி, காவல் அரண் மதில் கண்டு அவற்றின் வாயிலும், வாயிலுக்கு மேலாகச் சுருங்கைப் புழைகளும் உருவாக்கி, நெடுமதில் அரண்களைப் புழைகள் செய்தும் நகர அமைப்பைப் பண்டைத்தமிழர் உருவாக்கினர் என்பதை இப்பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. நகரங்களில் வளைந்த மதில்கள் கோபுரங்கள், தடாகங்கள், மாடங்கள், கூடங்கள், மண்டபங்கள், உயர்ந்த இஞ்சிகள் (அரண்) அகன்றவீதிகள், வாயில்கள், மன்றங்கள், பூம்பொழில்கள் முதலியன அமைக்கப்பட்ட திறன் பல இலக்கியங்களில் காணக்கிடக்கின்றது. அகன்ற தெருக்கள் இருந்த நிலையை மதுரைக்காஞ்சி விரிவாகக் கூறுகிறது.

“யாறுகிடந்தன்ன அகனெடுந் தெரு”
“நால்வேறு தெருவு”

(மதுரை : 359)
(மதுரை : 520)

ஓங்கி உயர்ந்த வாயில் குறித்து மதுரைக்காஞ்சியும், நெடுநல்வாடையும் சான்று பகர்கின்றன.

“வையையென்ன வழக்குடைவாயில்”
“.....காழ்சாய்த்து
நொடைநவில் நெடுங்கடை அடைத்து”
“... ..வேழம் சென்றுபுகக்
குன்றுகுயின் றன்ன ஓங்குநிலை வாயில்”

(மதுரை : 356)
(மதுரை : 622-623)
(நெடு : 87-88)

என்று இச்சான்றுகள் தெருக்களில் வாயில்கள் அமைந்த சிறப்பினை உணர்த்துகின்றன. செல்வம் படைத்தவர்கள் வாழ வேலைப்பாடமைந்த பெரிய வீடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவை நல்ல காற்றோட்டம் உள்ளவை. இத்தகைய வீடுகள் அமைந்த அழகிய தெருக்கள் நகரங்களில் அமைந்திருந்தன.

“வகைபெற எழுந்து, வானம் முழ்கி,
சில்காற்று இசைக்கும் பல்புழை நல்இல்,
யாறுகிடந்து அன்ன அகல்நெடும் தெருவில்”

(மதுரை : 357-359)

(முழுகி- மறைந்து, சில்காற்று – தென்றல், இசைக்கும்- வீசும், புழை – சாளரம்) மண்டபம், கூடம், தாயக்கட்டு, சமையல்கட்டு போன்ற பல வகையான பகுதிகளுடன் உயர்ந்து வானத்திலே மறைந்திருக்கும் கட்டிடங்கள். அவைகள் தென்றல் காற்று வீசும் பல சாளரங்களை உடையவை. இத்தகைய கட்டிடங்கள் இருபுறமும் அமைந்த அகன்ற நீண்ட தெருக்கள். பார்த்தால் ஆறு கிடப்பது போலக் காணப்படும். இவ்வடிகள் செல்வம் படைத்தோர் வாழும் சிறந்த வீடுகளின் அமைப்பைக் காட்டின. “நாம் தற்போது கட்டும் வீடுகளில் பல பகுதிகள் அமைக்கின்றோம். பலரும் கூடிஉட்கார்ந்து பேசும் இடம் (பொது ஹால்) படுக்கை அறை, படிப்பறை, சமையல் அறை, பார்க்க வருவோர் தங்கும் இடம் (Guest Room) ஆகிய பல பகுதிகளைப் புதிய வீடுகளிலே காண்கின்றோம். இவை போன்ற பல பகுதிகளுடன் பண்டைக் காலத்திலும் கட்டிடங்கள் கட்டி வந்தனர்.”⁹

பழங்கால குடியிருப்புகள் சுகாதார வசதிகளுடனும் திட்டமிட்ட அமைப்பையும் கொண்டு மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் அமைக்கப்பட்டன. தெருக்களின் இரு புறங்களிலும் பெரிய இல்லங்கள் தொழில் நுட்பத்துடன் எழுப்பப்பட்டன. சிறுத்தூணுடன் கூடிய வீடும் உண்டு, அடுக்கு மாளிகையும் உண்டு

“சிறுநில நற்றூண் பற்றி”

(புறம் : 86:1)

என்னும் அடி சிறிய இல்லங்கள் தூணோடு கட்டப்பட்டதை உணர்த்துகின்றது. வள்ளார்கிழார் பண்ணன் வீடு ஊர் மன்றத்திற்கு அருகில் உள்ளது. அவ்வூர் மன்றத்தில் விளா மரத்தின் பழம் அவன் மனைமுற்றத்தில் விழுந்தது என்று சிறுகுடிகிழார் பண்ணன் வீடு பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு சிறிய இல்லங்கள் திகழ, வாளை முட்டும் படியான உயர்ந்த கட்டிடங்கள் காற்றோட்டம் மிக்க சாளரங்களைக் கொண்ட கட்டிடங்கள் எழுப்பப்பட்டிருந்ததை காணமுடிந்தது.

செம்பினால் செய்யப்பட்டது போன்ற நெடிய சுவர், அச்சுவர்களில் அழகுறத் தீட்டப்பட்டிருந்தப் பூங்கொடிகள் இவற்றை பெற்ற வீடுகள் இருந்ததை நெடுநல் வாடை விளக்குவது சிறப்பு.

“செம்பு இயன்றன்ன செய்வு உறு நெடுஞ்சுவர்

உருவப் பல்பூ ஒருகொடி வளைஇ,

கருவொடு பெயரிய காண்பு இன் நல்இல்”

(நெடு : 112-114)

சுவர்களில் பூக்கொடி வரையப்பட்டிருந்தது. இன்று அந்தந்த அறைக்கு ஏற்றவகையில் படங்கள் வரையப்பெற்ற களிமண் ஓடுகள் (டைல்ஸ்) பதியப்படுகின்றன. சான்று: சமையலறையில் உணவுப் பொருள்கள் படம் பொறிக்கப்பட்டு இருக்கும். குழந்தைகள் படுக்கையறைகளில் அவர்களுக்குப் பிடித்தமான கார்ட்டூன் பாத்திரங்கள், டோரா, பீம் போன்ற படங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும்.

இதே நெடுநல்வாடை தளங்கள் சிறந்த தொழிற்றுட்பதுடன் கட்டப்பட்டதை விளக்கமாகக் கூறியுள்ளது. அரசர்கள் வாழ்வதற்கான பெரிய அரண்மனைகள் எப்படிக்கட்டப்பட்டன? அக்கட்டிடங்கள் எத்தகைய தோற்றமுடன் இருந்தன என்ற செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்காலத்திலே கட்டடக்கலை வல்லுநர்கள், (Architecture experts) பெரிய

கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்குத் திட்டம் இடுகின்றனர். அதனைப் படமாக (Sketch) எழுதித் தருகின்றனர். அதை வைத்துக் கொண்டு கட்டடக்கலையில் தேர்ந்தவர்கள் கட்டடங்களைக் கட்டுகின்றனர். இதைப் போலவே பண்டைத் தமிழகத்திலே கட்டடக் கலையைக் கற்றறிந்துத் தேர்ந்தவர்கள் கட்டடங்கள் கட்டினர். அவர்கள் பெரிய பெரிய கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கானத் திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுப்பார்கள். அவர்கள் நிலத்திலே கட்டடங்களைக் கட்டுவதற்கு அடையாளம் இட்டுக் கொடுப்பார்கள். இவ்வாறு குறியிடுவதை இக்காலத்தில் ‘சதுரித்தல்’ என்று கூறுகின்றனர். பண்டைக் காலத்துச் சிற்பிகள் மனையைச் சதுரிக்கும் போது திசைகளை வணங்குவார்கள் தெய்வத்திற்குப் பலியும் இடுவார்கள்.

“ஒரு திறம் சாரா அரைநாள் அமயத்து,
நூல் அறி புலவர், நுண்ணிதின கயிறு இட்டுத்,
தேயம் கொண்டு, தெய்வம் நோக்கிப்
பெரும் பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்பமனைவகுத்து”

(நெடு : 75-78)

இப்பாடலடிகள் நூலறிப்புலவரின் செயல்பாட்டை விளக்குகின்றது. (அரைநாள் அமயம்- உச்சி வேளை நடுப்பகல், தேளம் -திசை), இன்றும் பூமி பூஜை போடும்போது இதுபோல் நூல் கட்டி செய்வர் என்பதை இங்கு அறியவேண்டும். அடிக்கல் (கடைக்கால்) போடுவது.

கதிரவன் ஒரு பக்கத்தில் சாயாமல் உச்சியிலே நிற்கும் நடுப்பகலிலே மனையைச் சதுரிக்கத் தொடங்குவார்கள். மனையடி சாத்திரம் கற்ற அவர்கள் நன்றாக ஆராயந்து கயிறு பிடித்துக் குறியிடுவார்கள். அப்பொழுது திசைகளை வணங்கித் தெய்வத்திற்கும் பலியிட்டு அரசர்கள் வாழ்வதற்குத் தக்கபடி மனையிலே பல பகுதிகளும் அமையும்படிச் செய்வர். இதனால் சிறந்த கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டன என்பதை அறிகிறோம்.

அரசர்களின் உறைவிடங்களுக்கு அரண்மனை என்று பெயர். இதனைப் பண்டைக்காலத்தில் கோயில் என்றும் வழங்கினர். கோ (அரசன்) இல்லம், தெய்வம் உறையும் கோயில்களைக் கோட்டம் என்று அழைத்தனர். அரசன் கோயிலைப்பற்றி, நெடுநெல்வாடையில் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“வென்றுஎழு கொடியொடு வேழம் சென்று புகக்
குன்றுகுயின் றன்ன ஓங்குநிலை வாயில்
திருநிலை பெற்ற தீதுதீர் சிறப்பின்

நிலவுப்பயன் கொள்ளும் நெடுவெண் முற்றத்துக்
கிம்புரிப் பகுவாய் அம்பணம் நிறையக்
கலிழந்துவீழ் அருவிப் பாடுவிறந்து அயல்”

(நெடு : 87-97)

என்ற அடிகளில் எடுத்துரைக்கின்றனர். இப்பாடல் வரிகள் பெரும் பெயர் மன்னனுக்கு ஏற்ற வகையில் நாள், இடம், கட்டுமான முறை இவற்றை அறிந்து நூலறிவு புலவர் கயிறுயிட்டு மனை அமைத்த நிலையை விளக்குவது கட்டுமான நூல்குறித்த அறிவுடையவர்கள் அம்மன்னன் அவையில் இருந்ததை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. இதே நூலில் பின்வரும் பாடல்களில் அரண்மனை வாயில்களின் கதவுகள் எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டன? அரண்மனை முன்றில் எவ்வாறு இருந்தது என்பதையும் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

“பருஇரும்பு பிணித்துச் செல்வரக்கு உரீஇ
துணைமான் கதவம் பொருந்தி இணைமாண்டு

.....
குன்றுகுயின் நன்ன ஓங்குநிலை வாயில்,
திருநிலை பெற்ற தீதுதீர் சிறப்பின்

.....
பணைநிலை முனைஇய பல்லுளைப் புரவி
புல் உணராத் தெவிட்டும் புலம்விடு குரலொடு”

(நெடு : 80-94)

என்னும் அடிகளில் பருவநிலைக்கு ஏற்பத் தங்கிக் கொள்ளும் தளங்களை அக்காலத்திலேயே கட்டியுள்ளது அக்கால பொறியியலாளரின் (Engineer) திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. இன்றைய வாழ்க்கை முறையில் கோடைக்காலத்தில் குளிர்ச்சி வேண்டி குளிருட்டிகளை (Air Conditioner) பயன்படுத்தி குளிர்ந்த சூழலை நாம் செயற்கையாக வரவழைத்துக் கொள்கிறோம். இதனால் குறுகியகாலப் பயனாகக் குளிர்ந்த சூழல் கிட்டினாலும் மின்சார செலவு, அதனால் ஏற்படக்கூடிய சுற்றுகூழல் மாசு போன்றவை நமக்குப் பலனாகக் கிட்டுகின்றன. ஆனால் அன்றைய பொறியியலாளர் தங்களுடைய கட்டுமானப் பணியின் மூலமே கோடையிலும் குளிர்ச்சியைத் தரும் கட்டடங்களைக் கட்டினர் என்பதை நெடுநல்வாடை விளக்குவது பொறியாளர்களின் பெரும் சாதனையை உணர்த்துவதாக உள்ளது.

“வான்உற நிவந்த மேல்நிலை மருங்கின்
வேனி(ல்) பள்ளி(த்) தென்வளி தருஉம்
நேர்வாய்க் கட்டளை திரியாது திண்ணிலைப்
போர்வாய்க் கதவம் தாமொடு துறப்ப”

(நெடு : 60-63)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. வேனிற்பள்ளி பற்றி சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதனுடைய வளர்ச்சியான கட்டமைப்பைச் சிலப்பதிகாரம் உணர்த்துவது இவண் நோக்கத்தக்கது. அங்கு வேனிற் காலத்திற்கும், கூதிர் காலத்திற்கும் தனித்தனியே தளங்கள் அமைந்திருந்த தொழிற் நுட்பம் ‘அந்திமாலை சிறப்பு செய் காதையில்’ குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“வேனிற் பள்ளி மேவாது கழிந்து
கூதிர் பள்ளிக் குறுங்கண் அடைத்து”

(சிலம்பு : 60-61)

என்ற பாடலடிகள் இதனை உணர்த்தும். அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் அரசமாதேவியின் கட்டிலில் அவ்வறையின் மேற்கூரை போன்றவற்றில் சித்திர வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது தலைவனும், தலைவியும் தனித்திருக்கும் அந்தரங்க அறையில் அவர்களுக்குக்கிடையில் நெருக்கத்தை அதிகரிக்கும் வகையில் மேற்கூரைச் சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன. இன்றைய உள் அலங்காரநிபுணர் (Architect) உள் அலங்காரத்தைத் திறம்பட அமைப்பதோடு ஒத்து எண்ணத்தக்கது.

“வரைகண் டன்ன தோன்றல, வரைசேர்பு,
வில்கிடந் தன்ன கொடி, பல்வயின்,
வெள்ளி யன்ன விளங்கும் கதைஉரீஇ,
மணிகண் டன்ன மாத்திரள் திண்காழ்ச்
செம்பியன் றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்”

(நெடு : 108-112)

என்னும் அடிகளில் மலையைக்கண்டது போன்ற தோற்றத்தையுடைய அரண்மனையில், மலையைச் சார்ந்து கிடந்த இந்திரவில் போன்ற பலவகை வண்ணமுடைய கொடிகள் பல இடங்களில் பறந்தன. வெள்ளி போன்று விளங்கும். சாந்தினால் பூசப்பெற்றிருந்தன அறைகள், நீலமணி போன்ற நிறத்தையுடையனவாய் திரட்சியாயிருந்தன. அங்குள்ள திண்மையான தூண்கள், செம்பால் ஆன நீண்ட சுவர்கள் காணப்பட்டன. மேலும் அரசியின் கட்டில் அலங்காரம்,

“தசநான்கு எய்திய பணைமருள் நோன்தாள்
இகல்மீக் கூறும், ஏந்துஎழில் வரிநுதல்,
பொருதுஏழி நாகம் ஒழிஎயிறு அருகுஎறிந்து
சீரும் செம்மையும் ஒப்ப வல்லோன்
கூர்உளிக் குயின்ற, ஈர்இலை இடைஇடுபு,
தூங்குஇயல் மகளிர் வீங்குமுலை கடுப்ப
புடைதிரண் டிருந்த குடத்த இடைதிரண்டு,
உள்ளி நோன்முதல் பொருந்தி, அடிஅமைத்து
பேர்அளவு எய்திய பெரும்பெயர்ப் பாண்டில்”

(நெடு : 115-123)

நாற்பது வயதான முரசு போன்று வலிமையான கால்களையுடைய போரில் வல்ல, உயர்ந்த அழகுடைய, நெற்றியில் வரியையும் புள்ளிகளையும் உடைய யானை போரில் இறந்த பின்பு, வீழ்ந்த யானையின் தந்தங்களைக் கொண்டு செய்த கட்டில் அத்தந்தங்களை இருபுறமும் கூர் உளியால் தொழில் வல்லோன் சீரும் சிறப்புமாய்ச் செதுக்கி, சிலைத் தொழிலைச் செய்தான், கட்டிலின் இணைப்பாகிய குடம், சூல் முற்றிய மகளிரின் பாலுடைய பருத்த முலையை ஒத்திருந்தது. கட்டிலின் கால்கள் உள்ளியின் முதல் போன்ற வடிவத்தில் அமைந்திருந்தது. கட்டிலின் அளவில் பேர் அளவைப் பெற்ற கச்சுக் கட்டில் என்று புகழ்ந்து கூறப்பெறும் கட்டிலாகும். மேலும் கட்டிலின் அலங்காரத்தையும் அதற்கு இணையான மெத்தையையும்,

“மடைமாண் நுண்இழை பொலியத் தொடைமாண்டு
முத்துடைச் சாலேகம் நாற்றி, குத்துறுத்து,
புலிப்பொறிக் கொண்ட பூங்கேழத் தட்டத்துத்
- - - - -
இணையணை மேம்படப் பாயனை இட்டுக்
காடிகொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்
தோடுஅமை தூமடி விரித்த சேக்கை”

(நெடு : 124-135)

என்னும் அடிகளில் மூட்டுவாய், மாட்சியுடன் நுண்ணிய இழை பொருந்திய நூலை அழகாகத் தொடுத்து சுற்றிவர முத்து மாலைகளைப் பலகணி போன்று காட்சியளிக்கத் தொங்கவிட்டனர். பொலிவுடன் கூடிய நிறத்தையுடைய தட்டம் போன்ற தகடுகளில் புலிவரி போன்ற வரிகளைக் குத்தி மேலிடம் மறையும்படி கோத்திருந்தனர். குற்றம் நீங்கிய நிறம் ஊட்டப்பெற்ற பலநிற மயிர்களை உள்ளடக்கிய போர்வையின் மேல் அரிமான் வேட்டையாடுவது போன்றும், காட்டிடத்தில் முல்லைபோன்ற பலவகை மலர்கள் மலர்ந்துள்ளது போலும் ஓவியம் மென்மையான படுக்கையின் மேல், அன்னங்கள் புணரும்போது உதிர்ந்த மென்மையான தூவலைச் சேர்த்து அணையாக விரித்து, அதன்மேல் தலையணை, சாயனை போன்றவற்றை இட்டிருந்தனர் கஞ்சிப்பசை ஏற்றப்பெற்ற கழுவிய துகிலின் மலரிதழ்கள் வைத்து மணமூட்டப் பெற்ற படுக்கையை விரித்து அமைத்தனர், மற்றொரு செய்தி

“ ஒல்லாள், மகிக் கலுழ்ந்து
நுண்சேறு வழித்த நோன்றிலைத் திரள்கால்
ஊறா வறுமுலை கொளீஇய கால்திருத்திப்

செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்திச் சிலதெறியாப்
புலம்பொடு வதியும் நலங்கிளர் அரிவைக்கு”

(நெடு : 157-164)

என்னும் வரிகளில் நுண்மையான சாதிலிங்கம் பூசப்பெற்ற கட்டிலின் திரண்ட காலிலுள்ள, ஊறாத முலைபோன்ற குடத்தருகே கால்கள் அமைத்து, அதிலிருந்து மேற்கட்டியாகப் புதிதாகச் செய்யப்பெற்ற மெழுகுத் துணியில் ஓவியம் வரையப் பெற்றிருந்ததைப் பார்த்தாள். அம்மெழுகுத்துணி ஓவியத்தில் மேடராசி முதல் விண்ணில் செல்லும் ராசிகளையும் விண்மீன்களையும் வரைந்திருந்தனர். அதில் திங்களுடன் உரோகினியைச் சேர்த்து வரைந்திருந்தனர். அதனைக்கண்டு தானும் உரோகினி போன்று தலைவனுடன் சேர்ந்திருக்க இயலவில்லையே எனப் பெருமூச்சு விட்டு, இமைகளிலிருந்து வீழ்ந்த கண்ணீர்த்துளிகளைத் தன் சிவந்த விரல்களால் கடைக்கண் சேர்த்தித் தெரித்தாள். இவ்வாறு தலைவனில்லாத நினைமையோடு வாடும் அன்பு மிகுந்த தலைவியின் நிலை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்று பல்லடுக்கு அடுக்கங்கள் (Multi Storage Buildings) தொழிற் நுட்பத்திறனுக்குச் சான்றாக விளங்குவது நாம் காணும் உண்மை. எத்தகைய பொறியியல் கருவிகளும் புதிய கட்டுமானப் பொருள்கள் கருவிகள் இல்லாத அக்காலத்திலும் எழுநிலை மாடக் கட்டடம் இருந்ததை முல்லைப்பாட்டு

“இடஞ்சிறந் துயரிய வெழுநிலை மாடத்து”

(முல்லை:86)

என்று உணர்த்துகின்றது. விண்ணளக்கும் பண்டைத்தமிழன் தொழிற்றுட்பத்திறன் வியப்பை ஏற்படுத்துகிறது. இன்று இவ்வாறு கட்டப்படும் பல்லடுக்கு மாடி கட்டடங்களின் மேல்பகுதியிலுள்ள மொட்டை மாடியில் விளையாட்டு அரங்குகள் (Play Area) உடற்பயிற்சி (Excercise) நீச்சல் குளங்கள் (Swimming Pool) அமைத்து வாடிக்கையாளர்களின் (Customers) மனத்தைக் கவர்ந்து தங்களுடைய வீட்டுமனைப் பகுதிகளை மனைச் சொந்தக்காரர்கள் விற்பதுண்டு. அன்று வானளவு உயர்ந்த மாளிகைகளின் நிலா முற்றத்தில் பெண்கள் வரிபந்து விளையாடுவதை

“வான் தோய் மாடத்து, வரிப்பந்து அசைஇக்”

(பெரும் : 333)

என்று பெருபாணாற்றுப்படை அடி உணர்த்துகிறது. வீட்டிற்குள்ளேயே வரிப்பந்து விளையாடி மகிழ்ந்த நிலை, பொழுதுப் போக்கிற்கும் கட்டுமானத்தில் இடம் அளித்துக் கட்டிய அன்றைய கட்டுமானத் திறன் போற்றுதற்குரியது. இந்த நிலா முற்றமே ‘வேயாமாடம்’ என்பது. இன்றைய மொட்டைமாடியுடன் ஒத்தது. இம்மாடங்கள் மலைக் கூட்டத்தைப் போன்று நெருக்கமாக அமைந்ததை.

“மலைக்கணத் தன்ன மாடஞ்சிலம்பன்”

(புறம் : 390:7)

என்று புறநானுற்று பாடல் அடி விளக்குவதோடு இத்தகைய மாடங்கள் மணியைவிட ஒளிவிட்டன என்பதை,

“கதிர் விடு மணியின் கண்பொரு மாடத்து”

(புறம் : 53:2)

என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது இவண் நோக்கத்தக்கது. கதிர்போல் ஒளிப்படும் என்ற சொல்லாட்சி அக்கால தொழிற் நுட்ப அறிஞர்கள் கற்களைப் பளப்பளபாக்கிக் (Polish) கட்டு மானத்திற்குப் பயன்படுத்தியது தெளிவு. அன்று இது போன்று கற்களைப் பளப்பளபாக்கும் கருவிகள் இருந்திருக்கலாம் என்ற எண்ண இடமுண்டு. இன்று கட்டுமானத்தில் அழகுக்காகவும் தங்களுடைய கௌரவத்தைக் காட்டுவதற்காகவும் கிரானைட் (Granite) சலவைகற்கள் (Marble) போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி தங்களுடைய வீடு, அலுவலகத்தை அமைத்துக்கொள்கின்றனர். மேற்கூறிய புறநானூறுக்கூறும் செய்தி கல்லைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் அறுத்தெடுக்கவும், பளப்பளப்பாக்கவும் கருவிகளைக்கொண்டு கட்டுமான தொழிற்நுட்பத்தை அவர்கள் செய்ததை நாம் உணர்கிறோம் இதுபோன்ற மாடங்களைக் குறித்து பட்டினப்பாலை,

“குறுந்தொடை நெடும்படிக்கால்
கொடுத்திருண்ணைப் பல்தகைப்பின்,
புழைவாயில் போகுஇடைகழி,
மழைதோயும் உயர் மாடத்துச்

- - - - -

வளிறுழையும் வாய்பொருந்தி”

(பட்டின:144-145)

மேகம் தவழும் உயர்ந்த மாடங்கள், சிறுவாயில்களையும், பெரிய வாயிலையும், பல கட்டுக்களையும், இடைகழிகளையும் உடையனவாய் இருந்தன. சுற்றுத் திண்ணைகளையும், அதில் சார்த்தப்பட்ட பல படிக்களையுடைய ஏணிகளும் இருந்தன. கிளிமழலையர் மென்மையான சாயலினர் காற்று வரும் சாளரங்களைப் பொருந்தி இருந்தனர் என்ற அடிகள் அவர்களின் கட்டுமான நுட்பத்திற்கு மற்றொரு சான்றாக உள்ளன.

“மலையென மழையென மாடம் ஒங்கி”

(மலைபடு: 484)

இத்தகைய மாடங்களில் சிறந்த கைத்திறன் மிக்க ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டவையாகவும் நிறம் ஊட்டப்பட்டவையாகவும் இருந்ததை

“புதுப்பிறையன்ன சுதை செய் மாடத்து
பனிக்கயத்தன்ன நீள்நகர்”

(புறம் : 378:6-7)

என்று புறமும்,

“கொடுங்கால் மாடத்து நெடுங்கடை”

(பட்டினப்:261)

எனப் பட்டினப்பாலையும் உணர்த்துகின்றன. கீழடி ஆய்வு சங்கத்தமிழர் திறமையான கட்டுமானத் திறத்தை 2000 ஆண்டுகள் கடந்தும் உணர்த்தி இருக்கின்றது.

குடியிருப்புகள் : ஒரு சமூகத்தினர் ஒன்றுகூடி வாழ்ந்த பகுதியே குடியிருப்புகள் ஆகும். மேலும் வீடு, மனை, இல்லம், குடில், குடிசை போன்ற சொற்களால் அழைக்கப்படுகிறது. இவற்றில் மனை என்னும் சொல் மனைவி என்றும் இல் என்ற சொல் இல்லாள் என்றும் பேசப்படுகிறது. “மனை என்னும் திராவிட மொழிக்குரிய சொல்லாகவும் திகழ்கிறது. இல்லம் குடிசை, சாலை, குடில், குருசில் போன்ற சொற்களும் பயன்படுத்துகின்றன. கடாப்பு, கூடம், கொட்டம், கொட்டகை, கொட்டாரம் போன்ற சொற்கள் கூட்டினை அமைப்பில் இடம்பெறும்

அங்கங்களில் பெயராகவும் கூறப்பட்டுள்ளன.”¹⁰ இன்று நகரங்களில் காலனிகள் (Colony) இருப்பதைப் போன்று அன்றையக் குடியிருப்புகள். அமைக்கப்பட்ட அரண்மனை மாடங்கள் எல்லாம் வெள்ளி போன்ற கண்ணச்சாந்தினால் பூசப்பட்டன நீல மணிப்போன்ற கருமையான தூண்கள் காணப்பட்டன என்பது பெறப்படும்.

“பாணர்கள் இடமிட்டு இடம் பெயரும் அலைகுடியினர் என்றும் புராதான குடிகள் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.”¹¹ சங்க இலக்கிய வழி அறியலாகும் பாணர் மரபு, “பாணர் பாடினியர்களின் காலம் என்பது தொல்பழங்கால மக்கள் சமுதாயத்தில் முதன் முதலில் இலக்கியம் தோன்றிய காலகட்டமாகும்”¹² “உணவு தேவைக்காக ஊர், ஊராக அலைந்து திரிந்தாலும் பெரும் சுற்றத்தாரோடு (பாடினி, விறலி, சிறார், இளையோர், பெரியோர்) அடங்கிய குழுவாக இயைந்து செல்லும் கூட்டுவாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர்”¹³ இவர்களில் மீன்பிடி கலைஞர்களாக விளங்கினர். தனித்த குடியிருப்புகளில் தங்கிருந்து மீன்பிடித்தொழிலைச் செய்தனர் என்னும் தகவலை,

**“கள்அரிக்கும் குயம் சிறுசின்
மீன்சீவும் பாண்சேரி
வாய்மொழித் தழும்பள் ஊனூர் அன்ன”**

(புறம் : 348)

என்ற பாடல் அடிகள் ஊனூரில் பாண்சேரி இருந்ததையும் அவர்கள் மீன்பிடி தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதை உறுதி செய்யும். **மீன்சீவும் பாண்சேரி** மருதநிலம் சூழ்ந்த பகுதியாக விளங்கியதை (மதுரைக் 267-270) குறிப்பிட்டு பாணர்களின் தனித்த குடியிருப்பு பகுதியை தங்கியிருந்த செய்தியை விளக்குகிறது. அதே மதுரைக் காஞ்சி வையைக் கரைகள் தோறும் பல்வேறு பூஞ்சோலைகள் இருந்ததையும் அச்சோலைகள் சுற்றி பெரும்பாண் குடியிருப்புகள் இருந்ததையும் மதுரைக் காஞ்சி கீழ்க்காணும் வரியில் உணர்த்துகிறது.

**“அவிர்அறல் வையைத் துறைதுறை தோறும்
பல்வேறு பூத்திரள் தண்டலை சுற்றி
அழுந்துபட்டிருந்த பெரும்பாண் இருக்கையும்”**

(மதுரை : 340-343)

என்னும் அடிகளில் அழுந்துப்பட்டிருந்த என்ற சொல்லுக்குத் தலைமுறை தலைமுறை என்று பொருள். சமணபௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்த துறவிகள், அந்தணர்கள் தங்கிருந்த வேதம் உரைத்த பள்ளிகள் என குறிக்கப்பட்டன. இதை,

“சிறந்து புறங்காக்கும் கடவுள் பள்ளியும்”

(மதுரை : 467)

என்றும், பௌத்தப்பள்ளி பற்றிய செய்தியும்,

“குன்றுகுயின் றன்ன அந்தணர் பள்ளியும்”

(மதுரை : 474)

என்றும், அந்தணர் பள்ளி இருந்த செய்தியும்,

“வண்டுபடப் பழுதிய தேனார் தோற்றத்து(ப்)

பூவும் புகையும் சாவகர் பழிச்ச”

(மதுரை : 475-476)

என்றும் சமணர் பள்ளி இருந்ததும், செம்பினால் செய்யப்பட்ட அதனுடைய சிவந்த சுவரில் பல்வகை ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன என்பதைப் பற்றியும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

பலமொழி பேசுகின்ற மக்களும் கலந்து உறைந்த குடியிருப்புப் பகுதிகள் இருந்ததை பட்டினப்பாலை கீழ்க்கண்டவாறு சுட்டுகிறது.

**“மொழிபல பெருகிய பழிநீர் தோத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்துஇனிது உறையும்”**

(பட்டின : 216-217)

இதன்மூலம் வணிக நிமித்தமாகப் பல நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்கள் அங்கேயே தங்கியிருந்த செய்தியும் அவர்களோடு நல்லிணக்கம் கொண்டு வாழ்ந்த சோழநாட்டு மக்களின் பண்பாடும் தெரிகின்றது.

அரண்கள்: மன்னராட்சியில் மக்களின் பாதுகாப்புக்காகவும் பகைமன்னரிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் அரண்கள் எழுப்பப்பட்டன. அரணுக்கு வெளியேயும் மக்களுக்கு வாழ்விடம் உண்டு. போர்க்காலங்களில் அம்மக்கள் கோட்டைக்குள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டுப் பாதுகாப்பாகத் தங்க வைக்கப்படுவர். முற்றுகையின் பொழுது அவர்களுக்கு உணவு, நீர், ஆடை, உறைவிடம் போன்ற தட்டுப்பாடுகள் ஏற்படாவண்ணம் பாதுகாக்கும் வகையில் இவ்வரண்கள் ஏற்படுத்தப்படும். சில நாடுகளுக்கு **இயற்கையாகவே மலையரண்கள், ஆறுகள் அமையும்.** சில நாடுகளில் **செயற்கையான அரண்களைத்** தங்களுடைய வசதிக்கும் வாய்ப்புக்கும் ஏற்றவகையில் உருவாக்கிக் கொண்டனர். ஒரு நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு அரண்கள் மிகவும் தேவையான ஒன்று எனவும் “பிறர் கொள்ளுதற்கு அரிய உயர்வு அகழ முடியாத, அகலம், அழிக்க இயலாத திண்மை, அணுகுவதற்கு இயலாத அருமை ஆகிய நான்கும் அமைந்ததே அரண் எனப்படும்”¹⁴ என மணவழகன் குறிப்பிடுகிறார். பகைவர்களால் நாட்டிற்குக் கேடு எதுவும் ஏற்படாத வகையில் காவற் காடுகளை அமைத்தும், அரண்களை அமைத்தும், அன்றைய மன்னர்கள் ஆட்சி செய்தனர் இத்தகைய அரண்குறித்து திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

**“எல்லா பொருளும் உடைத்தாய் இடத்துஉதவும்
நல்ஆள் உடையது அரண்”¹⁵**

என்னும் குறளும், மேலும், முற்றுகையிறுதும், முற்றுகையிடாது போரிட்டும் வஞ்சனை செய்தும் எப்படியும் பகைவரால் பிடிக்க முடியாது அருமையுடையது அரண் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுவதும் இவண் காணத்தக்கது.

**“முற்றியும்முற்றாது எறிந்தும் அறைப்படுத்தும்
பற்றற்கு அரியது அரண்”¹⁶**

என்று வள்ளுவர் விளக்குகிறார்.

**“நிலவரை இறந்த குண்டுகண் அகழி
வான்தோய் வன்ன புரிசை விகம்பின்
மீன்பூத் தன்ன உருவ ஞாயில்
கதிர்நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமிளை
அருங்குறும்பு உடுத்த கானப் பேரெயில்”**

(புறம் : 21:2-6)

என்னும் அடிகளில் நிலத்தின் எல்லை கடந்த ஆழ்ந்த இடத்தையுடைய அகழியையும், வானளாவிய மதிலையும், வானத்தில் விளங்கும் மீன்கள் போலமைந்த ஓட்டு என்னும் அம்பு எய்யும் துளையையும் கதிரொளியும் புகாவாறு மரங்கள் செறிந்த காவற்காட்டையும் நெருங்க

இயலாத அரண்களையும் சூழக்கொண்ட கானப்பேர் எயில் என விளங்கியது பெறப்படும். இத்தகைய அரிய அரணை வெற்றிகொண்டான் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி.

அரைமண்: மண்ணை அரைத்து, அதனைக்கொண்டு வலுவானதாக உருவாக்கப்பட்டக் கோட்டையை ‘அரைமண் இஞ்சி’ என்று பழந்தமிழ் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“அரைமண் இஞ்சி நாட்கொடி நுடங்கும்”

என்பதில் அரைத்த மண்ணால் (சிமிட்டி) கட்டப்பட்ட கோட்டையில் கொடி பறந்து கொண்டிருந்ததை அறிகின்றோம். மேலும் அரைத்த மண்ணால் இஞ்சி –மதில் அமைக்கப்பட்டதைப் பதிற்றுப்பத்தும்,

**“மண்புனை இஞ்சி மதில்கடந்து அல்லது
உண்குவம் அல்லேம் புகாஎனக் கூறி”**

(பதிற் :58:6-7)

என்னும் அடியில் மண்ணினால் கட்டப்பட்ட மதில்களை நாளை பகைவர்களை வென்று கவர்ந்தாலல்லது உணவினை உண்ணமாட்டோம் என்று வஞ்சினம் கூறியது இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும்,

“இஞ்சி என்ற சொல்லுக்கு புறச்சுவர், கோட்டை என்ற பொருள் உள்ளதாகக் கழகத் தமிழ் அகராதி பொருள் கூறியுள்ளது.”¹⁷

“நெடுமண் இஞ்சி நீள்நகர் வரைப்பின்”

(பதிற் : 68:16)

என்றும் அடியில் நெடிய நீண்ட மதில்கொண்ட நீண்ட அரண்மனை இடங்களில் சித்திரத்தை ஒத்து விளங்கும் சுவர்கள் காணப்பட்டன.

பூச்சுமண் மற்றும் சுண்ணம்

கட்டடங்களின் உறுதிப்பாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட அரைமண் போல அல்லாது, சுவர்களின் வெளிப்புறத்தே பூசி அழகுபடுத்தற்கும் மண் பயன்படுத்தப்பட்டது. இம்மண் குழம்பாக ஆக்கப்பட்டு கட்டடங்களின் மேற்பூச்சாகப் பூசப்பட்டது. இஞ்சிகள் இவ்வகைப் பூச்சு மண்ணால் அழகுபடுத்தப்பட்டதால், இதனை, **மண்புனை இஞ்சி, புனைமாண் இஞ்சி**, என மேலே குறிப்பிட்டுள்ளன. இதேபோன்று அகநானூற்றிலும்,

“புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி”

(அகம் : 195:3)

எனவும்,

**“அருஞ்சுரம் இறந்தஎன் பெருந்தோள் குறுமகள்
திருந்துவேல் விடலையொடு வரும்எனத் தாயே,
.....
மனைமணல் அடுத்து, மாலை நாற்றி,
உவந்து, இனிது அயரும் என்ப, யானம்”**

(அகம் : 195:1-5)

பெருந்தோள் உடைய என் இளம்பருவத்து மகள் செம்மையான வேலை ஏந்திய தலைவனோடு திரும்பி வருவாள் என்று செவிலி அழகுறக் கட்டப்பெற்ற வீட்டின் புறச் சுவரில் செம்மண் பூசி மனையை அழகு செய்வதைக் காண்கின்றோம். மேலும்

“வெள்ளி யன்ன விளங்கும் சுதைஉரீஇ”

(நெடு : 108-110)

என்னும் அடிகளில் சுவருக்குப் பூச்சாக வெள்ளிய சுண்ணாம்பும் குறிக்கப்பெறுகின்றது. வீட்டில் நல்லது நடக்கும் பொழுது வீட்டைச் சுண்ணாம்பு பூசி அலங்கரிப்பது தமிழர் பழக்கம். மகளும் மருமகனும் வீட்டிற்குள் வருவது தாய்களுக்குத் திருவிழா. அதனால் வீட்டை அழகுபடுத்துகிறாள்.

இஞ்சி: அரண் ‘இஞ்சி’ என அழைக்கப்படுவது உண்டு. செம்பை உருக்கி சாந்தாக வார்த்து கருங்கல்லால் கட்டின மதில் இஞ்சியாகும்.”¹⁸ இத்தகைய அரண் இஞ்சிகளை உயர்ந்ததாகவும் உறுதியாகவும் பல எந்திரத்துடன் கட்டும் திறனைப் பழந்தமிழர் பெற்றிருந்தனர். கோட்டை மதில்களின் வெளியே கிடங்கு என்னும் அகழிகள் இருந்தன. அவற்றில் போர்க்காலங்களில் முதலைகள் விடப்பட்டு, பகைவர்க்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தின என்று இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

**“தூர்ந்த கிடங்கில் சோர்ந்த ஞாயில்
சிதைந்த இஞ்சிக் கதுவாய் முதூர்”**

(புறம் : 350:1-2)

என்னும் அடிகளாகும்.

**“கோடுஉறழ்ந்து எடுத்த கொடுங்கண் இஞ்சி
நாடுகண்டன்ன கணைதுஞ்ச விலங்கல்
துஞ்சுமரக் குழாஅம் துவன்றிப் புனிற்றுமகள்
பூணா ஐயவி தூக்கிய மதில்
நல்எழில் நெடும்புதவு முருக்கிக் கொல்லுபு”**

(பதிற் : 16:5)

என்னும் மலையொடு மாறுப்படும்படி கட்டிய விளைந்த இடம் கொண்ட புறமதிலையும் நாட்டினைப் பார்த்தால் போன்ற அம்புக்கட்டுகள் தங்கிய மலைபோன்ற இடைமதிலையும், மதில் வாயிலில் அமைக்கப்பட்ட கணையமரங்கள் நெருங்கி இருக்க, மகவு ஈன்ற மகள் அணியாத ஐயவியாகிய துலாமரம் காப்பாகத் தொங்கவிடப்பட்டுள்ள மதிலையும் கொண்டவை பகைவர்களின் மதில் சூழ்ந்த கோட்டைகள் என விளக்குகின்றன. **செம்பை** உருக்கி கோட்டை எழுப்பும் தொழிற் நுட்பமும் இருந்தது. இதனால் அரண்கள் உறுதியுடையனவாக எதிரிகளின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ளும் திறன் உடையவனாக இருந்தன. இதற்குப் பல்வேறு தொழிற் நுட்பங்களையும் எந்திரங்களையும் பயன்படுத்தி இருக்க வேண்டும்.

“செம்பு புனைந் தியற்றிய சேனெடும் புரிசை”

(புறம் : 201:9)

என்னும் வரியும், அகநானூற்றில் காணப்படும்.

“செம்பு உறழ் புரிசைப் பாழி நூறி”

(அகம் : 375:13)

என்னும் வரியும் இதை உணர்த்துகின்றன. சில நேரங்களில் **செம்பை** இடையிடையே இட்டு கோட்டை எழுப்பினர் என்பதை,

**“கடுமுரண் முதலைய நெடுநீர் இலஞ்சிச்
செம்புறழ் புரிசைச் செம்மல் முதூர்”**

(புறம் : 37:9-10)

என்ற பாடலடிகள் செம்பிட்டுக் கோட்டைக் கட்டியதை உணர்த்துகின்றன. அரண்களின் அகன்ற பகுதியில் கண்காணிப்பு கோபுரங்கள் இருந்தன. இன்று முக்கிய அலுவலகங்களிலும், கடைகளிலும், அடுக்ககங்களிலும் கண்காணிப்பு (நிழற்படக்கருவி) (CCTV Camera) பொருத்திக் குற்றவாளிகளைக் கண் காணிக்கின்றோம். இச்செயலைப் பண்டைமாந்தர்கள் போர்காலங்களில் மேற்கொண்டனர் என்பது அவர்களின் மேலாண்மைத் திறனாகும். அக்கோட்டை பாதுகாப்பிற்காக வெளியிலிருந்து பார்ப்போர்க்குத் தெரியா வண்ணத்தில் பல படைகருவிகள் பொருத்தப்பட்டு அவற்றை இயக்கும் எந்திரங்களும் இருந்தன. இதை

**“இடைமதிற் சேக்கும் புரிசைப்
படைமயங்கு ஆரிடை நெடுநல் ஊரே”**

(புறம் : 343:15-16)

என்ற புறப்பாடல் அடிகள் நமக்கு விளக்குகின்றன. அதுபோல கோட்டையில் கண்காணிப்பு புழைகள் இருந்தன. இதன் மூலம் கோட்டையின் உள்ளிருந்து பகைவரின் நடமாட்டத்தைக் கண்காணித்தனர். போர் நடக்கும் பொழுது அதன்மூலம் அம்புகளைச் செலுத்துவர். எந்திரக் கருவிகள் மூலம் கோட்டையை முற்றுகையிடும் எதிரி வீரர்கள் உள்ளே நுழையவிடா வண்ணம் அவர்கள் மீது எந்திரக் கணைகளைச் செலுத்தி அவர்களைத் தடை செய்வர். திங்கள் நுழையாத உயர்ந்த எந்திரப்பொறி பொருந்திய குறுகிய வாயிலை உடைய அரணைக் காட்டுகின்றது.

**“தமரெனின் யாவரும் புகுப அமரெனில்
திங்களும் நுழையா எந்திரப் படுபுழைக்
கண்மாறு நீட்ட நணிநணி இருந்த”**

(புறம் : 177:4-6)

என்ற புறப்பாடல், முட்டுவாய்க் கொண்ட சிலம்பொடு அழகிய தழைக்கட்டி தொங்குவதும், இயந்திரக் கட்டினையும் அம்பினை கொண்ட வாயினையும் நீந்த முயல்வோரின் பற்றுதல் வல்ல முதலைகளைக் கொண்டு ஆழமும் அகலமும் பொருந்திய அகழியைப் பொருந்தும் உயர்ந்த வாளைபொருந்தும்படி வளைத்து செய்யும் படியாக இவ்வரண் இருந்தது என்பதாகும்.

**“தொல்புகழ் முதூர்ச் செல்குவை யாயின்,
செம்பொறிச் சிலம்பொடு அணித்தழை தூங்கும்
எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயில்”
கோள்வல் முதலைய குண்டுகண் அகழி,
வான்(உ)ற ஓங்கிய வளைந்துசெய் புரிசை”**

(பதிற் : 53:5-7)

என்னும் அடிகளின் வழியாக எடுத்துரைக்கின்றன.

**“கருவிரல் ஊகமும் கல்லுமிழ் கவணும்
பரிவுறு வெந்நெயும் பாகடு குழிசியும்
காய்பொன் உலையும் கல்லிடு கூடையும்”**

(சிலம்பு : 208:210)

சிலப்பதிகாரத்தில் கோட்டைகள் எந்திர தொழில் நுட்பத்தோடு அமைந்திருந்தன என்று விரிவாக விளக்கப்பட்டிருந்தன. சிலப்பதிகாரத்தில், இத்தகைய எந்திரப் பொறிகளின் வகைகள் குறித்து விளக்கமாக இளங்கோவடிகள் (சிலம்பு 208-210) முற்கூறிய சங்கதமிழரின் எந்திர

பொறியியல் (Mechanical Engineer) வளர்ச்சி நிலையாகக் கூறியிருப்பது இவண் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

செங்கல் கட்டமைப்புத் திட்டங்கள்: செங்கற்களை வடிவமைத்து அதனைக் கட்டுமானப் பணிக்குப் பயன்படுத்தும் நுட்பத்தினையும் பழந்தமிழர் அறிந்திருந்தனர். மண்ணை பக்குவப்படுத்தி அதனை சுட்டு கட்டடம் கட்டினால் நீண்டநாள் நீடிக்கும் என்ற நுட்பத்தை அறிந்துள்ளனர்.

“சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பு”

(பெரும் : 405)

என்னும், அடி எடுத்துரைக்கின்றது. இவற்றில் செங்கல்லாலான மதில் எல்லை வரைப்பு தெரியவருகிறது.

“

இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென”

(பதிற் : 167:12-13)

எனும் வரிகள் சுட்ட செங்கல்லால் இல்லங்களின் நெடிய சுவர் எழுப்பப்பட்டதை எடுத்துரைக்கின்றன.

**“சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பின்
இழுமென் புள்ளின் ஈண்டு கிளைத்தொழுதிக்
கொழுமென் சினைய கோளி யுள்ளும்
யும்மீக் கூறும் பலாஅப் போல,
.**

விழவு மேம்பட்ட பழவிறல் முதூர்”

(பெரும் : 405-411)

என்னும் இவ்வடிகளில் சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்டு உயர்ந்த புறப்படை வீட்டைச் சூழ்ந்த மதிலினையுடைய முதூரையும் இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. செங்கல் ‘**சுடுமண், இட்டிகை**’ என வழங்கப்பட்டமை தெரிகின்றது.

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையின் இரண்டு கட்ட அகழாய்வுகளில் சிறிய அளவிலான செங்கல் கட்டுமானங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் கட்ட அகழாய்வில் 13 மீட்டர் நீளமுள்ள மூன்று வரிசை கொண்ட சுவர் ஒன்று வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சுவரில் 38x23x6 அளவு மற்றும் 38x26x6 அளவு கொண்ட இரண்டு விதமான செங்கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. செங்கல்லின் அகலம் மட்டுமே சிறிது மாறுபட்டு இருக்கிறதே தவிர நீளம் மற்றும் தடிமன் ஆகியவை ஒரே அளவில் உள்ள குறிப்பிடத்தக்கது. இவை, தமிழகத்தில் சங்ககாலத்தைச் சார்ந்த பிற தொல்லியல் இடங்களில் காணப்படும் செங்கற்களைப் போல் 1:4:6 என்ற விகிதாச்சார அளவிலேயே காணப்படுவதால் அக்காலகட்டத்தில் கட்டுமானத்தில் காணப்படும் தொழில்நுட்பத்தை உய்த்து உணரலாம்.

சிலபகுதிகளில் தரைத்தளம் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. நன்கு சன்னமான களிமண்ணைக் கொண்டு தரைத்தளம் அமைத்து, செங்கற்களைக் கொண்ட பக்கச்சுவர்களை எழுப்பியுள்ளனர். தூண்கள் நட்டு மேற்கூரை அமைக்க ஏற்படுத்தப்பட்ட துளைகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இத்தூண்கள் மரத்தால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், அதற்குச் சான்றுகள் அகழாய்வில் கிடைக்கப்பெறவில்லை. எனினும், “அகழாய்வில் இரும்பு ஆணிகள்

கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளதை வைத்து, மரச்சட்டங்களை இரும்பு ஆணிகள் கொண்டு பொருத்தியிருக்க வேண்டும் என்று கருதலாம்.”¹⁹

பளிங்குக் கற்கள்: பளிங்கு கற்களைக் கண்டறிந்து அறுத்தெடுத்து, அவற்றைப் பயன்படுத்தி மாளிகைகள், மண்டபங்கள் எழுப்பப்பட்டன.

“மை இல் பளிங்கின் அன்ன”

(அகம் : 399:14)

என்ற அடியில் பளிங்கு பற்றிய செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. மணிகேலையில் பளிங்கினால் செய்யப்பட்ட அறையில் மணிகேலையில் இருந்த செய்தி சுட்டப்படுகிறது. ‘**பளிக்கறை புக்க காதையில்**’ இடம்பெற்றது. பளிங்கு அரிந்த செய்யப்பட்ட கட்டடக்கலை குறித்து சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. அக்காலத்தில் வீடுகள், மாளிகைகள், கோட்டைகள், அரண்மனைகள், அணைகட்டுகள், பொதுமன்றங்கள், கோயில் போன்றவன **கல், மண், சுதை** இவற்றைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதாகும். சங்ககாலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் செங்கல் கட்டடங்களையும் மரவிட்டங்களைக் கொண்டு சுவர்மேல் சுண்ணம் பூசப்பட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. உலோகங்கள் மரங்கள் பிறபொருள்களைக் கொண்டு தளவாட சாமான்கள் ஊர்திகள், எந்திரங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டும் இக்கட்டடங்கள் உருவாயின. கட்டடக்கலையின் முன் நிகழ்வென அமைவது நிலவியற் கட்டடக்கலையாகும். அதன் அடிப்படையில் கிராம உருவாக்கம் நகர உருவாக்கம் என்னும் செயல்பாடுகள் அமைகின்றன. அவற்றின் மேலாக மனைக்கோலுதல் அல்லது சதுரத்தில் அதற்கானக் காலம் நேர முறைகள் அளவீடு இடத்தேர்ச்சி உள்ளன. குடியிருப்புக் கட்டுமான இருப்பிடம் கோயில்கள், கட்டுமானம் இருப்பிடம் சுற்றுச் சூழலுக்கு ஏற்ப உருவாக்கப்பட்டன. கட்டுமானப் பொருள்களோடு கட்டப்படுகின்றக் கட்டடங்கள் அக்காலத்தில் கட்டுமான அளவு, முறை (நீளம், அகலம், கனம்) அமைப்பொருள்கள் வடிவம் முதலியன இடம் பெறுகின்றன.

மலை நிரம்பிய மலைச் சரிவுப்பகுதிகளில் கட்டப்பட்டக் கட்டுமானங்கள் சரிவுக் கூரைகளைப் பெற்றிருந்தன. (குறிஞ்சி) அடர்ந்த காட்டுப்பகுதியில் (முல்லை) மரத்தால் செய்யப்பட்டன. வளமையான நிலப்பகுதி (மருதம்) செங்கல், சுண்ணாம்பு போன்றவற்றால் உருப்பெற்றன. கல் மலைகளில் அடுத்தப்பகுதி **கருங்கற்கள்** பணிகள் மேற்பட்டன. இலை வட்டம், சதுரம், நீள் சதுரம் என்ற வடிவ அமைப்புகளைப், பெற்றதோடு காற்றின் இயக்கம், அழுத்தம், சூரியசந்திர ஒளி, பருவகாற்றுகளின் விளைவால் மழைவீச்சு ஆகியவைப் பொருத்து அமைகின்றன. கட்டடம் கட்டப்படும் நிலத்திற்கு ஏற்பத் தளம் அமைத்து கட்டடம் அமைக்கப்பெறும்.

மதகுகள்: காவிரியின் மிகுநீர் வடிகாலாக விளங்கும் கொள்ளிடப் பேரேறு நீர்ப்பெருக்கு எடுக்கும் பொழுது அதனைச் சேமித்து பயன்படுத்தவே **வீர நாராயணன்** என்ற பட்டம் சூடிய **பராந்தக சோழன், வீராணம் எனப்படும் வீர நாராயணப் பேரேரியை** வெட்டுவித்தான். அது ஏறத்தாழ 18.கீ.மீ நீள முடையது. இது காலப்போக்கில் பராமரிப்பு இன்றி தூர்ந்து விட்டதால் மிகு நிரைச் சேமிக்க முடியாமல் வீராணம் ஏரி, கவிநாட்டுப் பேரரி போன்ற பெரும் ஏரிகளை ஆழப்படுத்தி அவைகளுக்கிடையில் இணைப்புக் கால்வாய்கள் வெட்டி பெருகும் வெள்ளநீரைச் சேமித்தால் நம் நாட்டிற்கும் பெரும் பயன் ஏற்படும்.

இத்தகைய கண்மாய்களையும், குளங்களையும் காத்து நின்ற அதாவது முறையாகப் பராமரித்து செய்தியினை நக்கண்ணையார் பாடியிருப்பது தெரியவருகிறது. இதனை.

“இடம்படுபு அறியா வலம்படு வேட்டத்து
வாள்வரி நடுங்கப் புகல்வந்து, ஆளி
உயர்நுதல் யானைப் புகர்முகத்து ஒற்றி,
வெண்கோடு புய்க்கும் கண்கமழ் சோலைப்
பெருவரை அடுக்கத்து ஒருவேல் ஏந்தி,
தனியன் வருதல் அவனும் அஞ்சான்,
பனிவர் கண்ணேன் ஆகி, நோய் அட,
எமியேன் இருத்தலை யானும் ஆற்றேன்,
யாங்குச் செய்வாம் கொல் - தோழி? ஈங்கைத்
தூய் அமிழ் பனிமலர் உதிர வீசித்
தொழில்மழை பொழிந்த பாணட் கங்குல்,
ஏறிதிரைத் திவலை தூஉம் சிறுகோட்டுப்
பெருங்குளம் காவலன் போல்,
அருங்கடி அன்னையும் துயில் மறந் தனளே.”

(அகம் : 252)

இப்பாடல் பனியிலும், மழையிலும் அடந்த இருள் சூழ்ந்த நள்ளிரவிலும் ஏரியைக் காக்கும் காவலன், குழந்தையைப் பாதுகாக்க முயலும் அன்னைத் தன் தூக்கத்தை மறப்பதைப் போன்று காவல் காத்தான் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். சிறு குழந்தையைத் தாயானவள் கண்ணினை இமை காப்பது போல், காத்த செயலும் நீர் நிலைகளைக் காக்கும் செயலும் ஒன்றாகவே காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்குப் பெருங்குளம் என்பது அணையைக் குறிக்கும் சொல்லாகும்.

கலிங்கு: பழந்தமிழ் நூல்களில் இத்தகு நீர்நிலைகளிலிருந்து மீகுநீரை வெளியேற்ற ‘கலிங்கு’ என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். இக்கலிங்கு குறித்த தகவல்கள் மிகுதியாக இலக்கியங்களில் சுட்டிக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. ஏரியின் முழுக் கொள்ளவு நீர் மட்டத்தைக் கணக்கிட்டு இயற்கையாகவே பள்ளமாக உள்ள கரையின் ஒரு பகுதியில் அந்த உயர அளவில் சிறு வடிகால் அமைப்பை ஏற்படுத்தி அதன்மேல் மீகுநீரை வெளியேற்றி வந்துள்ளனர். இந்நீர் வெளியேற ஒரு கால்வாய் ஏற்படுத்தி அடுத்த ஏரியிலோ அல்லது ஆற்றிலோ கலந்துவிடும்படி செய்திருந்தனர். நீர் வீணாவது தடுக்கப்படுவதோடு எவ்வளவு நீர் ஏரியின் கொள்ளளவைத் தாண்டிய நீர் கலிங்கு வழியே வெளியேற்றப்படுவது விளக்கப்பட்டுள்ளது. ‘நீர்மேலாண்மையில்’ இயலில் நீர்நிலைகளை உருவாக்கிய திறன் குறித்து முன்னர்க் கூறப்பட்டது. (புறம் 118:1-3) அணைக்கட்டிய நீர்வெளியேறும் அமைப்புடன் கட்டப்பட்டுள்ளமையும் அணைகளில் சிறுவர்கள் உடும்புபிடித்து விளையாடும் காட்சியும்

“வேட்டச் சிறாசர் சேட்புலம் படராது
படமடைக் கொண்ட இறுத்தாள் உடும்பின்”

(புறம் : 326:8-9)

என்ற பாடலடியின் மூலம் அறிந்துகொள்கிறோம். நீர்பாசனத்திற்குப் புறவு, மடுகு போன்றவற்றின் வழியே நீர் வெளியேற்றப்பட்டதை பற்றி குறிப்பு நீர்மேலாண்மையில் கூறப்பட்டுள்ளது. காட்டாற்றின் இடையே ஆழமான மடுக்கள் கட்டப்பட்டதை,

“குமிழி சுழலும் கண்டுகய முடுக்கர்”

(மலைபடு : 213)

என்னும் அடி எடுத்துரைக்கின்றது. அணைகளின் வழிந்தோட அமைக்கப்பட்ட போக்கு மடையினைப் பற்றி (புறம் 24:19), (புறம் 176:5) மதகில் நீர் நிறைந்திருக்கும்போது அங்கு அழுத்தம் இருக்கும். அதை தாங்கக்கூடிய வலுவுடன் நீர்நிலைகள் கட்டப்பட்ட நுட்பத்தை

“படுமடைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்
விழுக்கு நிணம் பெய்த தயிர்கண் விதவை
யாணர் நல்லவை பாணரொ டொராங்கு

வருவிருந் தயரும் விருப்பினன்”

(புறம் : 326:9-12)

என்னும் வரிகளில் விளக்குகின்றது. தொல்காப்பியர்,

“வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறைபோல
ஒருவன் தாங்கிய பெருமையானும்”²⁰

படைவீரன் தன் எதிரியை **கற்சிறை**ப் போல தடுத்து நிறுத்துவதாக தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். இவற்றுள் **கற்சிறை** என்பது ஓடிவரும் நீரை தடுத்து நிறுத்தும் கல்லால் ஆன அணை. பெருக்கெடுத்து ஓடும் நீரை குறுக்கேத் தடுப்பணை அமைத்து தடுப்பதற்கு தொழிற்றுட்ப அறிவு தேவைப்படும். அந்த வகையில் வருகிற, நீரை கற்கள் கொண்டு தடுப்பதால் இத்தகு தடுப்பணை **கற்சிறை** என்றும் அழகுத்தமிழ் சொற்களால் விளக்கப்படுகிறது.

ஏரியின் கரை உடைப்பெடுப்பதும், தடுக்கப்பட்டதும் இத்தகு தொழில் நுட்பம் நம் தமிழகத்தில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன. மேலும் ஏரிக்கரையின் உயரம் அகலம் ஆகியவை எவ்வளவு இருக்க வேண்டும். கரைக்கு வெளியே குறிப்பிட்ட தூரம் வரை உள்ள நிலத்தை யாரும் ஆக்கிரமிப்பு செய்தல் கூடாது. கரையில் மரங்களை நட்டுப் பராமரித்தல், அம்மரங்களை யாரும் வெட்டுதல் கூடாது போன்ற பல மேலாண்மை தொடர்பான செய்திகளையும், ஏரிகளைப் பராமரிக்க ஒரு தனி நிருவாக அமைப்பாக ஏரி வாரியம் அமைக்கப்பட்டிருந்த செய்திகளையும் கல்வெட்டுகளால் காண்கின்றோம். எண்ணற்ற பேரேரிகள் இருந்தன. அவற்றைப் பராமரிக்கக் குளப்பட்டி என்ற பெயரால் நிலமளித்து அதன் வருவாயிலிருந்து ஏரிகளைக் காக்க வகை செய்தனர்.

நீர் வெளியேற்ற **சுருங்கை** போன்ற அமைப்பை அமைத்தனர். அதை கலை நயத்தோடு அதனுடைய குழாய் அமைப்பு யானையின் தூக்கிய தும்பிக்கைப் போன்று இருந்தது என்றும், அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள குழாய் ஒரு மீனின் வாயிலிருந்து விழும் நீர்மைப்பை சங்கத் தமிழர் வழியாகக் கட்டடத்தை அமைத்திருந்தனர். இன்று திரைப்படங்களிலும் மற்றும் குளியலறை, சமையலறை, போன்ற இடங்களில் நாம் காண்கின்றோம். அதை ஒவ்வொருவருடைய வசதிக்கும் ஏற்ற வகையில் அமைக்கப்படும். அதுபோலவே யானையின் துதிக்கை, மீனின் வாய்போன்று அமைக்கப்பட்டள்ளன.

“பதினைந்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் முன் தமிழகத்தின் ஏரி, குளங்களிலும் இருந்து நீர் வெளியேற்றும் மதகு அமைப்பு சுருங்கைகளாக இருந்தன. இந்த மதகு அமைப்பே ‘குமிழித் தூண்பு’ என்பதாகும். பழந்தமிழர்களின் நீர்மேலாண்மை செயற்பாட்டில் இந்த குமிழித்தூம்பு அறிவியல் சார்ந்த நேர்த்தியான பயன்பாடுடைய அமைப்பாகும்”²¹

“பெருங்குள மருங்கில் சுருங்கைச் சிறுவழி
இருப்பெரு நீத்தம் புகுவது போல
அளவாச் சிறுசெவி அளப்பரு நல்லறம்
உரிமலி உவகையோடு உயிர்கொளப் புகூடம்”²²

இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. சுருங்கை என்பது பூமிக்கடியில் செல்லும் சிறிய குழாய் அதாவது பெருங்குளங்களான பேரேரிகள் ஒரு புறம் உள்ள சிறிய சுருங்கை வழியாக அங்கு தேக்கப்பட்ட நீர் வெளியேறி மக்களுக்கு அளவிட இயலாத வகையில் பயன்தரும். அதுபோல் செவித்துளை வழியில் நல்ல அரியக்கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றன.

அரண்மனையின் முன்றிலில் மகரவாய் போன்றிருந்த நீர்ப்த்தல் நிறைந்து அருவிபோன்று ஓசையுடன் நீர் விழுந்து கொண்டிருந்தது என்னும் செய்தியை நெடுநல்வாடை உரைக்கின்றது. இன்று திரைப்படங்களில் இதுபோன்ற வடிவம் கொண்ட நீராடும் குளங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அரசியர் நீராடும் அமைப்பாக இது காட்டப்பட்டிருக்கும். இதுபோன்ற கலைநுட்பத்தோடு கூடிய நீர்விழும் காட்சி காட்டப்படும். அதை நினைவூட்டும் வகையில் இப்பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இவை கலைநுட்பத்துடன் கூடிய சான்றாக

“நிலவுப்பயன் கொள்ளும் நெடுவெண் முற்றத்துக்
கிம்புரிப் பகுவாய் அம்பணம் நிறையக்
கலிழந்துவீழ் அருவிப்”

(நெடுநல் : 95-97)

உயர் மதிலில் நீர் ஊரும் அரவம்கேட்டு மக்கள் எழுகின்றனர். வீடுகளில் தேவையில்லாத நீரை வெளியேற்றும் முறையில் அக்குழாய் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அக்குழாய் நிலத்துடன் கலக்கும் பொழுது அது நிலத்தடி நீராகமாரும். இன்றைய மழைநீர் சேகரிப்பு (Rain harvesting) நிலையோடு ஒருங்கு வைத்து எண்ண வேண்டும். உபரி கழிவு நீர் வெளியேற்றமாகக் கொள்ள இடமுண்டு இது போன்ற சுடுமண் (Underground Pipeline) கீழடி ஆய்வில் கிடைத்துள்ளன.

“நெடுமால் சுருங்கை நடுநவழிப் போந்து
கடுமா களிறுஅணத்துக் கைவிடுநீர் போலும்”

(பரி : 20:104-105)

பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழகத்தின் ஏரிகளிலும் குளங்களிலும் இருந்து நீர் வெளியேற்றம் மதகு அமைப்புச் சுருங்கைகளாக இருந்தன. இந்த மதகு அமைப்பே குமிழித் தூம்பு என்பதாகும். பழந்தமிழர்களின் நீர் மேலாண்மைச் செயல்பாட்டில் இந்த குமிழித் தூம்பு அறிவியல் சார்ந்தது. நீர் மேலாண்மைச் செய்திகளைக் கற்பனையான ஒன்று என்று யாரும் எண்ணிடமுடியாத அளவிற்கு அறிவியல் சார்ந்தவையாக இருப்பதைக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் கொண்டு உறுதி செய்ய முடிகிறது.

இன்று, எவ்வளவோ தொழிற்நுட்ப வசதி இருந்தாலும் செய்வதைத் திருந்தச் செய்ய வேண்டும் என்ற உணர்வின்றி சுயலாபம் கருதி மேம்போக்காகக் கட்டடங்கள் கட்டப்படுவதும், கட்டப்பட்ட குறுகிய காலத்திலேயே அவை பழுதடைவதும் அதை முறையாகச் சரிசெய்யாமல் இருக்கும் அத்துறையும், அத்துறை சார்ந்த அரசின் பொறுப்பற்றத்தன்மையும் நோக்கும்பொழுது பண்டைத் தமிழர்களின் தொழிற்நுட்ப அறிவு நம்மைத் தலைவணங்கச் செய்கிறது.

பிற கட்டுமானங்கள்

பழந்தமிழகத்தை ஆண்ட மூவேந்தர்களான சேர, சோழ, பாண்டியரிடம் பல்வேறு வகையான நீர்ப்போக்குவரத்துக் கலன்கள் இருந்ததோடு, தனித்தனித் துறைமுகங்களும் இருந்தன. அத்துறை முகங்களை அடையாளப்படுத்தும் கலங்கரை விளக்கங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கடலில் திசையறியாது செல்லும் கப்பல்களுக்கு வழிகாட்டக் கலங்கரை அழைக்க (கலம் + கரையும்) இக்கலங்கரை விளக்கங்கள் கட்டப்பட்டன. இதற்கான கோபுரங்கள் உயரமாகவும், கடலலைகள், உப்புக்காற்று போன்றவற்றால் பாதிப்படையா தொழிற்றுட்பத்துடனும் அமைக்கப்பட்டன. கட்டடத்தின் நீடித்தத் தன்மைக்கேற்ற வகையில் அமைத்தது சிறப்பு. இன்று மேல் பூச்சு வண்ணம் பூச்சி அரிப்புகள் ஏற்படாவண்ணம் மழைக்காலத்திலும், வெயில் காலத்திலும் பாதிப்பு ஏற்படாத வகையில் இப்பொழுது மேல் பரப்பு பாதுகாப்பு பூச்சுக்களைப் பூசுவதும் இவண் நினைவிற்கொள்ளற்பாலது. வேதியல் மாற்றங்கள் (Chemical Change) பாதிப்பை ஏற்படுத்தாவண்ணம் செய்யப்படும் பாதுகாப்பு ஏற்பாடாகும்.

புகார்த் துறைமுகத்திற்கு அருகில், பூம்புகார் நகர் இதுதான் என்று உள்நாட்டு வெளிநாட்டுக் கப்பல்களை வரவேற்கும் முறையிலும், கப்பல்கள் வழிதவறாமல் இருக்கவும் கலங்கரை விளக்கு உயர்ந்து ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்ததை, “கங்குல் மாட்டிய கனைகதிர் ஒண் சுடர்” (நற் : 219) என்னும் அடிவிளக்குகிறது. முதிரா ஞாயிற்று எதிர் ஒளிகளுக்கும் மேலும் சிலப்பதிகாரத்தில் வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் கப்பல்களுக்கு வழிகாட்டும் பொருட்டு காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் பெரிய கலங்கரை விளக்குகள் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்ததை, “இலங்குநீர் வரைப்பிற் கலங்கரை விளக்கமும்” என்று காட்டுகிறார் இளங்கோ. விண்முட்ட உயர்ந்து ஒளிரும் விளக்குகள் இரவில் பெரிய ஒளி வீசிக் கடலில் செல்லும் கப்பல்களுக்கு வழிகாட்டி வந்தன. அவை ஏணியின் உதவியாலும் ஏறமுடியாதவாறு உயர்ந்து நின்றன. இதனை,

“வானம் ஊன்றிய மதலை போல
ஏணி சாத்திய ஏற்று அருஞ் சென்னி,
விண் பொர நிவந்த, வேயா மாடத்து
இரவின் மாட்டிய இலங்கு சுடர் ஞெகிழி
உரவு நீ அழுவத்தோடு கலம் கரையும்”

(பெரும் : 346-350)

என்னும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இங்கே அருகே கரை உள்ளது. இங்கே வாருங்கள் எனக் கூவி அழைப்பதுப் போலிருந்தன.

மேலும், வெளியிலிருந்து வரும் கப்பல்கள் பாதுகாப்பாகக் கண்டிறங்க அருகே துறைமுகம் உள்ளது எனும் குறிப்பும் இவண் பெறப்படும். பல தீவுகளைக் கடந்து கப்பல்கள் செல்லும்பொழுது உணவிற்காகவோ, நீர்த்தேவைக்காகவோ அருகில் இருக்கும் தீவுகளை நாடிச்சென்று சில நாட்கள் தங்கிச் செல்வர். அப்பொழுது அவர்களுக்கு இக்கலங்கரை விளக்கங்கள் வழிகாட்டும். அப்பகுதி அயலாரால் கைபற்றப்பட்டது எனின் அவர்கள் ஆட்சி அங்கு நிலைபெறும் வரை கலங்கரை விளக்கம் எரியாது. அதைத் தொலைவில் இருந்து காண்பவர்கள் எச்சரிக்கை அடைந்து அத்தீவைவிட்டு விலகிச் செல்வர். இது தூர

தேசங்களில் உள்ள பழக்கம் எனச் சாண்டில்யன் தன் ‘கடல்புறா’ என்னும் வரலாற்றுப் புதினத்தில் குறிப்பிடுவது இக்கலங்கரை விளக்கத்தின் இன்றிமையாமையை உணர்த்துகின்றது. “தூரகிழக்கு நாடுகளில் ஒரு பழக்கமுண்டு படைத்தலைவரே! புதிதாகப் பிடிக்கப்படும் தீவுகளில் அதைப்பிடிப்பவர்கள் ஆதிக்கம் நிலைக்கும்வரை கலங்கரை விளக்கம் எரியாது. வேறு விளக்குகளும் இல்லங்களுக்கு வெளியே அனுமதிக்கப்படமாட்டாது. கடற்கரை எங்ஙனும் காவல் மட்டும் பலமாயிருக்கும்”²³ என்ற விளக்கம் இங்கு பொருத்திக் காணத்தக்கது.

இக்காலத்தில் ஊர்இருக்கும் திசையை உணர்த்துவதற்காகப் பயணிகளுக்கு உதவுக்கூடிய வகையில் திசைகாட்டி அமைத்திருப்பர். இன்றைய கைபேசிகளில் இடம் பெறும் (GPS) துணைகொண்டு வழிவரைப்படம் இடங்களுக்குச் செல்கின்றனர். தொழில்நுட்பத் துணையுள்ளது. அன்று போக்குவரத்து வாகன வசதி இல்லாத நிலையில் நடைபயணம் மேற்கொள்பவர்கள் திசைதெரியாது தடுமாறக்கூடாது என்பதற்காக முன்னர் குறிப்பிட்ட திசைகாட்டுதலை வைத்திருந்தனர் என்பது

**“செல்லுந் தோத்துப் பெயர்மருங்கு அறிமார்
கல்லெறிந் தெழுதிய நல்லரை மராஅத்த
கடவு ளோங்கிய காடேசு கவலை”**

(மலைபடு : 394-396)

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. “தமிழ்வேந்தர் தம் நாட்டின்கண் வழிப்போவார்க்குரிய இடையூறுகளை விலக்கி, எல்லாரும் போக்கு வரவு புரிதற்குரிய பெருவழிகளை அமைத்து, அவ்விடங்களில் விலங்குகளாலும் கள்வர் முதலிய தீயவர்களாலும் துன்பம் நேராதபடி படை மறவர்களை நிறுவிக் காத்தனர். பலஊர்களுக்குச் செல்லும் வழிகள் ஒன்றுகூடி மயங்குதற்குரிய ‘காடேசு’ கவலை எனப்படும். வழிப்போவோர் இடர்படாது என்பதற்காக பண்டைத்தமிழர் பலவழிகள் சந்திக்கும் இடத்திலே திசைகாட்டும் கல்லை நிறுத்தி அக்கல்லில் ஊர்பெயர் எழுதியிருந்தனர்”²⁴ என்னும் செய்தியை வெள்ளைவாரணார் குறிப்பிடுகிறார்.

இயற்கையாக அமையப்பெற்ற மலைக்குகைகள் மற்றும் மரப்பொந்துகளில் மனிதன் ஒளிந்து வாழ்ந்த நிலையிலிருந்து, செயற்கையாக, குடியிருப்பு வசதியினை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முனையும் நிலையில் அவனின் கட்டுமானத் தொழிற்நுட்ப அறிவு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. அவ்வாறு, இருப்பிட வசதியை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும்போது, மண்ணின் தன்மை, சுற்றுச்சூழல், கூட்டமாக வாழ்வதற்கான வாய்ப்புகள், இருப்பிடங்களை ஒட்டியுள்ள தொழில்சார்ந்த நிலங்களின் தன்மை, இயற்கைச் சீற்றங்களிலிருந்து பாதுகாப்பு போன்ற பலவற்றையும் கருத்தில்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இவ்வகையான முன்யோசனை நிறைந்த, திட்டமிடுதலுக்குப் பின்னரே பழந்தமிழகத்தின் சிற்றூர்களும், பேரூர்களும் தோன்றியிருக்க வாய்ப்புகள் உள்ளன இவ்வகையான இருப்பிட வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில், கட்டடக்கலையில் தொழில்நுட்பங்களைக் கையாளுவதிலும் கைதேர்ந்தவர்களாகப் பழந்தமிழர் விளங்கியுள்ளனர். பழந்தமிழ்ச் சிற்றூர்ப் பகுதிகளில் காணப்பட்ட இல்லங்களுக்கும், நகரில் வீதிகளினூடே அமைக்கப்பட்ட இல்லங்களுக்கும் வேறுபாடுகள் மிகுந்துள்ளன.

சிறுநார்ப் பகுதிகளில் திணைசார் பொருள்களால் உருவாக்கப்பட்ட இல்லங்கள் மிகுந்துள்ளன. இவை உறையுளின் தேவையை நிறைவு செய்தனவேயன்றி தொழிற் நுட்பச் சிறப்பு வாய்ந்தவை அல்ல. அதே வேளையில் நகர இல்லங்கள் கட்டக்கலையின் உச்சமாகவும், நாகரிகத்தின் வெளிப்பாடாகவும், ஆடம்பரத்தின் ஆணிவேராகவும் அமைந்துள்ளதை உணர்த்துகின்றன. அதேபோல, பலவகைப்பட்ட நீர் நிலைகளின் உருவாக்கத்திலும் பல்வேறு நுட்பங்களுடன் கூடிய பாதுகாப்பு அரண்களின் அமைப்பிலும் கலங்கரை விளக்கம் போன்றவற்றாலும் பழந்தமிழரின் கட்டுமான நுட்பத்தினை அறிந்து கொள்கிறோம். கட்டுமானத்தின் உறுதிக்கும், பயன்பாட்டிற்கும் ஏற்ப, பலவகைக் கட்டுமானப் பொருள்கள் பயன்படுத்தப்பட்டதும் மேற்கண்ட சான்றுகள் வழி உறுதிப்படுகிறது.

கோயிற் கட்டடக்கலை: சமய உணர்வின் குறியீடாக விளங்குபவை கோவில்கள். ‘கோ’ என்றால் இறைவன், அரசன் என்ற பொருளுண்டு. ‘இல்’ இறையிருக்கும் மனை, அரசனுடைய அரண்மனை, வீடு என்று பொருளுண்டு இவ்விரண்டையும் இணைத்து கோவில் என வழங்கலாயிற்று. இனக்குழச் சமுதாயமாக வாழ்ந்த பண்டைய மக்கள் இயற்கையோடு தங்களை இணைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்த நிலையில் தங்களுடைய வயிற்றுப்பசிக்கும் பல்வேறு தேவைகளுக்கும் உதவியாகயிருந்த அதே இயற்கை சில பொழுதுகளில் எல்லைமீறிப் பெரும் துன்பத்தையும் தரும் என்ற உண்மையை உணரத்தொடங்கினர். இத்தகைய இயற்கையின் மறுமுகத்தைக் கண்டு பாதிக்கப்பட்டு அச்சம் அடைந்தனர். நன்மை செய்யும் ஒன்றே துன்பத்தையும் கொடுக்க இயலும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தனர். இருப்பினும் இயற்கைக் காப்பினின்றும் வெளியேற அவர்கள் விரும்பவில்லை. அவை என்றும் தங்களுக்குக் காவலாக இருக்க வேண்டும் என விரும்பினர்.

மனத்தில் எழுந்த அச்சத்தைப் போக்கிட தீ, இடி, மின்னல், மழைப்போன்ற அச்சம் தருவனவற்றை வணங்கத்தொடங்கினார். மனம் அலைபாய்வதை நிறுத்தி மையப்படுத்தும் ஒரு குறியீடு அவனுக்கு தேவைப்பட்ட நிலையில் அவ்இயற்கைக்கு உருவத்தை அளிக்க முற்பட்டான். அவ்வுருவம் மனம் ஒன்றும் மையப்புள்ளியாயிற்று, தெய்வமாயிற்று இறைஉருவங்களைக் கண்ட இடத்தில் வைத்து அவர்களுக்குத் தெரிந்தமுறையில் பூசை செய்தனர். அவ்வுருவங்களுக்கு இயற்கைச் சீற்றத்தினால் பாதுகாப்பற்ற நிலைக்கண்டு சிறு சிறு பீடங்களை ஏற்படுத்தி அவ்வுருவத்தை நிலைப்பெறச் செய்து சுற்றிலும் மறைப்பினை ஏற்படுத்தி ஒரு சிறு கோவிலை உருவாக்கினர். இவற்றின் தொடர்ச்சியாகவே பிற்காலத்தில் பெரும் கட்டடங்களாகக் கோவில்கள் எழுந்தன.

கோவிலின் முக்கியக் கூறுகளான கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசை பரதம் வண்ணக் கலவைகள் போன்ற பல்வேறு கலை வடிவங்கள் இணைந்து அக்கோவிலை இறைவுணர்வு மையமாகவும், சமுதாய பண்பாட்டுக்கூடமாக மாறியது என்றால் அது மிகையன்று தற்பொழுது ஒவ்வொரு இனமக்களின் பண்பாட்டு களஞ்சியமாக இக்கோவில் விளங்குகிறது. தொடக்கத்தில் மதத்தின் சார்பு கோவில்களுக்கு இல்லை பிற்காலத்திலேயே கோவில்கலையானது மத சார்பு உடையதாயிற்று. ஒரு நாகரிகத்தை அரிய உதவும் சான்றாக விளங்குபவை கட்டடங்களும் அவற்றின் இடிபாடுகளுமேயாகும். தொடக்ககால கோவில்கள் மண், களிமண் போன்றவற்றால் கட்டப்பட்டன. சில மரங்களால் கட்டப்பட்டது.

இவையும் இயற்கைச் சீற்றத்தால் அழிக்கப்பட்ட நிலையில் தொல் எச்சங்களாகிவிட பிற்கால பல்லவர்காலத்தில் (மகேந்திரவர்மன், நரசிம்மவர்மன்) கற்றளிகள் தோன்றின.

வழிப்பாட்டு தலங்கள் தோன்றிய முறை: மனிதன் தனக்கு பாதுகாப்பையும், உண்பதற்குக் கனியையும் கொடுத்த மரத்திற்கு நன்றி செலுத்தும் முறையில் இயற்கையை வழிப்படத் தொடங்கினான். சங்க காலத்தில் **இயற்கை வழிபாடு** முறையும் இருந்துள்ளன. இவ்வழிப்பாட்டு முறையைப் பற்றி தோன்றியதே மரவழிபாடு. மரவழிபாடு என்பது ஒரு காலத்தில் மிகவும் பரவலாக இருந்துவந்துள்ளது. ஆலமரம், அரசு, இரட்டி, இலஞ்சி, கடம்பு, பலா, வாகை, வன்னி, வேம்பு, வேங்கை போன்ற மரங்களை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். **கடம்பமரம்** முருகனுக்குரியதாகவும், **ஆலமரம்** சிவனுக்குரியதாகவும் கருதப்பட்டன. ஒவ்வொரு அரசனுக்கும் தனித்தனி மரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டன.

பாண்டியனுக்கு வேம்பு, சோழனுக்கு **அத்திமரம்**, சேரனுக்குப் **பனை மரம்** என அவரவருக்குத் தனி **காவல் மரம்** உண்டு. அதை உயிரைபோல காவற்காத்து நின்ற நிலையைச் சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியாகக் காணலாம். காவல் மரத்தை இழிவு செய்வது மன்னனுக்கு இழிவுச் செய்வதாகக் கருதித் தண்டனை அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் “மரத்தைச் சுற்றிலும் செங்கலால் ஆன அமைப்பு இருந்ததையும் அம் மரத்திற்குப் படையல் வைத்து வழிப்பட்டதையும் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியமான அகநானூறு கூறுகிறது”²⁵ என அம்பை மணிவண்ணன், தமிழகக் கோயில்கலைகள் என் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

“களம்நன்கு இழைத்து, கண்ணி சூட்டி,
வளநகர் சிலம்பப் பாடி, பலிகொடுத்து
உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்,
முருகு ஆற்றுப் படுத்த உருகெழி நடுநாள்”

(அகம் :22.8-17)

வெறியாட்டுவதற்கு சிறுமரத்தடியில் பலிக்கொடுத்ததை காணமுடிகிறது.

கிராம வழிபாடு: சங்க இலக்கியத்தில் குலக்குறி வழிப்பாடு (டோடமிசம்) இயற்கைப் பொருள்களில் இறைவழிபாடு (அனிமிசம்), பலக்கடவுள் வழிபாடு, ஒற்றை மற்றும் கடவுள் வழிபாடு எல்லாவற்றிற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. “உலகத்தை பற்றிய ஆன்மீக மற்றும் சமயவிளக்கம் என்பது இயற்கை பொருள்களை உயிர்உள்ளவையாக நினைத்து வழிப்படுவதிலிருந்து பல கடவுள் வழிபாடு வரையும், பல கடவுள் வழிபாட்டு முதலாக ஒற்றை கடவுள் வழிபாடு வரையும் ஓர் ஒழுங்கான நடைமுறையாக வளர்ந்துள்ளது.”²⁶ கிராமப்புறங்களில் மரத்தின்கீழ்ப் பலியிட்டு வழிபடும் நிலை இன்றும் உண்டு. இத்தகைய வழிப்பாட்டு இடங்கள் கோயில்கள் பொதியில் (அ) மன்றம் (அ) முற்றம் என்று அழைக்கப்பெறும். செங்குத்தாக இரண்டு கற்களும் மேலே கூரைப்போன்ற ஒரு பாலமான தெற்றி எனப்படும் முக்கூட்டு கல் அமைப்புகள் பழமையான இடங்கள் சிலவற்றில் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இத்தகு வழிப்பாட்டு இடங்கள் தான் வழிபாட்டு இடங்களாக **கந்து** (அ) **கம்பம்** அமைக்கப்பெற்றிருக்கும் இத்தகைய கோயில் **கந்துடைக் கோயில்கள்** எனக்குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்தக் கந்து வழிபாட்டினை,

“கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி, என்ற
வடுநீங்கி சிறப்பின் முதலின மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணியவருமே”²⁷

என்ற தொல்காப்பியர் நூற்பா கடவுள் வழிபாட்டைத் தொடர்புப்படுத்தி கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி ஆகிய மூன்றையும் கூறியிருப்பது நோக்கத்தக்கது. இன்றும் வேப்பமரத்தையும், அரசமரத்து பிள்ளையாரையும் வழிப்பட்டு வருவது மரபுவழிபாட்டின் பாற்பட்டது.

நடுகற்கள்: பண்டைய தமிழ் மரபில் இறந்துபோன வீரர்களுக்கு ஈமக்கடன் செலுத்த கல்நட்டு வழிபடுவது வழக்கம். இவ்வாறு நடப்பட்ட கற்களே நடுகல் என்று பொதுவாக சொல்லால் வழங்கப்படுகிறது. வீரர்களுக்கு மட்டுமின்றி பொதுவாக இறந்தவர் நினைவாகவும் நடுகல் நடப்படுகிறது. “நடுகற்கள் வடாற்காடு, தென்னாற்காடு, சேலம், தருமபுரி மாவட்டங்களில் ‘வேடியப்பன் கல்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இவை இருக்கும் இடத்தை வேடியப்பன் கோயில் என்றும் அழைப்பர் ‘வேடர்’, ‘கிருஷ்ணாரப்பன்’, ‘மீனாரப்பன்’ ‘சன்னியாசியப்பன்’ என்று பலப்பெயர்களிலும் நடுகற்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. சில இலக்கியங்களில் ‘ஆஞ்சிநேயர்கல்லு’ என்றும் அழைக்கப்படுவதும் உண்டு. சில சிறப்பு பெயர்களும் உண்டு. சிறைமீட்டான் கோயில் (நிறை மீட்டான் என்பதன் திரிபு). “ஊமை வேடியப்பன், இரட்டை வேடியப்பன், சாவு மேட்டு வேடியப்பன், நத்தம் மேட்டு வேடியப்பன்”²⁷ என பலபெயர்களில் நடுகற்கள் சுட்டப்படுகின்றன.

“வில்லி வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்ஆண் பதுக்கைக் கடவுள் பேண்மார்,
நடுகல் பீலி சூட்டி, தாடிப்படுத்து,
தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுக்கும்”

(அகம் : 35:6-9)

“பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி
மரல்வகுந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு
டணிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர்பொறித்
தினிநட் டனரே கல்லும்; கன்றொடு
கறவை தந்து பகைவ ரோட்டிய
நெடுந்தகை கழித்தமை யறியா
தின்னும் வருங்கொல் பாணரது கடும்பே”

(புறம் : 264)

மேற்கண்ட இரண்டு பாடல்களும் சங்ககால மக்கள் ஈமச்சின்னமான இறந்தோரைப் புதைத்த பதுக்கைக்கு (கல்லறை) அருகில் நடுகற்களை நட்டனர். அவற்றிற்கு மயில்பீலிச் சூட்டி உயிர்பலிக் கொடுத்து வழிபட்டனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

போரில் வீழ்ந்த வீரரைக் கல்லில் அமைத்து வழிபடும் வழக்கமும் இக்காலப்பகுதியில் இருந்தது. வீரரின் நினைவுக்காகக் கற்கள் நிறுத்தப்பட்டு அவற்றின் அருகில் கேடயங்களும் ஈட்டிகளும் வைக்கப்பட்டன.

“இடுகுநிரைத் தெ.கூன்றி
நடுகல்லி னரண்போல”

(பட்டின: 78-79)

என்று பட்டினப்பாலைச் சுட்டுகிறது. இதைப்போன்று மலைபடுகடாமில்,

“கல்லெறிந் தெழுகிய நல்லரை மராஅத்த
கடவுள் - - - - -”

(மலை : 394-396)

நடுகற்கள் மக்களின் மனத்தில் அச்சத்தை ஏற்படுத்தக் காரணம் என்னவெனில் ஆவி, பேய் பற்றிய மூடநம்பிக்கைகள் உண்டு. அதனால் இறந்தவர் நினைவாக எழுப்பப்பட்ட நடுகற்களில் ஆவி தங்கியிருக்கும் என அஞ்சினர். எனவே அவையில்லாத வழியில் செல்லுமாறு ஆற்றுப்படுத்துகிறார்.

நடுகல் அமைத்தல் அக்காலத்தில் பெருவழக்கில் இருந்தமையால் அவற்றை அமைத்தற்குரிய முறைகள் யாவும் ஒழுங்காகப் பின்பற்றப்பட்டன. அம்முறைகளைத் தொல்காப்பியரும் ஒழுங்குபடுத்தி இலக்கணமாக வகுத்தார். அந்நூலின் படி நடுகல் அமைப்பதற்குரிய வினையமைதிகள் கீழ்வருமாறு இப்படிநிலைகளைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது. இதன் விரிவை சிலம்பின் வஞ்சிக்காண்டம் சிறப்பாகச் சுட்டுகின்றது. ஒவ்வொரு நிலைக்கும் ஒரு காதை என அதைத் கூறியிருப்பது சிறப்பு.

1. காட்சி: அளவும் அமைவும் நோக்கிக் கல் தெரிந்தெடுத்தல், இவ்வாறு தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பின்னர் அக்கல்லிலே ஓர் உருவம் செதுக்கப்படும். அவ்வுருவம் சில விதிகளுக்கேற்ப அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.
2. கால்கோள்: அக்கல்லை நடுதற்குரிய நல் நிமித்தம் பார்த்தல்
3. நீர்ப்படை: அக்கல்லை நீராட்டுதல்
4. விழா : கோயிலுக்கு வேண்டிய கட்டடங்கள் கட்டுவதும், வீரன் செயல்களைக் கல்லிற் பொறிப்பதும் இவ்விழாவில் நடைபெறுவன.
5. வாழ்த்துதல்: கல்லை வணங்குதல்.

இக்கல்தெய்வங்களைச் சங்க நூல்கள் அடிக்கடி கூறுகின்றனவாதலின் அக்காலத்திலே அவை சிறப்புற்றிருந்தனவென்றே கொள்ள வேண்டும். மேலே கூறியவாறு, “தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களிலும் காணப்படுகின்ற ஐயனார் கோவில்கள் வீராக்குக் கல்லமைக்கும் இவ்வழக்கத்தோடு தொடர்புடையனவாய் இருக்கலாம்”²⁸ என ம.ரா.போ.குருசாமி குறிப்பிடுகின்றார்.

மதுரை மாவட்டம் கருமாதூரில் கீழடிக்கு மேற்கே கிண்ணிமங்கலம் என்னும் இடத்தில் செய்யப்பட்ட அகழாய்வில் ஒரு கல்வெட்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் ‘ஏக ஆதன் கோட்டம்’ என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது 2-ம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்பர். இதன்மூலம் போர்வீரனை வழிபடும் பள்ளிப்படை இருந்து பிற்காலத்தில் வழிப்பாட்டுத் தலமாக மாறியிருக்கலாம் என்று அகழாய்வுக் கூறுகிறது. சங்ககாலத்தில் கோயில்களைக் கோட்டம் என்று குறிப்பிடுவதைச் சங்க இலக்கியம் சுட்டுகிறது. கோட்டம் என்ற சொல் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலையில் இடம் பெறுகிறது. அமரர் தருகோட்டம், பகல்வாயில் உச்சிகிழான் கோட்டம், வேற்கோட்டம் போன்றவற்றைச் சான்றாக உரைக்கலாம்.

“சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநல்கோட்டம்”

(பெரும் : 405)

என்ற வரியில் கோட்டம் என்ற சொல்லைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

இயற்கை வழிபாடு: இயற்கை வழிபாட்டுச் சிந்தனை தமிழர்களுக்கு முருகவழிபாட்டிலிருந்து வளர்ந்திருக்கிறது. மலைகளில் இருந்துதான் தமிழ்ப் பண்பாடு தொடங்கியது என்பது மேலும் ஒரு சான்று. மலைப்பகுதிகளில் **மீயுயர் கடவுள்** என்னும் கருத்து இயற்கை அழகுடன் தொடர்புடையது. முருகன் என்னும் சொல்லுக்கே அழகு, இளமை, கடவுள் தன்மை என்றுதான் பொருள். இயற்கையில் காணும் அவர்கள் என்றும் மாறாத இளமை, அழகு என்பவற்றுடன் கடவுள் தன்மையைத் தொடர்புபடுத்தினார்கள். இத்தகைய மாறாத ஒன்றை ‘**முருகு**’ என்று அழைத்தனர். முருகு என்றால் அழகு, இளமை. ‘**அன்**’ விகுதி கொடுத்து முருகன் என்று அழைத்து முருக வழிபாட்டை தொடங்கினர்.

முருக வழிபாட்டு தொடர்புடையதாகவே **வேலன் வெறியாட்டுதல்** என்னும் சடங்குமுறையைக் கையாண்டார்கள். சங்ககாலக் கடவுள் வழிபாட்டு இடங்களில் நிலை மண்டபங்கள், எழுத்து நிலை மண்டபங்கள் எழுந்ததையும் கட்டடக்கலையோடு தொடர்புடைய ஓவியக்கலை அதில் தீட்டப்பட்டிருந்ததையும் அறிக்கின்றோம். கீழ்க்காணும் செவ்வேள் பரிபாடல் எழுத்து நிலை மண்டபத்தில் பல்வேறு ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்ட செய்தியை விவரிக்கின்றது.

“இரதி காமன் இவள் இவன் எனாஅ
விரகியர் வினவ வினாவினுப்போரும்
இந்திரன் பூசை இவளகலிகை இவன்
சென்ற கவுதமன் சினதுறுக் கல்லுரு
ஒன்றிய படியிதென்றுரை செய்வோரும்
இன்னபல வெழுத்து நிலை மண்டபம்”

(பரி : 19:48-53)

இவ்மண்டபம் திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுப்பப்பட்டதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும் ஒரு செவ்வேள் பரிபாடலில் இதே செய்தி

“..... நின்குன்றத்து
எழுதுளழில் அம்பலம் காமவேள் அம்பின்
தொழில்வீற நிருந்த நகர்”

(பரி : 18:27-29)

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுவது. திருப்பரங்குன்றக் கோயில் ஆகம். இக்கோயிலை அறிவுமேம்பட்ட பாண்டியன் தன் மகளிரோடும் காரியக்கடன் அமைச்சரோடுக் கூடி நாட்டு மக்களும் நகர மக்களும் சூழ உன்மலைப் பக்கத்தை ஏறி முருகன் அமர்ந்துள்ள சிறந்த கோயிலைச் சுற்றிவருவது விண்மீன்களோடு சந்திரன் மேருமலையின் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வருவதை ஒக்கும் என்பதை (பரிபாடல் 19:19-29) குறிக்கின்றது. மன்னன் கோவிலுக்குச் சென்று வழிப்பட்டதை இங்கு சுட்டப்படுகிறது.

சிவன்ஆலயங்கள்: சிவனைச் சங்ககாலத் தமிழர்கள் ‘ஆலமர் கடவுள்’ என்றும் ‘ஆதிரையான்’ என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். இவருக்கு அமைந்த திருக்கோயில் பற்றியச் செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பட்டன.

“முக்கட் செல்வன் ஆலமுற்றம்”
“ஆலமர் செல்வன்”
“முக்கட் செல்வர் நகர்”

(அகம் : 18)
(சிறுபாண் : 97)
(புறம் : 6)

என்ற தொடர்கள் பண்டைய சிவனாலயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. ‘முக்கட் செல்வன்’ என்ற தொடரில் நகரம் அமைத்தச் செய்தி நமக்கு கிட்டுகிறது. சிவன் பற்றிய பல புராணக்கதைகள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. மாயோன், சேயோன், வருணன், வேந்தன் என்ற திணைநிலை தெய்வங்கள், பல தெய்வங்கள் சுட்டப்படுகின்றன. “பண்டைத் தமிழரிடையே திணைநிலை தெய்வங்களின் வேறாக பிற தெய்வங்கள் போற்றப்பட்டமையை இவை வலியுறுத்தும்”²⁹ என்கிறார் வித்தியானந்தன். முதுகுடிப் பெரும் வழதியைப் பாடும் காரிக்கிழார் மன்னனே நீ எத்தகையை வெற்றிச்சிறப்பை கொண்டவனாக இருப்பினும் முக்கண்ணுடைய சிவப்பெருமானின் ஆலயத்தில் தலைதாழ்த்தி வலம் வருவாயாக என வாழ்த்துகிறார். எவ்வளவு ஆற்றல் உடையவனாக இருப்பினும், இறையாற்றலுக்கு முன்பு பணிவோடு இருக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு. சிவன் கோயில் பற்றிய குறிப்பு இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. (புறம் : 6)

திருமால் கோயில்கள்: பதிற்றுப்பத்து சங்க நூல்களிலேயே பழைமையானது. அந்நூலில் திருமால் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

“கமழ்குரல் துழாஅய்

அலங்கல் செல்வன் சேவடி பரவி”

(பதிற் : 31:8-9)

இங்கு திருவனந்தபுரத்து அனந்த பத்மநாப சுவாமி (திருமால்) கோவிலை மக்கள் வழிபட்டச் செய்திக் குறிப்பிடப்பட்டது. பரிபாடல் 15-இல் திருமாலும் பலராமனும் ஒருசேர நிற்கின்ற நிலையும் திருமாலிருஞ்சோலை சென்று வழிப்பட்டதாக இளம்பெரும்வழியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஏழாம்பத்தைச் சார்ந்த சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் திருமாலை மனத்தில் துதித்ததாகக் கூறப்படுகின்றான்.

மதுரைக்காஞ்சியில் (461-465) ஆண்கள் தன் மனைவி மக்களோடு சென்று மலரும் தூபம் (சாம்பிராணி) கொண்டு திருமாலை வழிப்பட்ட செய்திக் காணப்படுகின்றன. திருமாலுக்குரிய திருஓணம் நன்னாள் கொண்டாட்டம் பற்றி குறிப்பும் இந்நூலில் உண்டு. (590-591) திருமால் வழிபாடும் திருமாலுக்குரிய சிறப்பு நாளும், திருமாலிரும் சோலை பற்றிய செய்திகளும் திருமால் வழிபாடு இருந்ததை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. (கலித் : 26, 36, 103, 104, 105, 119, 123, 124, 127) தொகை ஆகிய பல பாடல்களில் திருமால், அவன் அவதாரத்தைப் பற்றியச் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

முல்லை நிலக்கடவுளாகத் திருமால் கூறப்படுகிறார். மாயோன் என்பது திருமாலை குறித்த சொல்லே. நீலமணி வண்ணனாகவும் கருடக் கொடியை உடையவனாகவும் திருமால் புறநானூற்றில் புகழப்படுகிறார். கண்ணனும் அவனுடைய அண்ணனாகிய பலராமனும் இணைந்தே பேசப்படுகின்றனர். (புறம்:58) பாம்பணை (ஸ்ரீரங்கம்) மீது பள்ளிக்கொண்டவனாக பெரும்பாணாற்றுப்படையில் போற்றப்படுகிறார்.

“காந்தளஞ் சிலம்பில் நீடுகலைக்

களிறுபடிதந் தாங்குப்

பாம்பணைப் பள்ளி அமர்ந்தோன்”

(பெரும் : 371-373)

திருமால் பரிபாடல் அனைத்தும் திருமாலின் புகழ்பாடுவதாகவே அமைகின்றன. அவருடைய பல்வேறு அவதாரங்கள் குறித்த செய்திகளும் இதில் அடங்கும். திருமாலின் மார்பில் உரைபவளாகத் திருமகள் போற்றப்படுகிறார்.

**“திருத்துஞ்சும் திண்க்காப்பும்”
“திருவளர் மார்பு”**

**(பட்டின : 41)
(மலை : 356)**

வீட்டின் வாயில் நிலைகளில் திருமகளின் உருவம் வரையப்பட்டதாக நெடுநல்வாடை (88-89) கூறுகிறது. வழிபாட்டு முறையில் கோயில்கள் எழுப்பி சடங்குகள் செய்தனர் என்பதற்கானச் சான்றுகள் பல உள்ளன.

**“மரஞ்சோர் மாடத்து
எழுதணி கடவுள் போகலின் புல்லென்று
ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்திணை”
“கடவுள் போகிய கருந்தாட் கந்தம்
“கந்துடைப் பொதியில்”**

**(அகம் : 167:14-16)
(அகம் : 307)
(பட்டினப் : 249)**

யானையின் மத்தகம் உராய்ந்தமையால், பொது மன்றிலின் செங்கல் சுவரின் மேல் இட்ட விட்டம் கீழே விழுந்தது. அதில் இருந்த மணிப்புறாக்கள் பறந்து சென்றன. அடித்தளத்தின் கூரைச் சுவர் இடிந்து முதல் தளத்தின் கூரையில் உள்ள கைமரங்கள் தொங்கின. இவ்வாறு இருந்தது பொதுமன்றத்தின் மாடம் என்று கோயில் அமர்ந்திருந்த இடத்தை அகநானூறு (167) குறிப்பிடுகிறது.

மேற்கண்ட பாடல்கள் மூலம் தெய்வ உருவம் சமைத்த (கந்தம்) படையல் செய்தல் (பலி) பொதுவிடமாக கொள்ளுதல் (பொதியில்) அதனை மெழுகுதல் போன்ற வழக்காறுகளைச் சுட்டுகின்றன. வெண்ணியில் தன் பகைவர்களை வெற்றிக்கொண்ட கரிகாலன் தன் நாட்டைமீட்டு பண்படுத்தியச் செயலைக் கூறவந்த கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணனார்,

**“காடுகொன்று நாடுஆக்கி
குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிப்
பிறங்குநிலை மாடத்து உறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு குடிநீஇ”**

(பட்டின : 283-286)

என்று விளக்குகிறார். இதில் காட்டை பண்படுத்தலின் பொழுது கோயில் பல கட்டி அங்கு குடிகளை வாழச்செய்தான் என்று குறிப்பிடுகிறார். கோயில்கள் சமுதாய பண்பாட்டு மையங்கள். அதன்படி இக்கோயில் சார்ந்த பல்வேறு தொழிற்களும் நடந்தன. அதனால் மக்கள் தன் பொருளாதாரநிலையில் மேம்பட்டு சிறப்புற வாழ்ந்தனர் என்பதே குறிப்பு. ‘கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’ என்பது பழமொழி. எனவே கோயில் அமைத்தான். மக்களின் வாழ்க்கை வளத்திற்கும் இக்கோயில் தேவை என்பதை அன்றைய மன்னர்கள் உணர்ந்திருந்தனர் என்பது குறிப்பு. தேவைக்கேற்ப வாய்ப்புகளை உருவாக்கி வாழ்வின் மேம்பாட்டிற்குத் துணை செய்ய வேண்டியது அரசின் கடமை. அத்தகைய மேலாண்மை திறமை பெற்றவனாகவே திகழ்கிறான் கரிகாலன். தனித்தனி கோயில் வழிபாட்டு நிலை தொடங்கி பத்துப்பாட்டில் முருகக்கடவுளின் அனுபடை வீட்டிற்கு ஆற்றுப்படுத்தும் முகத்தான் நக்கீரனால் எழுதப்பட்டதே திருமுருகாற்றுப்படை. இதில் திருப்பரங்குன்றம், திருசீர்

அலைவாய் (திருச்செந்தூர்), திருஆவிற்குடி (பழநி), திருஏரகம் (சுவாமிமலை), குன்றோறாடல், பழமுதிர்ச்சோலை போன்ற கோயில்களின் சிறப்பு போற்றுதற்குரியன.

முருகனுடைய கோயில் குறித்துக் கீழ்க்காணும் திருமுருகாற்றுப்படை அடிகள் விளக்குகின்றன. இறைவன் எல்லாயிடத்தும் உறைந்துள்ளான் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் அவ்வூரில் பல பகுதியில் இறைவணக்கம் நிலை நிறுத்தப்பட்ட செய்தியை உணர்த்துகிறது.

**“காடும் காவும், கவின்பெறு துருத்தியும்,
யாரும் குளனும், வேறுபல் வைப்பும்,
சதுக்கமும் சந்தியும், புதுப்பூங் கடம்பும்,
மன்றமும் பொதியிலும், கந்துடை நிலையினும்”**

(திரு.முரு : 222-226)

காடுகளும், சோலைகளும், அழகுபொருந்திய ஆற்றிடை குதிரைகளிலும் ஆற்றியிடங்களிலும், குளங்களிலும் வேறுபல இடங்களிலும் நான்கு வீதிகள் சந்திக்கின்ற சதுக்கத்திலும் சில வீதிகள் சந்திக்கின்ற சந்தியிலும் கடம்ப மரத்தின் அடியிலும் பொதுமன்றத்திலும் இறைவனுக்குக் குறியாக நடப்பட்ட கந்து என கூறப்பெறும் கல்நிலையிலும் அவனுக்கு வழிபாடு நடைபெற்றது. பலவற்றிலும் கைதேர்ந்த பழந்தமிழர், தங்களுடைய உணவுத்தேவைக்கு நிலமேலாண்மை செய்து பசியாறிக் கொண்டவர்கண் உறையுள் இடம் என்பவற்றை நாகரிகம் போற்றும் நோக்கில் கட்டடக்கலை திறம் அறிந்து புதிய வடிவத்தில் தங்களுடைய இருப்பிடங்களை வடிவமைத்துக் கொண்டனர் என்பது தெளிவு,

இயற்கை வழிபாடாகத் தொடங்கிய இறைநம்பிக்கை ஆலயங்கள் கட்டித் தொழும் முறையாக மாற்றி தங்களுடைய வாழ்க்கையை மேம்படுத்திக் கொண்ட திறம் இதனால் பெறப்படும். கீழடி ஆய்வில் எடுக்கப்பட்ட பொருட்களில் சமயம் தொடர்பாக எந்த பொருளும் கிடைக்கவில்லை என்று ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகிறார்கள். இருப்பினும் பல்வேறு கடவுள்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் அவர்கள் தொடர்பான மரபுத்தொடர்பு கதைகளும் (Myth) சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றைப்பற்றின் விளக்கின் மற்றொன்று விரித்தல் என்னும் குற்றத்தின் பாற்படும் இவ்வியலில் கோயிற் கட்டடக்கலைத் தொடர்பானச் செய்திகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

நன்னனுடைய நவிர மலையில் பழமையான முதிர்மலை இருந்தது. அதன் அருகே பரவி வழிப்படுத்தலுக்குரிய கடவுள் வடிவை கண்டால் தொழுதுச்செல்லுங்கள் என்று ஆற்றுப்படுத்துகிறான். (மலை : 229-231) மலையுச்சியில் கட்டப்பட்டுள்ள கோவில் பற்றியக் குறிப்புக் காணப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

கட்டட மேலாண்மை செய்திகள் பழங்கால மக்களின் இயற்கையோடு வாழ்ந்த நிலையும், நாகரிக வாழ்க்கை தொடங்கிய பின் மாட மாளிகை, அரண்மனை, அவை கட்டப்பட்ட முறைகள், கட்டுமான பொருட்கள் ஆகியன இன்றைய கால சூழலுக்கு உகந்ததாக கருதப்படுகிறது.

இயல்-3 : கட்டட மேலாண்மை

சான்றெண்விளக்கம்

1. இராசு. பவுன்துரை, தமிழகக் கட்டடக்கலை மரபு, ப.39
2. மா. இராசமாணிக்கனார், தமிழகக்கலைகள், ப.13
3. பா.உலகநாதன், புறநானூற்றில் நுண்கலைகள், ப.9
4. மேலது, ப.20
5. கோ. தெய்வநாயகம், தமிழர் கட்டடக்கலை, ப. முகவுரை
6. இராசு. பவுன்துரை, தமிழகக் கட்டடக்கலை மரபு, ப.271
7. ஆ. மணவழகன், சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, ப.14
8. கீழடி, (வைகை நதிக்கரையில் சங்க கால நகர நாகரிகம்) தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, ப.15
9. சாமி. சிதம்பரனார், பழந்தமிழர் வாழ்வும், வளர்ச்சியும், ப.135
10. இராசு. பவுன்துரை, தமிழகக் கட்டடக்கலை மரபு, ப.44
11. ச.பார்த்திபன், (ஆய்வேடு), சங்க இலக்கியம் வழி அறியலாகும் பாணர் மரபு, ப.25
12. வே. வரதராஜன், தமிழர் பாணர் வாழ்வும் வரலாறும், ப.12
13. ச.பார்த்திபன், (ஆய்வேடு), சங்க இலக்கியம் வழி அறியலாகும் பாணர் மரபு, ப.26
14. ஆ. மணவழகன், சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, ப.10
15. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உரையும், குறள் : 746
16. மேலது, குறள் : 747
17. கழக புலவர் குழுவினர். கழகத் தமிழகராதி, ப.98
18. ஆ. மணவழகன், சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, ப.10
19. தமிழ்நாடு அரசு, கீழடி தொல்லியல் கையடக்க ஆவணம், ப.10
20. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், புறத் நூற்பா 7-7:8
21. கொடுமுடி ச. சண்முகம், பழந்தமிழர் பொறியியல் நுட்பத்திறன், ப.50
22. நா.மு.வேங்கடசாமி நாடார், மணிமேகலை மூலமும் உரையும், 79-82
23. சாண்டிலியன், கடல்புறா மூன்றாம் பாகம், ப.76
24. வெள்ளைவாரணார், சங்க கால தமிழ் மக்கள், பக்.63-64
25. டாக்டர் அம்பை மணிவண்ணன், தமிழகக் கோயில்கலைகள், ப.3
26. க. பூரணச்சந்திரன், நில அமைப்பும் தமிழகக் கவிதையும், ப.62
27. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், புறத், நூற்பா: 27
28. <http://www.Tamilvu.org/fdb/ti....> நடுகற்கள்
29. ம.ரா.போ. குருசாமி, பழந்தமிழகம், ப.66

நகர மேலாண்மை

முன்னுரை

தொல் குடி மக்கள் கையில் கிடந்த இலையும், தழையும் காய்கனி உண்டு வாழ்ந்து தன் தேவையை பூர்த்தி செய்துக் கொண்டான். பின்பு உணவு உற்பத்தி முறை விற்பனை எனத் தொடங்கியபோது கொஞ்ச, கொஞ்சமாக தன் இருப்பிடத்தை மாற்றி நகரத் தொடங்கினான். நகர்ந்து ஒன்று கூடி வாழ்ந்த இடமே ‘நகரம்’ எனப் பெயராயிற்று.

மனிதன் நாடோடியாக நகர்ந்து சென்று வாழ்ந்த காலங்களான பழைய கற்காலம், புதிய கற்காலம் என பிரித்துப் பார்க்கப்படுகிறது. அது மட்டுமல்லாமல் ஐவகை நிலமக்களின் நகர உருவாக்கம் மற்றும் வளர்ச்சி, சிறப்பு ஆகியவை இடம் பெற்று, பழந்தமிழர் நாகரிக வளர்ச்சியை நினைவுறுத்தும் புகார் நகரம், தொண்டி, மதுரை கொற்கை, முசிறி, காஞ்சி போன்ற நகரங்களின் சிறப்புகளை பார்க்கப்படுகிறது.

இவற்றோடு நகர வாழ் மக்களின் வாழ்க்கை நெறி, வாணிகம், வேளாண் தொழிற் நுட்பம், நெசவுத்தொழிற் மேம்பாடு நிர்வாகத்திறன் முதலியன எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மனிதர்கள்

நிலம் தோன்றிய நிலையில் அது பயன்படுவதற்கு எத்தனையோ இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகள் ஆயின. அதிலே உயிரினங்கள் தோன்றுவதற்குப் பல காலங்கள் போயின. தாவர உயிர்களும் விலங்கினங்களும் பல வகைகளாகத் (species) தோன்றியபின் உயிரினம் தோன்றுவதற்குரிய நிலை ஏற்பட்டது. அத்தகைய தொல் மனிதன் குறித்துப் பல்வேறுக் கருத்துகளை வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். விலங்கோடு விலங்காக வாழ்ந்து தன் ஆறாம் அறிவினால் தன்னைப் பிரித்து எண்ணத் தலைப்பட்ட மனிதன் தன்னை முன்னிறுத்துவதற்கான செயல்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினான். அவை **பழையகற்காலம், புதியகற்காலம்** என்ற நிலையில் வளர்ச்சியடைந்து, அடுத்த பரிமாணத்திற்குள் மனிதன் சென்றான். தமிழக வரலாறும் பண்பாடும் என்ற நூலின் கருத்தையொட்டிய செய்திகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

“மனிதனின் மூதாதைகளுக்கு ஆஸ்திரேலோ பிதகசு (குரங்கு மனிதன்) பிதகாந்தரப்பாசு (மனிதனின் மூதாதை). ஓ மோ சாப்பியன் (ஆதிமனிதன்) என்ற பெயர்களிட்டனர்”¹ இவ்வாறு தோன்றிய “மனிதர்களின் மூதாதையர் விலங்குகளைப் போன்றே வாழ்ந்தனர். விலங்குகள் இயற்கையாகப் பெற்ற தற்காப்பு வசதி (யானைக்கு வலிமை, காட்டு மாட்டுக்குக் கொம்பு, மிளாவு இனங்களுக்கு ஓடவும் குதித்துத் தாண்டவுமுள்ள இயல்பு, ஊர்வன பலவற்றுக்கு விடம் தற்காப்புக்குப் பயன்படுத்துகின்றன) போன்று மனிதனுக்குத் தற்காப்பு வசதி குறைவு. மனிதனின் கைப்பெருவிரலின் அமைப்பு கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் வசதியுடையது. (கருவிகளைக் கண்டுபிடிப்பது, பயன்படுத்துவது ஆகிய இரண்டும் நாகரிக வளர்ச்சிக்கு ஏதுக்களாயின) மலைப்பாங்கான இயற்கைச் சூழலில் உணவு தேடிய மனிதனுக்குப் பிற விலங்குகளைக் கொல்லவும், தசைகளைக் கீறவும், கூர்மையான பற்களோ,

கை, கால்களில் கூர்மையான நகங்களோ இல்லை. கிழங்குகளைத் தோண்டக் கால்களைப்பயன்படுத்தும் வசதியுமில்லை. மனிதனுக்கு வசதியான பெருவிரலுடைய கைகள் கற்களை எடுக்கத் தூண்டின; கற்களை எடுத்து கருவிகளாக்கினர்; விலங்கிலிருந்து வேறுபட்டு முன்னேறினர்.”² இவ்வாறு கற்காலம் பிறந்தது; கற்காலப் பிறப்புடன் நாகரிகமும் பிறந்தது. முதலில் மலைகளில் விலங்கு நிலையில் உலாவிய குரங்கு மாந்தர்கள் மலைச்சரிவுகளுக்கும் மலையடிவாரங்களுக்கும் பெயர்ந்தனர்.

பழைய கற்காலம்

இயற்கையில் கிடைத்த கற்களை ஓரளவுக்கு அதே வடிவில் விலங்குகளை அடித்துக் கொல்லவும், தசைகளைக் கீறிப் பிளக்கவும், கிழங்குகளைத் தோண்டவும் பயன்பட்ட துவக்க காலமே பழைய கற்காலமாகும்.

தொன்மையான காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பளிங்குக் கற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். வேட்டையாடி வாழ்ந்தனர். பாதுகாவலான மரப்பொந்துகளிலோ, பாறைக் குகைகளிலோ பதுங்கி வாழ்ந்தனர். தொல்பழங்காலத்துத் தொல்மாந்தர்களுக்கு வேட்டையாடவும், பதுங்கி வாழவும் வசதியான இயற்கைச் சூழல் தமிழகத்தின் மத்தியிலும், வடமேற்கிலும், வடக்கிலும் மலைப்பாங்கான பகுதிகள் அதிகமாக இருந்தன. மலைகளிலும் குன்றுகளிலுமிருந்து கீழே இறங்கிய ஆறுகளும், பாறைச்சகைகளும் நீர்வளமளித்தன; மலைப்பாங்கான காடுகளும், மலையடிவாரத்துக் காடுகளும் வேட்டை விலங்குகளையும், காய்கனிகளையும், கிழங்குகளையும் வழங்கித் தொல் மாந்தர்களின் வாழ்வை வளப்படுத்தின. அடர்த்தியான மலைக்காடுகளில் நடமாடிய கொடிய விலங்குகளிலிருந்து ஓரளவு ஒதுங்கி வாழவும் மலையடிவாரத்து ஆற்றுப்படுகைகள் வசதியாயின.

பழைய கற்காலத்து தொல் மாந்தர்கள் நெடுங்காலம் மலைப்பாங்கான பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர். தமிழகத்தின் வடக்கில் கொற்றலைப் (கொசத்தலையாற்று) படுகையில் திருவள்ளூர், பொன்னேரி போன்ற வட்டங்களிலும், சென்னைக்கருகில், பல்லாவரம் முதலிய வட்டாரங்களிலும், வடாற்காடு, திருச்சி, தஞ்சை, மதுரை மாவட்டங்களிலும் பழைய கற்காலத்தின் முதல் கட்டத்துத் தொல் மாந்தர்கள் பரவலாக வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதற்குத் தடயங்கள் கிடைத்தன. “கற்காலத்தின் முதற்படியில் வாழ்ந்த மக்கள் தீயின் பயனையோ, சக்கரத்தில் மட்பாண்ட உற்பத்தி நுட்பத்தையோ (wheel turned pottery) அறிந்தார்களில்லை. ஆடைகளை நாடாத வேட்டைக்காரர்களாக அலைந்தனர். காலப்போக்கில் அம்பும் வில்லும் பயன்படுத்தினர். கற்களாலான கொத்துக்கருவிகள், உளிகள், வெட்டுக்கருவிகள், தோண்டு கருவிகள், கூடங்கள் முதலியவற்றை ஆயுதங்களாகப் பயன்படுத்தினர். எலிகள், மான், ஆடு, பன்றி போன்ற விலங்குகளை வேட்டையாடி உண்டனர். கிழங்குகளும் காய்கனிகளும் இவர்களுக்கு உணவாயின.”³

காலநிலை மாற்றமும், புவியியல் மாற்றமும் நிகழ்ந்துள்ளன. ஐரோப்பாவில் பனிபடர் காலமும், ஆசியாவில் நெடுமழைக்காலமும் தோன்றின. இதற்கு அஞ்சி மாந்தர்கள் இடம் விட்டு அகன்றனர். எஞ்சியோர் சவாலைச் சந்தித்துச் சமாளித்து புதிய சூழலில் தங்கள் வாழ்க்கையை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டனர். இப்புதிய மாற்றம் அவர்களின் வாழ்வில்

புதிய முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. பழங்கற்காலம் தோன்றிய மனிதர்கள், நீர்நிலைகளின் அருகே உணவு சேமிப்பவர்களாகவும் மீன் பிடிப்பவர்களாகவும் ஆடுமாடுகளை வேட்டையாடுபவர்களாகவும் அவற்றை வளர்க்க கூடியவர்களாகவும் இருந்தனர். இம்மாந்தர்கள் சிறிய கற்காலத்து மாந்தர்கள் என தொல்லியலாளர்களால் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இவ்வாறு வாழ்க்கைத் தொடங்கிய மனிதனின் தேவைப்பெருக வசதிகள் பெருகின. தேவைகளும் விரிவடைந்தன. இத்தேவையும் வசதிகளும் அவர்களை முன்னோக்கி அழைத்துச்சென்ற நிலையில் புதிய கற்காலம் வளர்ந்தது. காடுகள் திருத்தவும், வேளாண்மை செய்யவும், விதவிதமான கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். கடற்கரைகளிலும் நீர்நிலைக்கு அருகிலும் வாழ்ந்தவர்கள் சமவெளியிலும் வாழத்தொடங்கினர். வேளாண்மையிலும் மேய்ப்பு தொழிலையும் மேம்படுத்தித் தங்களின் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தினர். சான்றாக, வடஆற்காடு மாவட்டத்திலும், சேலம் மாவட்டம் மோகனூரில், கிருட்டிணகிரி, பையம்பள்ளி, சேர்வராயன்மலைப் பகுதியிலும், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம், புதுக்கோட்டை, பழநிமலை, கொடைக்கானல் ஆகிய இடங்களிலும் மதுரை திருநெல்வேலி மாவட்டங்களிலும் இருந்தன. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலும் புதிய கற்காலத்து மக்கள் வாழ்ந்திருந்தமைக்குத் தடயங்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இந்நிலையில் “பொருளியல் வளத்தை (Material advancement) நோக்கி முன்னேறியவர்கள், அலையும் நாடோடி வாழ்க்கையைக் கைவிட்டுக் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தினர். விலங்குகளைப் பழக்கி வீட்டில் வளர்த்தனர். பயிர்த்தொழிலை அறிந்து உணவை உற்பத்தி செய்தனர். நெருப்பின் பயனை அறிந்தனர். காடுகளை அழித்தனர். கட்டுமரத்தின் துணையுடன் நீர்நிலைகளுக்குச் சென்றனர். இவ்வாறு வளர்ந்த நிலையில்தான் ஐந்திணை ஒழுக்கநெறியை அவர்கள் வகுத்திருக்க வேண்டும். இதை ஐந்திணை தொழில் முறைகளையும் வாழ்க்கை முறைமாறி அமைந்த நிலையை உற்றுநோக்கும் போது அறிந்துக் கொள்ளலாம். “வேட்டையாடியும் உணவைச் சேகரித்து வந்த மனிதன், நீர்ப்பாசன வேளாண்மைத் தொழிலைக் கடைப்பிடித்த நிலையில் தொழிலையும் கால்நடைகளையும் வளர்க்கத் தொடங்கினர். இதுவே குறிஞ்சி முல்லை ஆகிய திணை வாழ்க்கையை நமக்கு உணர்த்தியுள்ளது. வேளாண் தொழிலில் அவர்கள் கொண்டு வந்த புரட்சிக்கரமான மாற்றங்கள் அவர்களுக்குப் பொருளாதார மேம்பாட்டினை ஏற்படுத்தின. இதைக் ‘**கோர்டன் சைல்டி**’ என்பவர் இந்தப் பொருளாதார புரட்சிப் **புதிய கற்காலம்** (Neolithic revolution) கற்காலம் என்றாலும் உண்மையில் நாகரிகத்தின் உண்மை வடிவம் பெற்ற காலமாக விளங்கியது. அது ஊரகங்களை மையமாகவும் வேளாண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.”⁴

‘நகரம்’ என்பதற்குக் கழகத்தமிழ் அகராதி “பட்டனம், மருத நிலத்தூர், பேரூர், அரண்மனை, கோயில், வாழிடம்”⁵ எனப் பொருள் கூறுகின்றது. “வரலாறு மற்றும் பண்பாட்டு இயக்கவியலின் விளைவாக எழுந்த ஒரு சிறப்பான வரலாற்றுச் செயற்பாங்கு நகரமயமாக்கமாகும். பழந்தமிழகத்தின் வரலாற்று தொடக்கக்காலத்தின் சிறப்புமிக்க கூறுகளாகத் தமிழ் இலக்கியங்கள், நகரங்களின் உருவாக்கம் மற்றும் **குழலுக்கு ஏற்ற**

பலவகையான வாழ்விடங்களின் அமைவு, பலவகைத் தொழில்கள் தொழில் நுட்பங்களின் வளர்ச்சி மற்றும் பன்முகத்தன்மையுடைய வாழ்வியல் முறைகள் ஆகியவைத் திகழ்கின்றன.”⁶

நாகரிகத்தின் அடிப்படையாக அமைந்தவை நகரங்களாகும். பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடும் இடங்கள் நகரங்களாகும். மனிதனுக்கு உணவும் நீரும் அடிப்படைத் தேவையாக இருந்தன. வேட்டையாடுதல் மூலமாக உணவை கண்டனர். பின் உணவைச் சேகரித்தனர். விலங்குகள் நீர் அருந்துவதைப் பார்த்து நீர் அருந்தவும் கற்றுக் கொண்டனர். விலங்குகள் போல் ஆடையின்றித் திரிந்தவன், அவற்றிலிருந்துத் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள ஓர் மறைவிடம் தேடி மரப்பொந்துகள், குகைகள், பாறை இடுக்குகள் போன்றவற்றில் தங்கியிருக்கத் தொடங்கினான் என்பதை முன்னர்க் கண்டோம்.

இந்நிலையில் ஐந்திணைப் பகுப்பமுறையில் அந்தந்த நிலத்துக்குரிய பொருட்களைக் கொண்டு தான் வாழும் இடங்களை அமைத்து கொண்ட முறையைச் சங்க இலக்கியம் பலவாறு எடுத்துரைக்கிறது. தனித்தனியாக வாழ்ந்த மனிதன் குழுவாகச் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கிய நிலையில் இனக்குழுக்கள் தோன்றின. அவை சிலநேரங்களில் ‘**சிறுகுடி**’ என பெயரிட்டு வழங்கப்பட்டன. குறிஞ்சி நிலத்தில் உள்ள மக்கள் தங்களுடைய இருப்பிடத்தை அமைத்துக் கொண்ட நிலையைப் பல பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. பல குடிசைகளைக் கொண்டது கிராமம். அவ்வாறு அமைந்த கிராமம் **சிறுகுடி** (அ) **குறிச்சி** எனப்படும். இவை மிகச்சிறிய ஊர்கள் சீறூர் (அ) சிறுகுடி எனப்பட்டன. அழிக்கக்கூடிய பொருள்களால் இத்தகைய வீடுகள் கட்டப்பட்டன (புறம்-299,319) பாடலில் இத்தகைய ஊர்களில் நெல் விளையாது என்பதனால் திருமுருகாற்றுப்படையில் சிறுகுடி என இடம் பெற்றுள்ளது.

**“மால்வரை யிழிதருந் தூவெள் ளருவி
கல்முகைத் ததும்பும் பல்மலர்ச் சாரல்
சிறுகுடிக் குறவன் பெருந்தோட் குறுமகள்”**

(குறுந் : 95:1-3)

என்னும் அடிகளில் பெரிய மலையினிடத்து வீழும் அருவி பாறைகளின் வெடிப்புகளில் ஒலிக்கும் பல மலரையுடையச் சாரலுள்ள சிறுகுடியாகும் எனக் குறிக்கிறது, ‘குறிஞ்சி’ என்ற சொல்லாட்சி இக்காலத்தில் ‘குடி’ என வழங்கப்படுகிறது. ஊர்களின் பெயர்களில் ‘குடி’ என்ற சொல் விசுவாசமாக அமைந்துள்ளதை “தூத்துக்குடி, பனைக்குடி என்ற இடப்பெயர்கள் குடி என்னும் விசுவாசமாக அமைந்திருப்பதும் கிராமப் பகுதிகளைக் குறிக்க ஈழத்தின், வடப்பகுதியில் குறிஞ்சி என்ற வழக்கம் ‘**தனக்காரக் குறிஞ்சி**’ ‘**இமையாணன் குறிஞ்சி**’ வென்றிபாகுதேவன்குறிச்சி”⁷ என்ற இடப்பெயர்களும் அமைந்திருப்பதை சு.வித்தியானந்தன் குறிப்பிடுகிறார்.

ஐவகை நிலமக்கள்

குறிஞ்சி நிலம் : மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சியாகும். குறவன், குறத்தி வெற்பன் எனக் குறிஞ்சி நில மக்கள் அழைக்கப்பட்டனர். மலையின் அருகே உள்ள ஊர்களுக்கு நாகமலை, ஆணைமலை, சிறுமலை, திருவண்ணாமலை, விராலிமலை,

வெள்ளிமைல, எனப் பெயர்கள் உள்ளன. மலையைக் குறிக்கும் வடசொல், ‘கிரி’ என்பதாகும் சிவகிரி, கிருஷ்ணகிரி, நீலகிரி, கோத்தகிரி என்பன மலையை ஒட்டி எழுந்த ஊர்களாகும்.

முல்லை நிலம்: முல்லை நிலத்து மக்கள் காடும் காடு சார்ந்த வாழ்வியலைக் கொண்டதால் ஆநிறை மேய்த்தல் என்பது அவர்களுடைய முக்கிய தொழிலாயிற்று. இவர்கள் ஆயர், ஆய்ச்சியர், பொதுவர், பொதுவன், கோவலர் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களுடைய இடம் **சிறுகுடி** என அழைக்கப்பட்டது. ஏறு தழுவுதல் இவர்களுடைய வீரவீரையாட்டாகும். ஏறுதழுவிய பின் சிறுமன்றத்தில் குரவை கூத்து நடத்தி இறைவனை வேண்டும் நிலை உண்டு. பொதுவன் என்றும் சொல்லாட்சி (101-102 முல்லைக்கலி), முல்லைக்கலி, முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பெரும்பாலும் நகரத்தின் அங்கமாக வாழ்ந்தனர். படைத்தலைவராக இருந்த இவர்கள் நிலையையும் போர்த்தொழிலுக்குச் சென்ற நிலையையும் பற்றியக் குறிப்புகள் ஐங்குநாறு **விரைவுபத்து, பாசறைபத்து** போன்ற பத்துகளில் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

**“குறுங்காற் குரவின் குவியிணர் வான்பு
ஆடுடை இடைமகன் சூடப்”**

(நற் : 266:2-3)

என்ற அடிகளில் குறுகிய காம்பினையுடைய குராமரத்தின் குவிந்த கொத்திலுள்ள வெள்ளியபூவை ஆடு மேய்த்தலையுடைய ஆய்மகன் அணிவான்,

**“..... பல்வயின் கோவலர்
ஆம்பலம்அம் தீங்குமூல் தெள்விளி பயிற்றி”**

(குறிஞ்சி. : 221-222)

என்றும் ஆம்பற் பண்ணை எழுப்பும் கோவலரைப் பற்றிக் குறிஞ்சிப்பாட்டும் குறிப்பிடுகிறது. முல்லை நிலத்து வாழ்ந்த மன்னர்கள் ‘**சீறார் மன்னர்**’ என அழைக்கப்பட்டனர்.

**“முயல்வந்து கறிக்கு முன்றில்
சீறார் மன்னனைப் பாடினை செலினே”**

(புறம் : 328:15-16)

என்ற அடிகளில் இடம் பெற்றுள்ளது. மேலும் முல்லை மக்கள் வேந்துவிடு தொழில் செய்தனர் என்ற குறிப்பினை புறநானூறு தருகின்றது. (புறம் 285,306,319)

காட்டின் நடுவில் வாழ்ந்த மக்கள் அங்கு திரியும் விலங்குகளால் தமக்கும், தம் கால்நடைகளுக்கும் ஊறு நேராவண்ணம் வேலிகட்டிப் பாதுகாத்தனர். அவ்வூர்கள் ‘பட்டி, பாடி, என அழைக்கப்பட்டன. (எ.கா. காளிப்பட்டி, கோவில்பட்டி, சிறுகூடல்பட்டி)

“மருதநிலத்தில் உள்ளவாறே முல்லை நிலத்திலும் உழுது உண்ணும் வேளாண்மக்கள் குடியிருந்ததைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை காட்டுகிறது. ‘பெண் யானைகளின் தொகுதி நின்றது போன்ற குதிரைகளை உடைய முன்றிலையும் யானையின் காலை ஒத்த வரகு திரிகை நட்ட பந்தலையும் சகடத்தில் உருளைகளோடு கலைப்பையும் சார்த்தி வைக்கப்பட்டதால் தேய்ந்த சவருடைய புகை சூழ்ந்த கொட்டிலையும் வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்ட குடியிருப்புகளையும் உடைய **சீறார்**’ என முல்லை நிலத்து உழுதுண்பார் வீட்டு நிலை காட்டப்பட்டுள்ளது. வரகும் அவரையும் சேர்த்துச் சமைத்த பருப்புச் சோறு இவர்களின் உணவாய்க் காட்டப்பட்டுள்ளது.”⁸

“எழுகாடு ஓங்கிய தொழுவடை வரைப்பில்
பிடிக்கணத்து அன்ன குதிருடை முன்றில்
களிற்றுத் தாள்புரையும் திரிமரப் பந்தர்

கருவை வேய்ந்த, கவின்குடிச் சீறார்”

(பெரும் : 185-191)

நிலவளமும், நீர்வளமும் பயிர்வளமும் செறிந்த மருதநிலக் குடியிருப்பும் “ஊர்” என வழங்கப்பட்டது. மரங்கள் சூழ்ந்த பகுதிகளில் மரங்களின் பெயரோடு ஊர் பெயரை சேர்த்து வழங்கினர். கடம்பூர், கடம்பத்தூர், புளியங்குடி, புளியம்பட்டி).

நீர்நிலைமிக்க நிலப்பரப்பில் வாழும் உழவர் உழத்தியர், கடையர் கடைச்சியர் போன்றோர் மருதநிலக் குடிகளாகக் கருதப்பட்டனர். இம்மருத நிலம் பணை என்று பல இடங்களில் குறிக்கப்படும். பணை என்ற சொல்லிற்குச் செழிப்புள்ள நிலம், வளமுள்ள மண் என்றும் பொருள் உண்டு. **உழவர் களமர்** என்றும் அழைக்கப்படுவர். குளம் என்பதற்கு **இடம்** என்று பெயரும் உண்டு. அவ்விடம் நெல்வயலைக் குறிக்கும். மருதநிலத்து பெரும் குடியிருப்புகள் **ஊர்** என்று அழைக்கப்படும். பசியறியா **பேருக்களைப்** பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறும். வேளாண்மை இவர்கள் வாழ்வின் முன்னேற்றத்திற்கு அடிநாதமாக விளங்கியது. செல்வச்செழிப்பை அளித்தது.

“ஊரும் சேரியும் உடன் இயைந்து அலர்எழ”

(அகம் : 220-1)

ஊரும் அதை ஒட்டிய சேரியும் மக்கள் வாழ்கின்ற நிலத்தில் ஓரளவு வளமுடையது என்றும் பெயர் பெற்றதாகும்.

“நாற்றிசைப் பெயர்களும் ஊர்களுடன் குறிக்கப் பெற்றன. ஊருக்கு கிழக்கே இருந்த பகுதியை **கீழூர்** எனவும் மேற்கே இருந்த பகுதியை **மேலூர்** எனவும் பெயரிட்டனர்” எனக் குடியிருப்புகளை உடையதாகவும் மருதம் சான்றதாகவும் நல்ல பல வளங்களை உடையதாகவும் மருதவயல் காட்டப்பட்டுள்ளது.

நெய்தல் நிலம்: கரையோரங்களில் இவர்கள் வாழ்ந்த குடியிருப்புகள் **பட்டினம்** எனப்படும். சென்னையில் பட்டினப்பாக்கம், அரும்பாக்கம், வளசரவாக்கம், கேளம்பாக்கம், என்பன போன்ற சொல்லாட்சிகள் வழங்கிவருவதும் இவண் நோக்கத்தக்கது பட்டினம் என்ற சொல் இப்பொழுது நகரங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. கடற்கரை பேரூர்கள் **பட்டினம்** எனவும் சிற்றூர்கள் **பாக்கம்** எனவும் பெயர் பெற்றிருந்தன. பரதவர் வாழ்ந்த ஊர்கள் **கீழக்கரை, கோடியக்கரை, நீலாங்கரை** எனப் பெயர் பெற்றிருந்தன. மீனவர்கள் வாழும் இடங்கள் **குப்பம்** என்று அழைக்கப்படுகிறது.

செம்படவர் வாழும் குடியிருப்புகளே பெரும் பட்டினங்களாகச் சிறந்திருத்தல் வேண்டும். அச்சிறு நகரங்களில் வணிகம் பெருகியமையே ஒரு காரணமாகும். இக்காலத்து மலையும் கரையோரங்களிலுள்ள நகரங்களில் பட்டினம் என்று வழங்கப்பட்டன. விசாகப்பட்டினம், நாகப்பட்டினம் உள்நாட்டு நகரங்களாகிய தஞ்சாவூர், முதலியன ஊர் என்ற சொல்லை இறுதியாகயுள்ள இந்நெய்தல் நிலத்து மக்கள் நுழையர், பரதவர், வலைஞர் என அழைக்கப்பட்டனர். மீன் பிடிப்போராகிய வலைஞர் குடியிருப்புகள் உள்ளன. பெரும்பாணாற்றுப்படையில் பேய் கருப்பத்தட்டை அல்லது கொறுக்கைச்சி என்று

கூறப்படுகின்றனர். சோளத்தட்டை போன்ற பொருள்களை கூரையாக அமைத்து, இடையிடையே வஞ்சி, காஞ்சி மரங்களால் ஆன வெண்மையான மரத்தடியையும் வைத்து, தாழை நாராலே கட்டி, அதற்குமேல் தருப்பைப் புல்லால் வேய்ந்து தம் குடியிருப்பை அமைத்துள்ளனர். (பெரும் : 263-267) வரியில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“பனிநீர்ப் படுவின் பட்டினம்”

(சிறு : 153)

என்னும் அடியில் குளிர்ச்சி பொருந்திய நீரையுடைய பட்டினம் என்று சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. செருக்கினையுடைய பலகுடி எழுந்திருத்தற்குத் காரணமான பகையை அழியாத பாக்கம் எனப் பட்டினப்பாலையும்,

**“விலங்குபகை யல்லது கலங்குபகை யறியாக்
கொழும்பலகுடிச் செழும்பாக்கத்துக்”**

(பட்டினப் : 26-27)

என்னும் அடிகளில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. துறைக்கு அணிந்தாயுள்ள பாக்கம். (நற்:101-5) என நற்றிணையும் குறிப்பிட்டுகின்றது வீட்டின் அருகே புன்னை மரம் இருந்தது. இயற்கைச் சூழல் அப்பரதவர் வீடு இருந்தது சுட்டப்படுகிறது.

பாலை நிலம்: “பாலை நிலப்பகுதி வெப்பமான பகுதி அதனால் அங்கு பெரும்பாலும் நிலையான குடியிருப்புகள் கிடையாது. வழிப்போர்கள் வழிப்பறி கல்வர்கள் மட்டுமே பாலை நிலத்தாரை எயினர், மறவர், வேடர் என அழைக்கப்படுவர். ‘குறும்பு’ என்னும் குடிசைகளில் வசித்தனால் பிற்காலத்தில குறும்பர் என பெயர் பெற்றது”¹⁰ என வித்தியானந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆண்கள் எயினர் எனவும் பெண்கள் எயிற்றியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். எயினர் இருப்பிடம் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்படும் பொருந்தாத பகைவர் அஞ்ச, பருந்துகள் படியக்குத்தி, முனை மழுங்கின புலால் நாளும் வாயையுடைய வேல்களும் மணி கட்டின கேடயங்களும் நிறையாக வைக்கப்பட்டிருக்கும், நன்றாக முடிந்த நாணையுடைய வில்லும் அம்புகளும் அக்குறும்புகளில் இருக்கும்.

**“கணமா தொலைச்சித் தன்னையர் தந்த
நிணஊன் வல்சிப் படுபுள் ஓப்பும்
நலமாண் எயிற்றி”**

(ஐங் : 365:1-3)

என்ற பாடலில் கூட்டமாக மிருகங்களைக் கொன்று, தமையன்மார் கொடுத்த நிணம் அமைந்த ஊனாகிய உணவிற்படியும் பறவைகளை ஓட்டும் எயிற்றியரைப் பற்றி ஐங்குருநூறு கூறுகின்றது.

**“வில்லைக் கவைஇக் கணைதாங்கு மார்பின்
மாதாங்கு ஂறுழ்த்தோள் மறவர்த் தம்மின்”**

(மதுரை : 728-729)

என்னும் வரியில் மறவர் என்பது மறம் என்னும் சொல்லோடு தொடர்புடையது. கணைகளைச் செலுத்தும் வில்லைத் தாங்கும் ஂறுழ் தோள் மறவரைப் பற்றி மதுரைக்காஞ்சி பாடும். மேலும்,

“கொடுவில் கானவர்”

(அகம் : 231:5)

என்னும் அடிகளில் கொலைசெய்யும் கொடுமையாளி வில்லை ஏந்தியவர் கானவர் பற்றி அகம் கொடுவில் கானவர் என உரைக்கின்றன. வீ.செல்வக்குமார் என்பவர் சங்கப் புலவரின்

வருணனை கொண்டு அவர்களின் வாழ்விடங்களை ஏறக்குறைய 17 வகைகளை பிரித்துக்கூறுகிறார். ஊர், சிற்றூர், சிறுநகரங்கள், படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து பெரு நகரங்களாக மாறின.

சிறிய வாழ்விடம் சீறூர், சிறுகுடி: சிறிய வாழ்விடம், சீறூர், சிறுகுடி, இதற்கு சான்று முன்னர்க் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சேரி: ‘சேரி’ என்பது சிறிய வாழ்விடம். இவ்வகை இடங்கள் சிலமக்கள் குழுக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அகநானூறு “பண்பின் சிறந்த சேரிச் செம்மல் மூதூர்” எனச் சுட்டுகிறது. கொற்கைக்கு அருகில் சேரி இருந்ததைப் பற்றிய குறிப்பு இருந்தது.

“..... மணல்மலி மறுகில்

புலால்அம் சேரிப் புல்வேய் குரம்மை”

(அகம் : 200:1-2)

“அம்மென் சேரி கேட்பினும் கேட்க”

(அகம் : 110-2)

“சேரி அம்பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக”

(அகம் : 115-4)

ஊர், குடி: ஊர்குடி என்ற பின்னொட்டுப் பெயர்களுடன் சாதாரண அளவுடைய வாழ்வியல் பெயர்கள் காணப்பட்டன. ஊர் சேரியில் இருந்து வேறுப்பட்டது என்றும் ஓரளவு வளமுடையது என்றும் பெயர் பெற்றது. “ஊரும் சேரியும் உடன் இடைந்து அலர்எழ” (அகம்: 220-1) என்ற பாடல் ஊரும் சேரியும் வெவ்வேறானது எனக் குறிப்பிடுகிறது. நெல்விளையும் வளமான ஊர்ப்பற்றி (அகம் : 236-9) குறிப்பிடுகிறது.

பேரூர்: பெரிய ஊர்கள் பேரூர் எனப்பட்டன. இச்சொல் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை குறிக்கப்பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (நற்: 153-2வது) பாடல் வேந்தனின் படையெடுப்புக்கு அஞ்சி மக்கள் ஊரைவிட்டு வெளியேறியதைச் சுட்டுகிறது.

மூதூர் (இரும்புக்காலம்): மூதூர் என்ற சொல்லாட்சி சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது. இரும்புகால ஊர்கள் மூதூர் எனப்பட்டன. (குறு.293) வது பாடல் “ஆதி அருமனுடைய மூதூரைச் சுட்டுகிறது. இதேபோன்று குறிஞ்சிப்பாட்டில்,

“துணை புணர் ஏற்றின் எம்மொடு வந்து

துஞ்சா முழுவின் மூதூர் வாயில்”

(முல்லை : 235-236)

என்றும் மூதூர் சுட்டப்படுகிறது.

வட்டார அளவிலான ஊர்: இரும்புக்காலம் வட்டார அளவிலான ஊர். இரும்புக்கால ஊர்களில் சிலவட்டார அளவிலான ஊர்களாகச் செயல்பட்டன. இரும்புகாலத்தை பற்றி சங்க இலக்கியமும் குறிப்பிடுகின்றது (அகம் : 199:19. இவையே பிற்காலத்தில் நாடாகவும், கோட்டமாகவும், பேரூராகவும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கலாம்.)

நாடு: ‘நாடு’ என்பது பரந்த நிலப்பரப்பாகும். வீடுகள் தனித்து அமைந்து சிறுசிறு தொகுப்புகளில் உள்ளப்பகுதி நாடாகும். (புறம்: 4,6,7,13) நாடு உருவாக்கம் இரும்புகாலத்தில்

தொடங்கி சங்ககாலத்தில் வளர்ந்திருக்கும் என்பர். பல ஊர்களை அடக்கியப் பகுதிகள் நாடு எனப்பட்டன.

தலைமையிடங்கள்: வேந்தர் மற்றும் குறுநில மன்னர்களின் மையங்கள் தலைமையிடங்களாகச் செயல்பட்டன. இவை பெரிய ஊராக மாறியிருக்கலாம். இந்நகரங்கள் எல்லாம் பெரிய ஆறுகள் வகை, காவிரி, பாலாறு கரைகளில் அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும். மழை குறைவாகவுள்ள தமிழகத்தில் ஆறுகள் பெருநகரங்கள் வளர பெரும் காரணங்கள் என்றால் அது மிகையாகாது.

தொழிற் கூடங்கள்: சிலகுறிப்பிட்ட வாழ்விடங்கள் பெருமளவில் தொழிற்கூடங்களாகச் செயல்பட்டன. ஈரோடு அருகேயுள்ள ‘கொடுமணல்’ என்னும் தொல்லியியல் இடம் பல தொல் பொருள்களை வெளிக்கொணர்ந்து அங்கு மணிகள் இரும்பு தொழில் உள்ளிட்ட பல்வேறு தொழில்கள் செய்த மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதை உணர்த்துகிறது. கலி : 117 பாடலில் பொன்னை உருக்கும் தொழிற்கூடம் இருந்தமை தெரிகிறது.

துறைமுகங்கள்: கடற்கரைக்கு அருகில் ஆறுகள் கலக்கும் இடங்களில் இருந்த தொல்லியல் இடங்கள் துறைமுக நகரங்களாகச் செயல்பட்டன. அரிக்கமேடு, காவிரிப்பூம்பட்டினம், தொண்டி, முசிறி போன்றவை இவற்றில் அடங்கும். துறை, முன்துறை என்ற சொற்களும் பட்டினம் என்ற சொல்லும் சங்ககாலத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்தன. (அகம் : 206-வது) பாடலில் வீரன் முன்துறை சுட்டுகின்றது. இதை வீரம்பட்டினத்தை குறித்திருக்கலாம். முன்துறை என்ற சொல் உள்நாட்டுதுறை என்பதைக் குறிக்கும் (அகம் : 93) வது பாடல் கருவூர் முன்துறையைக் குறிப்பிடுகிறது.

சந்தைகள்: சில வாழ்விடங்கள் வணிகர்கள் கூடிப் பொருள்கள் விற்கும் சந்தைகளாகக் குறிப்பிட்டன. சங்ககால நகரங்கள் பல இத்தகையது. மதுரையின் (அங்காடி, நாளங்காடி, அல்லங்காடி) (அகம் : 93-வது) பாடலில் குறிப்பிடுகிறது.

வணிக மையங்கள் - நிகமம்: வணிகர்களின் மையங்கள் தனி வாழ்விடங்களாகச் செயல்பட்டிருக்கலாம். வெள்ளறை நிகமத்தோர்’ என்ற தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டுக் குறிப்பு வெள்ளறை என்ற ஊரில் வணிகர்களின் ஊர்கள் இருந்தமையைக் குறிப்பிடுகின்றது. ‘நிகம்’ என்ற எழுத்துப்பொறித்தப் பானையோடு கொடுமணலில் கிடைத்துள்ளது.

ஈமச்சின்னங்கள் - காடு : “ஈமச்சின்னங்கள் இருக்கும் இடம் காடு எனப்பட்டன. அவை தனித்து அமைந்திருக்கின்றன. இவை வாழ்விடங்களிலிருந்து வேறுப்பட்டவை”¹¹ எனவும் செல்வகுமார் கூறுகிறார். இத்தகைய ஈமச் சின்னங்கள் சங்க காலத்திலிருந்து இன்றுவரை தொடர்கிறது. இன்று ஈம கிரியை செய்யும் இடம் என்ற பெயரில் இருந்து வருகிறது.

நடுகற்கள், தனித்த ஈமச்சின்னங்கள்: நடுகற்கள் மற்றும் அவற்றின் அமைவிடமும் ஒருவகையான வாழ்விட வகை எனலாம். நடுகற்களும், சில தனித்த ஈமச்சின்னங்களும் சில நிகழ்வுகளை நினைவூட்டும் வகையில் சில குறிப்பிட்ட இடங்களில்

அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவை வீரர் இறந்த இடங்களைக் குறிக்கலாம். இவை அகநானூற்றுப்பாடல் 365-வது பாடலில் ‘அத்த நடுகல் ஆள் என உதைத்த’ என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

குகைத்தளங்கள் படுக்கையுடன் கூடியவை: சமண சமய துறவிகள் தங்குவதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்படும். இயற்கையானப் பாறைகளில் அமைக்கப்படும் குகைத்தளங்கள் ஒரு தனித்த வாழ்விடங்களாகும். இக்குன்றுகள் தமிழகத்தில் பல இடங்களில் உள்ளன. பாழி என்ற சொல் இத்தகைய குகைத்தளங்களைச் சுட்டுகின்றது.

வழியில் உள்ள முகாம்கள்: வழியில் வேட்டுவர்கள், வணிகர்கள், உமணர்கள், தங்கிச் சென்ற முகாம்களின் ஒரு வகையானவை. சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்புகள் உள்ளன. “உமணர்” சேர்ந்து கழிந்த மருங்கின்” என குறுந்தொகையின் 124 ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

பதுக்கை: வழிப்போக்கர்களைக் கொள்ளையடித்து, கொன்று, அவர்கள் மீது தழைகள் இட்டு மூடிய அமைப்பு பதுக்கை எனப்பட்டது. இவை மட்டுமின்றி ஆயர்கள், வேடர்கள் வாழ்ந்த ஊர்கள் பல வகையான வாழிடங்கள் அமைந்திருந்தன. இத்தகைய பலவிதமான ஊர்களில் வாழ்விடங்களில் சில மட்டுமே வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்தில் நகரங்களாக எழுந்தன எனக்குறிப்பது இவண் நோக்கத்தக்கது.

நகர உருவாக்கமும் சிறப்பும்

நகரம் என்றாலே வளமை, செழிப்பு, வாய்ப்பு என்று கூற இடமுண்டு. பழங்காலமனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு படியையும் ஒரு சிற்பிச் சிற்பத்தை நுணுக்கமாக வடிப்பதைப்போல பண்படுத்தினான். நிலத்தை கையகப்படுத்தியவன் அதில் வேளாண்மை செய்து வெற்றிக்கண்டான். அதனால் செல்வம் பெருகி வாழ்வின் தரம் உயர்ந்தது. அத்தரத்திற்கு ஏற்ப வாய்ப்புகளை உருவாக்கிக்கொண்டு வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் முகத்தான் நகரங்களை உருவாக்கினர். இதற்கு வணிக வளர்ச்சியும் துணையாக நின்றது. தமிழகத்தின் தொழில்நுட்ப அமைப்பும் அடித்தளமாக அமைந்தது. தமிழகத்தில் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் நகரங்கள் எழுத் தொடங்கின. ஆனால் அவற்றின் வளர்ச்சி கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில்தான் அதிகமாக இருந்தது. இதற்கு இந்தியப் பெருங்கடல் வணிகம் ஒரு காரணமாகும். தமிழகத்தில் “சங்ககாலத்தில் உருவான நகரமயமாக்கம் சிந்துவெளி நகரத்திற்கு சுமார் 1800 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் ஏற்பட்டது என்பதை நாம் நினைவில்கொள்ள வேண்டும்” என்பது வீ.செல்வக்குமார் கூற்று.

பண்டைய வேந்தர் போர்களத்திலே படையெடுத்துச் செல்லுகின்ற பொழுது மருதநிலத்தை அழிப்பதில் தங்களுடைய வெற்றியைப் பதிவு செய்கின்றனர். நாட்டின் வளம் மருத வேளாண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததால் பகைவர் நாட்டின் மேல் படையெடுத்த வேந்தர்கள் அதைக் கைப்பற்றுதல் (அ) அழித்தல் என்றும் இருநிலைகளில் செயற்பட்டமைக்கும் மருத நிலச்செழிப்பே காரணம் எனப் பெ.மாதையன் குறிப்பிடுகிறார்.

“முனைகெடச் சென்று முன்சமம் முருக்கித்
தலைதவச் சென்று தண்பணை எடுப்பி,
வெண்பூக் கரும்பொடு செந்நெல் நீடி

.....
செறுவும் வாவியும் மருங்கி நீர் அற்று”

(பட்டின : 238-244)

என்னும் அடிகள் நிலஅழிவு பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. மதுரைக் காஞ்சியும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பகைவர் நாட்டின் வயலை அழித்த செய்தியை,

“நாடெனும் பேர் காடாக”

(மதுரை : 156)

மேலும்,

“களிறுமாய் செருந்தியொடு கண்பு அமன்று ஊர்தர
நல்லேர் நடந்த நசைசொல் விளைவயல்
பன்மயிர்ப் பிணவொடு கேழல் உகள
வாழா மையின் வழிதவக் கெட்டு
பாழாயின நின் பகைவர் தேனம்”

(மதுரை : 172-176)

என்ற பாடலடிகள் சான்றுகளாகின்றன. இவ்விரண்டு சான்றுகளும் பெ.மாதையனின் கருத்தை உறுதி செய்பவையாக அமைகின்றன.

சங்ககாலம் தொட்டு நகரங்கள் இருந்து வருகின்றன. காலத்திற்கு ஏற்றார்போல பழைய நகரங்களுக்கு பதிலாக புதிய நகரங்கள் நாளுக்குநாள் தோன்றிய வண்ணம் இருக்கின்றன. நகரத்தின் விரிவாக்கத்தை ஒட்டி குடியிருப்பு I, II என்ற அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்படுகிறது. இருப்பிடங்களைத் தங்களுக்கு உரியதாகக் கொண்ட பழந்தமிழர் வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் பெருகியநிலையில் நகரவாழ்க்கைக்குச் சென்றனர். சிறந்த ஊர்கள் நகரம் எனப்பட்டது.

பழங்காலத்தில் ஊர் என்றும் பட்டி என்றும் வழங்கிய சில பெயர்கள் பிற்காலத்தில் சிறப்புற்று நகரங்களாயின. பாண்டிய நாட்டினுள்ள விருதுப்பட்டி வர்த்தகத்தால் மேம்பட்டு இன்று விருதுநகராக விளங்குகிறது. “இக்காலத்தில் நகரம் என்னும் பெயரையே தோன்றும் புத்தார்களும் பெரும் நடுவனாக தேடுகின்றன. சென்னையின் அருகே உள்ள தியாகராயநகரம், காந்திநகரம், சிதம்பரத்திற்கு அருகேயுள்ள அண்ணாமலை நகரம், தஞ்சையில் புதுநகரம் தோன்றியுள்ள கணபதி நகரமும் இதற்குச் சான்றாகும்”¹² என நகரத்திற்குச் சான்றாக ரா.பி.சேதுபிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார்.

புரம் என்ற சொல் சிறந்த ஊர்களைக் குறிக்கும். பல்லவநாட்டில் கச்சி என்ற பெயர் பெற்ற கச்சிபுரம் எனப் பெயராயிற்று. பல்லவபுரம் என்பது பின்னர் பல்லாவரம் (சென்னையில்) எனவாயிற்று. ஜெயம்கொண்ட சோழபுரம் இராஜராஜனுடைய பட்டப்பெயரில் போற்றப்பட்டது. முன்னாளில் சீரும் சிறப்புற்று விளங்கிய சில நகரங்கள் கடலால் கொள்ளப்பட்டும் வரலாற்று சிறப்பு சீரழிந்து சிற்றார்களாகக் காணப்படுவதற்குப் பலசான்றுகள் உண்டு மனித வாழ்க்கை நிலையில்லாதது.

“தேய்தல் உண்மையும் பெருகல் உண்மையும்”

(புறம் : 27:11)

என்ற கூறியதற்கு ஏற்பச் சிறப்புடைய ஒன்று சிறப்பில்லாமல் போகுவதும், சிறப்பில்லாத ஒன்று சிறப்படைவதும் வாழ்வியல் நியதியாகும். பேரரசர்களாகப் பேசப்பட்டவர்கள் காலப்போக்கில் மக்களின் மனதினின்றும் நீங்கிவிடுவதுண்டு. பழங்காலத்தைத் திருப்பிப் பார்க்க நினைக்காத மனதையுடைய இயல்பினால் இத்தகைய மறதி ஏற்படுவதுண்டு. செல்வமும் செல்வாக்கு மிக்க வரலாற்றிலும் இலக்கியங்களிலும் பாராட்டப்பட்ட நகரங்கள் சில கடல்கோளுக்கு ஆட்பட்டன. சில கடலுக்குள் முழுவதும் மறைந்தன. சில இப்பொழுது சிற்றூராகக் காணப்படுகின்றன. அதற்குப் பலசான்றுகளை இலக்கியத்தில் காணலாம்.

உறந்தை (உறையூர்)

முற்கால சோழர்களின் தலைநகரமான உறையூரை (உறந்தை) கோழியூர் என்று அழைக்கப்படுவர். இதை தாலமி என்ற பயணி ஓர்த்தோரா என்று பெயர் சூட்டியுள்ளார். உறையூர் சோழர்காலத்தில் சோழர்களின் தனிப்பெரும் நகரமாகவே விளங்கியது. தற்பொழுது சிறிய ஊராக இருந்து வருகிறது. உறந்தை நகரத்தைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது.

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்,
காலின் வந்த கருங்கநி மூடையும்,
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்,
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்,
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்,
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்”

(பட்டின : 185-191)

கடல்வழி மரக்கலங்களில் நிமிர்ந்த செலவினையுடைய குதிரைகள் வந்தன. நிலத்தின் வழி வண்டிகளில் கரிய மிளகு மூட்டைகள் வந்தன மேருமலையில் தோன்றிய மாணிக்க மணிகளும் பொன்னும் வந்தன. மேற்கு மலையில் பிறந்த சந்தனமும் அகிலும் வந்தன. தென்கடல் துறைமுகமாகிய கொற்கையிலிருந்து முத்துக்கள் வந்தன. கிழக்குக் கடலிலிருந்துப் பவளங்கள் வந்தன. கங்கையாற்றில் விளைந்த பொருள்கள், காவிரியாற்றின் வளத்தால் விளைந்த பொருள்கள், ஈழத்திலுள்ள பொருள்கள், ஒவ்வொரு திசையிலிருந்து வந்த நிலப்பொருள்களாகளின் விவரம் இதன்மூலம் தெரிகிறது.

“ஆரங் கண்ணி அடுபோர்ச் சோழர்
அறம்கெழு நல்அவை உறந்தை அன்ன”

(அகம் : 93:4-5)

என்னும் அடிகளில் சோழரின் நிலைபெற்ற அறம் தழைக்கும் உறையூர் போன்ற வளமான செல்வம் உடையோர். நாம் என்னும் பெருமிதம் தெரிகின்றது.

“அறந்துஞ்ச உறந்தைப் பொருநனை”

(புறம் : 58:9)

எனவும்,

“பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை யோனே”

(புறம் : 69:12)

எனவும்,

“உறந்தை அன்ன உரைசால் நன்கலம்
கொடுப்பவும் கொளாஅன் நெடுந்தகை இவளே”

(புறம் : 352:10-11)

என்னும் இப்பாடல்கள் வளமையும், செழுமையும் மிக்க ஊரான உறந்தையைச் சுட்டுகின்றன.

“காடுகொன்று நாடுஆக்கி
குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிப்
பிறங்குநிலை மாடத்து உறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு குடிநீஇ”

(பட்டின :283-286)

காடுகளை அழித்து நாடாக்கி, குளங்களைத் தோண்டி வளத்தைப் பெருக்கி, பெரிய நிலையுடைய மாடங்களை எடுத்து உறையூரை விரிவுச் செய்து கரிகாலன் கோயில்கள் பலக்கட்டிக் குடிகளை அமைத்துள்ளான்.

புகார் (காவிரிபூம்பட்டினம்)

புகார் நகரம் சோழ மன்னர்களுக்குரிய தலைமை நகரங்களுள் ஒன்றாகவும் வணிக வளர்ச்சிக்குரிய கடற்கரைப் பட்டினமாகவும் விளங்கியது. களவே கடலோடு கலந்த மலர்வனம் சோலை வனமாக இருப்பதால் காவிரிபூம்பட்டினம் என்ற பேரூர் ஆகும். இவ்வூர் சோழநாட்டினைத் தாய்போற் பேணிக்காக்கும் நன்னீர்மை வாய்ந்த காவிரியாறு கடலோடு கலக்கும் நிலப்பகுதியில் அமைந்தமையால் புகார் எனவும், காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனவும் வழங்கப் பெறுவதாயிற்று. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆட்சிபுரிந்த கரிகால்வளவன் காலத்தில் இந்நகரம் முழுப் பெருமையோடு வீறுபெற்று விளங்கியது. சுருங்கச் சொல்லின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலண்டன் மாநகரம் எப்படி விளங்கியதோ அதைவிட ஆயிரம் மடங்கு சிறப்பாகப் பூம்புகார் நகரம் விளங்கியதாக நாம் கூறலாம்.

பண்டைக் காலத்தில் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கிய இந்நகரத்தின் பரப்பினையும் செல்வ வளத்தினையும் பிற சிறப்புகளையும் பட்டினப் பாலை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களால் நன்குணரலாம். கி.பி முதல் நூற்றாண்டில் மேனாட்டினின்றும் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த ஒருவரால் எழுதப்பட்ட பெரிப்ஞஸ் என்ற காவிரிப்பூம்பட்டினமாகிய இந்நகரத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மருதமும் நெய்தலும் சங்க மக்களின் நாகரிக உச்சத்திற்குச் சான்று பகர்கின்றன. செல்வ வளம் மிகுந்து உற்பத்திப் பெருக்கம் (Production) ஏற்பட்டது.

பண்டமாற்று உள்நாட்டு வாணிகமாக இருந்த நிலை வெளிநாட்டுடன் கொள்ளும் வணிகத் தொடர்பாக நெய்தல் நிலத்திலே மாறத் தொடங்கியது. அதனாலும் செல்வவளம் முடிமன்னர்களுக்கு நிறைய கிடைத்ததை நம் இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன. மருதநிலம், நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் பெற்ற அச்செல்வத்தினால் வசதிகளைப் பெருக்கிக்கொள்ள பெரும்நகரங்களை நிர்மாணித்தனர். அந்நகரங்களை எல்லா வகையிலும் தன்னிறைவு கொண்டு விளங்குபவையாக அவர்கள் உருவாக்கினர். தமிழகத்தைச் சிறுகுடி அரசர்களும் பேரரசர்களும் அரசாண்ட நிலையில் சோழனுக்கு உறையூர் அல்லது புகாரும் (காவிரிப்பூம்பட்டினம்).

“காவிரி கடலோடு கலக்குமிடத்து இயற்கை துறைமுகமாக உள்ள அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் தன்னுடைய தலைமை நகரமாகக் கரிகாலன் அமைத்துக் கொண்டான். உறையூரைத் தலைநகரமாக கொண்ட கரிகாலன் தன்நாட்டில் ‘உணவுப் பொருளை நிறைய விளைவிக்க வேண்டும் என்ற நலநோக்கத்தில்’ காவிரி ஆற்றில் கல்லணை அமைத்தான். வணிகத் துறையில் நல்லவளம் பெற வேண்டும் என்ற இக்காவிரி

பூம்பட்டினத்தை அமைத்தான்.”¹³ இவ்வூர் பற்றி பண்டைய இலக்கியங்கள் மிகச்சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றன. இன்று பூம்புகார் என்ற பெயரில் ஒரு சிறு ஊராகக் காட்சியளிக்கின்றது. இவ்வூர் பெரும்கடல் கொந்தளிப்பால் பிளக்கப்பட்டது. இன்றும் இப்புகார் நகரைச் சுற்றி கடற்பரப்பில் 4.5 கல் தொலைவு வரை கட்டிடங்களும் நீண்ட சுவர்களும் தட்டுப்படுவதாலும் இப்பொழுதுள்ள ஊர் பகுதியில் கட்டிடங்கள் இடிந்து தரைமட்டமாக உள்ள நிலப்பகுதிகள் பலக்காணப்படுவதாலும் அவ்விடங்களை ஆராய்ந்தால் மறைக்கப்பட்ட நகர் பற்றிய விவரங்கள் அதிகமாக தெரியும் எனச் சதாசிவபண்டாரத்தார் குறிப்பிடுகிறார்.

“பூம்புகார் கடல்பகுதியில் கடலாய்வுத் தொலையுணர்வுக் கருவிகளின் துணைக்கொண்டு ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட அந்நகரத்தில் கட்டடப்பகுதியில் கிடைத்த கருப்பு-சிவப்புப் பானையோடுகள் மற்றும் சிவப்பு பானையோடுகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு இக்கட்டடப்பகுதி கி.மு. 2 யிலிருந்து கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது எனக் கருதப்படுகிறது. மேலும் பூம்புகாரிலுள்ள கடைக்காட்டு பகுதிக்கும் தெற்கே கடலில் 5-மைல் தொலைவில் 23-ம் ஆழத்தில் குதிரை வடிவில் கட்டடப்பகுதியைக் கண்டு ஆய்ந்தனர். இச்செய்தி பூம்புகார் கடற்பகுதியில் மூழ்கிக் கிடக்கும் பழம் நகரத்தின் எச்சத்தை வெளிக்கொணர்வதாக அமைந்துள்ளது”¹⁴ எனச் சுட்டுகின்றார்.

இப்புகார் நகரம் கிள்ளிவளன் காலத்தில் இந்திர விழா கொண்டாட மறந்தமையால் கடல்கோளால் சிதைவுற்றது. புகார் நகரத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகையில் “இந்நகரம் மருவூர்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் என இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவைப் பொருநராற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை போன்ற பகுதியில் விளக்கமாக இடம் பெற்றுள்ளது. அதில் மருவூர்பாக்கமே கடல்கோளால் கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற சில வரலாற்று குறிப்புகளையும் இலக்கிய குறிப்புகளையும் ஒப்புநோக்கி அறிந்துக்கொள்ளலாம்”¹⁵ எனச் சதாசிவ பண்டாரத்தார் எடுத்துரைக்கிறார்.

காவிரிப் பூம்பட்டினமாகிய இவ்வூர் முற்காலத்தில் கடல் வழியே வரும் மரக்கலங்கள் கரையளவும் வந்து பண்டங்களையேற்றிச் செல்லுதற்கேற்ற இயற்கைத் துறைமுகமாக விளங்கியது. பல நாட்டுப் பண்டங்களை நிறைய ஏற்றிக் கொண்டு இத்துறைமுகத்தை நோக்கி வரும் பெரிய கப்பல்கள் பாய்மரங்களைத் தாழ்த்தாமல் இந்நகரத்தின் கரையை அணுகிச் சரக்குகளை எளிதில் இறக்கின என்ற செய்தி,

“..... கூம்பொடு
மீப்பாய் களையாது மிசைப்பரம் தோண்டாது
புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலம், தகாஅர்
இடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியும்
கடல்பஃ. நாரத்த நாடுகிழ வோயே”

(புறம் : 30:11-15)

என சோழன் நலங்கிள்ளியை உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் பாடிய பாடலிற் குறிக்கப்பெற்றிருத்தல் காண்கிறோம். இவ்வாறு கடல் வாணிகத்துக்குக் கேற்ற முறையில் இயற்கைத் துறைமுகமாக விளங்கிய இந்நகரம், கரிகால் வளவன் முதலிய பெருவேந்தர்களின் உலையாவுக்கத்தாலும், வெற்றித் திறத்தாலும், மேலும் பல செயற்கை வசதிகளையும் கடல் நடுவே இரவில் திசை அறியாது செல்லும் மரக்கலங்களை அழைக்கும்

கலங்கரை விளக்கம் முதலிய சாதனங்களையும் பெற்றுத் தமிழ்நாட்டின் வாணிக வளர்ச்சிக்கேற்றப் பேரூராகத் திகழ்வதாயிற்று.

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்,
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்,
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்,
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்,
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத்து உணவும் காழகத்துச் ஆக்கமும்,
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி,
வளம்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின்”

(பட்டின : 185-193)

கடல் வழியாகக் கப்பலில் வந்த குதிரைத் திரள்களும், கரியமிளகுப் பொதிகளும், வடமலையிற் பிறந்த ஒளிமிக்க நன்மணிகளும், பொதியின் மலையிலே பிறந்த சந்தனமும், தென்திசைக் கடலிற் பிறந்த பவளமும், கங்கையாறு பாயும் வடநாட்டிலுண்டாகிய விளைபொருள்களும், காவிரி நதி பாயும் சோழ நாட்டில் விளைந்த நெல் முதலியனவும், ஈழநாட்டிலிருந்து வந்த நுகர் பொருள்களும், கீழ்நாடாகிய கடாரத்திலுண்டாகிய பொருள்களும், சீன தேயம் முதலியவற்றிலிருந்து வந்த பச்சைக் கற்பூரம் முதலிய அரும் பொருள்களும் இப்புகார்த் துறை முகத்தில் மலைப்போற் குவிந்திருந்த தோற்றத்தைப் பட்டினப்பாலை கீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகிறது.

தொண்டி

தொண்டி என்ற பெயரில் இரண்டு நகரங்கள் உண்டு. ஒன்று பாண்டிய நாட்டை (வங்கக்கடல்) சேர்ந்தது. மற்றொன்று சேரநாட்டை (அரபிக்கடல்) சேர்ந்தது. இவ்விரு நகரங்கள் துறைமுகங்களாக இருந்தன. இங்கு கடல் பெரும்பாலும் கடல் வாணிப நகரங்களாகவே விளங்கின. பாண்டிய நாட்டில் உள்ள சிறிய ஊராகவே இருந்து வருகிறது. சேரநாட்டிலுள்ள தொண்டி, ஆலப்புழா என்றப் பெயருடன் இருந்து வருகிறது. “ஆலப்புழாவின் பழமையான அகலப்புழை. அகலப்புழையாறு முன்காலங்களில் தொண்டி அல்லது பள்ளிக்கரை வரை நீர்ப் போக்குவரத்துக்கு உகந்ததாயிருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அதில் விழுந்து அதை வளர்ப்படுத்திய கொத்தாறு வேறு திசையில் திரும்பிவிட்ட காரணத்தால் அது இப்போது, அவ்வளவு தொலை நீர்ப்போக்குவரத்துக்கு உகந்ததாயில்லை”¹⁶

“ஒண் தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்
தொண்டி யன்ன என் நலம்”

(குறுந் : 238)

“தொண்டித்தண் நறு நெய்தல் நானும்”

(குறுந் : 173)

“அணங்குடைப் பனித் துறைத் தொண்டி”

(ஐங் : 174)

அகலப்புழை என்ற பெயருடன் ஓடும் ‘மாக்கலி’ அல்லது ‘பெரிய உப்பு மயமான ஆற்றின் கரையில் பளுவேறிய குலைகள் தாங்கிய தெங்குகளால் சூழப்பட்டது. அத்துறை பரந்தகன்ற நெல் வயல்கள், பசுங்குன்றுகள், பன்னிற மலர் விரித்துப் பளிங்கு நீர் பரப்பிச் செல்லும் உப்பு மணக்கும் பேராறு ஆகியவற்றினிடையே அது அமைந்துள்ளது. தற்காலக்

குவிலாண்டி நகரிலிருந்து ஐந்து கல் வடக்கேயுள்ள பள்ளிக்கரை என்ற ஊருக்கு இவ்வருணனை முற்றிலும் பொருத்தமாய் அமைந்துள்ளது.

முசிறி, கொற்கை, வஞ்சி, தலையாலங்கானம், வெண்ணிப்பரந்தலை போன்ற ஊர்கள், பழம்பெருமை வாய்ந்தவை. அவை பற்றி அடுத்துவரும் நகர உருவாக்கம் பகுதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

மதுரை

பாண்டியனுக்கு மதுரை (கூடல் (அ) மதுரை) தலைநகராகவும், சேரனுக்கு வஞ்சி தலைநகராகவும் விளங்கின. மதுரைநகரம் கடைச் சங்க காலத்திலிருந்து பெயர்பெற்ற ஒரு நகரமாகும். ஏனைய உறையூர், புகார் போன்றவற்றின் பெருமை மங்கிப்போன நிலையில் கடைச் சங்க காலத்திலிருந்து புகழ்பெற்ற நகரமாக மதுரை விளங்கி வருவது கண்கூடு.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் கூடல் - நான் மாக்கூடல் என்று அழைக்கப்பட்டது. “மதுரை என்பது ஒரு நகரத்தின் பெயர் மட்டுமல்ல தமிழ்மொழியின் தமிழ்ப்பண்பாட்டின், தமிழ் இலக்கியத்தின் முகம். அது நிலத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாக மட்டுமல்லாமல் தமிழர்களின் நினைவைக் குறிக்கும் சொல்லாவே இருக்கிறது. உலகின் முதல் மூத்ததக்குலம் பாண்டியனின் அரசகுலம்.”¹⁷

**“உலகம் ஒருநிறையாகத் தான்ஓர் நிறையாப்
புலவர் புலக்கோலால் தூக்கா உலகனைத்தும்
தான்வாட வாடாத தன்மைத்தே தென்னவன்
நான்மாடக் கூடல் நகர்”**

(பரி : 6)

என்று இப்பாடல் உலகை ஒரு தட்டிலும் மதுரையை மற்றொரு தட்டிலும் வைத்து அளந்தான். மதுரையின் தட்டைமிக்கும் நிற்கும் என அறக்கூவல் விடுகிறான். இச் சங்க புலவன் மதுரையின் சிறப்புக்கு ஈடு இணை இல்லை என்பதே இதன் சிறப்பு. ஏனைய சோழ, சேரக்குடி ஆட்சியில் புகழ்பெற்றிருந்த புகார், வஞ்சி, உறந்தைப் போன்ற நகரங்களெல்லாம் மதிப்பிழந்து தற்போது சிற்றூர்களாக இருப்பதையும் பல ஆயிரம் நூற்றாண்டுகளை கடந்தும் இன்றும் மதுரையில் பெருமை குன்றாது பெரும் நகரமாக மதிக்கப்படும் நிலை அப்புலவனின் கூற்றை உண்மையென உரைக்கச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது வெளிப்படை. மதுரை நகரில் வெற்றி விழாக் கொண்டாடினான் பாண்டியன். அந்த விழாவில் எழுந்த ஆராவாரம் போல எனக்குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தகையச் சிறப்பு பெற்ற தலைநகரங்கள் மக்களுடைய இருப்பிட வசதி அகன்ற பல்லடுக்குமாடிகள், வணிகத்தெருக்கள், தொழிற்பெருக்கம், கல்வி, கலைகள், வளர்ச்சி, மக்களுடைய பொழுது போக்குகள் அரசனுக்கு துணையாகயிருந்த அவைகள், சட்டம் ஒழுங்கு பேணப்பட்ட நிலை, தமிழ்ப் புலமைமிக்கவர்களாக அரசர்கள், விளங்கியதால் அங்கிருந்த புலவர் சபைகள், அவர்களுடைய ஆட்சித்திறன் இங்கு வாழும் மக்களுடைய வாழ்வுமுறை ஆகியவும் அக்கால மன்னர்களின் நிர்வாக திறனுக்குச் சான்று அளிப்பவையாக உள்ளன.

**“நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரும் நாடு”¹⁸**

என்பதற்கு ஏற்பவும் நாட்டினை மேம்படுத்த அன்றைய அரசர்கள் பல்வேறு திட்டங்களை மேற்கொண்டிருந்தனர். தன்னுடைய நாட்டை வளம் உடையதாக்க அன்றைய மன்னர்கள் வேளாண்மையைப் பெருக்கினர். பண்டமாற்று முறை (Barty system) உள்நாட்டு வாணிகமாகத் தொடங்கி, அயல் நாட்டு வாணிகமாக்கி செல்வ வளத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். இதில் அவர்கள் காட்டிய மேலாண்மை திறத்தினை முன்னர் இயல்களில் உணவு உற்பத்திக்கு வேளாண்மையும், நீர் வளத்திற்காக அவர்கள் செய்த பல்வேறு விதமான ஏற்பாடுகளும், அவர்களுடைய தொலைநோக்கு பார்வையை நமக்கு உணர்த்தின. தங்களுடைய நிர்வாகத்திற்குரிய வகையில் அகப்புறக் கட்டமைப்புகளை (Infrastructure) வடிவமைத்துக் கொண்டனர்.

இக்காலத்தில் நகர வடிவமைப்பு இருப்பதைப்போல நகரங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டதைப் பரிபாடல், பட்டினப்பாலை, மதுரைக்காஞ்சி போன்ற இலக்கியங்கள் நமக்குச் சான்று பகிர்கின்றன. பட்டினப்பாலையில் அறம் நிலைபெறுகின்ற அட்டில் சாலைகள், எருதுச் சாலைகள், தவப்பள்ளிகள், தெருக்களின், பல்வேறுவிதமான கொடிகள், குடிமக்களின் மாண்பு, ஏரிகள், புறச்சேரி, பரதவர் இருக்கை என பல்வேறு விதமான மக்களின் செயல்பாடுகளை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

**“சாறுஅயர் மூதூர் சென்றுதொக்கு ஆங்கு
மொழிபல பெருகிய பழிநீர் தேளத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்துஇனிது உறையும்
முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்”**

(பட்டின : 215 - 220)

பல்மொழி பேசுபவர்களும் அந்நகரத்தில் நல்லிணக்கத்தோடு சேர்ந்து வாழ்ந்ததை இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தலையாலங்கானத்து செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மதுரையைத் தலைநகரமாக கொண்டு தன்னுடைய ஆட்சியைத் தொடங்கி அம்மதுரை மாநகரின் சிறப்பு அதனுடைய நகரமைப்பு எங்ஙனம் இருந்தது என்பதைப் பரிபாடல், மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநெல்வாடை போன்ற இலக்கியங்களில் சிறப்பாக காணப்படுகிறது. அவை, பாண்டியனின் பரம்பரை, போர்களம், வெற்றி, சிறப்பு ஆகிய நால்வகையான படைகள் நிலையாமை உணர்த்துதல், ஐவகை நிலத்தின் வளங்கள், பாண்டியன் நல்நாடு மதிலும், வாயிலும், கடைத்தெரு அங்காடித்தெருவில் அசையும் கொடிகள் பல்வேறு பொருள்கள் விற்போர், செல்வப்பெண்டிர் நிலை அந்தணர் பள்ளி காவிதிபட்டம் பெற்றோர். வணிகர் தெரு முதலியவைக் காணப்பட்டுள்ளன.

**“இன்கலி யாணர்க் குழுஉப்பல பயின்று ஆங்கு
பாடல் சான்ற நல்நாட்டு நடுவண்”**

(மதுரை : 330-301)

என்னும் வரிகளாகும்.

அழகிய மதுரை திருமாலின் உந்தியிடத்தே தோன்றிய தாமரை மலரை ஒக்கும், மதுரைத் தெருக்கள் அத்தாமரை மலரின் அகவிதழ்களைப் போன்றன. மதுரை நடுவில்

அமைந்த பாண்டியனின் அரண்மனை இதழ்களின் நடுவேயுள்ள அழகிய பொகுட்டை நிகர்க்கும், அரசனின் குளிர்ந்த தமிழ் பேசும் குடிமக்கள், மலரின் மகரந்தப், பொடியைப் போல்வர்: அவனை நாடிவரும் பரிசிலர்கள், மலரின் தேனை உண்ணக்கூடும், வண்டுகளை ஓப்பர். எமது பெரிய மதுரையில் வாழ்வோர், தாமரைப் பூவில் தோன்றிய பிரமனின் நாவிற் பிறந்த வேதங்களை ஓதும் அந்தணர்களின் வேத ஒலி கேட்டு மிகவும் இன்பமாகத் தூங்குகின்ற தூக்கத்தினின்றும் எழுந்திருப்பார்களே அல்லாமல், சேரமன்னனுக்குரிய வஞ்சி நகர மக்கள் போலவும், சோழனுக்குரிய உறையூர் மக்கள் போலவும் விடியற்காலையில் சேவல் கூவும் ஒலி கேட்டுத் துயிலெழ மாட்டார்கள். நெடிது வாழ்க! என்று மதுரையின் சிறப்பு கூறப்படுகின்றது. தூங்கா நகர் என்ற பெயருண்டு மதுரைக்கு. தினம்தோறும் பகை அரசர்களை வெற்றிக்கொண்டு திறையாக வந்த பொருள்களைக் குறித்தும், ஆறுமலை வளங்களால் கிடைத்த செல்வச்சிறப்பும் மதுரையில் குவிந்து கிடந்த நிலையை, மதுரைக்காஞ்சி விளக்குவது இவண் நோக்கத்தக்கது.

**“நாள்தர வந்த விழுக்கலம் அனைத்தும்,
கங்கையம் பேரியாறு கடல்படர்ந் தாஅங்கு
அளந்துகடை அறியா வளம்கெழு தாரமொடு
புத்தேள் உலகம் கவினிக் காண்வர
மிக்குப்புகழ் எய்திய பெரும்பெயர் மதுரை”**

(மதுரை : 695-699)

எல்லாவகையான வளங்களும் மதுரையில் புகுந்தன. வந்த பொருள்களை அளந்து கணக்கிட்டுக் காண இயலாத அளவு பலவகைப் பண்டங்கள் குவிந்தன. தேவருலகம் போன்று பொலிவுற்று மதுரை மிக்க புகழையும் கொண்டது என விவரிக்கின்றது. மன்னனுக்கு வந்த வருவாய் மூலம் குறிப்பதாகவும் இதைக் கொள்ள இடமுண்டு. இவ்வாறு கிடைத்த பெரும் செல்வத்தை தன் குடிமக்கள் அனுபவித்து வசதியான வாழ்க்கை வாழவேண்டும். என்பதற்காகப் பலக் கட்டமைப்புகளைப் பாண்டியன் ஏற்படுத்தினான், அதற்கு ஏற்ற வகையில் நகரத்தை நிர்மாணித்தான்.

கொற்கை

பாண்டியனின் துறைமுக நகர் முத்து வணிகம் இங்கு பெரிதாக நடந்தது. “தனக்கு முத்து வைத்து ஒரு கதை எழுதவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்ததாகவும், வின்செட் ஸ்மித் என்பவரின் விவரங்கள் அதற்குத் தூண்டுதலாக இருந்ததாகவும் வரலாற்று ஆசிரியரான சாண்டிலன் குறிப்பிடுவது இவண் எண்ணத்தக்கது. “கி.பி முதல் நூற்றாண்டிலேயே மதுரை (அ) கூடல் பாண்டிய நாட்டு தலைநகராக இருந்தாலும் அதற்கு முன்பு பண்டைய தமிழகத்தில் கொற்கையே தென்னிந்திய நாகரிகத்தின் தொட்டிலாக இருந்தது. பாண்டிய மன்னனின் ஆட்சி பீடம் மதுரையிலிருந்தது என்றாலும் பாண்டிய நாட்டு பட்டத்து இளவரசன் கொற்கையில் தான் வசித்தான். ஆகையில் கொற்கை பாண்டியநாட்டின் 2ஆவது தலைநகராக இருந்தது. கொற்கையின் வாணிபத்தை சரிபார்த்து நடத்த அங்கு இளவரசன் ஆட்சிபுரிந்தான். அவனுக்கெனத் தனியாக முத்திரை இருந்தது. கோடரியும் யானையும் இணைந்த முத்திரை அது என்ற கூற்று இவண் நினைவுக்கொள்ளத்தக்கது. கொற்கையின் சிறப்பை எடுத்துரைக்க வந்த நாவல் இது”¹⁹ என வரலாற்று நாவலாசிரியர் சாண்டிலன் முடிவு செய்து

‘ராஜமுத்திரை’ என்ற நாவலை எழுதினார். முதலாம் ஜடிலவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் பாண்டிய பேரரசு நிறுவிய செய்தியை இந்நாவல் விவரிக்கிறது. இது ஒரு துறைமுகப்பட்டினமாகும்.

“விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்
இலங்குவளை இருஞ்சேரிக்
கள்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து
நற்கொற்கையோர் நசைப்பொருந!”

(மதுரை : 135-138)

என்னும் அடிகளில், முத்துக்கள் விளைந்த கொற்கை என்னும் ஊரில் ஒளி பொருந்திய சங்குகளும் கிடைக்கும். மக்கள் சேர்ந்திருக்கும் ஊர்களில் கள் உண்போர் பலர் வாழும் குடிகளை உடையது. கொற்கை என்னும் நல்ல ஊரில் வாழ மக்கள் விரும்புகிறார்கள்.

“மறப்போர்ப் பாண்டியர் அறத்தின் காக்கும்
கொற்கைஅம் பெருந்துறை முத்தின் அன்ன”

(அகம் : 27:8-9)

என்ற வரிகளில் பகைவரிடம் திறைப் பொருளைப் பெறும் பாண்டியனின் கொற்கைத் துறையில் உள்ள முத்துக்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

“முத்துப்படு பரப்பின் கொற்கை முந்துறைச்”

(நற் : 23:6)

“நெல்லும் நீரும் எல்லார்க்கும் எளியன
வரைய சாந்தமும் திரைய முத்தமும்
இமிழ்குரல் முரசம் முன்றுடன் ஆளும்
தமிழ்கெழு கூடல் தண்கோல் வேந்தே”

(புறம் : 58 : 10-13)

இப்பாடல்களில் பாண்டியனின் கொற்கை துறைமுகமும் முத்துப்பற்றி முன்னெடுத்துப் பேசப்பட்டுள்ளன. மன்னர்களின் வணிக பொருளாதாரத்துக்குச் சான்றாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. பாண்டி நாட்டிலிருந்த முத்துக்குளிக்கும் துறைகளைப் பற்றிய பல செய்திகளைப் பழந்தமிழ் நூல்களில் காணலாம். இவற்றுள் முக்கியமானது கொற்கையாகும். இத்துறைமுகத்தைப் பற்றிய செய்திகளை இவ்வியலில் மேலே கூறப்பட்ட கொற்கை என்னும் பகுதியிற் காண்க. தென்னிந்தியாவிற்கும் மேலைத்தேச நாடுகளுக்குமிடையில் நடந்த வணிகத்தில் முத்து ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. முத்துப்பெறும் இடமாகவே கிரேக்கர் தென்னிந்தியாவைக் கருதினர். ‘உரோமரும் தமிழ்நாட்டு முத்தினை விரும்பி வாங்கினர். உரோமாபுரி மகளிர் முத்துக்களை மிகவும் ஆவலோடு விரும்பினர். கையசு என்னும் (Caius) பேரரசனின் மனைவியாகிய **பௌலீனா** (Paulina) என்பவள் 40,000,000 பொன் பெருமதினா ரத்தினங்களாலும், முத்துக்களாலும் தன்னை அழகு செய்திருப்பாள் என பிளினி கூறுவர்”²⁰

முசிறி

சேர நாட்டைச் சேர்ந்தது முசிறி. கடல்விளை பொருள்களும் மலைவிளை பொருள்களும் நிறைந்ததாகச் சேரநாடு சொல்லப்படுவது. முசிறினுடைய வளத்தை,

“மனைக்குவைகுய கறிமுடையாற்
கலிச்சுமைய கரைகலக் குறுந்து;
கலந்தந்த பொற்பரிசம்
கழித்தோணியாற் கரை சேர்க்குந்து;
மலைத்தாரமும் கடல்தாரமும்
தலைப்பெய்து வருநர்க்குசும்
புனலம் கள்ளின் பொலந்தார்க் குட்டுவன்
முழங்குகடல் முழவின் முசிறி அன்ன”

(புறம் : 343:3-10)

எனப் புறநானூறு குறிக்கும்.

சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளில் சேரநாடே மேலதேச வியாபாரிகள் இலகுவாக அடையக்கூடிய இடத்தில் அமைந்திருந்தது. இந்நாட்டிலிருந்து அவர்கள் அளவில்லாத மிளகைப் பெற்றனர். இப்பகுதியிலிருந்த சிறந்த துறைமுகமாக இருந்த “முசிரிஸ்” (Muziris) என வழங்கப்பட்டது. இப்போதுள்ள பேரியாற்றின் கரையிலுள்ள கொடுங்கல்லுக்கு (Cranganore) அண்மையில் பழம் முசிறி அமைந்ததெனக் கூறுவர்”²¹

வஞ்சி

வஞ்சி சேரர்களுக்குரிய நிலமாகக் கருதப்பட்டது. அதைக் கருவூர் வஞ்சி என்பர். சேரர் வஞ்சி கருவூர்தான் என்பதைக் காலஞ்சென்ற மு.ராகவய்யங்கார் எழுதிய “சேரன் செங்குட்டுவன் ஆராய்ச்சித் தொகுதி என்ற நூலிலும் காணலாம். ரா.ராகவய்யங்கார் எழுதிய ‘வஞ்சி மாநகர்’ என்ற நூலிலும் காணலாம்.

“கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர்க் கோதை
திருமா வியல்நகர்க் கருவூர் முன்துறைத்
தெண்ணீர் உயர்கரைக் குவைஇய
தண் ஆன் பொருநை மணலினும் பலவே”

(அகம் : 93:20-23)

என்ற அடிகளில் எடுத்துரைக்கின்றன.

“வருபுனல் வாயில் வஞ்சி”

(சிறு : 50)

எனவும்,

“விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சிப்”

(புறம் : 11:6)

எனவும்,

“திருமாவியல் நகர்க் கருவூர்முன்துறைத்”
தெண்ணீர் உயர்கரைக் குவைஇய
தண்ஆன் பொருநை மணல்”

(அகம் : 93:21-23)

என்னும் பாலடிகளில், வஞ்சி போற்றப்படுகின்றது. இதுபோன்ற தலைநகரங்களைத் தலைமை இடமாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு பேரரசனும் தன் ஆட்சியை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள பல்வேறு வழிமுறைகளைக் கையாண்டு தன்நாட்டினுடைய உள்கட்டமைப்புகளைப் பெருக்கி எல்லோரும் பாராட்டத்தக்க வகையில் ஆட்சி புரிந்ததை சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகளாகக் காண்கிறோம். தன்னுடைய ஆட்சித்திறனுக்கு ஏற்ற வகையில் தனக்குரிய அரசியல் அமைப்பு (Constitution) முறையை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். சங்கச் சமுதாயத்தில் அரசனே தலைமை

ஏற்றான் என்பதைப் தலைமையப் பொறுப்பை ஏற்றபிறகு தான் ஆட்சியை நிறுவனப்படுத்தும் முயற்சியில் அவன் மேலாண்மை வெளிப்படும்.

“மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”

(புறம் : 186:2)

என்று கூற்று விளக்கும். “சங்ககாலத்தில் அரசு செய்த பேரரசும், தொடக்கத்தில் சிறு கூட்டத்திற்குத் தலைவராக இருந்து பின் பேரரசாக ஆனவர்கள் முல்லை நிலமக்கள் தன் தலைவனை ‘கோ’ என்னும் பெயரால் அழைத்தனர். மருதநில மக்கள் ‘வேள்’ என்று அழைத்தனர். வேளாண் பொருளாதாரத்தில் சிறந்த மருதநிலத்தலைவனே தமிழ்நாட்டு அரசியலில் வலிமை பெற்று விளங்கினான். அதன்பின் ஆயர், குறவர், பரதவர், எயினர் முதலிய ஏனைய பிரிவினர் அவனுக்கு அடிபணிந்து வாழ்ந்தனர்”²² என்பது வித்தியானந்தத்தின் கருத்து.

நானில சிறப்பு: நானிலங்களில் செயல்படுத்திய மேலாண்மை திறத்தினால் உழைக்கும் மக்களாக விளங்கியவர்களில் திறமைவாய்ந்த சிலர் வேந்தராக மாறும் சூழல் ஏற்பட்டது. சங்ககாலம் நிலவுடைமையாக மாறிய காலகட்டம் என்பதால் பழஞ்சமுதாய எச்சமாக இனக்குழச் சமுதாய வாழ்வு முறைகளும் நிலவியுள்ளன. இவ்வாறு இனக்குழு சமுதாயம் நிலவுடைமைச் சமுதாயமாக வளர்ந்துவரும் நிலையில் நானில தலைமைகளிலும் வேறுபாடுகள் இருந்துள்ளன. முல்லை நிலப்பகுதிகளைச் சீறார் மன்னரும் (புறம் : 288-335) குறிஞ்சி நிலப் பகுதிகளைக் குறுநில மன்னரும், மருதநிலப் பகுதிகளை முதுகுடி மன்னர்களும் (புறம்: 336-355) ஆண்டுள்ளனர். “நெய்தல் நிலப் பகுதிகளிலும், மருத நிலப்பகுதிகளிலும் தம் செல்வாக்கை நிலைநாட்டி பின்னர் வேந்தராக உயர்கின்றனர்”²³ என்னும் பெ.மாதையன் கருத்து இவண் ஒருங்கு வைத்து எண்ணத்தக்கது.

இவ்வேந்தர்கள் மருதநிலப்பகுதிகளையும் நெய்தல் நிலப்பகுதிகளையும் மையமிட்டுத் தலைநகரங்களை அமைத்துக் கொண்டு வேளாண் பொருளாதாரத்தாலும், வணிக பொருளாதாரத்தாலும் உயர்ந்ததைப் பட்டினப்பாலை மதுரைக்காஞ்சி, பொருநராற்றுப்படை, புறநானூற்றுப்பாடல் போன்றவை எடுத்துரைத்தனர். பட்டினப்பாலை (238-244) இதற்கு சான்றாகவும் (மதுரை 156: 172-176) போன்ற பாடல்கள் நமக்கு சான்றாக விளங்குகின்றன. இவ்வாறு குறிஞ்சி நில மன்னர்கள் குறிஞ்சி நிலப்பகுதிக்குத் தலைவராய்க் கொடைப்பண்பில் சிறந்தவராக இருந்தனர். இதற்கு (புறம் 87-181) அதியமான் அஞ்சி, பாரி, திருமுடிக்காரி, ஆய்அண்டிரன், நாஞ்சில்வள்ளுவன், பேகன், கண்டிரக்கோப்பெருநள்ளி, ஓரி போன்ற வள்ளல்கள் திகழ்ந்தனர்.

“ஒருதிசை ஒருவனை உள்ளி நாற்றிசைப்
பலரும் வருவர் பரிசில் மாக்கள்
வரிசை அறிதலோ அரிதே, பெரிதும்
ஈதல் எளிதே மாவண் தோன்றல்
அதுநற்கு அறிந்தனை ஆயின்
பொதுநோக்கு ஒழிமதி புலவர் மாட்டே”

(புறம் : 121)

என்னும் பாடல் சான்றாக அமைகிறது.

இந்த தலைமைகளிலிருந்து வேறுபட்டு மருதவயல்களைச் சூழ்ந்து எழுப்பப்பட்ட கோட்டைகளை உடையவர்களாய் வாழ்ந்தவர்கள் முதுகுடி மன்னர்கள் **முதுகுடி** என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் புறநானூற்றில் இரண்டும், கலித்தொகையில் ஒன்றும் ஆகிய மூன்று இடங்களில் வந்துள்ளது. புறநானூறு 58-ல் பாண்டியர் குடி முதுகுடி எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“நல்லிசை முதுகுடி நடுக்கறத் தழீஇ”

(புறம் : 58:5)

**“தீர்கை விடுக்கும் பண்பின முதுகுடி
நனந்தலை மூதூர்”**

(புறம் : 391:9-10)

**“அரைசுபடக் கடந்தட்டு ஆற்றின் தந்த
முரைசு கெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் தொல்குடிக்கு உரித்தென”**

(கலித் : 105:1-3)

எனும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

சிறுபாணாற்றுப்படையின் தலைவனாகிய (ஓய்மாநாட்டு) நல்லியக்கோடன். இந்நாட்டினுடைய வளம், வஞ்சி, மதுரை, உறந்தை ஆகிய நாட்டோடு கடையெழுவள்ளல்களின் சிறப்பு ஒரு பக்கமாக வைத்து ஓய்மா நாட்டை இன்னொரு புறமாக வைத்தால் நல்லியங்கோடனின் சிறப்பே மிக்கு இருக்கும் என சிறுபாணாற்றுப்படை உரைக்கும்,

**“எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க”**

(சிறு : 113-114)

என்று பாடுகிறது எயிற்பட்டினம்,வேலூர், ஆமூர் ஆகிய இடங்களிலுள்ள குடிமக்களின் ஈகைத்திறமைப்பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். அவனுடைய எப்பொழுதும் அடையாது திறந்தே இருக்கும் அரண்மனை கடவுள்வீற்றிருக்கும் கண்போன்றது.

**“கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்தன்ன
அடையா வாயில்அவன் அருங்கடைகுறுகி”**

(சிறு : 205-206)

என அவனுடைய புகழ் பாடுகிறது. அரணுடைய அவன் வாயிலில் ஏனையோர் புகுவதற்கு அரிது. அவன் பல விண்மீன்கள் நடுவே முழுமதி போன்ற முத்தமிழ் கற்ற அறிவுடையோரோடு வீற்றிருப்பான் என்பதை அறிவுடையோர் அருகிருக்க அவன் ஆட்சி புரிந்த திறம் பெறப்பட்டது. பெரியார் துணை கொண்ட திறமும் உணரப்பட்டது.

**“பல்மீன் நடுவண் பால்மதி போல
இன்னகை ஆயமொடு இருந்தோற் குறுகி”**

(சிறு : 219-220)

என்ற பாடலடியில் உணர்த்துகின்றன.

எயினர் குடிசை, எயினருடைய அரண், எயினருடைய அகன்றவீடு போன்றவையும் அரண்கள் ஊகம்புல்லால் வேயப்பட்டிருந்ததும் உயரமாக இருந்ததும் அதில் அம்பு கூடுகள் தேன்கூடுகள் தொங்கின என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன இது சாபம் (வில்) சாற்றப்பெற்ற முற்றத்தோடு வீடுடைய அவியல் (அகன்ற) நகரம் என்று சுட்டப்படுகிறது (பெரும் 118-120) காவலுடைய அரண்களைச் சுற்றி முள்வேலிகள் போடப்பட்டிருந்ததும் காடு இருந்ததும் வாயிலில் இரட்டை கதவுகள் திரட்சியுடைய கணைய மரங்களால் இணைக்கப்பட்டிருந்ததும் கூறப்பட்டுள்ளன. (பெரும் : 126-128) கோவலர் குடியிருப்பும் சொல்லப்படுகிறது. சிறு சிறு

குடில்கள் கொண்டதாக விளங்கியது. வலைஞர் குடிவீடு, இளைஞர் வீடு, அந்தணர் வீடு போன்றவைவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நீர்ப்பெயற்று என்னும் துறைமுகப்பட்டினத்தில் வெண்ணிறமுடைய குதிரைகள் பிறநாட்டிலிருந்து கொணரப்பட்டன. வடநாட்டிலிருந்து, பொன்மலை போன்ற வளமுடைய பொருள்களைக் கொண்டிருக்கின்ற மரக்கலங்கள் அங்கே அக்கரையிலிருந்தன. அக்கடற்கரை அருகே ஓங்கி உயர்ந்த மாடங்கள் இருந்தன. பண்டகசாலை வணிகர் பலர், அதைப் பாதுகாக்கும் தொழிலாளர்கள் போன்றவை அத்துறைமுகப்பட்டினம் இருந்ததாகப் பாரட்டப்படுகிறது. (பெரும் : 320:335) மாடங்களில் பொற்சிலம்புகள் ஒலிக்க நூல்பந்தினை (வரிப்பந்து) ஆடும் மகளிர் குறித்த செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

காஞ்சி

தொண்டைமான் இளந்திரையன் காஞ்சி மாநகரத்தைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தான். அடையாத வாயிலையும் காவற்காடு சூழ்ந்த பக்கத்தினையும் உடையதாக இருந்தது. காஞ்சி மாநகரத்தின் நுழைவாய் காணப்பட்டது. இந்நகரத்தின் சிறப்பு கீழ்க்காணும் வகையில் கூறப்பட்டுள்ளது. திருமாவின் கொப்பூழில் நான்முகனாகிய பிரமன் தோன்றினான் என்னும் மரபுண்டு. அக்கொப்பூழ் தாமரைப் போன்று இருந்தது. தாமரை மலரில் தாமரைப் பொகுட்டு இருந்தது. அப்பொகுட்டைச் சுற்றித் தாமரை இதழ்கள் இருந்தன. இங்கு தாமரை பொகுட்டாகக் காஞ்சி மாநகரத்தின் மத்தியும் இதழ்கள் போன்ற தெருக்களும் இருந்தன என்பதை கீழ்க்காணும் வரிகள் உணர்த்தும்,

“நீலநிற உருவின் நெடியோன் கொப்பூழ்
நான்முக ஒருவற் பயந்த பல்லிதழ்த்
தாமரைப் பொகுட்டின் காண்வரத் தோன்றிக்,
சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பின்”

(பெரும் : 402-405)

என்ற வரிகள் மேற்கூறியதற்குச் சான்றாகும். இதே அமைப்பைக் கொண்டது மதுரை என்று பரிப்பாடல் சுட்டுவதும் இங்கு ஒருங்கு வைத்து எண்ணத்தக்கது.

“மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்
பூவொடு புரையும் சீரூர்; பூவின்
இதழகத்து அனைய தெருவம் இதழகத்து
அரும்பொகுட்டு அனைத்தே அண்ணல் கோயில்”

(பரி : 7)

இச்செய்திகள் மூலம் நகரத்தை உருவாக்க பழந்தமிழர் மேற்கொண்ட திட்டஅமைப்புத் (Plan) திறம் உய்த்துணரப்படுகிறது.

அரசு உரிமையும் ஆட்சிநிலை நிறுத்தலும் : அரசு நிர்வாகத்தில் நிர்வாகத்திற்குரியத் தலைவன் அரசன் எனப்பட்டான். ‘இறை’ அவனுடைய நீதி வழங்கும் தன்மையைப் பொருத்து, அழைக்கப்படுவான் என்பதை

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறைஎன்று வைக்கப் படும்”²⁴

என்ற குறள் உணர்த்தும். அரசரிமை என்பது தந்தைக்குப் பின் தனயன் என இருந்தால் அவன் தனயன் பட்டத்துக்கு முன் வருவது முறைமை எனப்பட்டது.

“மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்றம் உய்த்தெனப்
பால்தர வந்த பழவிறல் தாயம்”²⁵

ஆண் வாரிசு இல்லாத நிலையில் இருவேறு நகரில் ஆண்டு வந்த தயாதிமுறை மன்னர்களில் ஒருவர் பட்டத்திற்கு வந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக கிள்ளிவளவன் “வேல்பல் தடக்கைப் பெருவிரல் கிள்ளி” உறைந்தையில் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு வாரிசு இல்லாததால் அவனுக்கு பின் அழுந்தூரில் சென்னி மரபில் ஆட்சிபுரிந்த உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட்சென்னி உறைந்தைக்கு அரசனானான். அரசரிமை குறித்து சோழநாட்டில் உள்நாட்டு கலகம் ஏற்பட்டுப் பட்டத்துக்கு உரிமைக் காக்க தகராறுகளும் நடந்தன. இளஞ்சேட் சென்னியின் மகன் திருமாவளவன் பட்டம் ஏறியதை ஓட்டி இப்பெரும் தகராறு நடந்தது. கிள்ளி வகையினர்க்கும் சென்னி வகையினருக்கும் தீராத போட்டிகள் நிகழ்ந்தன. சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடிப் போராடித் திருமாவளவன் (கரிகாலன்) தன் அரசரிமையைப் பெற்றதைப் பட்டினப்பாலை விரிவாகக் கூறுகிறது.

“பிறர் பிணியகத்து இருந்து பீடுகாழ்முற்றி
அருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யானை பிடிபுக் காங்கு
நுண்ணிதின் உணர நாடி நண்ணார்
செறிவுடைத் திண்காப்பு ஏறி வாள்கழித்து
உருகெழு தாயம் ஊழின் எய்திப்”

(பட்டின : 222-227)

என்னும் வரிகள் உணர்த்தும்.

பகைவர் காவலில் இருந்தாலும் தன்னுடைய பெருமைக்குணம் வயிரம் போன்று உறுதியாக முதிரும் நிலையைப் பெற்றான். பெரிய கையை உடைய யானை, தன்னைப் பிடித்திருத்த கழியைத்தன் கொம்பால் குத்தி இடித்துக் குழியைத் தரை மட்டமாக்கித் தன் பிடியோடு சேர்ந்தது போன்று, நுண்மையான தன் கூர்த்த அறிவால் செய்யத்தக்கது இதுவென்று ஆராய்ந்து, பகைவருடைய செறிவுடைய திண்மையானக் காவல்ச் சிறையை ஏறிக் கடந்து, தன் வாளை உறையினின்றும் எடுத்துப்போரிட்டு வென்று, அச்சம் பொருந்திய அரசரிமையை முறைமையாகப் பெற்றான் என்பதே வரலாற்று உண்மை. உறவுமுறையிலுள்ள இருவரும் நலகிள்ளி, நெடுகிள்ளி பகைமை கொண்ட நிலையில் ஒரு குடியில் பிறந்த இருவர் போட்டியிடுவது சோழ மரபுக்கே இழுக்கு என கோவூர்கிழார் பாடியதை,

“இரும்பனை வெண்தோட்டு மலைந்தோன் அல்லன்:
கரும்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்:
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே: நின்னோடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே:
ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்பதும் குடியே
இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே;”

(புறம் : 45:1-7)

அரசரிமை குறித்த புறநானூற்றுப் பாடல் வழியாக நோக்கத்தக்கது.

கல்வி: அரசரிமை கொள்ளுபவன் கல்வி அறிவு உடையவனாக இருத்தல் அவசியம் என ஓர் அரசன் குறிப்பிடுவது இவண் நோக்கத்தக்கது. ஒரு குடியில் பிறந்த பலரும் மூத்தவன் முடிகுட வருக என்னாது அறிவுடையோன் வழியே அரசு செல்ல வேண்டும் என்பதை

**“ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
முத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
அறிவுடை யோனாறு அரசும் செல்லும்”**

(புறம் : 183:5-10)

என்னும் புறநானூற்றில் வரியில் குறிக்கப்படுகின்றது. கீழ்க்குடியில் பிறந்தவன் கற்றவனாக இருப்பின் மேல்குடியில் பிறந்தவன் அவனைச் சென்று வணங்குவான் என்றும் ஆரியபடை கடந்த பாண்டியன்நெடுஞ்செழியன் கூறுவது இதற்கு சான்றாகும். வருங்கால சந்ததியினருக்கு நிலையான ஒரு பொருளைத் தேடிவைக்க விரும்பும் ஒருவன் அவர்களுக்கு நல்ல கல்வி அளித்தல் போதும் என நாலடியார் குறிப்பிடுகிறது.

**“வைப்புழிக் கோட்படா: வாய்த்தீயிற் கேடில்லை
மிக்க சிறப்பின் அரசர்செநின் வவ்வார்
எச்சம் என ஒருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற”²⁶**

என்னும் நாலடியார் பாடல் அடிகள் கல்வி அளித்தலைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது.

**“நெல்லும் உயிரன்றே: நீரும் உயிரன்றே:
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அதனால் யானுயிர் என்பது அறிகை
வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே”**

(புறம் : 186)

நெல்லும், நீரும் உயிராகாது. நாட்டை ஆள்பவனே உயிராகக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் நாட்டின் உயிர் நானே என்பதை அறிந்து கொள்ளுதல் வெல்லும் படையுடைய ஆள்வோர் கடமையாகும். மேலும் இம்மன்னர்கள் புலி தன் குட்டியைக் காப்பதுபோல் தன் குடிமக்களைக் காத்தநிலையை,

**“புலிபுறம் காக்கும் குருளை போல
மெலிவில் செங்கோல் நீபுறம் காப்ப”**

(புறம்: 42:10-11)

என்னும் பாடலடிகள் மன்னனின் ஆட்சியின் சிறப்பைக் காட்டும் அடிகளாகும். சேரர் வரலாற்றில் சேரலாதன், குட்டுவன், இரும்பொறை என்னும் மரபில் ஆட்சிமுறை அமைந்ததை பதிற்றுப்பத்து உணர்த்தும். குடநாடு, குட்டநாடு என இரு நாடாகப் பிரித்து ஆட்சி புரிந்ததை காணமுடிகிறது.

சுற்றம்: சுற்றம் என்பதற்கு உறவினர், சுற்றத்தார், நண்பர்கள், உதவியாளர், ஆயத்தார், கூட்டம், மன்னரின் பரிவாரங்கள் ஆகியனவாகும். இவ்விடத்தில் பொதுவாழ்வில் மன்னனோடு தொடர்புடையவர்களை அரசியல் சுற்றம் என சொல்லப்படுகிறது. அரசன் நாட்டில் அமைதியும், அறமும் நிலவுவதற்குச் செய்ய வேண்டியவற்றை ஒரு குழுவுடன் கலந்து ஆலோசித்து செய்வான். அக்குழுவின் அறிவுரையைச் சுற்றம் என்று கூறுவர் ‘சுற்றம்’ என்ற சொல் பொதுவாக இனத்தவரைக் குறிக்கும். அதற்கு நேரான பொருள் சுற்றியிருப்பவர் எனப் பொருள்படும். பக்கத்திலேயே இருப்பவர் என்றும் கருத்துக்கொள்ளலாம். இடைவிடாது எக்காலத்தும் அரசனைச் சுற்றியோ அல்லது அவன் அருகிலோ இருந்து நீதியெனக் கண்டவற்றை எடுத்துக்கூறும் உறுதித்துணையாளர் சுற்றம் எனப்பட்டனர். இவ்வாறு துணையாக நின்றவருள் அவனுடைய இனத்தவர்களும் இருந்தார்கள் என்பதை,

“உரும்பில் சுற்றம்” என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் (447)ல் காணப்படுகிறது. தம் நிலையினின்றும் சிறிதும் மாறுபடாப் பெருமையினால் “திரியாச் சுற்றம்” எனச் சொல்லப்படுகின்றது. இதற்கு உவமையாக,

“பாஅல்புளிப்பினும் பகல்இருளினும்
நாஅல்வேத நெறிதிரியினும்
திரியாச் சுற்றமொடு முழுதுசேண் விளங்கி”

(புறம் : 2:17-19)

இன்று அரசியல் ஆதாயத்திற்காகக் கட்சித் தாவுதல் மேற்கொள்ளும் அரசியலாரின் போக்கை இதனுடன் பொருத்திப் பார்க்கும் பொழுது அன்றைய அரசியலமைப்பின் சிறப்பு புலப்படுகின்றது. தீயஎண்ணம் கொண்டவர்கள் அன்றும் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் உய்த்துணர இடம் உண்டு. பால் இனிமையொழிந்து புளிப்பினும், ஞாயிறு தன் விளக்கமொழிந்து இருளினும், நான்கு வேதத்தினது ஒழுக்கம் வேறுபடினும் வேறுபாடில்லாத சூழ்ச்சியை உடையவர்கள் அமைச்சர் ஆவார். தலைவர் செய்த காரியங்களைப் பின் சிதையாது தாம்அவற்றை மேவுதலை உடைய அத்தலைவரோடு மனம் பொருந்தின சுற்றமெனப் பதிற்றுப்பத்து கூறும்.

“செய்தல் மேவல் அமர்ந்த சுற்றமொடு”

(பதிற் : 15:28)

சுற்றத்தின் நடுவிலிருந்த நெடுஞ்செழியனை, மாங்குடி மருதனார் கடல் நடுவே தோன்றும் ஞாயிற்றுக்கும் பல மீன்களுக்கு நடுவே தோன்றும் நிறைமதிக்கும் ஒப்பிடுகின்றார்.

“முந்நீர் நாப்பண் ஞாயிறு போலவும்
பன்மீ னடுவட் டிங்கள் போலவும்
பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்தினிது விளங்கி”

(மதுரை : 768-780)

என்னும் வரிகள் சுட்டுகின்றன. அரசன் விரும்புவனவற்றையே தாமும் விரும்பிக் கூறி அவனைத் தீ நெறிக்கண் உட்படுத்திய சுற்றத்தினார் மக்களால் இழக்கப்பட்டனர்.

அரசனுக்கு அறிவுரைகள் கூறிய பல அவைகள் இருந்தன என்பது பெறப்படும். அவ்வாறு அறிவுரைக்கூறும் அறிஞரைக் கொண்ட நாற்பெரும் குழு ஒன்றினைப்பற்றி மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.

அரசனின் நலவாழ்வு வேண்டிய சுற்றத்தார் அரசனுக்கு வேண்டிய அறத்தை அஞ்சாது எடுத்துக்கூறினர். இன்னும் சில வேள்விகளை இயற்றி வீட்டுலகம் வேண்டும் முனிவரை போல சிறந்த காவிதி மாக்களைப் பற்றியும் நன்மை தீமையை தினம் ஆராய்ந்து அரசனை தீயவழியில் செல்லவிடாது பழி தன்மேல் வராமல் நீக்கி, எங்கும் புகழ்பெற்ற தலைமை பொறுப்பேற்று காவிதி பட்டம் பெற்று அமைச்சர் விளங்கினர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

“ஆவுதி மண்ணி அவிர்துகில் முடித்து
மாவிசம்பு வழங்கும் பெரியோர் போல
நன்றும் தீதும் கண்டாய்ந்து அடக்கி
அன்பும் அறனும் ஒழியாது காத்து
பழிஒரிஇ உயர்ந்து பாய்புகழ் நிறைந்த
செம்மை சான்ற காவிதி மாக்களும்”

(மதுரை : 494-499)

அதுபோன்று அரசவையில் நாற்பெருங்குழு இருந்தமையை “தாமேந் தோன்றிய நாற்பெருங் குழுவும்” (மதுரை : 510) என்னும் வரியில் உணர்த்தப்படுகிறது. இதில் உள்ள

உறுப்பினர்கள் யார், இவர்களுடைய கடமைகள் என்ன? என்பதைப்பற்றியக் குறிப்புகளில்லை. ஆனால் இதற்குப் பின் வந்த சிலப்பதிகாரம் ஐம்பெரும் குழு, எண்பேராயம் என்ற குழுக்களைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

நீதி வழங்குதல்

அரசு அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பது உலக கூற்று. அரசு நிருவாகத்தின் தலைவனாகிய மன்னன் ஒரு சார்புடைய நீதி வழங்கக்கூடாது. இவர் நமக்கு உறவினர், உறவினர் இவர் அல்லாதவர் என்று எண்ணாது முறையாக விசாரித்து நடுநிலையோடு வழங்க வேண்டும் என்பதை புறநானூற்று அடி நமக்கு விளக்குகிறது.

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி”²⁷

எவ்வாறு துலாக்கோல் சரி நிகராக நிறுத்திக்காட்டுவது போன்று நீதி வழங்கப்பட வேண்டும் என்று வள்ளுவன் கூறுவது இவண் கருதத்தக்கது.

“கடும்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகன் மறவரும் என
நான்குடன் மாண்டது ஆயினும் மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்
அதனால் நமர்எனக் கோல்கோ டாது
பிறர்எனக் குணம் கொல்லாது”

(புறம் : 55:7-12)

என்னும் அடிகளில் காட்டப்படுகின்றது. மேலும்,

“மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து
அறம்நின்று நிலையிற் றாகலின் அதனால்”

(புறம் : 39:8-9)

என்னும் புறநானூற்று பாடல் வழியாக அறியலாகுகின்றன. அன்றைய அரசு அறச்சார்புடையனவாக இருந்தது என்பது பெறப்படும். அரசனுடைய வெண்கொற்றக்குடை வெயிலிருந்து இருந்து மறைப்பதற்கு அல்லாது துன்பப்படும் குடிமக்களுக்கு நிழல் செய்வது என்னும் குறியீட்டு தன்மை உள்ளது என்பதைக் கீழ்க்காணும் வரிகளில் பெரும்பாணாற்றுப்படை உணர்த்துகிறது.

“குணகடல் வரைப்பில் முந்நீர் நாப்பண்
பகல்செய் மண்டிலம் பாரித் தாங்கு”

(பெரும் : 441-442)

நாட்டில் நடைபெறும் நன்மை, தீமை ஆகிய அனைத்துச் செயல்களுக்கும் மன்னனே காரணம் என மக்கள் சுட்டிக்காட்டுவார்.

“மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்கும்இக் கண்ணகல் ஞாலம்”

(புறம் : 35:27-29)

மறைபெய்யும் காலத்தில் பெய்யத் தவறினாலும், விளைவு குறைந்தாலும் இயல்புக்கு மாறானவை. செயலால் தோன்றினாலும் நாட்டினை ஆள்வோரையே இவ்வுலகம் பழிக்கும் என எச்சரிக்கைச் செய்கின்றார் புலவர். இதே பாடலில் அறமே உருக்கொண்டு வந்து

ஆள்வதுபோல் அரசு செய்கையில் நீதியை கேட்கும்போது பெற்றவர் உடன் மழை பெற்றவராவர் என்றுக் குறிப்பிடுவர். அம்மன்னனின் அறம்வழிப்பட்ட அரசின் செய்தியைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. (புறம்.35-14:15) இவரே இது உழவர்களைப் பாதுகாப்பதன் மூலமாகப் பிறர் குடிகளையும் பாதுகாப்பாய் எனக் குறிப்பதும் அரசன் உழவர்களை பாதுகாக்க வேண்டியக் கடமைக்குட்பட்டவன் என்பதை விளக்குகிறது. மன்னருடைய செங்கோல் திறன் மாறினால் மழை பொய்த்து மக்களைப் பசியும் பிணியும் வாட்டும் என்பதும் அரசனுடைய ஆட்சித்திறத்தை குறிக்க வந்த செய்தியே!

**“காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்”²⁸**

அரசனிடம் சென்றால் நிச்சயமாக நமக்கு நீதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை கிடைக்கும்படி மன்னன் ஆட்சிபுரிய வேண்டும். மன்னனை எளிதாகக் கண்டு தம்குறையைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை மக்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும்.

**“அறம்புரிந் தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து
முறைவேண்டு பொழுதில் பதன்எளி யோர்சுண்டு
உறை வேண்டு பொழுதில் பெயல்பெற் றோரே”** (புறம் : 35:14-16)

பூந்தாது படிந்த மன்றத்திலேயே ஆடை அழுக்குப் படியும்படி அமர்ந்து பலருடைய குறைகேட்டு வேண்டுவனச் செய்த நிலையைக் கீழ்க்காணும் புறநானூற்று அடிகள் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

**“தாதுஎரு மறுகின் மாகண இருந்து
பலர்குறை செய்த மலர்தார் அண்ணற்கு
ஒருவரும் இல்லை மாதோ செருவத்துச்”** (புறம் : 311:3-5)

இன்று குறைதீர்க்கும் மையங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு மக்களின் குறை தீர்ப்பதாக இன்றைய அரசு ஒரு நிலைப்பாட்டை வைத்துள்ளது. அரசியல் வல்லுனர்கள் இது ஒரு கண்துடைப்பான செயல்கள் என்றே குற்றம் சாட்டுகின்றனர். ஆனால் அன்று மக்களின் குறைகளைக் கேட்டு நீதி வழங்க அரசன் கொலுவீற்றிருக்கும் நாளவைகுறித்துப் பதிற்றுப்பத்து உணர்த்துகின்றது.

**“பூண் அணிந்து விளங்கிய புகழ்சால் மார்ப, நின்
நாள்மகிழ் இருக்கை இனிது கண்டுகுமே”** (பெரும் : 453-454)

காட்சிக்கு எளியனாய் நாட்பொழுதில் மன்னன் கொலுவீற்றிருக்கும் செய்தி கூறப்பட்டது.

அறங்கூறும் அவையம்: நீதி வழங்குவதுப் பொது மன்றங்களில் நடைபெற்றன. நீதி வழங்கும் இடம் அறங்கூறு அவையம் எனப்பட்டது. அவைச் சிறந்தக் கொள்கை உடையவை என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது.

“சிறந்த கொள்கை அறங்கூறு அவையமும்” (மதுரை : 492)

அவைப் புகுந்ததுடன் தம் தகராறுகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ளும் முதியோரைப்பற்றி பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுவதற்குக் கீழ்க்காணும் வரிச் சான்றாக அமைகிறது.

“..... முதியோர்
அவைபுகு பொழுதில்தம் பகைமுரண் செலவும்”

(பொருந : 187-188)

இக்குழுவின் அரசனால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். அவர்கள் நீதி வழுவின் அக்குற்றம் அரசனையே சாரும். அது அரசனின் செங்கோலை கொடுங்கோலாக்கும் என்று ஒல்லையூர்த்தந்த பூதப்பாண்டியன் வஞ்சினம் கூறுவது நோக்குதற்குரியது. தான் எடுத்த காரியத்தை முடிக்கவில்லையெனில் தன்னைக் கொடுங்கோலன் என்று மக்கள் தூற்றட்டும் என்று பாண்டியன் வஞ்சினம் கூறுகிறான். அறசார்புடையது அவன் ஆட்சி என்பதை அவன் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“அறநிலை திரியா அன்பின் அவையத்துத்
திறன்இல் ஒருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து
மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக: மலிபுகழ்”

(புறம் : 71:7-9)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றது.

“பாண்முற் றுகநின் நாள்மகிழ் இருக்கை”

(புறம் : 29:5)

தீயோரைத் தண்டித்தலும் நல்லோரைக் காத்தலும் ஆகிய வளையா முறைமையில் அவையம் இருந்தன. பண்டைக் கால நீதி முறையை இப்பாடல் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

ஊர் அவைகள்: ஊரிலே நடைபெறும் தகராறுகளை நீக்கி விடுதலே இவற்றின் முக்கியமான கடமை. ஊரிலுள்ள முதியோர் ஒன்றாகக்கூடி ஊருக்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்தனர். இவர்களைக் கொண்ட அவை, பொதியில் அல்லது மன்றம் எனப்பட்டது. பொது என்ற சொல்லும் இல் என்ற சொல்லும் சேர்ந்து பொதியில் என்று அமைந்தது. பொதுவான வீடு என்பது அதற்குப் பொருள். இத்தகைய அறங்கூறுதற்கானப் பொதியில்கள் ஊரின் நடுவிலே அமைந்திருந்தன.

“அவையிருந்த பெரும்பொதியில்”

(மதுரை : 161)

என மதுரைக்காஞ்சியும், புறநானூற்றில்

“முன்னூர்ப் பொதியில்”

(புறம் : 390:19)

என்று குறிக்கப் பெறுகின்றன. இப்பொதியில்கள் ஊரில் முற்பக்கத்தில் அமைந்திருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன. பொதியில் வணங்கும் இடமாகவும் வம்பலர் தங்கும் இடமாகவும் இருந்தது என்பதை,

“கொண்டி மகளிர் உண்துறை முழ்கி
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்கும் ஏறிப் பலர்தொழ
வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில்”

(பட்டின : 246-249)

எனக்குறிக்கின்றது பட்டினப்பாலை ‘கொண்டிமகளிர்’ பகை நாட்டில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பெண்கள் இவர்கள் கோயிலில் பணிபுரிந்து, பொதியில் தங்கி இருந்தனர். சில மரங்களான இரத்தி, விளா, பலா, வேம்பு, முதலிய மரங்களுக்கு அடியில் கூடுவது மன்றம். இம் மரங்கள் ஊர் நடுவேயிருந்தன என நச்சினார்க்கினியார் கூறுகிறார்.

“இரத்தி நீடிய அகன்தலை மன்றத்து”

(புறம் : 34:12)

எனப்புறமும்,

“மன்ற விளவு”

(புறம் : 181:1)

என்றும்,

“மன்றப் பலவு”

(புறம் : 374:5)

என்றும்,

“மன்ற வேம்பு”

(புறம் : 79:2)

என்ற அடிகள் மன்றத்தின் இருப்பை உணர்த்துகின்றன.

மன்றம் என்பது பொது அம்பலம். அவை, அரங்கம், மேடை எனப் பல சொற்களை குறிக்கும். பழங்காலத்தில் அரசமர மேடைகளில் (அ) பொதுவான இடங்களில் திருமணம் செய்து வைப்பதால் திருமணத்திற்கு மன்றல் என்று மற்றொரு பெயர் உண்டு. மேலும் **மன்றல்** என்பது **வேண்டுதல்** என்று பொருள்படும். ஆலைய வழிபாட்டில் மன்றல் என்ற சொல்லிலிருந்து **மன்றாட்டு** என்ற சொல் உருவானது.

தண்டனை: ‘தண்டம்’ என்ற வேர் சொல்லிலிருந்து ‘தண்டனை’ பிறந்தது மரத்தின் உறுப்பு தண்டு எனப்படும். தவறு செய்தவர்களை மரத்தண்டினைக் கொண்டு வழிநடத்திய (தண்டனை) தண்டனை என பெயர் பெற்றிருக்கலாம் என பழந்தமிழர்களின் கூற்றாகும். அதேபோல் யானை தந்தத்தைக் கொண்டு தண்டனை நிறைவேற்றிக்கலாம். அதனால் தண்டம், தண்டனை என்று பெயர் பெற்றிருக்கும் என்று சிலரது ஐயப்பாடு.

“வழிபடு வோரை வல்லறி தீயே:
பிறர்பழி கூறுவோர் மொழிதே றலையே:
நீமெய் கண்ட தீமை காணின்
ஒப்ப நாடி அத்தக வொறுத்தி;
வந்தடி பொருந்தி முந்தை நிற்பின்
தண்டமும் தணிதி பண்டையில் பெரிதே;”

(புறம் : 10:1-6)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும் வள்ளுவனது 504, 423, 110 ஆகிய குறள்களிலும், நீதி வழங்கக்கூறியது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

“குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்”²⁹

எல்லாக் குற்றத்தையும் விட செய்நன்றி கொன்றக் குற்றமே பெரிதாகக் கருதப்பட்டதை உணர்கிறோம்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”³⁰

என்னும் குறளும் இதையே கூறுகின்றது.

அர்த்தசாஸ்திரம் இதுபோன்ற தண்டனை விவரங்களை விளக்குகின்றது. “கோட்டையில் அனுமதியின்றி நுழைந்தாலோ (அ) கன்னமிட்டு உள்நுழைந்து பொக்கிஷத்திலிருந்து பொருளை எடுத்துச் சென்றாலும் தலைதுண்டிக்கப்படும். விபசாரத்தில் ஈடுப்படுகின்ற பெண்ணின் காது, மூக்கு துண்டிக்கப்படும். (அ) ஐநூறு பணம் அபராதம்

மனிதர்களைக் கடத்துகிறவன், கடவுள் சிலைகளைத் திருடிச் செல்கிறவர்களும், அடுத்த வீட்டு நிலத்தை ஆக்கிரமித்து கொள்பவர்களும் தலையை இழக்க நேரிடும் (அ) அதிகபட்ச அபராதம் செலுத்த வேண்டியதாக இருக்கும் என குறிப்பிடுகிறது அர்த்தசாஸ்திரம்”³¹

அரசு சின்னங்கள் அவமதித்தல் பெரும் தண்டனைக்குரியதாக சங்ககாலத்தில் கருதப்பட்டது. பண்டைய வேந்தர்கள் போர்புரிந்த பொழுது காவல் மரங்களை வெட்டித் தங்களுடையப் பகைவர்களுக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்தினர். காவல் மரங்களை வெட்டுவது வெற்றிப்பெற்ற வேந்தனின் செயலாகும். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பகைநாட்டின் ஊர்தோறும் உள்ள காவற் மரங்களைக் கோடாரிகளைக் கொண்டு வெட்டி நிலைக்குலைத்தக் காடுகளைப் பகைநாடு கொண்டிருந்ததைக் கல்லாடனார் கூறுகின்றார்.

“கடிமரம் துளங்கிய காவும்”

(புறம் : 23:9)

என்ற வரிக் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. மேலும், அரசன் சங்க மன்னனின் பெருத்தன்மையையும் கற்றாரை மதிக்கும் அவனுடைய போர் உள்ளத்தையும் நாம் அறிந்துகொள்கிறோம். இவ்விடத்து இன்னொரு செய்தியும் நினைவு கொள்ளத்தக்கது. நன்னனுடைய காவல் மரத்திலிருந்து விழுந்த மாம்பழத்தை அறியாது எடுத்து உண்ட கோசர் மகளை நன்னன் சேய் நன்னன் என்பவன் ஆராய்ந்து பாராது அவளைக் கொலை செய்தான். அக்குற்றத்திற்கு ஈடாகப் பெரும் செல்வம் கொடுத்து அம்மன்னனிடம் அப்பெண்ணின் தந்தை வேண்டியதை,

“மண்ணிய சென்ற ஒண்ணுதல் அரிவை
புனல்தரு பசங்காய் தின்றதன் தப்பற்கு
ஒன்பதிற்று ஒன்பது களிற்றொடு அவள்நிறை
பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும் கொள்ளான்
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலீஇயரோ, அன்னை
ஒரு
நாள் நகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்
பகைமுக ஊரின் துஞ்சலோ இலளே!”

(குறுந் : 292)

அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. அவ்வேண்டுகோளை ஏற்காத நன்னன் பெண் கொலை செய்தான். இப்படி பெண் என்றும் பாராமல் ஈவு இரக்கமின்றி தன்னிச்சையாகக் கொலை புரிந்த நன்னன், ‘பெண் கொலை புரிந்த நன்னன்’ என்று பெயர் பெற்றான். பாடல் பெறும் சிறப்பும் அவனுக்கு மறுக்கப்பட்டது. அவன் மட்டும் அல்லாது அவன் வழி தோன்றியவர்க்கும் அப்பேறுகிட்டவில்லை. என்பதைப் புறம் சுட்டுகிறது. கன்னிப்பெண் பாவம் தலைமுறைதோறும் தொடர்ந்தது.

“நன்னன் மருகன் அன்றியும் நீயும்
முயங்கற் கொத்தனை மன்னே வயங்குமொழிப்
பாடுநர்க்கு அடைத்த கதவின் ஆடுமழை”

(புறம் : 151:8-10)

என்ற புறநானூற்று பாடல் வரிகள் நமக்கு உரைக்கின்றன. மோசிக்கீரனார் என்னும் புலவர் முரசு கட்டில் என்று அறியாது வழிநடைக் களைப்பில் உறங்கிவிட, தன்னை அவமதித்தார் என எண்ணாது அவருக்குக் கவரிவீசி அவர் களைப்பைப் போக்கினான் தகடூர் எறிந்த பெரும்சேரல் இரும்பொறை. அவனின் இப்பெரும் செயல் குறித்துக் மோசிக்கீரனார் வியந்து பாராட்டுகிறார் அவனுடைய தமிழ்ப் பற்றுக்குத் தலைவணங்கினார்.

“நுரைமுகந் தன்ன மென்புஞ் சேக்கை
அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவர
இருபால் படுக்கும்நின் வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதூஉம் சாலும்நற் றமிழ்முழு தறிதல்
அதனோடும் அமையாது அணுக வந்துநின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஒச்சித் தண்ணென
வீசி யோயே வியல்இடம் கமழ”

(புறம் : 50:7-13)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. இப்புறநானூற்றுப் பாடலில் வேறொரு செய்தியைக் காண்கிறோம். இவ்விரு செய்திகளும் நீதி வழங்கப்பட்ட இருவேறு நிலைகளை விளக்குகின்றன. குற்றத்திற்குத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டியது முக்கியமானது. தண்ணீரில் அடித்துவரப்பட்ட பழத்தை அது காவல் மரத்தின் கனி என அறியாது எடுத்துண்ட இளம் பெண்ணுக்கு நன்னன் கொடுத்த தண்டனை மிகப்பெரிது. அவன் செயலையும், அரசு முரசுக்கட்டிலென அறியாது களப்பில் உறங்கிய தமிழ்ப் புலவனுக்குக் கவரிவீசிப் பணிச் செய்ததும் இங்கு உய்த்துணரத்தக்கது.

சங்க அரசர்கள் புலவருக்குப் பெரும் மதிப்பளித்தனர். புலவர்களின் குற்றச்சாட்டுக்குத்தான் ஆளாகக்கூடாது என்று ஒவ்வொரு காரியத்தையும் நுணுகி ஆராய்ந்து முறைசெய்தனர். அவரால் புகழப்படுவதுத் தமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய மிகப்பெரிய பேறு என நினைத்தனர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் கீழ்க்காணும் புறப்பாடல் இதை உணர்த்துகிறது. புலவர்களால் பாடப்பெறாதது தங்களுக்கென உரியத் தண்டனையாக அக்கால மன்னன் நினைத்தான். பழிதூற்றப் படாதவர்களாகத் தாங்கள் விளங்க வேண்டும் என மன்னர் விரும்பினர். தன்னுடைய செயலைத் திறம்படச் செய்யவில்லை எனில் புலவர்கள் தன்னைப் பாடாது விட்டும் என பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கூறுவதும் இதைப் போன்றதே.

“புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை:
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே”

(புறம் : 72:16-18)

என்னும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. மனித நேயமற்றச் செயலைச் சங்கச் சான்றோர் ஏற்பதில்லை என்பது தெளிவு. மன்னனும் நாலையும் யோசித்தே நீதி வழங்கினான். பொய்ச் சாட்சி கூறியவன் சமுதாயத்தால் ஒதுக்கப்பட்டான். அவன் அமர்ந்திருக்கும் மரமே பட்டுப்போகும் என்ற நம்பிக்கை பற்றி செய்தியைக் கலித்தொகைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“கரிப்பொய்த்தான் கீழிருந்த மரம்போல்”

(கலித் : 34:10)

பொய்ச்சாட்சி கூறியவன் சிறிது நேரம் தங்கினால் மரம் வாடுவதைப் போல தலைவன் பிரிவினால் தலைவி வருந்துகிறாள். இதன் மூலம் சமுதாயத்தில் பொய்ச்சாட்சி கூறுபவன் இருக்கும் இடம் எதிர்மறை எண்ணங்களால் (Negative Thoughts) பசுமையை மங்கச் செய்துவிடும் என்ற சமுதாயச் சிந்தனை உரணப்பட்டது. இன்றும் பழக்கத்தில் ‘பொய் சொன்னவனுக்குப் போஜனம் கிடைக்காது’ என்னும் பழமொழியும் ‘பச்சமரம் கூடப் பட்டுபோகும்’ என்ற பழமொழியும் இதையே உணர்த்துகின்றன. அகவாழ்வில் ஒரு பெண்ணைக் களவு மணம் புரிந்துபின்பு அப்பெண்ணைக் கைவிட்டுச் செல்லத்துணிந்த

அறனில்லாதவனை ஊரவையினர் மரத்தில் பிடித்துக்கட்டி, அவன் தலையில் சாம்பலைக் கொட்டி அவமானப்படுத்தித் தண்டித்தனர் என்ற செய்தியினைக் கடுவன் மன்னனார் அகநானூற்றுச் செய்யுளில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“கரும்பு அமல் படப்பை, பெரும் பெயர்க் கள்ளூர்த்
திருநுதற் குறுமகள் அணிநலம் வவ்விய
அறனி லாளன், அறியேன் என்றி
திறன்தில் வெஞ்சூள், அறிகரி காடஅய்
முறிஆர் பெருங்கிளை செறியபற்றி
நீறு தலைப்பெய்த ஞான்றை
வீறுசால் அவையத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே”

(அகம் : 256:15:21)

என்று இப்பாடல் மேற்கூறிய செய்தியை விளக்குகின்றது. ‘கள்ளூர்’ என்ற ஊரின் பெயர் சுட்டப்பட்டே இச்செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தியால் ஊர்ச் சபையோருக்கு தம் ஊரில் நிகழும் குற்றங்களை விசாரித்துத் தண்டிக்கும் உரிமையைத் தமிழ் வேந்தர் வழங்கியது புலனாகும்.

காவல் நிர்வாகம்

காவல் நிர்வாகம், மனித இயல்பு எங்கு மாறுபடுகிறதோ அங்கு வந்து சரிசெய்யும் பொறுப்பை ஏற்கிறது. அரசன் மக்களைக் காப்பதற்காகவும், மக்கள் நகரத்தை காக்கவும் காவலர்களை வைத்திருந்தான். பகை மன்னர்களால் மக்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படாத நிலையில் போர் செய்து மக்களைக் காப்பதையும் காவல் பொறுப்பேற்கிறது. கிராமங்களில் அதன் தலைவர்கள் காவல் பொறுப்பை மேற்கொள்கின்றனர். இக் காவல் மரபை பல வகைகளில் ஏற்படுத்தியிருந்தனர்.

நகர்க்காவலர்: இத்தகையப் பாதுகாப்பிற்காக நியமிக்கப்படுகின்ற காவலர்கள் மக்களைப் பலவகை தீங்குகளிலிருந்தும் காக்கின்றனர். அரசின் ஆணைப்படி காக்கின்றனர். இவர்கள் கள்ளர், கொள்ளையர்களிடமிருந்து நாட்டைப் பாதுகாக்கும் அரசபிரதிநிதிகளாகும். சங்க காலத்தில் தெருக்களைத் திருட்டுக்களிலிருந்துக் காக்கத் தெருக்காவலரையும், நகரையும், ஊரையும் காக்க நகர காவற்படைகளையும் அமைத்தான் மன்னன்.

நகரைக் காவல் செய்வதும், ஒற்றறிதலுமே இவர்களுடைய முக்கிய கடமையாகும். இராக்காலத்தில் கொள்ளைக்காரர் நகர் வீதிகளில் திரிந்தார்கள். அக்கொள்ளைக்காரரின் தோற்றத்தையும் அவர்கள் தொழிலையும் மதுரைக்காஞ்சி எடுத்துரைக்கின்றது.

“இரும்பிடி மேளந்தோல் அன்ன இருள்சேர்பு
கல்லும் மரனும் துணிக்கும் கூர்மைத்
தொடலை வாளர் தொடுத்தோல் அடியர்
.....
சிறந்த கருமை நுண்விளை நுணங்கு அறல்
நிறம்கவர்பு புனைந்த நீலக் கச்சினர்”
.....
கண்மாறும் ஆடவர் ஒடுக்கம் ஒற்றி”

(மதுரை : 634-642)

என்னும் வரிகளில் கரிய பெண்யானையின் தோல் போன்று இருள் கவிந்திருந்தது. கள்வர், கல்லையும், மரத்தையும் துண்டாக்கும் கூர்மையானக் குறுகிய பிடியையுடைய உடைவாளையும், கருமை நிறம் வாய்ந்த கருமணல் போன்ற நீலக்கச்சினையும் அணிந்து,

மாடங்களில் ஏறுவதற்கு, நூலால் அமைந்த ஏணியினையும் இடுப்பில் சுற்றிக் கொண்டு, நிலத்தைப் பிளக்கும் உளியுடன், பேர் அணிகலன்களைக் கவரும் நோக்கத்துடன் திரிந்து கொண்டிருந்தனர். இத்தகையக் கள்வரை, இமைக்கும் நேரத்தில் அவர் பதுங்கியிருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் ஒற்றரும் இருந்தனர்.

ஊர்க்காவலர்: ஊர்காவலர்கள் ஊரைக் காவல் செய்பவர்கள். இவர்கள் நள்ளிரவில் வாளேந்தியக் கையுடன் திரிவார்கள்.

“யாமம் கொள்பவர் சுடர்நிழல்”

(புறம் : 37:9)

என்ற புறநானூறு சுட்டுகின்றது.

“நெடுநா ஒண்மணி நிழத்திய நடுநாள்”

(முல்லை : 50)

இக்காவலர்கள் நெடிய நாவமைந்த மணிகளை ஒலிப்பதை மேற்கூறிய அடி உணர்த்துகின்றது. இன்று, இரவுக்காவல் புரியும் கூர்க்காக்கள், விசில் ஓசையை எழுப்பித் தங்களுடைய காவலை உணர்த்துவது இங்கு நினைவுத்தக்கது. வள்ளலிடம் பரிசில் பெற்றுச் சென்றால் கள்வர் வழியில் கவர்ந்து கொள்வர் என்ற அச்சம் புலவர்களைத் துன்புறுத்துகிறது. இத்தகைய துன்பத்தைப் போக்குகின்றவன் ஆய் அண்டிரன் என்று துறையூர் ஓடைக்கிழார் போற்றுகின்றார் வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரனைப் பற்றி இப்பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

**“மரம்பிறங்கிய நளிச்சிலம்பில்
குரங்குஅன்னபுன் குறுங்கூனியர்
புரந்தலைக்கும் பகைஒன்றுஎன்கோ?”**

(புறம் : 136:12-14)

என்னும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும் தினைப்புனக்காவல், நீர் நிலைக்காவல் இவை முன் இயல்களில் விரிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

அரசு மாளிகை பாதுகாப்பு

அரசு மாளிகை மிகவும் பாதுகாப்பாக அமைந்திருந்தது. எதிரிகள் எளிதில் தாக்காதவாறு மிகவும் பாதுகாப்பாக அமைந்திருந்தனர். மன்னன் பாதுகாவலை உடைய அரண்களாலே சூழப்பட்ட மனையில் இருந்தான். இது ‘அரண்மனை’ என அழைக்கப்பட்டது. முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னன் ‘இறை’ எனப்பட்டான் ‘இறை’ இருப்பதால் அவன் உறையும் அரண்மனைக் ‘கோயில்’ எனப்பட்டது. அரண்மனைக் கோயிலானதை,

**“உயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பொறை அசைஇ,
வாயில் விடாது கோயில் புக்குஎம்”**

(புறம் : 67:9-10)

என்னும் வரிகள் சுட்டுகின்றன.

மெய்க்காப்பாளர் (Body Guards): பாசறையில் யவனர் மன்னன் பாசறையைக் காவலாக இருந்தனர் (முல்லைப் பா.50-54) அரசனுக்குக் காவலனாய் **மெய்க்காப்பாளர்** இருப்பர். வேந்தனுக்கு ஏதாவது துன்பம் என்றால், அதனைத் தனக்கு வந்தது போலவே கருதி, உடனே போருக்குத் தானும் எழும் மனங்கலந்தத் துணைவனைப் பற்றிக் கூறுகிறது புறம்,

முல்லைப்பாட்டு அரசனின் பள்ளியறையை யவனர் காத்து நின்றதையும் அவரின் வலிமையானத் தோற்றத்தையும் (முல்லை : 59-66) குறிக்கின்றது.

**“வலம்படு தானை வேந்தற்கு
உலந்துழி உலக்கும் நெஞ்சறி துணையே”** (புறம் : 324:13-14)

எனப் புறநானூறு கூறுகின்றது. மேலும் வேந்தனுக்குப் பகைவரால் துயரம் என்றால் தானே கொடியினை உயர்த்தி திரண்டு வரும் பகைவரின் படைகளைத் தடுத்து நிறுத்தும் ஆற்றல் மிக்கவன் என்பதனை,

**“..... கொடிஎடுத்து
நிறையழிந்து எழுதரு தானைக்குச்
சிறையும் தானே, தன் இறைவிமும் உறினே”** (புறம் : 314:5-7)

என்ற வரிகள் கூறுகின்றன. அரசன் மேல் வந்த வேலைத் தன்மார்பில் தாங்கி உயிர்விட்ட மெய்க்காப்பாளன் என்னும் நிலைபெற்ற வீரனையும் புறநானூறு சுட்டுகின்றது.

**“மறப்புகழ் நிறைந்த மைந்தினோன் இவனும்
உறைப்புழி ஓலை போல
மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்துவரு வேலே”** (புறம் : 290:8:10)

மேற்கூறிய பாடல்கள் வேந்தனுக்காக உயிர்விட்ட மெய் காவலரைப் பற்றிய செய்தியைக் குறிப்பன.

உண்ணும் நீர் காவல்: ஊரிலே மக்கள் அரிதாக வந்து உண்ணும் நீர்நிலையில் முள்வேலியை அமைத்துப் பாதுகாத்தனர் என்பதை,

**“..... கழல்முள் வேலி
அரிதுஉண் கூவல் அங்குடிச் சீறார்”** (புறம் : 306:1-2)

என்னும் வரிகள் சுட்டுகின்றன. பாசறைகளிலும் முள் வேலியிடப் பட்டிருந்ததை,

**“குமரி மகளிர் கூந்தல் புரைய
அமரின் இட்ட அருமுள் வேலிக்
‘கல்’ என் பாசறைப் பல்சான் றீரே”** (புறம் : 301:2-4)

புறப்பாடல் குறிக்கின்றது. கன்னிப் பெண்ணின் கூந்தல் போன்ற போரைக் கருதிக் போடப்பட்ட கடத்தற்கு அரிய முள்வேலி சூழ்ந்த ஆரவாரமிக்கப் பாசறையிலுள்ள பல்சான்றீரே என விளிக்கின்றார் புலவர்.

வாயில் காவலர்: அரசனுடைய அரண்மனையில் வாயில் காவலர் இருந்தனர். அத்தகைய வாயிலில் புலவர்கள் தடுக்கப்படாது சென்மாந்துச் சென்றதைப் புறம் கூறுகின்றது.

“செம்மல் நாளவை அண்ணாந்து புகுதல்” (புறம் : 54:3)

என்ற பாடலில் மேற்கூறிய கருத்தை விளக்குகின்றது.

**“இடைமதிற் சேக்கும் புரிசைப்
படைமயங்கு ஆரிடை நெடுநல் ஊரே”** (புறம் : 343:15-16)

என்ற வாயில், ஊரைச் சுற்றியுள்ள அரணில் காவல் வீரர்கள் இருந்ததைச் சுட்டுகிறது.

படை: நாட்டின் வளத்திற்காகப் பல்வேறு துறைகளில் தன்னுடைய வருவாயைப் பகுத்துவைத்த அரசன் நாட்டுக்குக் காவலுக்கும், போர் ஏற்படும் பொழுது உதவ தன்னுடைய படைச் சிறப்பை மேம்படுத்தினான். வேந்தர் பெற்ற செல்வம் எல்லாம் முதல் எனத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை, தேர்ப்படை, நால்வகைப்படை இருந்தது அரசனுக்கு. அதைக் குறித்து,

“படுமணி இரட்டும் பாஅடிப் பணைத்தாள்
நெடுநல் யானையும் தேரும் மாவும்”

(புறம் : 72:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் யானை, தேர், குதிரை, படைவீரர்கள் இவர்களைக் கொண்டப்படை குறித்து விளக்குகிறது.

யானைப்படை: யானைப்படைகளைக் கொண்டு போர்க்களத்தை வெற்றி கொண்டதை புறநானூற்றுப்பாடல் அடிகள் வழியாக அறியமுடிகிறது.

“களிறுசென்று களன் அகற்றவும்
களன்அகற்றிய வியல் ஆங்கண்”

(புறம் : 26:3-4)

காலாட்படை: பகைவர் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்லும் வேந்தன் வஞ்சிப்பூச் சூடிச் செல்வான். அவ்வாறு சென்ற படைபெருக்கம் குறித்து புறநானூறு கூறுகின்ற செய்திகள் நமக்கு மிகவும் வியப்பை அளிக்கிறது. முன்னால் சென்ற படைவீரர்கள் பனை நுங்கினை உண்டதாகவும், இடையில் சென்றவர்கள் பனம்பழத்தினை உண்டதாகவும் இறுதியில் சென்றவர்கள் பனங்கிழங்கினை உண்டவர்களாகவும் ஆலந்தூர்கிழார் பாடியுள்ளார்.

“தலையோர், நுங்கின் தீஞ்சேறு மிசைய,
இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்,
கடையோர் விடுவாய்ப் பிசிரோடு சுடு கிழங்கு நுகர,
நிலமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ
வேந்துபீடு அழித்த ஏந்துவேல் தானையொடு”

(புறம் : 225:1-5)

என்னும் இப்பாடலில் நலங்கிள்ளியின் படைச்செலவு பேசப்படுகிறது. கால நிலைகளையே கடந்து செல்லும் நீண்டு இருந்த காலாட்படை மேலாண்மையிலும் இப்பாடல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகப்படை வீரர்கள் வெற்றிக்கு வழிவகுப்பர். மேலாண்திறத்தால் மனித சக்தி (Manpower)-யை அதிகப்படுத்தி வேலையைக் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் முடிக்கும் நிலை இங்கு உணரப்பட்டது.

குதிரைப்படை: மன்னனின் குதிரைப்படை நீரைக் கிழித்துக்கொண்டுச் செல்லும் தோணியைபோலப் ஊடுருவிக்கொண்டு பாய்ந்தது.

“உழுத்ததர் உண்ட ஓய்நடைப் புரவி
கடல்மண்டு தோணியில் படைமுகம் போழ
நெய்ம்மிதி அருந்திய கொய்கவல் எருத்தின்
தண்ணடை மன்னர் தாருடைப் புரவி”

(புறம் : 299:2-5)

தேர்ப்படை: யானைப்போன்ற தேர்களும் தேர்ப்படையும் விலைமதிப்பற்ற பொருள்களாக இருந்திருந்தன.

“தொலையா நல்லிசை விளங்கு மலையன்
மகிழா தீத்த இழையணி நெடுந்தேர்
பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்
பட்ட மாரி உறையினும் பலவே”

(புறம் : 123:3-6)

என்ற வரிகளில் மலையமான் திருமுடிகாரி வழங்கிய அணிசெய்யப்பட்ட நெடுந்தேர்கள் பற்றிய எண்ணிக்கைக் குறிப்பிடுகிறது.

கடற்படை: கப்பல் ஓட்டும் கலையைத் திறம்பட அறிந்தவர்கள் தமிழர்கள் காற்றின் திசை அறிந்து கப்பலோட்டியவர்கள் இதனால்,

“நளிஇரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக”

(புறம் : 66:1-2)

இவை கரிகாலன் பற்றிய செய்தியாகும். ‘சேரன் கலங்களைக் கடலில் செல்லும் பொழுது பிற கலங்கள் செல்ல அஞ்சும் நிலை’ மாறாகத்து நப்பசலையார் கூறுவதும் இவண் நோக்கத்தக்கது.

“சினமிகு தானை வானவன் குடகடல்
பொலந்தரு நாவாய் ஓட்டிய அவ்வழிப்
பிறர்கலம் செல்கலாது அணையேம்”

(புறம் : 126:14-16)

என்னும் வரிகளில் எடுத்துரைக்கின்றன. அரண் குறித்து கட்டிட மேலாண்மையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

தகவல் தொடர்பு (Communication):

மன்னனுக்கும், மக்களுக்கிடையே தொடர்பாக ஒற்றர்கள், புலவர்கள், பாணர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். அன்றாடம் மக்களின் குறை நிறைகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் முகத்தானும் பகை அரசர்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளும் வகையிலும் ஒற்றர்களை (Spys) அமைத்து நாட்டைக் கண்காணிப்பான். இதுவும் அரசன் ஆளுமைக்கு உட்பட்டது. அவர்கள் தரும் தகவல்களுக்கு ஏற்பத் தன்நாட்டைச் சீரமைத்துக் கொள்வான். மக்கள் மனதில் குரலாகப் புலவர்கள் சில இடத்தில் செயல்படுவதுண்டு. இவர்கள் அமைதித் தூதுவர்களாகச் செயல்பட்டு இருந்தனர். அதியமானிடம் பொறாமை தொண்டமான் அவன் மீது போர்த்தொடுக்க நினைத்தான். தேவையில்லாத போர் அழிவையே ஏற்படுத்தும் என நினைந்து ஓளவையார், தொண்டமானிடம் தூது சென்ற அப்போரைத் தவிர்த்தார்.

“இவ்வே, பீலி அணிந் மாலை சூட்டிக்
கண்திரள் நோன்காழ் திருத்தி நெய்அணிந்து
கடியுடை வியன்நகரவ்வே: அவ்வே

.....
இல்லாயின் உடன் உண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்
அண்ணல்எம் கோமான் வைந்நுதி வேலே”

(புறம் : 95:1-7)

என்ற இப்பாடலில் அவர் தூது உரைத்தத் திறம் பற்றிக்கூறுகின்றது. கிள்ளிவளவன், மலையான் மக்களை யானையின் காலிட்டுக் கொல்ல முயற்சித்தப்பொழுது கோவூர்க்கிழார் சிறுவரிடத்து உன்னுடைய வெண்சினத்தைக் காட்டவேண்டாம் என்று கூறியவர். நான் கூறியதை நீ கேட்க விரும்பினால் அதைக்கேட்டு அம்மக்களை விடுவிப்பாய் இல்லையெனில் உன் விருப்பப்படி செய் என்று கோவூர்க்கிழார் அறிவுறுத்தினார். ஆத்திரத்திலேயே புத்தி இழந்து பெரும்பாவச் செயலை செய்ய முளைந்த கிள்ளிவளவனை எச்சரித்தார். (புறம் : 46)

போர் நடைப்பெறும் இடங்களுக்குச் சென்று அரசனை புகழ்தல் அரசர்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் போர் / வீரம் பற்றிய பாடல்களைப்பாடி ஊக்குவித்தல், போர்களத்தில் கண்ட காட்சிக்களை பதிவுசெய்து மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறுதல் போன்ற பல்வேறு செயல்களைப் பாணர்கள் செய்தனர். ‘அடுதலும் தொலைதலும் புதுவன்று’ என்பது புறம் காட்டும் விளக்கம் இருப்பினும் தங்களுக்குள் மாறுபட்டிருந்தச் சோழனும், பாண்டியனும் ஒரு சேர இருந்த காட்சி காரிக்கண்ணனார்க்கு, பெரும் மகிழ்வைக் கொடுத்தது. இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் உதவிபுரிந்தும் இதே நட்போடு தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என அறிவுரை கூறுகிறார்.

**“ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு ஆற்றுதிர் இருவிரும்
உடன்திலை திரியீர் ஆயின் இமிழ்திரைப்
பௌவம் உடுத்திப் பயங்கெழு மாநிலம்”**

(புறம்:58:20-23)

ஒற்றமையை வலியுறுத்தும் விதமாக இப்பாடலடிகள் விளங்குகின்றன. ஒருநாடு எல்லாம் வளங்களும் கைவரப் பெற்றுப் பகைத்தன்மை மிகுதியாகக் கொண்டிருந்தால் அந்நாட்டு மக்கள் அமைதியாக வாழ இயலாது. எந்த நேரத்திலும் எது வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம் என்ற அச்சம் உணர்வே மேலோங்கி இருக்கும். ஒற்றுமையே வலிமை என்பதை உணர்த்துகிறார்.

இன்றைய நிலையில் உலகின் ஒவ்வொரு நாடும் தன் வருவாயில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினைத் தன் பாதுகாப்பு வலிமையைப் பெருக்கிக் கொள்ளச் செலவிடுகின்றன என்ற கசப்பான உண்மையை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். இது வளர்ந்து வரும் எல்லா நாடுகளுக்கும் பொருந்தும், பிற நாடுகளிடம் கடன் வாங்கியாவது இராணுவத்தள வாடங்கள் வாங்குவதில் சிலநாடுகள் முனைப்புக் காட்டுகின்றன. இந்நிலை உலகின் ஒற்றுமைக்கு உகந்ததாக அமையாது. தனிப்பட்டவர்களின் தன் முனைப்பிற்காக நாடே துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டியநிலை ஏற்படும்.

இன்று ஈரான், அமெரிக்காவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட போர் நிலையில் மூன்றாம் உலகப்போர் ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சத்தை உலக மக்களிடையே ஏற்படுத்தியுள்ளது இவண் கருதத்தக்கது. தன்னுடைய மேலாண்மைச் சிந்தனையால் பல்வேறு துறைகளுக்கும் பொருளைப் பகிர்ந்தளித்து தன்னையும் நாட்டு மக்களையும் நலன்முறக் காத்த அரசன் சிறப்புடையவனாகப் போற்றப்பட்டான். அரசபதவி என்பது வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் அளிக்கும் என்றாலும் அது முள்படுக்கைப் போன்றது. இங்கு கண்ணகியின் வரலாற்றைக் கேட்டசேரன் செங்குட்டுவன், பாண்டியனின் மரணம் குறித்து அறிந்ததும் வருந்தினான். அரச பதவி என்பது குறித்துக் கூறும் சொற்கள் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கவை. மன்னனே அனைத்திற்கும் பொறுப்பேற்கத்தக்கவன் என்பதையும் உணர்த்துகிறான்.

“மழைவளம் கரப்பின் வான்பேர் அச்சம்
பிழையுரெய்திற் பெரும்பேர் அச்சம்
குடிபுரவு உண்டும் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதைக் காக்கும் நன்குடி பிறத்தல்
துன்பமில்லாத தொழுதக வில்லெனத்”³²

என்ற இவ்வடிகள் தலைப்பொறுப்பில் இருப்பவர்களின் நிலையைத் துல்லியமாக விளக்குகிறது. மன்னனைத் தலைமையாகக் கொண்டு விளங்குவதால் மக்களுக்கு ஏற்படும் நன்மை தீமை அனைத்தையும் மன்னன் என்றும் அளவுகோல் கொண்டு மக்கள் மதித்தனர் என்பதை முன்னர்க் கண்டோம். நல்லாட்சி புரிந்தோரிடையே சில புல்லருவிகளும் இருந்திருக்கின்றன. பொதுநலம் கருதாது சுயநலம் மேற்கொள்ளும் அரசர்களால் பொதுமக்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். ஊர்கள் எரிந்து நிலங்கள் பொலிவு இழந்தன. இவை அவ்வரசனின் நிர்வாகக் குறைப்பாட்டினை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. நிர்வாக மேலாண்மை குறித்துப் பேசும்போது நிர்வாகக் குறைபாடுக் குறித்தும் பேச வேண்டியது கட்டாயமாக உள்ளது. அத்தகைய நிர்வாகக் குறைபாட்டைக் கண்டபோது புலவர்கள் முன்நின்று அவற்றை நீக்க முயன்றனர். புலவரை மதித்த புரவலனும் அத்தகைய சீர்க்கேட்டைத் திருத்திக் கொள்ளும் நிலையைச் சங்கப் பாடலில் காண்கின்றோம்.

நிதி மேலாண்மை: ஒருநாடு வளமிக்க நாடு எனில் அந்நாட்டில் போர், கல்வி, மக்களின் வாழ்வாதாரம், ஆகியன மேம்பாடு அடைந்திருக்க வேண்டும். இதற்கு அந்நாட்டின் பொருளாதார நிலை ஓங்கியிருந்தால்தான் செயல்பட முடியும். அந்த வகையில் சிறந்த மன்னனுடைய ஆட்சியில் நிதி மேலாண்மை சிறப்புற்று இருக்க வேண்டும். **நிதி மேலாண்மையில்** எவ்வண்ணம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான விளக்கத்தை,

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்வினாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு”³³

என்னும் குறளில் விளக்குகிறார். மக்கள் இயல்பாகத் தரும் பொருளும் சுங்கப் பொருளும் தன் பகைவரை வென்ற கப்பம் (திறை) பொருளும் அரசனுக்குரிய பொருளாகும் என விளக்குகின்றார். ஒரு நாட்டின் வருவாய்க்கான வழிமுறை இதுவாகும்.

சங்கச் சமுதாயம் நிலத்தின் அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்ட சமுதாயம் ஆகும். ‘சோழநாடு சோறுடைத்து’ என்றும் ‘பாண்டியநாடு முத்துடைத்து’, என்றும் ‘சேரநாடு வேழம் உடைத்து’ என்று கூறும் மரபுண்டு. வேளாண்மையால் செழித்த சோழநாடு, முத்து போன்ற கடல் பொருளால் சிறப்புற்ற பாண்டியநாடு, யானை பலத்தினால் சேரநாடும் சிறப்புற்று இருந்தது கண்கூடு. “மேலாண்மையில் மிகவும் முக்கியமானது நிதி மேலாண்மை அதைச் சரியாகச் செயல்படுத்தும் போதுதான் நிறுவனம் தழைக்கும் மனித வளத்தை மேம்படுத்துவதற்கும் சிறப்பாக நிர்வாகத்தை வழிநடத்திச் செல்வதற்கும் ஒரு நாட்டிற்கு நிதி மேலாண்மை அவசியம்”³⁴ என வெ.இறையன்புவின் கருத்து இவண் நோக்கத்தக்கது. இக்கூற்று நிறுவனத்திற்கு மட்டுமின்றி அரசுக்கும் பொருந்துவதாகும். மேற்சொன்னபடி கிடைக்கும் பொருளை முறையாக வகைப்படுத்திச் செலவு செய்து விருத்தியடைய வேண்டும் என்பதை திருவள்ளுவர்.

**“இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது தரசு”³⁵**

என்ற குறளில் விளக்கியுள்ளது சிறப்பானதாகும். இதை நன்குணர்ந்த சங்க அரசர்கள் அதைப் பலவகையிலும் தம்முடைய ஆட்சியில் பயன்படுத்தி வெற்றிக்கொண்டார். இயற்கையில் உருவாக்கும் பொருளோடு, அரசாங்கத்திற்குரிய வேறு செலவிற்கும் குடிமக்களிடம் நிதி வசூலித்தனர் அந்த நிதியை வரி (Tax) எனச் சுட்டப்படுகிறது. அவ்வரியானது நிலவரி, வருமானவரி, சுங்கவரி, போன்றவை அடங்கும். இவ்வரிப் பற்றி பணம் மக்களிடமிருந்து வாங்கப்பட்டு மறுபடியும் மக்களுக்கே செலவு செய்யப்பட்டது. இதைப்பற்றி வித்தியானந்தன் கூறியதாவது சங்க காலத்தில் குடிமக்களைப் புரத்தல் காரணமாய் இறுக்கப்பட்டமையின் புரவு எனப்பட்டது³⁶ என வித்தியானந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அதிகமாக மக்களிடம் வரிவசூல் செய்வதை மக்கள் வெறுத்தனர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தான் எண்ணிய காரியத்தை முடிக்கவில்லையெனில் கொடிய வரி வாங்கும் (அ) விதிக்கும் கொடுங்கோலன் என்று மக்கள் தன்னைப் பழித்தாற்றட்டும் என வஞ்சினம் உரைக்கும் பாடல் இதைஉணர்த்தும்.

**“கொடியன்எம் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக”**

(புறம் : 72:11-12)

முறைக்கு, மேலான இறைபெறும் அரசனை மிகுதி இல்லாத ஆண்மையையுடைய உள்ளச் சிறியோன் என சோழன் நலங்கிள்ளி இகழ்ந்துள்ளான்.

**“குடிபுரவு இரக்கும் கூர்இல் ஆண்மைச்
சிறியோன் பெறின் அது சிறந்தன்று மன்னே”**

(புறம் : 75:4-5)

என்று கூறுகிறான். மேற்கூறிய இரண்டு மன்னர்களும் அதிக வரி வசூலிப்பதை அறிகிறோம். விளைந்த நெல்லை அறுத்து சமைத்துக் கவளமாக உருட்டித் தந்தால் ஒரு சிறிய நிலத்தில் விளையும் நெல் யானைக்குப் பல நாட்களுக்குப் பயன்படும். ஆனால் நூறு பங்கு பெரிய நிலமாக இருப்பினும் யானை தானே புகுந்து உண்டால் அது அதற்கும் பயன்படாது அதன் காலில் மிதிப்பட்டு வீணாகும். அதுபோல அறிவுடைப் ஆள்வோன் முறையறிந்து வரிவிதித்தான் எனில் நாடு கோடிப் பொருளை திரும்பத்தரும் அதற்கு மாறாக ஆரவாரக் கூட்டத்தின் சொல் கேட்டு இரக்கம் இல்லாமல் அதிக வரி வசூலித்தால் “யானைபுக்க நிலம்போல தானும் பயன் அடையான் நாடும் கேடுறும்” என அதிக வரி வசூல் செய்ய விரும்பிய மன்னனை எச்சரிக்கின்றார். இதையே இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

**“காய்நெல் அறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாநிறைவு இல்லதும் பன்னாட்டு ஆகும்;
நூறுசெறு ஆயினும் தமிழ்துப்புக்கு உணினே
வாய்ப்பு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்,
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது கொளினே
மெல்லியன் கிழவன் ஆகி வைகலும்
வரிசை அறியாக் ‘கல்’ என் சுற்றமொடு
பரிபுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்
யானை புக்க புலம்போலத்
தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே”**

(புறம் : 184)

என்னும் பாடல் மேற்கூறிய கருத்தை எடுத்துரைக்கின்றது. அக்காலத்தில் “நிலஅளவைகள் வழக்கிலிருந்ததை வேலி, மா, என்னும் நிலஅளவைகள் கூறப்பட்டதிலிருந்து தெரிகிறது. ஒரு வேலி 6.74 ஏக்கரும், ஒரு மா 1/20 வேலியினைக் காணக்கிடப்பது.”³⁷ இக்காலத்திலேயே வருமானவரிக்கு (Taxfree) விலக்கம் பெறுவதற்காகச் சில குறிப்பிட்டப் பிரிவுகள் உள்ளன. அதுபோல அன்று புறநானூற்றைத் தொகுத்த நாகனார் என்னும் புலவர் தன்னுடைய நிலைமையை எடுத்துக்கூறி கிள்ளிவளவனிடம் நிலத்திற்கு வரிநீக்கம் பெற்றார் என்பதை (புறம்-35) உணர்த்துகிறது. வரி வசூலிப்பதுத் தொடர்பாக இன்றைய அரசியல் நிலையில் சொத்துவரி (Property tax) தொழில்வரி (Commercial tax) வருமான வரி (Income tax) ஏற்றுமதி, இறக்குமதி (Export, Import Tax) கல்வி வரி (Educational Tax) கூடுதல் வரி (GST GES) போன்ற வரிகள் வசூலிக்கப்படுவது இவண் நோக்கத்தக்கது.

“நிலங்கள் மானியமாக விடப்பட்டமைக்கு சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. காணிகள் சிலருக்கு இறையிலியாக கொடுக்கப்பட்டமைக்கும் அகச் சான்றுகள் இல்லை”³⁸ என்னும் வித்தியானந்தின் கூற்று ஆய்வுக்கு உரியது.

இறையிலி நிலங்கள்: இறையிலி என்றால் வரி நீக்கப்பட்ட நிலம். அறத்திற்கு விட்ட நிலம் என்றும் **பிரம்மதேயம்** என்றும் குறிப்பர். இத்தகைய இறையிலி நிலங்கள் கீழ்க்காணுமாறு:

இயமவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனை இரண்டாம் பத்தில் குமட்டுர்க்கண்ணனார் பாடினார். அதனைப் பாடியதற்காக அம்மன்னன் **உம்பற்காடு** என்னும் பகுதியிலுள்ள 500 ஊர்களைப் பிரம்ம தாயமாகவும் தென்னாட்டு வருவாயில் பாகமும் பரிசாகப் பெற்றார். மூன்றாம்பத்தில் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனைப் பாலைக்கவுதமனார் பாடினார். இதைப் பாடியமைக்காக அப்புலவனிடம் என்ன பரிசில் வேண்டும் எனக் கேட்க அதற்கு அப்புலவர் ‘யானும் என் பார்பினியும் சொர்க்கம் சேர வேணும்’ என விரும்பிக் கேட்டதால் அதை நிறைவேற்ற எண்ணிய அரசன் ஒன்பது பெரும் வேள்விகளைச் செய்துவித்து பத்தாம் வேள்வியின் இறுதியில் இவரும் இவர் மனைவியும் வீடுபேறு பெற்றனர் என்று பதிகம் கூறுகிறது. களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலை நான்காம் பத்தில் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடினார். அதற்காக **நாற்பது நூறாயிரம்** (லட்சம்) பொன்னும் ஆட்சியில் பாகமும் பரிசாக வழங்கப்பெற்றார். செங்குட்டுவனை ஐந்தாம் பத்தில் புகழ்ந்து பாடினார் பரணர்.

செங்குட்டுவனால் உம்பற்காட்டு வருவாயினைப் பரிசாக வழங்கப்பெற்றார். அத்துடன் பரிசிலின் ஒரு பகுதியாக தன் மகனையும் வழங்கினான். ஆறாம் பத்து ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கைப்பாடினார் பாடியது. நச்செள்ளையார் பாடலுக்குப் பரிசாக கலன் அணிய வேண்டும் என்று ஒன்பது துலாம் பொன்னும் ஆயிரம் பொற்காசும் வழங்கப்பெற்றார். செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் ஏழாம் பத்தில் பாடினார். அதற்குப் பரிசாக ‘நன்றா’ என்ற குன்றின் மேல் சென்று தன்கண்ணில் கண்ட ஊர்களெல்லாம் காட்டி பரிசலை வழங்கினான். தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை எட்டாம் பத்தில் அரிசில் கிழார் பாடினார். அதற்கு ஒன்பது நூறாயிரம் பொன்னைப் பரிசலாக வழங்கியத் தானும் தன்

மனைவியும் புறம் போந்து அரண்மனையில் உள்ளவையெல்லாம் எடுத்துக் கொள்க என்றுக்கூறி அரசுக் கட்டிலைக் கொடுக்கின்றான். இளஞ்சேரலை இரும்பொறையை ஒன்பதாம் பத்தில் பெருங்குன்றூர்கிழார் பாடியுள்ளார். இப்புலவரின் வாழ்க்கை செல்வ வளமுடையதாக ஆக்க ஊர், மனை பிறவளங்களை அனைத்தையும் வழங்கினான். அவற்றோடு முப்பத்து இரண்டாயிரம் காணம் பொன்னையும் **அரிய பொற்கலன்களையும்** நல்கினான். இவ்வாறு சேரமன்னர்கள் பாடிய புலவருக்குக் கொடுத்தப் பரிசின் விவரம் அமைகிறது. நாட்டையும் நாட்டின் வளத்தையும் தமிழ் புலமைக்கு மதிப்பளித்துக் கொடுக்க வந்த சேரரைப் போற்ற வேண்டியது நம் கடமையாகும். அவ்வாறு கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் வரி நீக்கப்பட்ட வருவாயை அவர்களுக்கு கொடுத்தது என்பது குறிப்பு.

**“கோள்இவண் வேண்டேம் புரவே: நார் அரி
நனைமுதிர் சாடி நறவின் வாழ்த்தித்
துறைநணி கெழீஇக் கம்புள் ஈனும்
தண்ணடை பெறுதலும் உரித்தே”**

(புறம் : 297:5-8)

என்ற பாடலில் சீறார்களைக் கொடையாகப் பெறுவதைவிட மருத நில ஊர்களைப் பெறுதல் நலன் பயக்கும் என்று குறிப்பிடுவது இவண் நோக்கத்தக்கது. “புரவு, இறையிலி, **முற்றாட்டு** என்பன பண்டை வேந்தர் சிறந்தோர்க்கு அளிக்கும் நிலக்கொடை வகை. புரவாவது விளைநிலம், இதற்கு அரசு இறை உண்டேயன்றிப் புரவுவரி கிடையாது. இறையிலியாவது அரசிறையன்றியேனைப் புரவுவரி முதலியன உள்ப்பட வழங்கும் நிலம் முற்றாட்டாவது, அரசிறை, புரவுவரி, பாடிக்காவல் முதலிய வரியன்றி முழுவதும் உரிமையாக வழங்கும் நிலம்”³⁹ எனப் பெ.மாதையன் குறிப்பது நோக்கத்தக்கது. இம்முன்றில் சங்க இலக்கியத்தில் புரவி மட்டுமே ஆட்சி பெற்றுள்ளது.

“புரவிற்கு ஆற்றாச் சீறார்”

(புறம் : 330:6)

என்பதில் வரும் புரவிக்கு **இறையிலி நிலம்** என்பது உரை. புரவுவரிகூடக் கட்ட இயலாதச் சீறார்த் தலைனைச் சுட்டுகின்றது. ‘**குடி புரவு இரக்கும் கூரிய ஆண்மை**’ (புறம் 75:4) என்னும் பாடலில் வழிவழியாய் வந்த அரசரிமை அடைந்தோம் என்று குடிமக்களிடம் உரியவரியினை மிகுதியாகப் பெறுதல் இரத்தலுக்கு ஒப்பாகும் என்று குறிப்பிடுவது எண்ணத்தக்கது. பொருளாசை கொண்டு மக்கள்மீது வரிபணச் சுமையைத் திணிக்கக் கூடாது என்ற எச்சரிக்கையும் தொக்கி நிற்கின்றது.

வணிகம்

பொருளாதாரம் சார்ந்த தொழில்களில் முதன்மை நிலையினை பெறுவது வணிகத் தொழிலாகும். ஒரு நாட்டின் வணிகநிலை அடிப்படையில் அந்நாட்டின் பொருளாதார நிலை அமையப்படுகிறது. பழந்தமிழ் வாணிகத்தை உள்நாட்டு வாணிகம், வெளிநாட்டு வாணிகம் என இருவகைகளாகப் பிரிக்கலாம். உள்நாட்டு வாணிகம் பெரும்பாலும் நிலம் சார்ந்த தொழில். அடிப்படைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும் வெளிநாட்டு வாணிகம் இயற்கை பொருட்கள் மற்றும் கைவினைப் பொருள்கள் அடிப்படையாகக் கொண்டும் செய்து வந்தனர். உள்நாட்டு வாணிகம் **பண்டமாற்று** முறையில் நடைப்பெற்றது வெளிநாட்டு வாணிபத்திற்குக் **கடல் வழிபோக்குவரத்து** உதவியாக இருந்தது. பண்டமாற்று முறைக்குச் சான்றாக நெய்தல் நில

மக்கள் உப்பை விற்று அதற்கு மாறாக நெல்லைப் பெறுவர். மோர்விறற்ப் பணத்தைத் தனக்கு நகையாக வாங்காமல் அதற்குப்பதிலாக இரண்டு பசுக்களை வாங்கிய முல்லை நிலத்துப் பெண்ணின் வணிக அறிவினை நாம் நோக்க வேண்டும்.

“..... ஆய்மகள்
அளைவிலை உணவின் இளைஉடன் அருத்தி
நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்,
எருமை, நல்ஆன், கருநாகு பெறுஉம்
மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்”

(பெரும் : 162-165)

ஒரு நாட்டின் தொழில்களிலே உழவும், தொழிலும், தலைசிறந்தன என்பது அறிஞர் கொள்கை. ஒரு நாட்டின் மேம்பாட்டிற்கு இவ்விரு தொழில்களும் செழித்திருக்க வேண்டும். சங்க இலக்கியத்தில் இவ்விரு தொழிலும் சிறப்புற்று இருந்ததை மதுரைக் காஞ்சியில்,

“வியன் மேவல் விழுச்செல்வத்து
இருவகையான் இசைசான்ற
சிறுகுடிப் பெருந்தொழுவர்
குடிகெழீஇய நால்நிலவரொடு”

(மதுரை : 120-123)

என இவ்விரு தொழிலும் சுட்டப்படுகிறது. இதை உணர்ந்தே பாரதியாரும் “உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்” எனப் பாடினார். வணிகர்கள் நீண்ட நுகத்தடியிலே தைத்திருக்கும் நடுஆணி போல் நடுநிலையிலே நிற்கும் நல்ல உள்ளமுடையவர்கள் பழிக்கு அஞ்சி உண்மையே பேசுவார்கள். எவருடைய பொருள்மீதும் ஆசைப்படாதவர்கள் நேர்மையான முறையில் வாணிகம் நடந்தது என்பதை,

“நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நல்நெஞ்சினோர்,
வடுஅஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது
கொடுப்பதூஉம் குறைகொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்”

(பட்டின : 206-211)

என்ற அடிகள் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த வணிகர்கள் மிகவும் நேர்மையுள்ளவர்கள் என்று எடுத்துரைக்கின்றன. வணிகத்தின் நேர்மை உள்ளவர்களைப் பற்றி வள்ளுவர் சுட்டுவது.

“வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தம்போற் செயின்”⁴⁰

என்னும் குறள் நினைவிற்கொள்ளத்தக்கது. சங்ககால வாணிகர்கள் அறநெறி, தவறாதவர்கள் நன்னெறியில் நடப்பார்கள் என்பதை,

“கொலை கடிந்தும், களவுநீக்கியும்
அமரர்ப் பேணியும், ஆவுதியருத்தியும்,
நல்ஆளோடு பகடு ஓம்பியும்
பண்ணியம் அட்டியும் பசும்பதம் கொடுத்தும்
மறையோர் புகழ் பரப்பியும்”

(பட்டின : 199-204)

‘செய்யும் தொழிலே தெய்வம்’ எனும் சிந்தனை உடையவர்கள் அறவழிப்பட்ட பொருளிட்டலே அவர்கள் கொண்ட வணிக நெறியாகும். அதிகப் பொருளுக்கு ஆசைபடும்

எண்ணம் இல்லாதவர்கள். இது அவர்களின் மாண்பினைப் புலப்படுத்துகின்றது. நகர வாழ்க்கையினர் என்றாலும் மனமாட்சி உடைய மக்களாக விளங்கினர்.

உள்நாட்டு வாணிகம்: ‘கொல்லர்’ என்பவர் இரும்புக் கொண்ட படைக்கருவிகளைச் செய்பவர்கள் மற்றும் மாடு, குதிரைகளுக்கும் குளம்பு போடுவர் என பெரும்பாணாற்றுப் பாடல்களில் அறியப்படுகிறது.

“பெருங்கை யானைக் கொடுத்தொடி படுக்கும்
கருங்கைக் கொல்லன் இரும்புவிசைத்து எறிந்த
கூடத் திண்ணிசை வெரீஇ, மாடத்து
இறைஉறை புறவின் செங்காற் சேவல்,
இன்துயில் இரியும் பொன்துஞ்சு வியல்நகர்”

(பெரும் : 436-440)

என்னும் அடிகளில், அரண்மனை ஒரு பக்கத்தில் கொல்லன் உலை இருந்தது. போர்களத்தில் பகைவர்களைக் குத்தி அதனால் கொம்பில் உள்ளக் கிம்புரி அழிந்து கழன்ற, யானைத்தந்தத்தில் மறுபடியும் கிம்புரியைப் போடும் வேலைக் கொல்லன் உலைத் தளத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

“வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே”

(புறம் 312:5)

என்னும் வரியில் போர்க்குத் தேவையானக் கருவியை ஆக்கிக் கொடுத்தல் கொல்லரின் கடமையாகும் எனச் சுட்டுகிறது புறம்.

“நெய்தெரி இயக்கம் வெளில்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியல் மெய்ரகந்து தன்கால்
அரியமை சிலம்பு கழிஇப் பன்மாண்”

(நற் : 12:3-5)

என்னும் பாடலடிகளில் ‘பொற்கொல்லன்’ பலஅணிகலன்களைச் செய்பவன் எனக் குறிக்கப்படுகிறான்.

“கூடுறு நன்பொன் சுடர்இழை புனைநரும்”

(மதுரை : 512)

என்னும் வரியில் பொன்னை உருக்கி ஒளிபொருந்திய அணிகலன்களைச் செய்வோர், பொன்னை உரைத்து அதன் தகுதியைக் காண்பர். ‘தச்சர்’ என்பவர் ஆணிகளும், பட்டங்களுமாகிய பருத்த இரும்பால் சேர்த்து, சாதிலிங்கம் வழித்து, வேலைப்பாடுகளால் மாட்சிமைப்பட்ட இரட்டைக் கதவைப் பொருத்தியிருந்தனர். மேலே உத்தரக் கட்டை அமைத்திருந்தனர். அது சிறந்த மரத்தால் செய்யப்பெற்றது. குவளை போன்ற மலர் வடிவங்கள் அதில் இருந்தன. கதவுகளுக்குப் புதிய பிடிகள் பொருத்தியிருந்தனர். பொருத்துவான் நன்கு சேருமாறு சேர்த்திருந்தனர். இவற்றைக் கைத்தொழில் வல்லக் கம்மியன் முடுக்கிக் கடைவி, இடைவெளியின்றிச் செய்திருந்தான், கதவில் வெண்சிறுகடும், நெய்யும் அப்பி இருந்தனர் என்பதை

“பருஇரும்பு பிணித்துச் செல்வரக்கு உரீஇ
துணைமாண் கதவம் பொருத்தி இணைமாண்டு
நாளொடு பெயரிய கோளமை விழுமரத்துப்

.....

ஐயவி அப்பிய நெய்யணி நெடுநிலை”

(நெடு : 80-86)

என்ற இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. “குயவர்” என்பவர் மண்பாண்டங்களைச் செய்பவராவர்.

**“வியன்மலர் அகன்பொழில் ஈமத் தாழி
நனந்தலை மூதூர்க் கலம்செய் கோவே”**

(புறம் : 256:5-7)

என்னும் அடிகளில், மிகப்பெரிய பரப்புடைய அகன்ற புதை தாழியை வனைவாயாக இப்பழமையான பெரிய ஊரில் கலம் வளையும் குயவனே என வினவுகிறாள்.

**“நலத்தகைப் புலைத்தி பசைதோய்ந்து எடுத்துத்
தலைப்புடைப் போக்கித் தண்கயத்து இட்ட”**

(குறுந் : 330:1-2)

என்னும் அடிகளில் நல்லியல்புள்ள வண்ணாத்தி, கஞ்சிப் பசையில் தோய்த்து எடுத்து, ஆடையின் தலைப்பக்கத்தை வீசித் தண்ணிய குளத்தில் இட்டனள்.

**“நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய, பூக்கனிந்து’
அரவுஉரி அன்ன, அறுவைநல்கி”**

(பொருந் : 82-83)

கரிகாலன் பூ வேலைப்பாடு செய்தபாம்பின் தோல் போன்ற ஆடைக் கொடுத்ததை இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

**“இழைமருங்கு அறியா நுழைநூல் கலிங்கம்
எள்ளறு சிறப்பின் வெள்ளரைக் கொளீஇ”**

(மலை : 561-562)

நூல்இழை போகும் இடம்காண முடியாத நூலில் செய்யப்பெற்ற ஆடையை இகழ்ச்சியற்ற சிறப்பினையுடைய நம்முடைய வறிய அரையில் உடுத்தி மகிழ்ந்தான் அரசன் என்பது மேற்கூறிய பாடல்வரியின் பொருளாகும்.

**“காடிகொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்
தோடுஅமை தூமடி விரித்த சேக்கை”**

(நெடு : 134-135)

பாண்டிமாதேவியின் தந்தக் கட்டிலின் மீது கஞ்சியிட்டு சலவை செய்யப்பட்ட துகில் விரிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை நெடுநல்வாடை சுட்டுகின்றது.

**தாம்மேளந் தோன்றிய நாற்பெருங் குழுவும்
கோடுபுகழ் கடைநரும் திருமணி குயினரும்
சூடுறு நன்பொன் சுடர்இழை புனைந்தரும்
பொன்னுரை காண்மரும் கலிங்கம் பகர்நரும்**

.....

**குறியவும் நெடியவும் மடிதருஉ விரித்துச்
சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழீஇ
நால்வேறு தெருவினும் கால்உற நிறுற”**

(மதுரை : 510-523)

என்னும் வகையில் பல்வேறு தொழில் செய்வாரும் வணிகரும் இருந்தனர். சங்கை அறுத்து வளையல் செய்வோர், அழகிய மணிகளைத் துளையிடுவோர், பொன்னிலால் அணிகலன்களைச் செய்து அதனை உருக்கி தகுதியைக் காண்போர். ஆடைகளை விற்போர், செம்பை நிறுத்து வாங்குவோர். கச்சுக்களை(வம்பு) முடிவோர், மலர்கள், மணப்புகைப் போன்றவற்றை விற்போர். எல்லாத் தொழிலையும் ஒப்புக்காட்டி கூர்த்த அறிவால், நுணுகி நோக்கிச் செய்யும் ஓவியத் தொழிலாளர். இவை போன்ற தொழிலைச் செய்வோர், பிறரும் இருந்தனர். கடல் அலை போன்றும் கருமணல் போன்றும் ஒண்மையான சிறியளவும் பெரியளவுமாகிய மடிப்புடைவைகளைக் கொணர்ந்து விரித்துக்காட்டும் சிறியரும் பெரியருமாகிய நெய்தல் தொழில் செய்வோரும் குழுமி நான்காய் வேறுபட்டத் தெருக்களில்

கால்களில் நெருக்கி நின்றனர். இவையெல்லாம் உள்நாட்டு வணிகத்தை விளக்குகின்றன. தொழில் நகரமாக மதுரை விளங்கியநிலை பெறப்படும். இதைக் கீழடி ஆய்வுகள் உறுதி செய்துள்ளன.

மேற்கூறிய செய்திகள் மேம்பட்டதும் பண்பட்டதுமான ஒரு நகர நாகரிகம் அன்று விரவி இருந்தது என்பது தெரிகிறது. “இந்தியாவில் புகழ்பெற்ற வரலாற்றாளர்கள் பலரும் பழந்தமிழகத்தை ஒரு இனக்குழு சமுதாயமாக வரையறுத்தனர். சிந்துவெளி நாகரிகத்தைப் போல ஒரு நகர நாகரிகம் இங்கு இல்லை என்பது அவருடைய கருத்து. இன்று கீழடியில் கண்டறியப்பட்ட தரவுகள் அந்தக் கருத்தியலைத் தகர்த்திருக்கிறது. சங்க காலத்தில் நகர நாகரிகம் செழிப்புற்று இருந்ததை மெய்ப்பிக்கிறது. கீழடியிலிருப்பது அழிந்துபோன பெரும்நகரம், நகர நாகரிகத்தின் அனைத்து தடங்களும் முதன் முறையாக அங்கு கண்டறியப்பட்டன. எண்ணற்ற கட்டடங்களின் தரைதளங்கள் நீண்டு செல்லும் மதில், முத்துகள், தந்தத்தானலான பல்வேறு பொருள்கள் சதுரங்கக் காய்கள் எண்ணிலடங்கா மணிகள், வணிகர்களின் எடைக்கற்கள், நெசவுக்கான தக்கை எனப்பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போகும்”⁴¹ என விவரிப்பது. பண்டைக்கால நகரை நம்முன் கொண்டு வருகிறது. இச்செய்திகளெல்லாம் தன் வாழ்வுக்குத் தேவையான வழக்கம். வசதி ஆகியவற்றிற்கு பல்வேறு செயல்பாடுகளை செய்து தன்னுடைய நாகரிகத்தை உயர்த்திக்கொண்டான் என்பது கண்கூடு.

வெளிநாட்டு வணிகம்: உள்நாட்டு வணிகத்தை சிறப்புற செய்து வந்த வணிகர்கள் காற்றின் திசையறிந்துக் கொண்டு மேலை நாடுகளுடன் தங்களுடைய வாணிகத்தை விரிவாக்கம் செய்தனர். தமிழ்நாட்டின் பொன்னும், முத்தும், சங்கும், மிளகும், புடவையும் பிறநாட்டவர் மனதைக் கவர்ந்தன, பொன்னைக் கொடுத்து மிளகை (கறி) எடுத்துச்சென்றனர். இதற்குப் பல அகச்சான்றுகளை சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம். “**பொன்னோடு வந்து கறியோடு பெயரும்**” (அகம் : 149:10) பல்வேறு துறைமுகங்களை ஏற்படுத்தி அதில் பன்னாட்டு வாணிகம் நடத்தி முறை செய்தனர். சிறுபடகிலிருந்து பெரும் கப்பல் வரை அதற்குரிய கருவிகளை உருவாக்குவதிலிருந்து தொழில் நுட்ப அறிவு நமக்குத் தெரிகின்றது பண்டைய துறைமுக நகரங்களாக முசிறி, கொற்கை, தொண்டி போன்றவை பற்றிய குறிப்புகள் அந்தநகரங்களில் நடைபெற்ற வணிக மேலாண்மையை நமக்கு உணர்த்தும்.

“**மீன்நொடுத்து நெற்குவைகு
மிசையம்பியின் மனைமறுக்குந்து
மனைக்குவைகிய கறிமுடையாற்
.....
மலைத்தாரமும் கடல்தாரமும்
தலைப்பெய்து வருநர்க்குடியும்**”

(புறம் : 343:1-8)

மீனை விற்று அதற்குப் பெற்ற நெற்குவியல் வீட்டின் மேல் தோணி எனக் காண்பாரை மயக்கும்; மனையில் குவிக்கப்பட்ட மிளகு முடைகள் ஆரவாரமிக்க கடற்கரையென மயக்கும், கலங்கள் கொண்டுவந்த சிறந்த பொருள் கழிகளில் இயங்கும் தோணிகளால் கரைசேர்க்கப்படும். மலைப் பொருளும் கடற்பொருளும் கலந்து இரந்து வந்தார்க்குத் தரப்படும்.

“அறநெறி பிழையாது ஆற்றின் ஒழுகிக்
குறும்பல் குழுவின் குன்றுகண் டன்ன
பருந்து இருந்து உகக்கும் பலமாண் நல்இல்

.....

சிறந்த தேஎத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்”

(மதுரை : 500-506)

இவ்வரிகளில் மனையறத்தில் சிறப்புற ஈடுபட்ட மலைபோன்ற வீடுகளில் வணிகர்கள் வாழ்ந்தனர். பருந்துகள் வந்து தங்கிச் செல்லும் உயர்வினை பெற்றிருந்தன அவ்வீடுகள். இவ்வீட்டில் மலைப்பொருட்கள் கடலில் கிடைக்கும் பிறநாட்டு பொருட்கள் அனைத்தையும் அதனோடு மணிகளையும், முத்துக்களையும், பொன்னையும் வாங்கிக் கொண்டு பிறநாட்டு பொருட்களை விற்போர் வாழும் வணிகத்தெரு இருந்ததைச் சுட்டுகின்றன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் நடைபெற்ற வாணிக நிலையைக் கீழ்க்காணும் அடிகள் விவரிக்கின்றன.

“நீரினின்றும் நிலத்துஏற்றவும்
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்புஅறியாமை வந்துசுண்டி
அருங்கடிப் பொருங்காப்பின்
வலியுடை வல்அணங்கினோன்
புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மலிநிறைந்த பலபண்டம்”

(பட்டின : 129-136)

பண்டகசாலை: பண்டங்களை உடைய இடம் பண்டகசாலை (Warehouse) என்று அழைக்கப்படும். இன்று பொருட்களை சேமிப்புக் கிடங்கு (Warehouse), குடோன் (Godown) ஆகியவை இன்று குறிக்கப்படுகின்றது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் உள்ளநாட்டு, வெளிநாட்டு பொருட்களை கிடங்கியில் சேகரித்து. புலிப்பொறி பதித்து வர்த்தகத்திற்கு அனுப்பி வைத்து செய்தியைப் பட்டினப்பாலைக் குறிக்கும். மேலும், நல்ல இறைவனாக கருதப்பட்ட மன்னனின் பொருளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்போடு அங்குக் குவிந்த பண்டங்களுக்கான சுங்கவரியை (உல்குவரி) குறைவுபடாதும் அயர்வு இல்லாமலும் சுங்கவரி பெற்றுக் கொண்டக் காவலர் பற்றியச் செய்தியைப் பட்டினப்பாலை உரைக்கிறது.

“நல்இறைவன் பொருள்காக்கும்
தொல்லிசைத் தொழிற்மாக்கள்
காய்சினத்த கதிர்ச்செல்வன்
.....
வைகல்தொறும் அசையின்றி
உல்குசெயக் குறைபடாது”

(பட்டின : 120-125)

இவ்விடத்தில் உல்கு (சுங்கவரி) பொருள் ஆகும்.

“உறுபொருளும் உல்குபொருளும் தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்”⁴²

என்று கூறப்பட்டுள்ள கருத்து இங்கு ஒப்பு நோக்கப்பட்டது. பிறநாட்டு வாணிகத்தின் மூலமாக இங்கேயிருந்து பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்தும் வெளிநாட்டிலிருந்து பொருள்களை இறக்குமதி செய்ததும் வாணிபம் நடைபெற்றதை இவ்வடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. யவனர்,

ரோம், சீனா போன்ற நாடுகளுடன் பண்டைத் தமிழ் வாணிகத் தொடர்பைக் கொண்டிருந்தனர். யவனர் நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருள்களில் உயர்வகை மதுவும் உண்டு, இதை

“யவனர், நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்
பொன்செய் புனைகலத்து ஏந்தி நாளும்
ஒண்தொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து”

(புறம் : 56:18-20)

தமிழகத்திற்கும், பிற நாட்டிற்கும் இடையே நடந்த வாணிகம் குறித்து மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் பலரும் எழுதியுள்ள குறிப்புகள் மேற்கூறிய இலக்கிய சான்றுகளை உறுதிப்படுத்துவதாக விளக்குகின்றன. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டின் பெயர் அறியப்படாத கிரேக்க மாலுமியால் எழுதப்பட்ட ‘The Periplus of the Erythraean Sea’ என்ற நூலில் ரோமானிய பேரரசுக்கு இந்தியாவில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் விவரங்களில் அளிக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் முத்து, மிளகு, பட்டு, கற்பூரம், நவரத்தினங்கள் ஆகியவை முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. தமிழகத்தில் இருந்து கிரேக்கர்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதைப் பாண்டிய நாட்டு முத்துக்களும் சேரநாட்டு மிளகும், சோழநாட்டின் நவரத்தினங்களும் பிரதானமானதை (முக்கியமானது) எருக்காட்டுதாயக் கண்ணனார் எழுதிய அகப்பாடலில் யவனர்கள் தங்களின் கப்பலில் பொன்னைக் கொண்டு வந்து இறக்குவதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர். அகநானூற்றுப்பாடலை:(149) மேலே சொன்ன புறப்பாடலும்(56)வது பாடலில் யவனர், கிரேக்கர், ரோமர்களோடு கொண்ட வணிகத்தொடர்பினால் பண்டைய வேந்தர்கள் பெற்ற மிகுதியான பொன்னையும், தேறல் (மது) போன்ற குறிப்புகள் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன.

“2000ம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எழுதப்பட்ட எழுத்துகளில் இருக்கும் உண்மை தன்மையை மெய்பிக்கின்றன. தற்போதைய ஆய்வுகள் இந்தியாவில் இதுவரை 129 இடங்களில் ரோமானிய நாணயங்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் 90% தமிழகத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. மதுரையில் யவனர்கள் தங்கியிருந்த குடியிருப்புகள் இருந்ததாக இலக்கியங்கள் கூறும் ரோமானிய செனட்டில் (அமைச்சர்குழு) முத்துகளுக்காக கண்டனமுறை நிகழ்த்தப்பட்டதற்கும், வைகையின் தொடக்கம் முதல் கடைசி பகுதி வரை ரோமானிய நாணயங்கள் கிடைத்ததற்கும் உள்ள உறவை வரலாறு நமக்கு தெளிவாக விளக்குகின்றது. அழகன்குளத்தில் செய்யப்பட்ட அகழாய்வில் இலக்கியத்தில் மட்டும் சொல்லப்பட்ட ரோமானிய மதுகுவளையின் உடைந்த பகுதியும் ரோமானிய மன்னர்களின் காசுகளும், ரோமானிய கப்பல் கோட்டோவியமும், ரோமானிய ரௌலட்டப் மண்பாண்ட ஓடுகளும், எகிப்திய பிரமிடுகளில் உள்ளது போன்று அழகியப் பெண் உருவங்களோடு கூடிய பாணைஓடும் ஒன்று கிடைத்துள்ளன”⁴³ என வைகை நதி நாகரிகம் என்ற நூலில் சு.வெங்கடேசன் தமிழாக்கும் யவணர்க்கும் உள்ள தொடர்பை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

பிளினி (கி.பி.:23-79) தாலமி கி.பி.2-ம் நூற்றாண்டு ஆகியோர் தமிழ்நாடு வெளிநாடுகளோடு கொண்டிருந்த வாணிப உறவைபற்றி விரிவாகப் பேசிச் செல்கின்றனர். “இவர்கள் தெற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் அமைந்துள்ள 40க்கும் மேற்பட்ட துறைமுகங்களையும் நகரங்களையும் ஆறுகளையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். தமிழ்நாட்டில்

துறை முகங்களானா தொண்டி, முசிறி, கண்ணனூர், கோட்டையும், குமரி, கொற்கை ஆகியன சுட்டப்பெறுகின்றன” என்று ஜான்சாமுவேல் தன்னுடைய ‘பண்பாட்டு பயணங்கள்’ என்னும் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது அதை மேலும் உறுதி செய்கிறது இத்துறை முகங்கள் குறித்து முன்னர்க்கண்டோம். இவ்வியலின் முதற் பகுதியிலும் இத்தகைய துறைமுக நகரங்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

உரோமநாட்டு மக்களின் ஆடம்பரவாழ்க்கை பெரும்பொருளை இந்தியநாட்டுக்கு கொடுத்த செய்தியை வருத்தத்துடன் பிளினி குறிப்பிட்டுள்ளார். அச்செய்தியை கீழ்க்கண்டவாறு ஜான் சாமுவேல் தனது நூலில் எடுத்துரைப்பது வெளிநாட்டு வாணிகம் இந்தியாவுக்கு கொடுத்தபெரும் கொடைப்பற்றிய விவரத்தை நமக்கு அளிக்கிறது. “உரோம நாட்டு மக்களின் ஆடம்பர வாழ்க்கைக்கு வருந்தும் பிளினி இந்திய நாட்டிலிருந்து தருவிக்கப்படும் ஆடம்பரப் பொருள்களை வாங்குவதற்காக ஏராளமாகப் பணத்தை உரோம நாடு செலவழிப்பதாகவும் ஆண்டுதோறும் வணிகத்தின் மூலம் ஐந்துகோடியே ஐம்பது லட்சம் செஷ்டர்களை (Sesterse) ரூபாய் 20,726,559 இந்திய உரோம நாட்டிலிருந்து பெறுகிறது”⁴⁴ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தொழில்நுட்பம் (Technology)

பழந்தமிழ் சமூகத்தில் தொழில் நுட்பமானது அடிப்படை தேவைகளின் தன்னிறைவுக்குத் துணை செய்தன. மனிதனின் அடிப்படை தேவைகள் விரிவடையும். ஒவ்வொரு காலத்திலும் அத்தேவைகள் நிறைவு செய்ய புதிய வழிமுறைகள் கையாளவும் புது புதுக் கருவிகளைக் கண்டுபிடிக்கவும் அவன் முற்படுகிறான். அத்தேவைகள் நிறைந்த தன்மையால் வேலைபளு குறைவு மற்றும் காலமேலாண்மைக்கும் புதிய நுட்பங்களைக் கையாள வேண்டிய கட்டாயம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அதற்கு நகரங்கள் பெரும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன. இவ்வாறு ஏற்படுத்திய தொழிற் நுட்பங்கள் கீழ்க்கண்டவாறு அமையும் என்பது கோமளா தன் ஆய்வேட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அவை

1. வேளாண் தொழிற்நுட்பம்
2. நெசவுத் தொழிற்நுட்பம்
3. கட்டுமானத் தொழிற்நுட்பம்
4. உலோகத் தொழிற்நுட்பம்
5. எந்திரத் தொழிற்நுட்பம்

என்னும் பெரும் பகுப்புகளையும் அவற்றுள் பல உட்பகுப்புகளையும் வகுத்துக் கொண்டு தொழில் புரிந்தமை நமக்குத் தெரிகின்றது.

வேளாண் தொழிற்நுட்பம்: நாடோடி வாழ்க்கையிலிருந்து மீண்டு ஒரு பரிணாம வளர்ச்சியை அடைந்த மனிதன் உணவு உற்பத்திக்கான வழிமுறைகளைக் கண்டான். உலகில் வாழ்கிற மனிதனுக்கு விவசாயம் எத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதை

வெளிப்படுத்தியவன் தமிழன். சங்க இலக்கியத்தில் பசித்த வறியோருக்கு உணவு அளித்த மனிதனை ‘பசிப்பிணி மருத்துவன்’ என புகழ்ந்துள்ளனர்.

பழந்தமிழர் வரலாற்றைப் பார்க்கின்றபோது தமிழர் நெல்லை அரிசியாக்கி, அரிசியை சோறாக்கி, உணவாக்கி மகிழ்ந்தனர். இத்தகைய உழவுத் தொழிலை மேற்கொள்கிற விவசாயிகள் இல்லாவிடில், மனிதர்களுக்கு உணவு கிடைப்பது அரிதாகிவிடும். எனவே தான் ‘விவசாயி சேற்றில் கால் வைக்காவிட்டால் மற்றவன் சோற்றில் கை வைக்க முடியாது’ என்ற பழமொழி தோன்றியது. உழவின் பெருமை அறிந்த வள்ளுவன் உழவரின் சிறப்பையும் பாடியுள்ளார்.

**“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்று எல்லாம்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்”⁴⁵**

யாவரும் உண்ணுவதற்கு உணவைத் தந்து, தாமும் உண்டு வாழ்பவரே உரிமை வாழ்வினர். பிறரைத் தொழுது உண்டு, அவர் பின் செல்கின்றவரேயாவர் என்கிறார். பண்டைய தமிழகத்தில் நீர்பாசனம் மிக முக்கியமாக கருதப்பட்டது. குளங்கள், ஏரிகள், குட்டைகள், அணைகள் மூலம் நீரை சேமித்தனர். நீர் தேக்கங்களில் சேமிக்கப்படும் நீர் பாசன வசதிகளுக்காக கால்வாய் மூலம் விவசாயிகளுக்கு கொண்டும் வரும் நுட்பத்தை கண்டறிந்து **சுருங்கை, கலிங்கு, கற்சிறை, குமிழி, தூம்பு** ஆகியவை வேளாண் நீர்பாசன தொழில் உத்திகளாக இருந்தனர்.

நெற்கழனிகள் காளைகளின் உதவியுடன் உழவு செய்து சேற்றை பக்குவப்படுத்தி பயிரிட்டு உரிய காலங்களில் களை எடுத்தல், அறுவடை செய்தல், போன்ற பணிகளை செம்மையுற செய்தனர். ஒரே நேரத்தில் பல்வேறு பயிர்களை உற்பத்தி செய்த முறையை கண்டறிந்தனர். இவற்றுள் பயிர் பாதுகாப்பு முறையில் சிறந்தோங்கின என்பதற்கு

**“மழைகண் டன்ன ஆலைதொறும் ஞெரேவென
கழைகண் உடைக்கும் கரும்பின் ஏத்தமும்” (மலை : 340-341)**

என்னும் பாடல் அடிகள் கரும்பு பிழியும் ஏந்திரங்களைப் பற்றிய செய்திகளை எடுத்துரைக்கின்றன.

“இல்லாளின் ஊடி விடும்” (குறள்-1039) என்ற குறளில் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

நெசவுத் தொழில்: உடை என்பது உடு (அ) உடுத்துதல் என்ற தொழிற்பெயர் அமைந்துள்ளதை போன்று ஆடையை உடலில் அடுத்திருத்தல் (பொருத்தி) ஆடையென பெயராயிற்று. ஆடைக்கு மற்றொரு பெயர் உடை (உடையையைப் பற்றி கு.பகவதி கூறியதாவது) “உடம்பை அடுத்து இருப்பதால் ஆடை என்று பெயர் பெரும் அடை இலை தைத்து உடுத்தினர். அது ஆடையாயிற்று.”⁴⁶



ஒரு மனிதனுடைய நாகரீகத்தை அவன் அணிகின்ற ஆடை உணர்த்துகின்றது. ‘ஆள்பாதி ஆடை பாதி’ என்னும் பழமொழி இதுகுறித்து எழுந்ததே. ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் வள்ளலை நாடிவரும் இரவலர்களைக் கண்ட வள்ளல் செய்கின்ற முதற் செயலே வேர்வையில் நனைந்த அழுக்கு ஆடையை நீக்குவதைக் காண்கிறோம். ‘கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு’ என்பதற்கு ஏற்ப வழிநடை துயர்த்தைப் போக்கிப் புத்தாடைக் கொடுத்துப் பின் பசியாற்றுகிறான் என்பதை இவ்விலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. பொருநராற்றுப்படையில்,

“பாசி வேரின் மாசொடு குறைந்த
துன்னற் சிதாஅர் நீக்கித் தூய
கொட்டைக் கரைய பட்டுடை நல்கிப்
பெறல் அருங்கலத்தில் பெட்டாங்கு உண்க எனப்” (பொருந : 153-156)

நீங்கள் வேண்டாம், வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் தினந்தோறும் தந்து கொண்டே இருப்பான். தொண்டைமான் இளந்திரையன் தன்னை நாடிவந்த பெரும்பாணர்க்கு,

“ஆவியன்ன அவிர் நூற் கலிங்கம்” (பெரும் : 469)

என்னும் வரியில் கலிங்கம் நல்கியதுக் கூறப்பட்டுள்ளது. நல்லியக்கோடன்

“..... மாசுஇல்
காம்புசொலித் தன்ன அறுவை உடஇப்” (சிறு : 236-237)

என்று கூறப்படுகின்ற செய்திகள் ஒரு மனிதனின் தோற்றச் சிறப்பிற்கு ஆடைகளின் தேவை/துணை பற்றி இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. நூல் நூற்றலும் சீலை நெய்தலும் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற முக்கிய தொழிலாகும். பட்டு, பஞ்ச ஆகியவற்றில் நெசவு செய்தல் அக்காலத்தில் இருந்தது. நூல் சேலையிலும், பட்டு சேலையிலும் சிறந்த சித்திர வேலைப்பாடுச் செய்யப்பட்டன. இவ்வாறு செய்யப்பட்ட ஆடைகள் அறுவை என்றும், கலிங்கம் என்றும் சொல்லப்பட்டன. ஒள்ளிய பூ வேலை செய்யப்பட்ட கலிங்கத்தைப்பற்றி நற்றிணை (90-4) வரியில் கூறுகிறது.

“இழைமருங்கு அறியா நுழைநூல் கலிங்கம்” (மலை : 561)

என்னும் வரி எடுத்துக்கின்றது. பருத்திப்பெண்டிர் நூற்கும் பஞ்சைப்பற்றி உணர்த்துகின்றனது.

“பருத்திப் பெண்டின் பனுவல் அன்ன”

(புறம்: 125:1)

என்றும்,

“ஆள்இல் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்குநுண் பனுவல் போல கணங்கொள்”

(நற்: 353:1-2)

கணவனை இழந்த விதவை பெண்கள் பஞ்ச நூற்கும் தொழிலைச் செய்தமையை அறிகிறோம்.

உலோக தொழிற்நுட்பம் (Metal Technology): பல்வேறு தொழிற்நுட்பம்

வாய்ந்த பண்டை மாந்தர்கள் / தமிழர்கள் தாங்கள் பயன்படுத்தும் உலோகங்கள் கொண்டு போன்றவை பல்வேறு கருவிகளைச் செய்து பயன்படுத்தியமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. நிலத்தை அகழ்வதற்கும், நீர்மேலாண்மைச் செய்வதற்கும் கட்டிடங்களை எழுப்பி நகர நாகரிகம் கண்டதற்கும் பல்வேறு தொழில்நுட்பத்தையும், கருவிகளையும், கையாண்டதை முன்னர்க்கண்டோம். கொல்லர் பற்றிய செய்திகள் பல இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. (புறம் : 312) அதியமானின் பழுதுப்பட்ட போர்கருவிகள் கொல்லன் பட்டறையில் பழுதுபார்க்கக் குவிந்து கிடப்பதைத் தொண்டைமானிடம் ஓளவையார் மறைமுகமாக அறிவுறுத்தும் புறப்பாடல் (95) கொல்லன் பட்டறையில் பழுதுபார்க்கப்பட்ட செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது. வேல், வாள், குறுவாள், மார்பு கவசம் போன்ற போர்க் கருவிகள் செய்யப்பட்டதும் தெரியவருகிறது.

பொன்னை உருக்கி நகை செய்யும் தொழிலாளர்கள், பொற்கொல்லர், கம்மியர், தட்டார் என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்பதற்கு ‘மாண உருக்கிய நன்பொன்மணி’ என்ற பாடல் சான்றாக அமைகிறது. கரும்பொன் என்று சொல்லக்கூடிய இரும்பினை பற்றி தெரிந்திருந்தனர். இரும்புக்கு மற்றொரு பெயர் இரும்பொன் என்ற பெயரும் உண்டு.

“இரும்பொன் வாகை பெருந்துறைச் செருவில்”

(அகம் : 199-19)

“இரும்பை பற்றி கரும்பொன் இயல்பன்றி”⁴⁷

சீவகசிந்தாமணி உணர்த்துகின்றது.

“உலகை வியக்க வைத்த டமாஸ்கஸ் ஸ்வார்டு (Damascus Sword)கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே அரேபியர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. மிக மெலிதான, ஆனால் உறுதியான இந்த வாளின் தாயகம் தமிழகம். இரும்பை உருக்கி மிகவும் வலிமையானதாக ஆக்கும் தொழிற்நுட்பம் பழந்தமிழர்களிடம் இருந்தது உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. தூத்துக்குடி மாவட்டம் ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்த பொருட்களை ஆய்வு செய்த பேராசிரியர் சாரதா சீனிவாசன் பழந்தமிழரின் உலோக தொழிற்நுட்பத்தை உறுதி செய்யும் சிலத் தரவுகளைத் கண்டறிந்துள்ளார். இவர் பெங்களூரில் உள்ள உயர்கல்விக்கானத் தேசிய நிறுவனத்தை National Institute of Advanced Studies (NIAS) சேர்ந்தவர்.

வெண்கலம் மற்றும் டமாஸ்கஸ் இரும்பு ஆகிய இரண்டு பொருட்களை ஆராய்ந்து முடிவுகளை வெளியிட்டுள்ளார். இத்தகைய உறுதியான உலோகக் கலவைகளை உருவாக்க

இரும்பை மரத்துண்டுகளுடன் சேர்த்து 1400° செல்சியஸ்க்கு அதிகமான உயர் வெப்பநிலையில் வெகுநேரம் வைத்திருக்க வேண்டும். அப்போது மரத்துண்டுகள் கரியாக மாறி அந்தக் கார்பன் அணுக்கள் இரும்பை மேலும் கடினமானதாக மாற்றும். இதுவே **டமாஸ்கஸ்** இரும்பின் வலிமைக்கு காரணம்”⁴⁸ என சொல்லப்பட்டுள்ளது.



மேற்காணும் படம் இத்தகைய தொழில்நுட்பத்தால் செய்யப்பட்டதை உணர்த்துகிறது.

‘வலவன் ஏவா வான ஊர்தி’ (புறம் : 27:8) என்னும் புறநானூற்று வரி தானியங்கி இயங்கி வானஊர்தி (Pilot/Aeroplane) பற்றிய குறிப்பினை நமக்கு தருகின்றது. இன்று **வலவன்** என்றால் **வானஊர்தியைச்** செலுத்துபவர்க்கான பெயர் (Pilot) என்று பெயர் **தொலைவி இயக்கி** (Remote Control) ஊர்தியை இயக்குவது போல பண்டைத் தமிழருக்கு கிடைத்த வானஊர்தி பற்றிய அறிவு உள்ளது என்ற செய்தியை அறிந்துகொள்கிறோம்.

உலகில் முதல் பொருளாதார நூல் எனக் குறிக்கும் நூலான அர்த்தசாஸ்திரத்தில் கூட கப்பல் வணிகத்தை பற்றி விரிவாக கூறவில்லை. இந்திய இலக்கியங்களில் கப்பல் பற்றியும், துறைமுகங்கள் பற்றியும், துறைமுக நகரங்கள் பற்றியும், கடல் கடந்த வணிகம் பற்றியும் மிக விரிவான பதிவுகள் சொல்லப்பட்டள்ள சங்ககால மக்களின் தொழிற்நுட்ப அறிவு உலோகங்கள் நிறைந்த இக்காலத்திற்கு பேருதவிபுரிகின்றன.

நிர்வாக குறைபாடு (Grearances of the Administration): நாட்டு மக்களின் நலன்கருதி எக்குறையும் இல்லாமல் ஆட்சிபுரிந்த மன்னன், இறைவனாகக் கருதப்பட்டான். பொதுநலம் மறந்து சுயநலம் கொள்ளும் மன்னன் நிர்வாகத் திறன் குன்றியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். அவர்களால் நடத்தப்படும் ஆட்சி நிர்வாகக் குறைபாடுகளைக் கொண்டதாக விளங்கும்.

**“கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும்
அருவினையும் மாண்டது அமைச்சு”⁴⁹**

ஒரு செயலை செய்தலுக்குரிய காரணம் அதற்குரிய காரணமும் செய்யப்படும் செயலும் அனைத்திலும் நன்மை தரும்படி செய்வதே நல்ல நிர்வாகம்.

**“சுவைக்கு இனிதாகிய குய்யுடை அடிசில்
பிறர்க்கு ஈவுஇன்றித் தம்வயிறு அருத்தி”**

(புறம் : 127:7-8)

என்ற புறப்பாடல் தன் ஆட்சியின் கீழ் உள்ள மக்களுக்குக் கொடுக்காமல், தாமே உண்டு வயிற்றை நிரப்புவர் சிலர் என்னும் இவ்வரியில் வறியோர்க்கு கொடுக்காத அரசர்களும் இருந்தனர் எனத் தெரிகிறது. இரவலர் வந்து பரிசில் கேட்டால் முன் தந்தேன் என்று கூறல் உன்னை போன்றவர்க்கு இனிதேயன்று பரிசில் வேண்டி வருபவர்களிடம் பரிசில் கொடாதவர் தம்மை தேடிவரும் இன்பத்தையும் புகழையும் இழந்தவர் என்பதை,

**“இன்னும் தம்மென எம்மனோர் இரப்பின்
முன்னும் கொண்டிரென நம்மனோர் மறுத்தல்
இன்னது தம்ம; இயல்தேர் அண்ணல்
இல்லது நிரப்பல் ஆற்றா தோரினும்”**

(புறம் : 203:4-7)

என்ற அடிகளில் அரசன் தம்மிடம் வருபவர்களுக்குப் பரிசிலை நீட்டித்து கொடுக்காமல், அவர்களின் தேவைக்கேற்ப வழங்க வேண்டும். பரிசில் நீட்டித்தல் நிர்வாகக் குறைபாடாகக் கருப்படுகிறது. தம்மை நாடி வந்தவர்களின் உடனடித் தேவைகளை அறிந்து அதைத் தரவேண்டியது. அரசனின் கடமை, அதை அவன் கருத்தில் கொள்ளாத போது புலவர்கள் குறை கூறுகின்றனர்.

வரி அதிகம் வசூலித்த பொழுதும், விளைநிலங்கட்குக் குடிகள், கொடுக்க வேண்டிய செய் கடனை வசூலிக்க கிள்ளிவளவன் முயன்றான். **நொதமலாளர்** பேச்சைக் கேட்டுக் கடுமையாக வசூலிக்க முற்பட்ட அரசனை வெள்ளைக்குடி நாகனார் அணுகி காட்சிக்கு எளியனாக உழவர் குடியைக் காக்க ஒம்பாமல் இருந்தால் உலகம் உன்னைத் தூற்றும் எனக் கண்டிக்கிறார். கேட்போர் பேச்சை கேட்டுத் தவறான நடவடிக்கையில் ஈடுபட வேண்டாம் என்ற எச்சரிக்கையும் இதில் தெரிகிறது.

**“காவலர்ப் பழிக்கும்இக் கண்ணகல் ஞாலம்,
அதுநற் கறிந்தனை ஆயின் நீயும்
நொதம லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது”**

(புறம் : 35:29-31)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. காவல் மரத்தின் கனியை அறியாது உண்ட இளம்பெண்ணை மன்னிக்காது அவளை கொலைசெய்த நன்னன்சேய்நன்னனின் கொடூர உள்ளம் அவனுடைய ஆட்சித்திறத்தை குறைவு படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் நகரங்கள் அரசனின் மேலாண்மை திறத்திற்கு பெரும் சான்றாக விளங்கியவை கண்கூடு. மனிதனுடைய பரிணாம வளர்ச்சியில் நாகரீகங்களுக்குப் பெரும்பங்கு உண்டு. தன்னுடைய வாழ்கை வசதியைப் பெருக்கி உலகத்தின் முன்மாதிரியாகச் சங்க தமிழன் வாழ்ந்தான் என்பது உள்ளங்கை கனி. நகர நாகரிகத்தின் ஓர் அங்கமாக விளங்குபவை அவன் கட்டிய கட்டிடங்களும் அவற்றின் சிறப்பைக் காண்பது. மேலும் சங்க தமிழனின் மேலாண்மை திறத்திற்கு ஒரு பட்டயம் வழங்குவதாக அமையும் எனில் அது மிகையன்று.

நகர மேலாண்மை குறித்த செய்திகள் உயர்ந்த நாகரிக அமைப்பு நிலையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. **மருதநில** வாழ்க்கையே பண்டைத்தமிழர்களுக்கு **நகர வாழ்க்கை** அமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளது. அதற்கு அவர்களின் பொருளாதார மேம்பாடு பின்புலமாக நின்றது. ஆனால் அவற்றில் பலநகரங்கள் இன்ற அடயாளம் காட்டமுடியாத அளவிற்கு **‘திரைகடல் ஓடியம் திரவியம் தேடு’** என்ற பழமொழியை வாழ்வியல் அனுபவமாக கூறிய தமிழர்கள் தங்களுக்குப் பெரும் செல்வத்தைக்கொடுத்த துறைமுகங்களை இழந்த நிலைமையும் நமக்கு தெரிகின்றது. இலக்கியமும் மேலாண்மையும் வாழ்க்கையையோடு கொண்ட தொடர்பை சங்க பாடல்கள் உணர்த்தும் பொற்கால வாழ்க்கையில் பல மேம்பாட்டுத் திட்டங்களை மன்னன் அமைத்து இருந்தான் என்பதற்கான சான்றுகள் பல ஏராளமாகச் சங்க பாடல்களில் கொட்டிக் கிடைக்கின்றன. இன்று அரசியல் நிர்வாகத்தில் நாம் காணும் பல்வேறு துறைகளுக்கான (கல்வி, சுகாதாரம், நெடுஞ்சாலை, விரிவாக்கம்) போன்ற விதைகள் தமிழ் மண்ணில் விதைக்கப்பட்டுள்ளன. என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன. அனைத்தையும் விளக்கின் விரியும் என்றும் காலஅருமை கருதியும் சிலவே குறிக்கப்பட்டன. ஏனெனில் பின்வரும் ஆய்வாளர்களுக்கு தாராளமானத் தரவுகளைத்தரும் கருவூலமாக இவை விளங்குகின்றன.

மதுரை மாநகரின் அமைப்பு

மதுரை நகரைச் சுற்றிலும் ஆழமான அகழியிருந்தது. அது கீழே மண்ணுள்ள வரையிலும் தோண்டப்பட்டிருந்தது. வாணைத்தைத் தொடுமளவு உயர்ந்த மதில் சுவர்க் கட்டப்பட்டிருந்தது. மதிலின் வாயில் மிகப் பழமையானது அசைக்க முடியாதது. வைகை ஆற்றிலே எப்போதும் நீர் ஓடிக்கொண்டேயிருப்பதைப் போல அக்கோட்டை வாயிலின் வழியே மக்கள் வந்தும் கொண்டும், போய்க் கொண்டும் இருந்தனர். நகர்க்குள்ளே பல பெரிய வீடுகள் இருந்தன. ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் கூடும், தாழ்வாரம், சமையற்கட்டு அறை, விருந்தினர் அறை, படுக்கையறை போன்ற பல பகுதிகள் இருந்தன. அந்த வீடுகள் ஆகாயத்தை தொடுமளவு இருந்தன. காற்று வீசும்படியான சாளரங்கள் அந்த வீடுகளிலே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்நகரின் வீதிகள் அகலமானவை. நீளமானவை. அதன் தோற்றம் உயர்ந்த இரண்டு கரைகளுக்கு இடையில் வெள்ளம் பெருகியோடும் ஆறுகளைப் போல் காணப்படுகின்றன.

“மண்ணுற ஆழ்ந்த மணிநீக்க கிடங்கின்
விண்ணுற ஓங்கிய பல்படைப் புரிசை,
தொல்வழி நிலைஇய அணங்குடை நெடுநிலை,
நெய்படக் கரிந்த திண்போர்க் கதவின்
மழையாடு மலையின் நிவந்த மாடமொடு
வையை யன்ன வழங்குடை வாயில்”

(மதுரை : 351-356)

என்னும் மதுரையின் அமைப்பு சொல்லப்பட்டுள்ளது.

விளம்பரக்கருவி: அக்காலங்களில் கொடிகளையே விளம்பரக் கருவிகளாகக் பயன்படுத்தியமையைப் பட்டினப்பாலை மூலமும் தெரிந்து கொள்ளலாம். **விழாக்கொடி, வெற்றிக்கொடி, வியாபாரக்கொடி, விளம்பரக் கொடிகள்** என்று பலவகையான கொடிகள் மதுரை நகரில் பறந்து கொண்டிருந்தன என்று மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது.

“சாறு அயர்ந்து எடுத்து உருவப் பல்கொடி
வேறுபல் பெயர் ஆர் எயில் கொளக் கொள

.....
புகழ்செய்து எடுத்த விறல்சால் நன்கொடி
களறிந் களிநவில் கொடியோடு”

(மதுரை : 366-372)

என்னும் அடிகளில் மூலம் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. மேலும் கோயில்களில் போர்க்களத்திலும், உயர்ந்த மதுபானம் கிடைக்கும் இடங்களில் கொடி பறந்து கொண்டிருந்தன. மேலும் புறஞ்சேரி, பரதவர் இருக்கை, பரதவர் வழிபாடும் மகிழ்வும் பல்கால நிகழ்ச்சிகள், காரிவிப்பூம்பட்டினத்து இரவுக்கால நிகழ்ச்சிகள் சுங்கவரி பெறுதல், பண்டகசாலை முன்றில் கடைத் தெரு, பல்பொருள் வாங்கள் முதலியன பட்டினப்பாலையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

சென்னையிலுள்ள சேப்பாக்கம் எழிலகம் வளாகத்தில் ஹரிமாயூன் மகால் புனரமைப்பு பணியை பழைமை மாறாமல் புதுப்பிக்கும் பணி நடந்து வருகிறது. 250 ஆண்டுகள் பழமையான இந்த கட்டிடம் இந்தோசொரானிக் வடிவமைப்பில் கட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டிடத்தைப் பார்த்து வியப்படைந்த ஆஸ்திரேலியா பாரம்பரிய கட்டிடத்தலைவர் வினோத்தேனியல் முதலான ஏழுபேர் கொண்ட குழுவினர் இதனைப் பார்வையிட்டனர். இதைப்போன்றே கட்டிடம் பழமையான முறையில் மாடுகளை வைத்துச் சுண்ணாம்பு கலவை அரைப்பதைப் பார்த்தனர்.

இந்த முறை எந்த நாட்டிலேயும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்று அந்தக் குழுவினர் கூறினர். இந்த ஹரிமாயூன் மகால் மேற்கூரையில் மரத்துக்குமேல் செங்கல் வைத்து கட்டப்பட்டுள்ளதால் மெட்ராஸ் டெரர்ஸ் என்று அழைக்கப்படுகிறது. மேலும் இது ஸ்பானிஷ் கட்டிட வடிவமைப்புடன் ஒத்து இருப்பதாகக் கூறினர். எனவே பணிகள் எப்படி மேற்கொள்ளப்படுகிறது. “தமிழகத்தில் பாரம்பரியம் எப்படி என்பது குறித்துப் பயிற்சி அளிக்க தமிழகப் பொறியாளர்களை ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வரும்படி அக்குழுவினர் அழைப்பு விடுத்தனர்”⁵⁰ என்ற செய்தித்தாள் செய்தியின் மூலம் தமிழர்களின் கட்டிடத்திறன் மேம்பாடு பற்றியச் செய்தியை அறிந்துக்கொள்கிறோம். இத்திறமைக்கு வித்திட்டவர்கள் சங்கத் தமிழர் என்றால் அது மிகையன்று.

கல்வியும் விளையாட்டும்: மொழி என்பது மனித இனத்தின் தனிச்சொத்து, அம்மொழி பண்பட்ட நிலையில் எல்லா மக்களும் கல்வியறிவுப் பெறவேண்டும் என்ற அவா சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டது. எல்லா நாடுகளிலும் அந்தந்த நாட்டு மொழிகளை குழந்தைகள் ஒரே வயதில் ஒரே வரிசைப்படி கற்றுக்கொள்கின்றன. மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளும் வேட்கை குழந்தைகளுக்கு இயல்பாகவே வருகிறது. எதையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற வேட்கையில் (அதைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டுதல்) தோன்றியதே கல்வியாகும்.

எழுத்தறிவுப் பெற்ற சமுதாயமே உயர்ந்த நாகரிகம் உடையது. என்னும் கருத்துண்டு ஒரு நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க நினைக்கின்ற அரசனுக்கும் தன் மக்கள் எழுத்தறிவுப் பெற்றவராக விளங்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையுண்டு. சங்கம் வைத்து தமிழை வளர்த்த மூத்தகுடிகளாக பாண்டிய மன்னர்கள் இருந்துள்ளனர். பாண்டியர் என்றாலே தமிழ் என்று கூறும் அளவிற்கு சிறப்புடைய ஆட்சியை செய்து வந்துள்ளனர். பரிபாடலில் ‘தமிழ் வையைத்

தண்ணம்புலம்' என்ற அடியின் மூலம் தமிழோடு கல்வி சிறப்பையும் காணமுடிகிறது. இதற்கான முயற்சியில் பல திட்டங்களை அரசன் மேற்கொள்வான் அந்தவகையிலேயே கல்வித்துறை (Education Department) தோன்றியிருக்க வேண்டும். 'சங்க காலத்தில் வழக்கிருந்த கல்வியமைப்பு பற்றியும் கல்விமுறைகள் பற்றியும் அறிவதற்கு போதிய சான்றுகள் இல்லை சங்க இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கு கல்விப்பற்றிய சிந்தனையும், கல்விபெற்ற மாந்தரைப்பற்றிய சிந்தனையும் தமிழ்ச் சங்கம்.

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் கல்வியின் இன்றியமையாமைப்பற்றி சொல்லுகின்றபாடல் மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகும். மனித வாழ்வை வளம்படுத்தக் கல்வியறிவு தேவை என்பதை உணர்த்துகிறான்.

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலாற் றாயுமனந் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
அறிவுடை யோனாறு அரசம் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே”

(புறம் : 183)

பிச்சை எடுத்தாவது ஒருவன் கல்வி கற்க வேண்டும் என்னும் ஆணையும் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்தகையக் கல்விகற்றால் அவன் அடைய போகும் மேன்மையும் இப்பாடலில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஒருவர் பெற்ற கல்வித்தகுதியே அவன் தரத்தை உயர்த்தி தலைமைச் சிறப்பைப் தந்துவிடும் என்பதே இதன் கருத்து.

“இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாமுளராக் கேடின்றால்
எம்மை யுலகத்தும் யாங்கானேங் கல்விபோல
மம்ம ரறுக்கும் மருந்து”⁵⁰

கல்வி என்பது இப்பிறப்பின் பயனாகிய எல்லா செல்வத்தையும் கொடுக்கும் என்பதை நாலடியார் பாடல் சுட்டுகிறது.

அரசரும் மாணவரும் கலந்து ஆசிரியரிடம் கல்விக் கற்றதைக் கீழ்க்காணும் அடிகளில் உணர்த்துகின்றது.

“தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
புணர் கூட்டுண்ட புகழ் சால் சிறப்பின்
நிலந்தரு திருவின் நெடியோன் போல
வியப்பும் சால்பும் செம்மை சான்றோர்
பலர் வாய்ப்புகள் அறு சிறப்பின் தோன்றி
அரிய தந்து குடி அகற்றி
பெரிய கற்று இசை விளக்கி”

(மதுரை : 761-767)

இப்பாண்டிய மன்னன் மெய்யறிவுடைய நல்லாசிரியர் பலருடன் கூடியிருந்து தமிழ்க்கற்ற நிலைப் பெறப்படுகிறது.

வறுமையுற்ற மாணாக்கர் மன்றங்களில் உண்டு உறங்கி கல்வி மேற்கொண்டதை குறுந்தொகை பதிவு செய்கிறது. அவன் இரந்து உண்ணும் வாழ்க்கையையுடையவன்

என்பதை அறிகிறோம். இன்று இலவசக்கல்வி பெறுவதைப்போன்று மன்றங்களில் தங்கி இரந்துண்டு கல்விக்கற்ற இள மாணாக்கனை இப்பாடல் குறிக்கின்றது. இதிலிருந்து இலவசக்கல்வியும், அக்கல்வி கற்கின்ற மாணவன் பிச்சையெடுத்தேனும் கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை ஊறியிருந்தது என்பதை அறிகிறோம்.

**“அன்னாய் இவன்ஓர் இளமா ணாக்கன்
தன்ஊர் மன்றத்து என்னன் கொல்லோ?
இரந்துஊண் நிரம்பா மேனியோடு
விருந்தின் ஊரும் பெருஞ்செம் பலனே”**

(குறுந் : 33)

என்பதே அப்பாடல் பிசிராந்தையார் தான் வாழ்ந்த ஊரில் சான்றோர் பலர் இருந்ததை (புறம் : 191) பெருமையோடு உரைப்பதனால் ஊர்தோறும் சான்றோர் அவையம் இருந்ததுத் தெரியவருகிறது. நாலைகிழவன் நாகன் என்பவன் (புறம்:179:7) தன்னை நாடிவருகின்றவர்களுக்கு வேண்டிய வழங்கும் திறம் படைத்தவன். இவன் ‘**வினை முடிக்க அறிவு உதவி**’ செய்பவனாகவும் பாராட்டப்படுகிறான். துறைச்சார்ந்த அறிஞனாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு திணையும் பாடியதற்காக ஒவ்வொரு புலவரை முன்னர்க்கண்டோம் (குறிஞ்சி-கபிலன், பாலை-பெருங்கடுங்கோ) இதனால் சிறப்புத் துறைச்சார்ந்தவர் (Specialist) இருந்தனர் என்பதும் தெரிகின்றது.

சங்கம் இருந்ததை உறுதி செய்யும் பாடல்கள் தமிழ்ப்புலவர்கள் எதையும் ஆராய்ந்து செயல்பட்டத் தன்மையை உறுதி செய்கின்றன. அவ்வாராய்ச்சி விருப்பு வெறுப்பற்ற நிலையில் உண்மைத்தேடி கண்டறியும் முயற்சியாக இருக்க வேண்டும் என்றச் சங்கப் புலவர்கள் உறுதிப்பாட்டைப் பலபாடல்கள் விளக்குகின்றன. பெண்ணின் கூந்தலுக்கு இருப்பது **இயற்கை மணமா செயற்கை மணமா** என்ற விவாதம் நடந்ததாக கூறப்படும் செய்தி சங்கம் இருந்ததாக (குறுந்தொகை : 1) உணர்த்துகிறது. முன்வைத்து முடிவுக் கூறும்படி தும்பியைக் கேட்பதாக அமைந்த பாடல் இதற்குச் சான்றாகும்.

“புலனாவிற் பிறந்த சொற்புதிது உண்ணும் பொழுதன்றோ”

(கலித்: 35:18)

என்ற இப்பாடல் வரியும்,

**“செதுமொழி சீத்த செவிசெறு வாக,
முதுமொழி நீராப், புலன்நா உழவர்
புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைகூழ் புனல்ஊர்”**

(கலத் : 68:3-5)

என்ற வரி புதியப்பாடல்கள் அரங்கேறும் இடமாகச் சங்கம் இருந்ததையும் அதை பலரும் கேட்டு மகிழ்ந்ததையும் அறிந்துக்கொள்கிறோம். இச்செய்திகள் கல்வியின் இன்றியமையாமை சங்கத்தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்ததையும் எதையும் ஆய்வுக்கண் கொண்டு ஆராய்ந்து ஏற்றுக் கொண்ட ஆய்வு மனப்பான்மையும் அவர்கள் கற்றக்கல்வியின் ஆழத்தை நமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன. தொடக்கத்தில் எண்ணும் எழுத்துமே அவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும்,

**“எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு”⁵¹**

என்று வரும் திருக்குறள்கள் மூலம் கல்வியை இருகண்ணாக வள்ளுவர் உவமித்துள்ளார்.

கல்வியின் சிறப்பை சங்ககால மக்கள் பெரிதும் உணர்ந்து இருந்தனர் என்று அறிகிறோம். இதில் ‘எண்’ என்பது அறிவியல் சிந்தனையும் ‘எழுத்து’ என்பது இலக்கியத்தைக் குறிக்கும். அறிவியலின் தலைமை சிறப்பை ஏற்பது கணிதம். இதுவே பல்வேறு துறைகளையும், துறைகள் பற்றிய விரிவான செய்திகளுக்கும் அடித்தளமாக அமைவது. இத்தகைய கணித அறிவுக்கொண்ட சான்றோர் பலரும், பல்துறைமிக்க கல்வியுடையோர் பலரும் இருந்தனர் என்பதை சங்க இலக்கியம் உணர்த்தும். கதை அறிவு பெற்றிருந்தமையால் கணிதத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிய துறையே **வானியல்** (Aeronatical) துறையாகும்.

வானியல்: வானியல் தனியாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இதனோடு தொடர்புடையவை ஏவுகலம், ஏவுகணை, வானூர்தி, ஞாயிறு, திங்கள் இவற்றின் இயக்கம், விண்மீன்களின் செலவு ஆகியவற்றை அறிகின்ற முறையில் தோன்றியதே (Space Engineering) (வான பொறியியல்) துறையாக வளர்ந்துள்ளது. சங்கச் சான்றோர் எந்தவித துணைக்கருவிகளும் இல்லாமல் கண்களால் பார்த்தே துல்லியமாக (Accurate) கணக்கிடும் அறிவுத் திறம் (Technology) படைத்தவர்களாக இருந்ததற்கு சங்க இலக்கியங்கள் பல சான்றுகள் பகிக்கின்றன. உறையூர் முதுக்கண்ணன் சாத்தன் என்பர் ஞாயிற்றின் இயக்கம் பற்றிக் கூறுவது இன்றைய வானியல் அறிஞர்கள் கண்டுசொல்லியச் செய்திகளாக விளங்குகின்றன.

“செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும் அஞ்ஞாயிற்றுப்
பரிப்புப் பரிப்புச் சூழ்ந்தமண் டிலமும்
வளிதிரிதரு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமும் என்றிவை
சென்றளந் தறிந்தோர் போல என்றும்
இனைத்துஎன் போரும் உளரே அனைத்தும்”

(புறம் : 30:1-6)

மேற்கூறிய செயல்களை கருவியின் துணைக்கொண்டே துல்லியமாகக் கணக்கிட முடியும் ஆனால் இப்பாடலில் சொல்லப்பட்ட **வானஅறிவு** பெற்ற அறிஞர்கள் தாமே நேரில் சென்று அளந்ததைபோல என்று கூறியிருப்பது இப்புலவருக்கு வியப்பை ஏற்படுத்தியது. **நாள்மீன்** (Stars), **கோள்மீன்** (Planet) என்று பிரித்துக் கூறியவர்கள் அவ்விரண்டிற்கான வேறுபாட்டையும் தன்பாடல்களில் விளக்கியுள்ளது இவண் குறிக்கத்தக்கது என்பதைக் கீழ்க்காணும் சான்றுகள் உணர்த்தும். பாண்டியனின் நெடுஞ்செழியனை பாடிய மாங்குடிகிழார்

“நின்று நிலைஇயர்நின் நாள் மீன்: நில்லாது
படாஅச் செலியர்நின் பகைவர் மீனே”

(புறம் : 24:24-25)

என்று வாழ்த்துகிறார். பாண்டியனின் நாள்மீன் (Star) வாழ, பகைவரின் நாள் மீன் அழியட்டும் என்கிறார்.

அகன்ற இடத்தையுடைய மன்றில் ஆட்டுக்கிடாய்களும் **சிவலை** பறவைகளும் விளையாடுவது நீல நிறத்தையுடைய ஆகாயத்தை வளமாக எழுந்து திரியும் நாள் மீன்களுடன் கோள்மீன் கலந்து இருந்ததை ஒற்கும் என்று (பட்டினப்பாலை 67:74) பொற்காலத்தின் தோற்றம் கோள்மீன்கள் சூழ்ந்த ஒளிவிடும் ஞாயிறு தோற்றத்தை ஒக்கும்

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை (242-444) கோள்மீன்கள் பற்றிய செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. முற்கூறிய குரியக்குடும்பம் பற்றிய கருத்து மாறியுள்ளது.

வெண்ணிறமுடைய கோள் **வெள்ளி** எனப்படும். இவ்வெண்மீன்கள் குறித்து சங்க இலக்கியம் சுட்டும் இவ்வெண்மீனானது தான் நிற்கக்கூடிய வடதிசையில்லாமல் தென் திசையில் நின்றால் வற்கடம் (பஞ்சம்) தோன்றும் என்று நம்பினர் (பட்டினப்பாலை 1-2) பதிற்றுப்பத்து, 24-25 இவ்வெள்ளி **வடக்கே தாழ்ந்து நின்றால் மழைபெய்யும்** என்றும் இப்பாடல் குறிக்கின்றது. மேலும் சில நட்சத்திரங்கள் எரி நட்சத்திரங்களாக மாறிக் கீழே விழுவதுண்டு அவ்வாறு விழுவது தீயச்சகுனம் எனப்பட்டது (புறம் : 229) ஆவது பாடலில் பங்குனி மாதம் முதல் 15-ஆல், கார்த்திகை நாளில் நிறைந்த இருட்டில் உத்திரம் உச்சியிலிருந்து சாய, மூலம் எழ, மிருகசீரிடம் மறைய ஒரு மீன் வடக்கும் கிழக்கும் போகாமல் இடை நடுவே தீப் பரப்ப விழுந்தது. இதைக் கண்டக் கூடலூர்க்கிழார் என்பவர் யானை கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை அன்றிலிருந்து **ஏழாம்நாள் இறப்பார்** எனக் கணித்தார் அதன்படியே சேரனும் இறந்துபோய்விட்டான்.

மேற்கூறிய சான்றுகளோடு நூலிட்டு நீளம் அகலம் அளந்து கட்டடம் கட்டத் தொடங்குகின்ற செய்தி கட்டட மேலாண்மையியலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து கட்டட பொறியியல் (Civil Engineer) திறைமை புலப்படுகிறது. நகரமைப்பு நிலைகள், நகரமைப்பு திறன் ஆகியன நகர மேலாண்மையில் கூறப்பட்டுள்ளன. சிறுபாணாற்றுப்படையில் பீமன் எழுதிய சமையல் கலை (Catering) நூல் இருந்ததையும், அந்நூலின்படி சமைக்கப்பட்ட உணவு, பரிசிலர்க்கு வழங்கப்பட்டதையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

**“காரி ஊட்டிய கவர்கணைத் தூணிப்
பூவிரி கச்சைப் புகழோன் தன்முன்
பனிவரை மார்பன் பயந்த நுண்பொருட்
பனுவலின் வழாஅப் பல்வேறு அடிசில்”**

(சிறு : 238-242)

இன்று சமயற்கலைத் துறைத் (Catering Departments) தனியாகத் தோன்றியுள்ளது. அரசியல் சட்டம் பற்றிய நூல் இருந்ததையும் அந்நூல் அறநூல் என வழங்கப்பட்டதையும் இவ்வியலின் முற்பகுதியில் ‘**தண்டனை**’ என்னும் பிரிவின் கீழ்க் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வெழுத்தறிவு என்பது கிறுக்கல் நிலையிலிருந்து தொடங்கியது என்பதைத் தற்போது தொல்லியல் ஆய்வில் கிடைக்கும் பொருள்கள் உறுதி செய்கின்றன. கீழடியில் கண்டுப்பிடிக்கப்பட்ட பாணை, ‘பாணை ஓடுகளில் அதன் கழுத்துப் பகுதியில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கீழடியில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள தமிழி (தமிழ்பிராமி) எழுத்துப் பொறிப்புகள் பாணைவரைந்து உலர்ந்தபின் பொறிக்கப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன.

“பாணை ஓடுகளில் எழுதப்பட்ட எழுத்துகள் ஒரே எழுத்து அமைப்பில் இல்லாமல் வெவ்வேறான எழுத்து அமைப்பில் உள்ளதால் இவற்றை பாணையின் உரிமையாளர்கள் பொறித்து இருக்க வாய்ப்புள்ளது. கால அடிப்படையில் அக்கால மக்கள் கி.மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டளவிலேயே எழுத்தறிவு பெற்றவர்களாக விளங்கினர் எனத் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை உறுதி செய்கின்றது.”⁵² சங்க காலத்தில் போரில் இறந்த வீரருக்கு

மரியாதை செய்யும் முகத்தான் நடுகல் நட்டு வணங்கும் வழக்கம் பழந்தமிழரிடையேயுண்டு. அப்பொழுது நடுகல்லில் வீரனின் பெயரை எழுதும் முறை இருந்தது என்பது நாம் அறியும் ஒன்றே.

“கல்லெறிந் தெழுதிய நல்லரை மராஅத்த”

(மலை : 394)

என்னும் மலைப்படுகடாம் வரி சான்றாகும். இதன் மூலம் அவ்வீரனின் பெயரை உலகம் அறியச் செய்ய முனைந்தனர் என்ற செய்தியும் பெறப்படும். புள்ளிமான் கோம்பை என்னும் இடம் வைகையாற்றின் தென்கரையில் உள்ளது.

தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக தொல்லியல்துறை ஆய்வாளர்களால் நடத்தப்பட்ட ஆய்வில் மண்ணுக்குள் புதையுண்டு கிடந்த ஒரு நடுகல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பசுக்களைக் கவர்ந்து வரும்போது இறந்துபோன வீரன் ‘அந்துவன்’ நினைவாக நடப்பட்ட வீரக்கல். அது தமிழ்ப்பிராமியில் தூயத்தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. இதன்காலம் சுமார் 2400 காலம் கருதப்பட்டன. இதன் மூலம் பழங்கால கல்வியறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது. இந்திய அளவில் கண்டறியப்பட்ட நடுகற்களில் மிகவும் பழமையானது என்று சு.வெங்கடேசன் தன் நூலில் கூறியது சங்ககால மக்கள் எழுத்திறவுத்திறனை அரண் செய்கிறது. பசுகவர்தலைக் குறிப்பது.

கல்வி அறிவுடைய புலவர்கள் இணைந்த புலவர் அவை மாங்குடிமருதனைத் தலைவனாகக்கொண்டு இயங்கியது என்பதைப் பாண்டியன்நெடுஞ்செழியன் உறுதிசெய்கிறான். (புறம் : 72)

**“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை”**

(புறம் : 72:13-16)

குடவோலையில் பெயர் எழுதி ஊரவைத் தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுத்ததை முன்னர்க் கண்டோம் (அகம் : 77) சங்கக் காலத்தில் ஏறக்குறைய 49 பெண்பாற் புலவர்கள் இருந்தனர். அதில் அரச மகளிர், சாதாரண குடிமக்கள் என பலரும் இடம் பெற்றனர். பூதப்பாண்டிய மனைவி, ஆதிமந்தி, பாரிமகளிர் போன்றோர் அரச பெண்பாற் புலவர் குறமகள் இளவெயினியார், குறமகள் குறியெயினி, வெண்ணிக்குயத்தியார் என்றவர்கள் சமுதாயத்தில் கடைநிலை மக்களைச் சார்ந்தவர்கள். ஒளவையார், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் போன்றோர் முறையே அதியமானாலும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனாலும் ஆதரிக்கப்பட்டு அரசவைப் புலவராக வீற்றிருந்த சிறப்புப் பெற்றவர்கள். அதியமானுக்காகத் தொண்டை மானிடம் தூது சென்ற பெருமை ஒளவைக்கு உண்டு.

கணக்காயர் முதுகண்ணன், சாத்தன்குலபதி என்ற பெயர்கள் கணித ஆசிரியர்களையும் குல ஆசிரியரையும் குறிக்கின்றது. இதனை உற்றுநோக்கும் போது பழந்தமிழர்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர் என்பது புலனாகிறது.

சங்கத்தமிழர் மேலைநாட்டோடு கொண்ட வணிகத்தொடர்பிற்கு மேலும் ஒரு எழுத்து ஒப்பந்தம் கிடைத்துள்ளது என வேதிச்செல்லம் குறிப்பிடுகிறார். கீழ்காணும் சான்றாக அமைகிறது.

வணிக ஒப்பந்தம்⁵³



ஆஸ்திரிய நாட்டு தலைநகரமான வியன்னாவில் அரிய கையெழுத்து சுவடி கிடைத்துள்ளது. ரோமானிய நாட்டு வணிகனுக்கும் தமிழகத்து வணிகனுக்கும் ஏற்பட்ட வணிக ஒப்பந்தம் **பாப்பிரஸ்தானில்** எழுதப்பட்டு ஒப்பந்தம் முசிறித் துறைமுகத்தில் பொருள் ஏற்றப்பட்டு **மத்திய தரைக்கடல்** பகுதியில் நைல்நதி முகத்துவாரத்தில் அமைந்துள்ள அலெக்ஸாண்டிரியா நகரைச் சென்று சேருவது சம்பந்தமான ஒப்பந்தம் இது. இந்த ஒப்பந்தம் கிரேக்க மொழியில் உள்ளதால் அந்த வணிகத்தில் ஈடுபட்டத் தமிழ் வணிகனுக்கு கிரேக்க மொழி தெரிந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது என்ற சு.வெங்கடேசனின் கருத்து வே.தி.செல்லம் கருத்தை அரண் செய்கிறது.

தமிழ் பக்தி மொழி என்றும் லத்தின் மொழியை காதல் மொழி என்றும், ஆங்கிலத்தை வணிகத்தின் மொழி என்றும், கூறுவர். உலகெங்கும் செய்யக்கூடிய வணிகத்தில் ஆங்கிலம் பெரும்பாலும் எல்லோராலும் கையாளப்படுகிறது. அன்று யவனரோடு (ரோமர், கிரேக்கர்) வணிக தொடர்பு கொண்டிருந்த தமிழர்கள் கிரேக்க மொழியை எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவராக இருந்திருக்கின்றன என்பது மேற்கூறிய சான்று மூலம் தெளிவாக விளங்குகின்றது. இன்று மேலாண்மை திறனுக்கான தகுதிகளில் ஒன்றாக பன்மொழிப் புலமை (Multi linguistic) திறன் தேவையான ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கருத்தை இவ்வப்பந்த நிகழ்வோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் சங்கத் தமிழரின் பன்மொழித் திறமை வெளிப்படுகின்றது. அச்சங்கத்தில் எழுந்த நூல்கள் இவற்றை ஏற்படுத்திய அமைப்பு போன்ற செய்திகளை நோக்குகின்ற பொழுது சங்க காலத்தில் கல்வி பற்றிய ஆய்வு இன்னும் ஆழமாக செய்யப்பட வேண்டும் என்ற சிந்தனை தோன்றுகிறது.

விளையாட்டு (Games & Sports): சங்கத் தமிழரின் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் சமூகம் சார்ந்த செயற்பாடுகளாகவே இருக்கும். அச்செயல்களில் விளையாட்டும் உண்டு. உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் நன்மை பயப்பதே விளையாட்டு. இவற்றுள், ஏறு தழுவுதல், களறி போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம். **மன்றம், தெரு, பூங்கா, நீர்நிலை, மணற்கரை, சோலை, காவல்காட்டு பகுதி** ஆகிய இடங்களில் விளையாடினர். கெடவரல், பண்ணை ஆகிய இரண்டு சொற்களும் விளையாட்டை உணர்த்தும் சொற்களாகும்⁵⁴ என (தொல்.உளவு : 23) தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகிறது.

அளவன் ஆட்டல், உளழை, ஊசல், ஊன்றி தாண்டல், ஏறுகோல், ஏறுதழுவுதல், ஓரை, கண்புதை, கவணை, கழங்கு, காய்மறை விளையாட்டு, கையேறி, சிற்றில் விளையாட்டு, சேவல் சண்டை இன்னும் பல சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள விளையாட்டுக்கள் என சொல்லப்பட்டு வருகின்றன.

உள்ளம் விளக்கம்பெற கல்வியறிவையும், உடல் வலிமைப்பெற ஏறுதழுவுதலும், ஆட்டுக்கிடாய்கள் குப்பைக் கோழிகளை மோதவிடும் விளையாட்டிலும் இளைஞர்கள் ஈடுபட்டத் திறம் குறித்து முதல் இயலில் உள்ள இளையோர் கடன் என்னும் பகுதியில் விளக்கமாகச் சுட்டப்பட்டள்ளது. பெண்களுடைய இயக்கம், செயல்பாடு ஆகியவை ஒருவரையறைக்கு உட்பட்டு இருந்த காரணத்தினால் பெண்களுக்கென இருந்த விளையாட்டைப் பற்றிய சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் உள்ளன. இளமகளிர் சிற்றில் இழைத்தும், வரிப்பட்ட மணலில் பாவை

செய்தும், விளையாடுவர் என்னும் செய்தியை கூறுகின்றன. செல்வம் மிகுந்த மகளிர் ‘வாந்தோய் மாடத்தில் வரிபந்து ஆடிய செய்தி பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிக்கும்

**“வண்டல் ஆயமொடு உண்துறைத் தலைஇ,
புனல்ஆடு மகளிர் இட்ட பொலங்குழை”**

(பெரும் : 311-312)

தலைவனோடு தலைவி உடன்போக்கு சென்றாள் அதனால் மனம் வருந்திய நற்றாய் மகள் விளையாடிய பொருட்களைப் பார்த்து வாடிப் புலம்பிப் பாடிய பாடல் இது. இதில் பந்து, பாவை, கழங்கு என பெண்ணின் விளையாட்டு பொருள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

**“சென்றனன் மன்றன் மகளே
பந்தும் பாவையும் கழங்கும் எமக்கு ஒழித்தே”**

(ஐங் : 377:3-4)

புனல் விளையாடல், கழங்கு விளையாடல், ஏழுகல் விளையாட்டு ஆகிய செய்தியை நாம் காண்கிறோம். இவை மகளிருக்குக் கவனம் கூர்மையடையவும், (Concentration) உடற்பயிற்சிக்காகவும் இவ்விளையாட்டுகள் திகழ்ந்தது வெளிப்படை. மதுரைக்காஞ்சியில் **ஓணம், யானைபோர்** காண்போரை களிறுகளை மோதவிட்ட காட்சி (மதுரை, 590-595) பரதவர் மலயுத்தம் செய்த நிகழ்ச்சி சொல்லப்பட்டுள்ளது. (பட்டினப்பாலை: 70-74) உரைக்கிறது. இவ்வாறாக வீர விளையாட்டிலும் பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளிலும் ஈடுபட்டுத் தங்களுடைய உள்ளத்தையும், உடலையும் பண்படுத்தினர். இச்சான்றுகள் சங்கத் தமிழரின் மேம்பாட்டுத் திறத்தினை உணர்த்துகின்றன.

நகர உவமை: சிறுநகரங்களையும் பெருநகரங்களையும் பெருமளவும் நேசித்த தமிழர்கள், இந்நகரங்களை பெரும் கலைநுட்பத்துடனும், தொழில்நுட்பத்துடனும் மேம்படுத்திய சிறப்பினை இதுகாறும் கண்டோம். இதற்கு மேலும் மெருகேற்றும் விதமாக சில நகரங்களைப் பெண்ணின் அழகுக்கு உவமிக்கின்ற நிலையை சங்க பாடல்கள் நமக்குக் காட்டுகின்றன. “மேலைநாட்டு வர்ஜீல் வேராரஸ், துக்லீஷியஸ் ஆகியோரின் கவிதைகளில் கூற்றுகளில் நகரத்தையும் பெண்ணையும் ஒப்பிட்டு எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை ஒரு நகரம் என்பது அழகுக்கு ஒரு குறியீடு. ஆகவே பெண்ணின் அழகுக்கு நகரத்தின் அழகு ஒப்பிடப்பட்டது”⁵⁵ என்று நில அமைப்பும் தமிழ் கவிதையும் என்ற நூலில் காணமுடிந்தது.

**“கண்டுகேட்டு உண்டுயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள்”⁵⁶**

என்னும் வள்ளுவரின் வாக்கும் மேற்கூறிய கருத்தை அரண் செய்கின்றது. இவ்வாறு உவமை கூறபுழந்தமிழர்கள் போல் வரலாற்று முக்கியத்துவம் கொண்ட நகரங்களை (வளமும் மிகப்பெரும் பயனும் கொண்ட நகரங்களையே) ஒப்புமைக்கூறத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். இது இன்னொரு வகையில் மன்னனை வாழ்த்தும் நயம் உடையதாகும். அவனுடைய மேலாண்மை திறனின்றி அந்நகரங்கள் இவ்வளவு உயர்வினைப் பெற்றிருக்க இயலாது. அதை உணர்த்தும் முகத்தான் இந்நகர உவமைகளைச் சங்க புலவர்கள் கூறியிருக்கலாம் என்று உணர இடமுண்டு. இதுவும் ஒரு வகையில் மன்னனை பாராட்டும் முறையாகும். கீழ்க்காணும் அகச்சான்றுகள் இதை உணர்த்துகின்றன.

“முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்
..... பெறினும்
வாரீரும் கூந்தல் வயங்குஇழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே”

(பட்டின : 217-220)

இப்பாடல்வரி, கரிகால் வளவனின் பெரும் சிறப்பு மிக்க காவிரிபூம்பட்டினத்தை ஒருபுறம் வைத்து இன்னொருபுறத்தில் தலைவியை வைத்தால், தலைவியின் பக்கமே தலைவனின் உள்ளம் சாயும். அவள் கிடைத்தால் எல்லா வளங்களும் கிடைத்ததை போன்ற மனநிறைவை அவன் பெறுவான். ஐங்குநூற்று பாடல் தொண்டிபத்து தலைப்பு முழுவதுமே தலைவியின் அழகுக்கு உவமை சொல்லப்பட்டதாகும்.

“தொண்டி யன்னநின் பண்புல கொண்டே”

(ஐங்: 175)

என்ற பாடலடி தொண்டி நகரத்தை போல பல பண்புகள் கொண்டவள் தலைவி என்பதை உணர்த்துகின்றது. சங்ககால மக்கள் நகரமைப்பை கூறும் கட்டட அமைப்புகள் அக்கால மக்களின் நகர நிர்வாகத்திறன் எந்தளவிற்கு சிறப்புற்று இருந்தன என்பதை உணர்த்துகின்றது.

முடிவுரை

மேற்கண்ட நகர மேலாண்மை செய்திகள் இலக்கியங்கள் வழி கண்டறியப்பட்டுள்ளன. சங்ககால மக்களின் நகர உருவாக்கத்தில் ஊர் புரம், பட்டி என்ற சொற்கள் போன்ற சொற்கள் காணமுடிந்தது. நகரிகத்தின் தோற்றமைப்புக்கு முன் உள்ள பெயர்களான சீறூர் பேரூர், பேரூராகமாறி பிற்காலத்தில் நகரங்களாக தோற்றுவிக்கப்பட்ட செய்திகளை அறிய முடிந்தது. புகார், தொண்டி, மதுரை, முசிறி, காஞ்சி ஆகிய நகரங்கள், நகர அமைப்பு, அந்நகரங்களின் வாழ்வியல் நிலைகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டன.

இயல்-4 : நகர மேலாண்மை

சான்றெண்விளக்கம்

1. வே.தி. செல்லம், தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், ப.55
2. மேலது, ப.56
3. மேலது, பக்.56-57
4. <https://ta.m.wikipedia/wiki...> பழைய கற்காலம்
5. கழகத் தமிழ் அகராதி, கழகப் புலவர் குழுவினர், ப.588
6. வீ. செல்வகுமார், தொல்லியல் தமிழர் வரலாற்று தடங்கள், பண்டைய தமிழகத்தில், நகர மயமாக்கம் சில பார்வைகள், ப.169
7. சு. வித்தியானந்தம், தமிழர்சாஸ்து, ப.130
8. பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப.39
9. <https://www.google.com/> மருத நிலம்
10. சு. வித்தியானந்தன், தமிழர்சாஸ்து, ப.135
11. வீ. செல்வகுமார், தொல்லியல் தமிழர் வரலாற்று தடங்கள் பண்டைய தமிழகத்தில் நகர மயமாக்கம் சில பார்வைகள், பக்.180-186
12. ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, ஊரும் பேரும், ப.49
13. தி.வை. சதாசிவப் பண்டாரத்தார், தி.வை.சதாசிவப்பண்டாரத்தார் ஆய்வுகள்-1, ப.134
14. ந. அதியமான், தொல்லியல் வரலாற்று தடங்கள், செவ்வியல் காலத் துறைமுக அகழாய்வுகள், ப.203
15. தி.வை. சதாசிவப் பண்டாரத்தார், தி.வை. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் ஆய்வுகள்-1, ப.144
16. வி. கனகசபை, கா. அப்பாத்துரை, ஆயிரத் தொண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டத் தமிழகம், ப.46
17. சு. வெங்கடேசன், வைகை நதி நாகரிகம், ப.14
18. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 739
19. சாண்டிலியன், இராஜமுத்திரை, 2-ஆம் பாகம், முன்னுரை-5
20. சு. வித்தியானந்தம், தமிழர் சாஸ்து, ப.59
21. மேலது, ப.154
22. மேலது, ப.22
23. பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப.16
24. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 388
25. மேலது, குறள் : 400
26. அ. மாணிக்கம், நாலடியார் தெளிவுரை, பாடல் : 134
27. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 118
28. மேலது, குறள் : 386
29. மேலது, குறள் : 504
30. மேலது, குறள் : 110
31. தேவநாத் சாணக்கியநீதி, அர்த்தசாஸ்திரம், ப.124
32. வ.த. இராம சுப்பிரமணியன் (உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம் மூலமும், உறையும் : 100-104

33. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 731
34. வெ. இறையன்பு, சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, ப.526
35. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 385
36. சு. வித்தியானந்தன், தமிழர்சாலை, ப.41
37. உ.வே. சாமிநாதன், பத்துப்பாட்டு நச்சினார்க்கினியர் உரை -3ம் பதிப்பு. 1931, ப.121
38. சு. வித்தியானந்தன், தமிழர் சாலை, ப.41
39. பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப.55
40. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 120
41. சு. வெங்கடேசன், வைகைநதி நாகரிகம், பக்.108
42. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 756
43. சு. வெங்கடேசன், வைகை நதி நாகரிகம், ப.96
44. கோமளா (ஆய்வேடு), புறநானூற்றில் நிர்வாக சிந்தனைகள் ஓர் ஆய்வு, ப.6,
45. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 1033
46. கு. பகவதி, தமிழர் ஆடைகள், ப.26
47. ஞா. மாணிக்கவாசகன், சீவகசிந்தாமணி பாகம் 1, 2, 3, பாடல் : 104
48. <https://ta.m.wikipedia.org/உலோகதொழிற்றுட்பம்>
49. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 631
50. தினகரன் நாளிதழ், 20.02.2020, ப.2
51. அ. மாணிக்கம், நாலடியார் தெளிவுரை, 132 : 1-4
52. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 392
53. சு. வெங்கடேசன், வைகைநதி நாகரிகம், ப.56
54. நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ், தொல்காப்பியம், உளவு, நாற்பா: 23
55. க.பூரணச்சந்திரன், நில அமைப்பும் தமிழ்க் கவிதையும், ப.64
56. வ.சுப. மாணிக்கனார், திருக்குறள் மூலமும் உறையும், குறள் : 110

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை சான்றுகள்

அண்ணாமலை, சுப.,

- **கலித்தொகை**
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், 2003, மு.ப.

சாரங்கபாணி, இரா.,

- **பரிபாடல்**
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், 2003, மு.ப.

சுப்ரமணியன், ச.வே., (உ.ஆ)

- **பத்துப்பாட்டு**
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், 2003, மு.ப.

சிங்காரவேலன், அர.,

- **ஐங்குறுநூறு**
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், 2003, மு.ப.

தமிழண்ணல் (உ.ஆ)

- **குறுந்தொகை**
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், 2002, மு.ப.

நாராயணசாமி ஐயர்

- **நற்றிணை மூலமும் உரையும்**
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை, 1972

பரிமணம், ஆ.மா., (உ.ஆ)

- **பதிற்றுப்பத்து**
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், 2003, மு.ப.

மீனவன், நா. (உ.ஆ)

அண்ணாமலை, சுப.,

- **அகநானூறு**
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், 2004, மு.ப.
- **புறநானூறு மூலமும் உரையும்,**
(1-200, 201-400 பாடல்கள்)
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை, 1947

துணைமை சான்றுகள்

1. அம்பை மணிவண்ணன், - தமிழகக் கோயிற் கலைகள் வரலாறு
ஜெ.ஜெ.பப்ளிகேஷன்ஸ்
மதுரை-07, மு.ப. டிசம்பர் 2005.
2. அப்பாத்துரை, கா., - குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல் கொண்ட
தென்னாடு
பூம்புகார் பதிப்பகம்
சென்னை-108, மு.ப. மார்ச் 2004
3. இரத்தினக்குமார், ந., (தொ.ஆ.) - தொல்லியல் தமிழர் வரலாற்று தடங்கள்
பெரியசாமிராஜா, பெ.க., (தொ.ஆ.) (சிந்துவெளி முதல் கீழடி வரை)
செவ்வியல்கால துறைமுக அகழாய்வுகள்
முனைவர் ந. அதியமான்
4. இராமசுப்பிரமணியன், வ.த., - சிலப்பதிகாரம் (மூலமும் உரையும்)
(உரையாசிரியர்) திருமகள் நிலையம்
சென்னை, மு.ப. 2008
5. இராசமாணிக்கனார், மா., - தமிழகக் கலைகள்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை.
6. இராமசாமி, ப. (பொய்கையார்) - ஓளவையார் தனிப்பாடல்
திருவாரூர், மு.ப. 1960
7. இராசு, பவுன்த்துரை - தமிழக நாட்டுப்புற கட்டடக்கலை மரபு
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்
சிதம்பரம், மு.ப. 2001
8. இளங்குமரன், இரா., - புறநானூறு
கோவிலூர் மடாலயம்
கோவிலூர்-307
9. இறையன்பு, வெ., - இலக்கியத்தில் மேலாண்மை
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை-98, மு.ப. ஜனவரி 2016
10. உலகநாதன், பா., - புறநானூற்றில் நுண்கலைகள்
மயூரா புக்ஸ்,
சென்னை-04, 2007.
11. உமறுப்புலவர், - சீறாப்புராணம்
மகாமதி, சாரதா பதிப்பகம்,
சதாவதானி, சென்னை, ப.2015
செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி.,
12. ஜீவானந்தம் - சங்க இலக்கியத்தில் சமுதாயக் காட்சிகள்
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை-98, 1973.

13. ஜெகசிற்பியன் - **சிந்தனையாளர் டார்வின்**
பிரேமா பிரசுரம்
சென்னை-24, மு.ப. ஜனவரி 1988.
14. ஜெகநாதன், சி.வா., - **தமிழ்ப் பழமொழி முதல் தொகுதி**
ஜெனரல் பப்ளிஷர்ஸ்,
சென்னை, மு.ப. 2001
15. ஸ்ரீகுமார், எஸ்., - **தமிழில் திணைக் கோட்பாடு**
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை-98, மு.ப. ஏப்ரல் 2012
16. கருணாநிதி, மு., - **சங்கத்தமிழ்**
திருமகள் நிலையம்
சென்னை-17, மு.ப. அக்டோபர் 1987,
ஆ.ப. ஏப்ரல் 2017.
17. கனகசபை, வி.,
அப்பாத்துரை, கா., - **ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகட்டு**
முற்பட்டத் தமிழகம்,
நல்லறம் பதிப்பகம்,
சென்னை-19, மு.ப. 2015
18. கிருட்டிணமூர்த்தி (ப.ஆ.)
இராமசுந்தரம், சா., - **இந்திய அறிவியல் தொழிற்நுட்பம்**
அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ் கழகம்,
தஞ்சாவூர், 2006
19. குருசாமி, ம.ரா.போ., - **பழந்தமிழகம்,**
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்-01, மு.ப. டிசம்பர் 2009
20. கொடுமுடி ச. சண்முகம் - **பழந்தமிழர் பொறியியல் நுட்பத்திறன்,**
மீனா கோபால் பதிப்பகம்,
சென்னை, மு.ப. 2006
21. சதாவிவேகானந்தா - **இந்து சமுத்திரத்தின் முத்துக்கள்**
அழிந்துபோன லெமூரியாக் கண்டமும்
அழியாத அரிய உண்மைகளும்
மணிமேகலைப் பிரசுரம்
சென்னை-17, மு.ப. 2007
22. சதாசிவப்பண்டாரத்தார், தி.வை., - **தி.வை. சதாசிவப் பண்டாரத்தார்**
ஆய்வுகள்-1
தமிழ்மண் அறக்கட்டளை
சென்னை-07
23. சன்குவின் - **யுத்தம் செய்யும் கலை,**
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
நடராஜன் கிழக்கு பதிப்பகம்,
சென்னை-18, 2006

24. சாந்தி, எம்., - புதுகவிதையின் சுற்றுப்புறச் சூழல்
காவ்யா பதிப்பகம்,
சென்னை-24, மு.ப. 2015
25. சாமிநாதன், உ.வே., - பத்துப்பாட்டு நச்சினார்க்கினியர் உரை
மு.ப., 1931.
பாரி நிலையம் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2003
26. சிதம்பரனார், சாமி., - பழந்தமிழர் வாழ்வும், வளர்ச்சியும்
கௌரா பதிப்பகம், சென்னை.
மு. ப. 2012
27. சுப்பு ரெட்டியார், ந.பேரா., - அறிவியல் நோக்கில் இலக்கியம், சமயம்,
தத்துவம்
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை-14, மு.ப. மார்ச் 2001
28. சீனிவாசன், ரா., - கம்பராமாயணம் விளக்கவுரை
அணியகம் பதிப்பகம்
சென்னை, மு.ப. 2002
29. செல்லம், வே.தி., - தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை-108, மு.ப. ஏப்ரல் 1995
ஐ.ப. சூலை 2007
30. சேதுப்பிள்ளை, ரா.பி., - ஊரும் பேரும்
ஹரிஷ் பதிப்பகம்
சென்னை-05, 2015
31. ஞானசம்பந்தம், அ.சா., - அகமும் புறமும்
கழக வெளியீடு
சென்னை, 1991
32. தகடூர் வனப்பிரியன் - சுமித்திரா சுனாமியும் இயற்கைப்
பேரிடர்கள், விழிப்புணர்வும்
பொதிகை தருமபுரி, மு.ப. டிசம்பர் 2004
33. தமிழண்ணல் - ஒப்பிலக்கிய அறிமுகம்
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்
மதுரை, மு.ப. 1973, ம.ப. 2010
34. தமிழண்ணல் - சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்
மதுரை, மு.ப. டிசம்பர் 2005
35. தனிநாயக அடிகள் - நில அமைப்பும் தமிழ்க் கவிதையும்
பூரணச்சந்திரன், க., (மொ.பெ)
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை-98, மு.ப. செப்டம்பர் 2014

36. தெய்வநாயகம், கோ.,
- **தமிழர் கட்டிடக்கலைகள்**
இன்டர் நேஷனல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப்
தமிழ் ஸ்டடிஸ் சி.பி.டி. கேம்பஸ்,
சென்னை, 2002
37. தேவநாத்
- **சாணக்கியநீதி நூல், அர்த்தசாஸ்திரம்**
நர்மதா பதிப்பகம்,
ப. 2006
38. நரசய்யா
- **கடல் வழி வணிகம்**
பழநியப்பா பிரதர்ஸ்
சென்னை, பதிப்பு 2005
39. நடராஜன், ப.மு.,
- **நீர் மேலாண்மை**
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, மு.ப. 2004
40. பகவதி, கு.,
- **தமிழர் ஆடைகள்**
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, மு.ப. 1988, இ.ப. 2003
41. பாமயன்
- **திணையியல் கோட்பாடுகள்**
இராயப்பேட்டை சாலை
சென்னை-600 014,
மு.ப. நவம்பர் 2012
42. பாலசுப்பிரமணியன், சி.,
- **சங்ககால மகளிர்**
நறுமலர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1983
43. பாலசுப்பிரமணியன், டி.,
- **திறந்தவெளி பல்கலைக்கழக ஆங்கில உரைநடை புத்தகம்**
Why preserve Biodiversity மொழியாக்கம்
44. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வை.,
- **சங்ககால வானிலை**
முக்கடல் பதிப்பு,
சென்னை-91, மு.ப. டிசம்பர் 2018
45. பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ்
- **மனிதக்குரங்கிலிருந்து மனிதனாக மாறிய இடைநிலைப்படியில் உழைப்பின் பாத்திரம்,**
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை-98.
46. புலியூர்க்கேசிகன்
- **முக்கூடற்பள்ளு**
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை, மு.ப.2012.
47. மணவழகன், ஆ.,
- **சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மை**
காவ்யா பதிப்பகம்,
சென்னை-24, மு.ப. டிசம்பர் 2007

48. மங்கையர்க்கரசி, கு.,
- குமரிக்கண்டம் இலக்கியச் சான்றுகளும்
இன்றைய ஆய்வுகளும்
புத்தா பப்ளிகேஷன்ஸ்
சென்னை-08, மு.ப. 2003
49. மாணிக்கம், வ.சுப.,
- தமிழ்க்காதல்
பாரிநிலையம்
சென்னை, 1962
50. மாணிக்கம், அ.,
- நாலடியார் தெளிவுரை
மணிவாசகம் பதிப்பகம்,
சென்னை, ஐ.ப. பிப்ரவரி, 2010
51. மாணிக்கவாசகன், ஞா.,
- சீவக சிந்தாமணி பாகம் 1, 2, 3
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை, மு.ப. டிசம்பர் 2007
52. மாணிக்கனார், வ.சுப.,
- திருக்குறள் மூலமும் உரையும்
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை, ஐ.ப. 2011
53. மாதையன், பெ.,
- சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம்,
நியூசெஞ்சுரி பக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை-98
54. மாத்ருபூதேஸ்வரன், எஸ்.எஸ்.
- திருவிளையாடற் புராணம்
நர்மதா பதிப்பகம்
சென்னை-1, பிப்ரவரி 2008
55. முருகையன் பக்கிரிசாமி
- சங்க இலக்கியங்களில் மனித நேயம்
வனிதா பதிப்பகம்,
சென்னை-017, மு.ப.2011
56. வரதராசனார், மு.,
- பழந்தமிழ் இலக்கியத்தின் இயற்கை
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 2006
57. வரதராஜன், வே.,
- தமிழர் பாணர் வாழ்வும் வரலாறும்
பண்ணைப்பதிப்பகம்,
சென்னை-1973
58. வரலட்சுமி, இரா.,
- சங்க இலக்கியங்களில் மானிடவியல்
கூறுகள்,
பிரியா பதிப்பகம்,
சென்னை-92, மு.ப. ஆகஸ்டு 2012
59. வாணி அறிவாளன்
- வீரம் விளைந்த நிலம்
அருண்அகில் பதிப்பகம்
சென்னை-29, மு.ப.2010

60. விளம்பிநாகனார்
மாணிக்கவாசகன், ஞா.,
- **நான்மணிக்கடிகை மூலமும் உரையும்**
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை, மு.ப. மே, 2009
61. வெங்கடேசன், சு.,
- **வைகைநதி நாகரிகம்**
விகடன் பிரசுரம்
சென்னை-2, மு.ப. டிசம்பர் 2017
62. வெள்ளைவாரணன், க.,
- **சங்க காலத் தமிழ் மக்கள்**
சாய்ராம் பதிப்பகம்,
சென்னை-122, மு.ப.2011
63. வித்தியானந்தம், சு.,
- **தமிழர்சாஸ்பு**
குமரன் புத்தக இல்லம்
சென்னை-26, மு.ப. 1954, நா.ப. 2006
64. வேங்கடசாமி நாடார், நா.மு.,
- **மணிமேகலை மூலமும் உரையும்**
கௌரா பதிப்பக குழுமம்
சென்னை, ஆ.ப. ஜனவரி 2015
65. இணையதளம்
- **கீழடி வைகை நதிக்கரையில் சங்ககால நகர நாகரீகம்**
தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை
கையடக்க ஆவண வடிவம் (Pdf)
மு.ப. 2019.
- ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்**
66. James Hastings
- **Enclyopaedia of Religion and Ethics,**
Vol. IV, T.T. Clark Ediborg,
First Ed. 1954
67. Ramachandran Dkishithar, V.R.,
- **Studying in Tamil Literature and History**
London, 1930
68. Savariroyan, D.,
- **Tamil Antiquary on the Relation of the Randavary on the Tamilian Kings, Vol.I**
69. Subramanian, S.V.,
- **தொல்காப்பிய மொழிபெயர்ப்பு**
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்-01, மு.ப. மே 2004

இதழ்கள்

70. அவள் விகடன்
- 21.01.2020
71. தினகரன்
- 11.01.2020
72. தேவியின் கண்மணி
- பாஸ்கின் உரை
மூழ்கும் நகரங்கள்
21.08.2019

ஆய்வேடு

73. கோமளா

- புறநானூற்றில் நிர்வாகச் சிந்தனைகள் ஓர் ஆய்வு (ஆய்வியல் நிறைஞர் ஆய்வேடு)
மீனாட்சி மகளிர் கல்லூரி
சென்னை-02

74. பார்த்திபன், ச.,

- சங்க இலக்கியம் வழி அறியலாகும் பாணர் (முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு)
மாநிலக்கல்லூரி, சென்னை-5
மு.ப. மார்ச் 2013

இலக்கணம், அகராதி

75. கதிர்வேல் பிள்ளை, ந.,

- பேரகராதி,
Madras Tamil Lexicon, Vol.VI

76. கழக புலவர் குழுவினர்

- கழகத்தமிழ் அகராதி
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் (பி)
லிமிடெட், சென்னை-18

77. கண்ணப்ப முதலியார், பாலு.,

- தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
சென்ட்ரல் புக் டெப்போ,
சென்னை மு.ப.1957

78. சுப்பிரமணியன், பா.ரா.,

- தற்காலத் தமிழ் அகராதி
கிரியா வெளியீடு
சென்னை, மு.ப.1992

79.

தொல்காப்பியம்,
நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ்
சென்னை, இ.ப. 1981

நாவல்கள்

80. கல்கி

- பொன்னியின் செல்வன் இரண்டாம் பாகம்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை.

81. சாண்டிலியன்,

- கடல்புறா மூன்றாம் பாகம்
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை-17

82. சாண்டிலியன்

- இராஜமுத்திரை இரண்டாம் பாகம்
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை-17, 20ம் ப. மார்ச் 2010

83. வைரமுத்து

- மூன்றாம் உலகப்போர்
திருமகள் பதிப்பகம்
சென்னை, எ.ப. பிப்ரவரி 2013

கட்டுரை

84. முத்துஇளஞ்சியம், அ.,
(மின்னிதல் கட்டுரை,

- சங்க இலக்கியத்தில் நீர் மேலாண்மை
அரண் மின்னுதல்
அக்டோபர் 2019

இராகு, குளிகை, எமகண்டம் முதலிய காலங்கள்

கிழமை	இராகு	குளிகை	எமகண்டம்	வாராகுலை	பரிகாரம்
ஞாயிறு	4.30-6	3-4.30	12-1.30	மேற்கு	வெல்லம்
திங்கள்	7.30-9	1.30-3	10.30-12	கிழக்கு	தயிர்
செவ்வாய்	3-4.30	12-1.30	9-10.30	வடக்கு	பால்
புதன்	12-1.30	10.30-12	7.30-9	வடக்கு	பால்
வியாழன்	1.30-3	9-10.30	6-7.30	தெற்கு	தைலம்
வெள்ளி	10.30-12	7.30-9	3-4.30	மேற்கு	வெல்லம்
சனி	9-10.30	6-7.30	1.30-3	கிழக்கு	தயிர்

மனையடி சாஸ்திரம்

- 8 அடி மிகுந்த பாக்கியமுண்டு
- 10 அடி ஆடு, மாடு குறைவிலா வாழ்வுண்டு
- 16 அடி மிகுந்த செல்வமுண்டு
- 17 அடி அரசனைப் போல் பாக்கியஞ்சேரும்
- 21 அடி பசுக்களுடன் பாக்கியஞ்சேரும்
- 27 அடி மிக்க செல்வத்துடன் மதிக்க வாழ்வார்
- 28 அடி செல்வமும், தெய்வ கடாஷமுண்டு
- 30 அடி லக்ஷ்மி கடாஷம் பெற்று வாழ்வார்
- 32 அடி முகந்தனருள் பெற்று வையகம் வாழ்வார்
- 35 அடி லக்ஷ்மி கடாஷமுண்டு
- 36 அடி அரசனையும் அரசாள்வான்
- 41 அடி இன்பமும், செல்வமும் உண்டு
- 42 அடி லக்ஷ்மி குடியிருப்பாள்
- 45 அடி சற்புத்திரர் உண்டு
- 46 அடி குடும்ப வீழ்ச்சி உண்டாகும்
- 47 அடி அகலாத வறுமை
- 48 அடி அக்கினி பாக்கியம்
- 49 அடி துயரம் மிகும்
- 50 அடி கால்நடை விருத்தி உண்டாகும்.

கௌரி பஞ்சாங்கம்

கிழமை	காலம்	6-7½	7½-9	9-10½	10½-12	12-1½	1½-3	3-4½	4½-6
ஞாயி	பகல்	உத்தி	அமிர்த	ரோகம்	லாபம்	தனம்	சுகம்	விஷம்	சோரம்
	இரவு	தனம்	சுகம்	சோரம்	விஷம்	உத்தி	அமிர்த	ரோகம்	லாபம்
திங்க	பகல்	அமிர்த	விஷம்	ரோகம்	லாபம்	தனம்	சுகம்	சோரம்	உத்தி
	இரவு	சுகம்	சோரம்	உத்தி	அமிர்த	ரோகம்	விஷம்	தனம்	லாபம்
செவ்	பகல்	ரோகம்	லாபம்	தனம்	சுகம்	விஷம்	உத்தி	சோரம்	அமிர்த
	இரவு	சோரம்	உத்தி	சோரம்	அமிர்த	ரோகம்	லாபம்	சுகம்	தனம்
புதன்	பகல்	லாபம்	தனம்	சுகம்	விஷம்	சோரம்	அமிர்த	உத்தி	ரோகம்
	இரவு	உத்தி	அமிர்த	ரோகம்	லாபம்	சுகம்	தனம்	விஷம்	சோரம்
வியா	பகல்	தனம்	சுகம்	சோரம்	அமிர்த	உத்தி	விஷம்	ரோகம்	லாபம்
	இரவு	அமிர்த	ரோகம்	விஷம்	தனம்	லாபம்	சுகம்	சோரம்	உத்தி
வெள்	பகல்	சுகம்	சோரம்	உத்தி	விஷம்	அமிர்த	தனம்	லாபம்	சுகம்
	இரவு	ரோகம்	லாபம்	தனம்	சுகம்	சோரம்	உத்தி	விஷம்	அமிர்த
சனி	பகல்	சோரம்	உத்தி	விஷம்	அமிர்த	ரோகம்	லாபம்	சுகம்	தனம்
	இரவு	லாபம்	தனம்	சுகம்	விஷம்	உத்தி	சோரம்	அமிர்த	ரோகம்

விஷம், ரோகம், சோரம், கலகம், சுபகாரியங்களுக்கு விலக்கப்பட்ட நேரங்கள். மற்றவைகளில் சுபகாரியங்கள் செய்யலாம்.

* கீழ் ஒளிகள்

* கீழ் ஒளிகள்

எண் கணிதம்



நெசவு (தகக்களி)

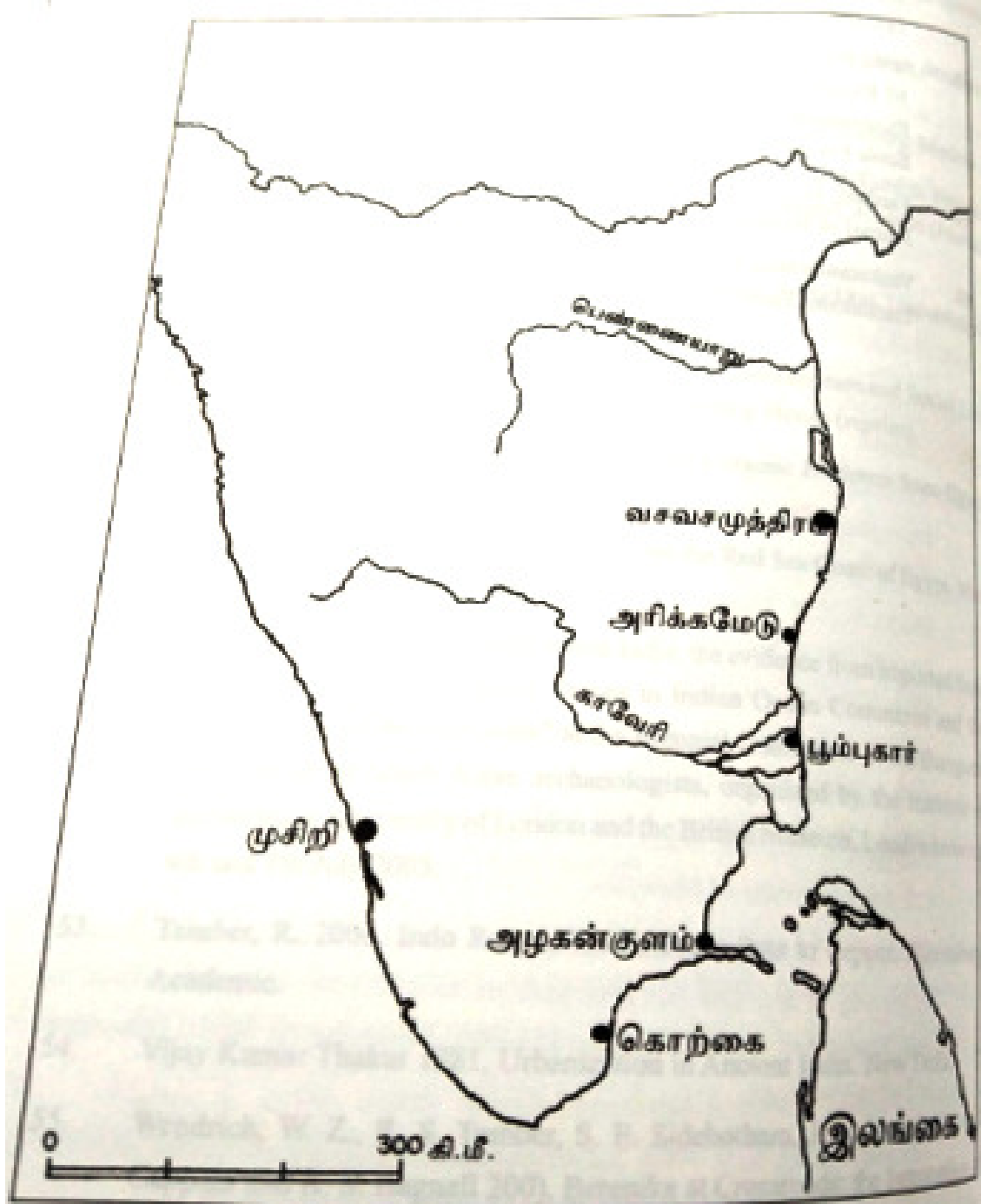


தென்னந்தோப்புக்கு நடுவில் அழகாய்வு நடைபெறும் இடம்



செங்கல் சுவர்





சங்க காலத் தமிழகத் துறைமுகங்கள்

எலும்பினால் ஆனை வரைகோல்



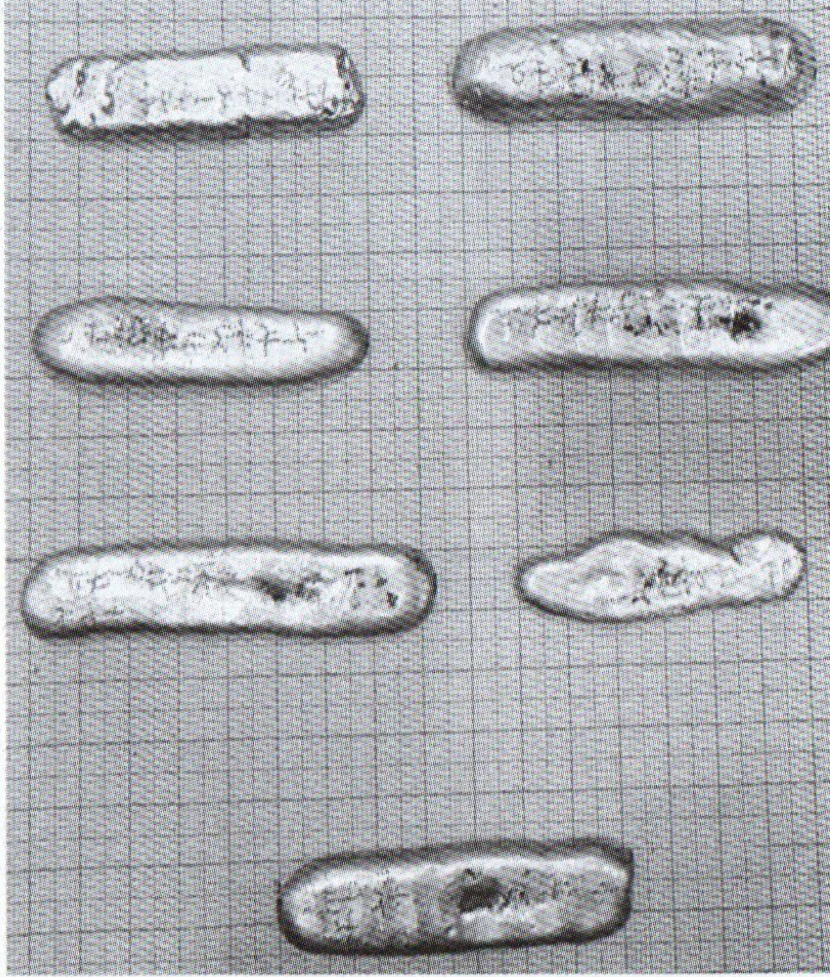
மணிமாலை



பாணையோட்டில் கீறல்கள்

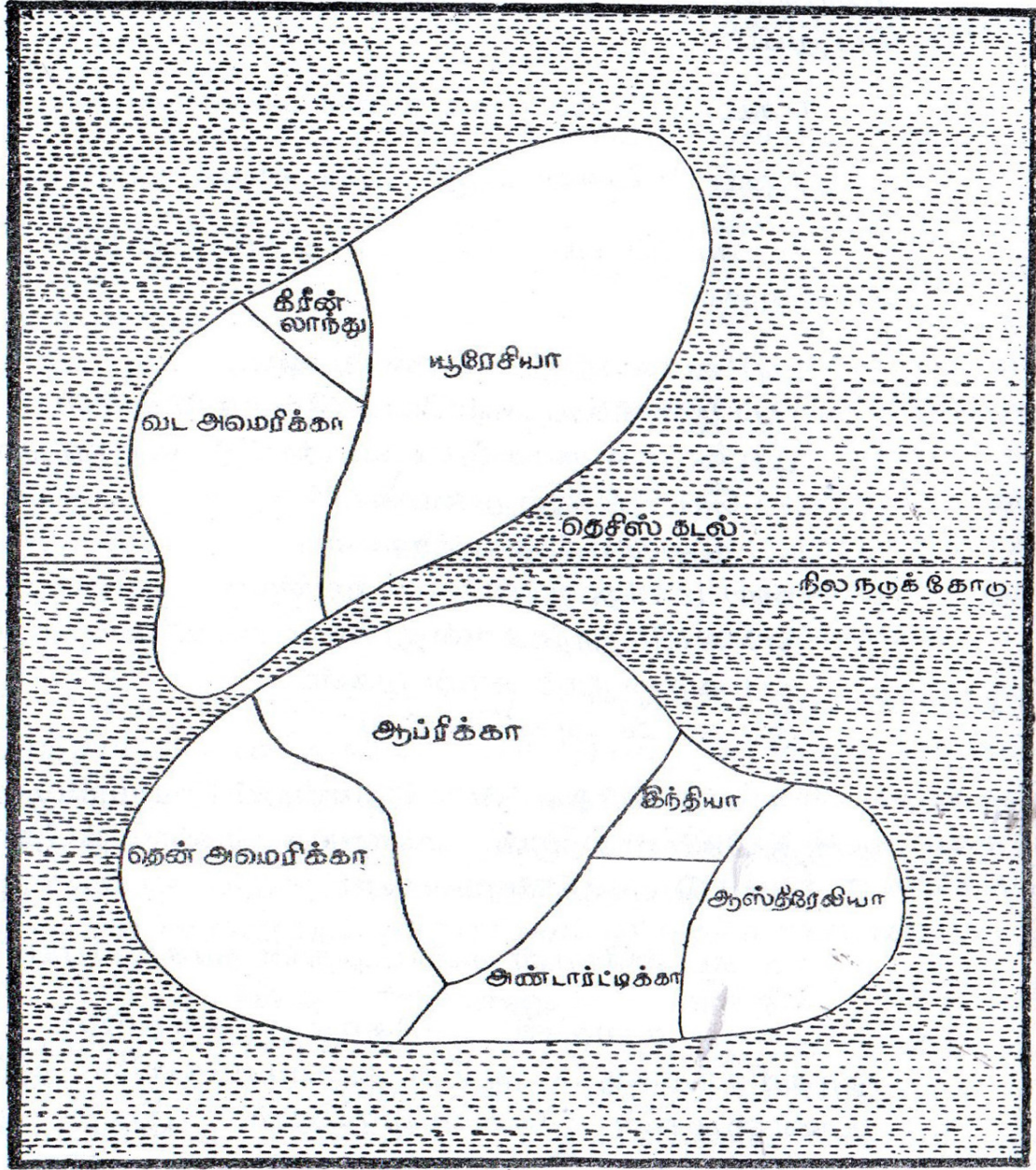


தங்கக்கட்டிகள் - தேனூர் மதுரை



உறைக்கிணறு

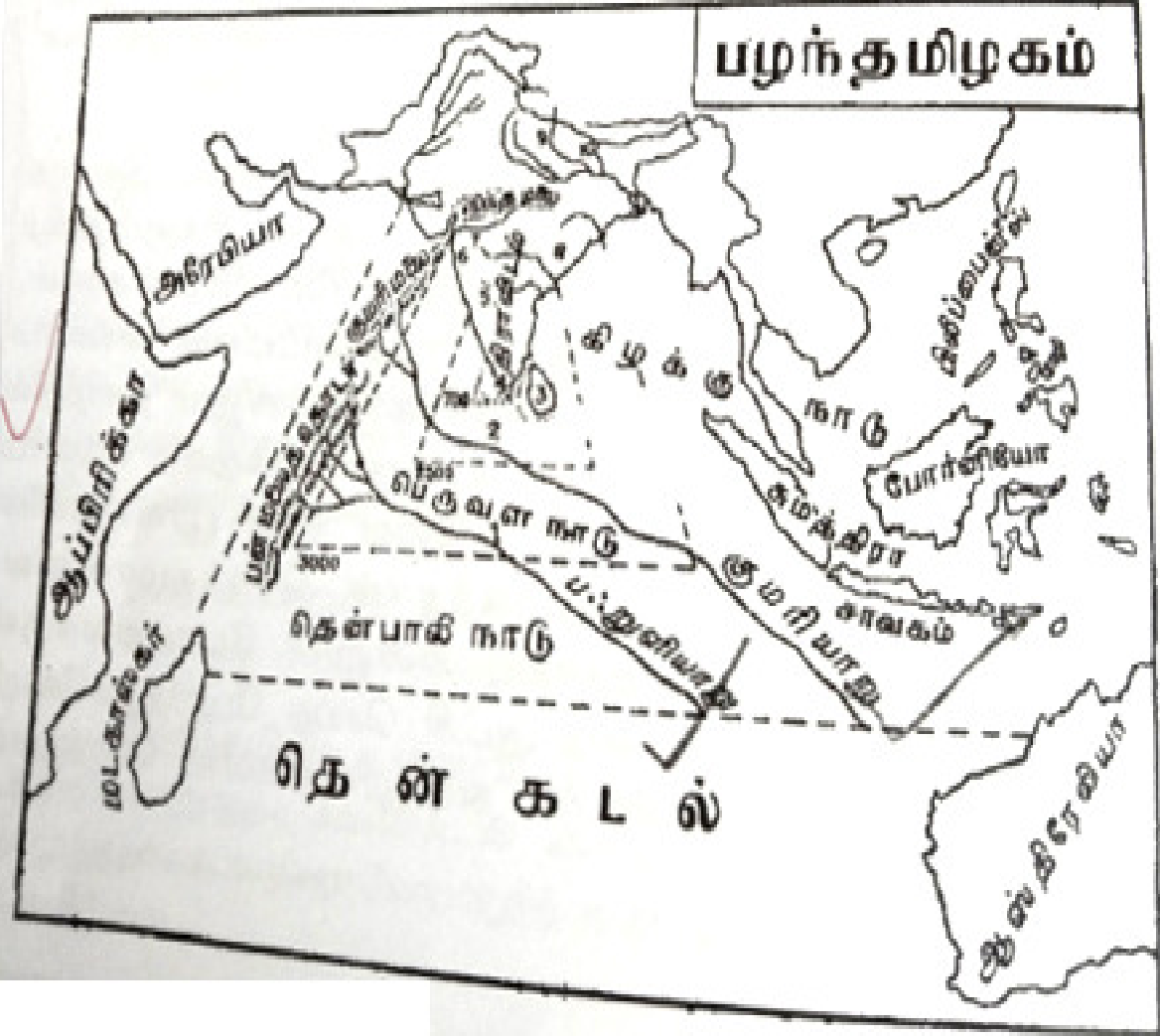


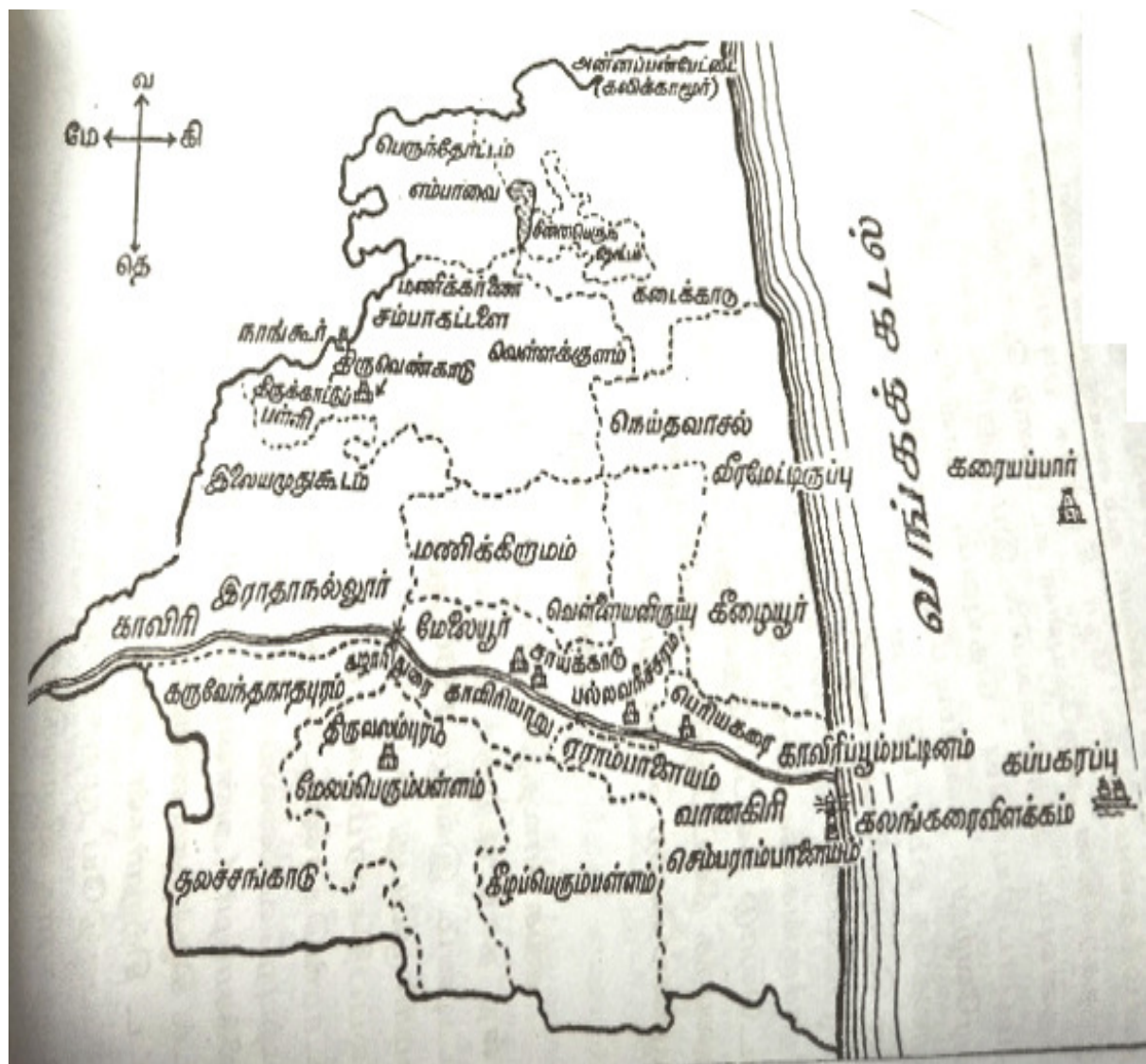


இற்றைக்கு முன் ஆறரை கோடி ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இடைப் பேருழிக் காலத்தில் உலக நிலப்பகுதி இணைந்திருந்த நிலை.

Courtesy to Scientific American, March 1969, Vol.No. 220, No.3,
Article: Continental Drift and Evolution, p. 55. Author: Bjorn Kurten.

பழந்தமிழகம்





சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்

முனைவர் (Ph.D) பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ச.பழனித்தங்கம்,
முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை-600 005.

நெறியாளர்

முனைவர் கோ.கிருஷ்ணன்
இணைப்பேராசிரியர் & முதல்வர்
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை-600 005.



தமிழ்த்துறை
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை – 600 005.

மார்ச் - 2021

நிறைவுரை

பண்டைத்தமிழரின் அகவாழ்க்கையையும், புறவாழ்க்கையையும் சித்திரித்துக் காட்டுவன சங்க இலக்கியங்களாகும். பழங்காலத் தமிழர், நிலத்தை ஐவகையாகப் பகுத்துக் கொண்டு தம் வாழ்க்கையை ஐவகை நிலங்களுக்குள் அமைத்துக் கொண்டனர்.

நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்திய கலப்பை ‘ஏர்’ என்றும் ‘நாஞ்சில்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டது. நன்செய் நிலத்திலுள்ள கட்டிகளை உடைத்துக் களைய ‘தளம்பு’ என்ற கருவி பயன்படுத்தப்பட்டது.

பயிர்களுக்கு இடையில் இருக்கும் களையை அகற்ற ‘துளிர்’ கருவி பயன்படுத்தப்பட்டதென்பதையும், விளை நிலங்களை உண்ணவரும் விலங்குகளை விரட்டியடிக்க பல பொறிகளை உருவாக்கினர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

ஊடு பயிர் சாகுபாடினைப் பற்றி சங்க இலக்கியம் விவரிக்கிறது. நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ற நெல் பயிரிடப்பட்டன. ஆற்றுப்பாசனத்தில் விளையும் நெல்லுக்கு ‘சாலி’ என்று பெயரிட்டதோடு, மருத நிலத்தில் விளைந்த நெல் ‘முடந்தை’ என பெயரிட்டழைத்துள்ளனர்.

குறிஞ்சி சார்ந்த குறுநில மன்னர்கள் வெட்சி போரில் சிறந்து விளங்கினர்.

தமிழ் இளைஞர்கள் உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் உறுதியினைத்தரும் விளையாட்டினை மேற்கொண்டிருந்தனர். இளைஞர்களுக்குப் போர் பயிற்சி தருவதற்குப் போரவை அல்லது முரண்களரி என்ற இடங்கள் இருந்துள்ளன. 20 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பயண நூலுக்கு முன்னோடி ஆற்றுப்படை நூல்கள் இருந்தன.

சங்ககாலத் தமிழரின் வானியல் அறிவுக்குச் சிறுபாணாற்றுப்படைச் சான்றாக அமைகிறது. கோப்பெருஞ்சோழனுக்குக் பிசிராந்தையருக்கும் இடையே இருந்த நட்பு உயர்வானது என அறிய முடிந்தது. நேரமேலாண்மை குறித்த செய்தியினை உணர்த்தும் நூல் நெடுநல்வாடை என கண்டறியப்பட்டது.

மரத்தினுடைய வேர், பட்டை மருந்திற்காகப் பயன்பட்ட நிலையைச் சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் உணர முடிகிறது. இயற்கை உயிரினங்களைத் தம் உறவாக நினைக்கிற சங்க மாந்தரின் திறம் போற்றத்தக்கது. பழந்தமிழர் தனக்குப் பயனில்லை என்றாலும் ஒரு காலத்தில் பேருதவியாக இருந்த பொருட்களைத் தூக்கிப் போடாமல் போற்றிப் பாதுகாத்தனர் பழந்தமிழர்.

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவை உணவும் நீரும் முக்கியமானதெனவும், அரசின் கடமை குடிமக்களுக்குத் தேவையான உணவையும் நீரையும் வழங்குதல் என்ற பண்பு சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிந்தது. ஐம்பூதங்களால் ஆனது இவ்வுலகம் என தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மனிதன் உணவின்றி ஒரு சில நாட்கள் வாழ முடியும்; **நீரின்றி வாழ இயலாது** என் இலக்கியங்களில் காணப்பட்டது. ஐம்பூதங்களின் தோற்றம் பற்றி பரிபாடலில் கூறப்படும் செய்தி சங்க புலவரின் **அறிவியல் புலமைக்குச்** சான்றாக விளங்குகின்றது. ஐம்பூதங்களோடு இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஒப்பிட்டுப் போற்றப்படுகிறான்.

ஒரு செயலை, திறம்பட செய்து முடிக்கும் திறனைக் குறிக்க வந்த சொல்லாகவே மேலாண்மை கருதப்படுகிறது. **மேலாண்மை**, சாதாரண மனிதனைச் **சாதனை மனிதனாக** மாற்றிக்காட்டும், மேலாண்மையும் நிர்வாகமும் ஒரு **நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள்** என கருதப்பட்டன. மனிதனின் சமயோசித புத்தியும் உலக நடைமுறையை கவனித்து தனக்குரிய செயற்பாட்டை வரையறை செய்து கொண்டு தன்னுடைய தொழிலை நிர்மானிக்கின்ற பொழுது அந்நிறுவனம் பெரும் மேம்பாட்டை அடையச் செய்யும்.

மனித இனம் தொடங்கிய பொழுதே **மேலாண்மையும்** தொடங்கி விட்டது. மேலாண்மை என்பது நிறுவனங்களுக்கு மட்டும் இல்லை; நம்முடைய வாழ்வில் ஒவ்வொரு செயலிலும் அது கலந்திருக்கிறது. ‘அரசர்’ என்ற நிறுவனத்தின் தலைவன். அரசன் தன் நாட்டிற்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் உயர்வை அளிக்கக்கூடிய பல்வேறு செயற்பாடுகளைச் செய்து புகழையும், மேம்பாட்டையும் அடைந்தான் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

உணவுத்தேவைக்காக வேளாண்மை செய்தவன், அதை உருவாக்கும் நீர் மக்களுக்குத் தடையின்றி கிடைப்பதற்குச் செய்த ஏற்பாடுகள் பழந்தமிழரின் நீர்மேலாண்மைத் திறத்தை உணர்த்துகின்றன. மழையின் செயற்பாட்டைப் பல்வேறு விதமாகப் பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர். மழை விழும் **அளவுக்குறித்து** பல்வேறு பெயர்களைச் சங்க புலவர்கள் கையாண்டிருப்பது அவர்களின் நுண்ணறிவைக் காட்டுகிறது. கடல் ஏரி போன்ற நீர் நிலைகளிலிருந்து நீர் சூரிய வெப்பத்தால் ஆவியாகி, வளிமண்டலம் சென்று, குளிர்ச்சியடைந்து, மேகமாகி, பின் மழையாகிப் பெய்யும் நிலை அறிவியல் அடிப்படையில் சங்கப் புலவர்களால் சுட்டப்படுகின்றது.

மழை உருவாகும் பல்வேறு நிலைகள் **மேகம்**, மழையை உந்தும் **காற்று** போன்ற ஒவ்வொன்றையும் நுணுக்கமாக எடுத்துச் சொல்லியுள்ளனர். பருவநிலை மாற்றம் குறித்த செய்தி காணப்படுகிறது. பருவம் தப்பிப் பெய்த மழையைக் குறித்தும், மழையில்லாமல் ஏற்படும் வறட்சி அதைப் போக்கப் பெய்த மழை ஆகிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். ஆலங்கட்டி மழை குறித்தும் சங்க இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றது.

மழைப் பெய்வதற்கான கோள்களைக் குறித்த **வானிலை அறிவு** சங்கப் புலவருக்கு இருந்தன. கோள்கள் நிற்கும் நிலையைக்கண்டு, மழைப்பெய்யும், மழைபெய்யாது என்று கணித்து கூறினர். ஜோதிட (Astrology) அறிவியலின் அடிப்படையில் கோள்களின் நிலை சுட்டப்படுகிறது. ஒவ்வொரு கோள்கள் இருக்கும் இடமும் கணித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. காற்றின் திசையறிந்து **வணிகப் பயணம்** பழங்காலத் தமிழர் மேற்கொண்டனர். அவர்தம் மதிநுட்பத்தினால் வணிகப் பயணத்தின் மூலம் வணிக மேலாண்மை செய்தி காணப்பட்டன.

வெளிநாட்டு வணிகத்தைத் திறம்பட செய்து தம் நாட்டின் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கு வழிவகுத்தனர். காற்றை ஏவல் கொண்டவனாகவே கரிகால் பெருவளத்தான் என்ற செய்தி பாராட்டப்படுகிறான். நீரின் இன்றியமையாமை உணர்ந்து இயன்றவாரெல்லாம் நீர்நிலைகளை உருவாக்கினர்.

இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் நீர்நிலைகளை உருவாக்கி மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை பேணிப் பாதுகாத்தனர். தாம் உருவாக்கிய நீர் நிலைகளுக்கு மதகு, பொய்கை, குளம், அணை எனப் பலபெயரிட்டு அழைத்தனர். வெள்ளத்தைத் தடுக்க அணைக்கட்டிய செய்தி, நீர்நிலைகளைப் பாதுகாத்தலோடு தம்நிலத்துக்குரிய பல்வேறு உயிரினங்களையும் பேணிக்காத்த நிலை,

பிற உயிரினங்களை ஓம்பும் நிலையைச் சமயச் சடங்குகளோடு இணைத்து நீர்த்துறைத்தோறும் உயிரினங்களின் உருவங்களை நீரிலிட்டு வழிபாடு செய்யும் நிலை இருந்தன. சூழலியல் என்னும் அறிவியல் துறைக்கானப் பல்வேறு கூறுகளை, சங்கத்தமிழர் கொண்டிருந்தனர் என்பது கண்கூடு. நீர் நிலைகளைப் பாதுகாக்கக் காவலர் இருந்தனர்.

கரை பாதுகாப்பிற்கு ‘வேழக்கரும்பு’ என்னும் கொறுகச்சிப் புல்லை வளர்ப்பர். சங்ககால மக்கள், நீர் இன்றியமையாமை உணர்ந்து கட்டடங்கள் கட்டி அவற்றில் மழைநீர் குழாய்கள் அமைத்திருந்தனர். கீழடி ஆய்வுகளில் கிடைத்தச் செய்திகள் இவற்றோடு பொருந்தி வருகின்றன. சுடுமண் குழாய்கள் காணப்பட்டன. கீழடி ஆய்வில் கழிவுநீர் குழாய்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. உறைக்கிணறு குடிநீர் பயன்பாட்டிற்கு உரியதாய் இருந்தது.

மழை அதிகமாகப் பெய்த காரணத்தினால் உபரியாக வந்த நீரை பெரும் சுருங்கை (குழாய்) வழியாகக் கொண்டு சென்று வெளியே சொரியும் நிலையைக் காண்கிறோம். நீர் வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தியதோடு குளிப்பதற்கும், குடிப்பதற்கும் தூய்மையான நீரைப் பயன்படுத்தியதோடு, புலத்தி, தூய நீரில் ஆடைகளைத் துவைத்தாள் என்ற செய்தி தமிழரின் தூய்மையை புலப்படுத்துகிறது அதுமட்டுமல்லாமல், பருத்தி ஆடையைக் கஞ்சியிட்டுப் பயன்படுத்தினர். தேவையான பொழுது வெப்பப்படுத்திய நீரை வெப்ப குடுவைகளில் சேமச்செப்பில் ஊற்றிப் பயன்படுத்தினர்.

விலங்கோடு விலங்காகத் திரிந்த மனிதன் தனக்கான உணவு, நீர் இவற்றைத் தேடிக்கொண்டான். விலங்கினின்றும் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள குகை, மலைப்பொந்துகள் போன்றவற்றை வாழிடமாகக் கொண்டிருந்தான். வேளாண்மை தந்த செல்வ வளத்தினால் தனக்கென உறைவிடங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டான்.

தொடக்கத்தில் இயற்கைச் சார்ந்த பொருளால் செய்யப்பட்ட உறைவிடங்கள் கட்டிட நூல் கூறிய விதிப்படி அடுக்கு மாளிகைகளாக இருந்தன என்ற செய்தியும், இயற்கைச் சூழலில் தன்னுடைய வீட்டை அமைத்துக்கொண்டனர். இளம் மகளிர் வீட்டருகே உள்ள சோலையில் விளையாடியச் செய்தியும், கட்டடங்களின் உறுதிப்பாட்டிற்கும் நிலைப்புத்தன்மைக்கும் தொலைநோக்கோடு சிந்தித்துக் கட்டுமானப் பொருட்களை,

இயற்கையாகப் பெற்றும், செயற்கை முறையில் உண்டாக்கியும் பயன்படுத்திய செய்தியும் உற்று நோக்கும் போது சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்தனர் என்பது சாலச் சிறந்தது.

திணச் சார் பொருள்களான மூங்கில், கொருக்குதட்டை, மரக்கொம்பு, நாணற்புல், தாழை, தென்னங்கீற்று, பனை ஓலை, ஈந்தின் இழை, திணைத்தாள் போன்றவை வீடுகட்டப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தொழிற்றுட்பத்திறனோடு உண்டாக்கப்பட்ட கட்டுமானப் பொருட்கள் அரைமண், சுடுமண், செம்மண்கூழ் அறுத்து எடுக்கப்பட்ட கருங்கல், பளிங்குக்கல், பூச்சுமண், பொந்தகடு, பவளம் போன்றவை இடம் பெறுகின்றன.

கீழடி ஆய்வில் மேற்கூறிய பொருள்களால் செய்யப்பட்ட கட்டடங்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. சிறுதூணுடன் கூடிய வீடும், அடுக்குமாடியும் உண்டு என்பதை கீழடி ஆய்வில் தெரியவருகிறது. காற்றோட்டமிக்க சாரளங்களோடுக் கூடிய கட்டடங்கள் எழுப்பப்பட்டன.

செம்பினால் செய்யப்பட்ட நெடிய சுவரில் பூங்கொடிகள் தீட்டப்பட்டிருந்ததையும், நூலறிப்புலவரின் செயற்பாட்டோடு பூமி பூஜை செய்து கட்டடம் எழுப்பப்பட்டதையும் அறிகிறோம். குளிக்காலத்திலத்திற்கும் கோடைக்காலத்திற்கும் ஏற்ற வகையில் எழுநிலை மாடங்களை அமைக்கப்பட்டன.

தலைவனும் தலைவியும் தனித்திருக்கும் பள்ளி அறையின் மேற்கூரையில் **சித்திரங்கள்** வரையப்பட்டிருந்தன என்பதை காணும்போது இன்றைய உள் அலங்கார நிபுணர் (Architect) திறத்தை அறிய முடிகிறது. அரசனும் அரசியும் துயிலும் கட்டில் கலைநுட்பத்தோடு செய்யப்பட்டிருந்தன.

வான்தோய்ந்த மாடத்திலே மகளிர் வரிப்பந்து ஆடினர். பெரும் நகரங்களில் பல்வேறு குடியிருப்புகள் இருந்தன. வணிக நிமித்தம் வந்து தங்கிய வெளிநாட்டார் (அரபு, சீனா, ரோமர்) உள்நாட்டு மக்களோடு நல்இணக்கத்தோடு கலந்திருந்த குடியிருப்புகளும் (யவணர்) இருந்தன. மண்ணை அரைத்து அதனைக் கொண்டு வலுவானதாக உருவாக்கப்பட்ட கோட்டையை **‘அரைமண் இஞ்சி’** என்று அழைத்தனர்.

செங்கற்களை வைத்து கட்டடங்களைக்கட்டும் தொழிற் நுட்பம் இருந்தன. கீழடி ஆய்வுகளில் **செங்கல் கட்டுமானத்திலுள்ள சுவர்கள்** காணப்படுகின்றன. நன்கு சன்னமான களிமண்ணைக் கொண்டு தரைத்தளம் அமைத்து செங்கற்களைக் கொண்ட பக்கச் சுவர்களை எழுப்பினர். பளிங்குகற்களை அறுத்தெடுத்து மாளிகைகள், மண்டபங்கள் எழுப்பப்பட்டன.

ஏரி பாதுகாப்பிற்கு **மதகுகள்** அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மிகுநீரை வெளிப்படுத்தக் **கலிங்கு** என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். துறைமுகங்களில் கடலில் வரும் கலங்களுக்கு வழிகாட்ட **கலங்கரை விளக்கு** கட்டப்பட்டிருந்தன. நடைப்பயணம் மேற்கொள்பவர் திசை தெரியாது தடுமாறக் கூடாது என்பதற்காகப் பல வழிகள் சந்திக்கும்

இடத்திலே திசைக்காட்டும் கல்லை நிறுத்தி அக்கல்லில் ஊர் பெயர் எழுதியிருந்தனர். சமய உணர்வின் குறியீடாக கோயில்கள் விளங்குகிறது.

இயற்கையை வழிபாடு செய்யத் துணிந்த மனிதன் மரத்தின் கீழ்பலியிட்டு வழிபாடு செய்தான். இவை, **பொதியியல் மன்றம், முற்றம்** என்றழைக்கப்பட்டன. கந்துடை கோயில் மூலம் மரவழிபாடு முறை தோன்றியிருப்பதை அறியமுடிந்தது. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வீரமரணம் அடைந்த வீரனின் நினைவாக எழுப்பப்பட்ட நடுகற்களைக் குறிக்கின்றன. கடவுள் வழிபாட்டு இடங்களில் நிலை மண்டபங்கள், எழுத்து நிலை மண்டபங்கள் இருந்தன என்பதையும், திருப்பரங்குன்ற கோயிலில் இருந்த எழுத்து நிலை மண்டபத்தில் பல்வேறு ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்ததையும் இலக்கியங்களில் வழி அறியப்பட்டன.

சிவன், திருமால் கோயில்களில் இருந்ததையும், பொருளியியல் வளத்தைக் கண்ட மனிதன் அலையும் நாடோடியாக வாழ்க்கையை விட்டுக் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தினர். செல்வச் சிறப்பால் நகரங்களை அமைத்தனர். நாகரிகத்தின் அடிப்படையாக விளங்குபவை நகரங்கள். ஐவகை நில மக்களும் தங்களுக்குரிய குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். சிறியதாக இருந்த இருப்பிடம் நகரமாக வளர்ச்சி அடைந்து அவை சீறூர், சேரி, ஊர், குடி, பேரூர், மூதூர், வட்டார அளவிலான ஊர், நாடு, தலைமை. இடங்கள், தொழிற்கூடங்கள், துறைமுகங்கள், சந்தைகள், வணிக மையங்கள், ஈமச்சின்னங்கள் போன்றவை இருந்தன.

முவேந்தரால் ஆளப்பட்ட தமிழகம் இன்று பல்வேறு நகரங்களைக் கொண்டது. துறைமுகங்களாக விளங்கிய முசிறி, கொற்கை, பூம்புகார் போன்ற நகரங்களும் தன்னுடைய சிறப்புக்குன்றி நகரங்களாகக் காணப்படுகின்றன. மதுரை மட்டும் இன்றளவும் சிறப்பான நகரமாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. ஆட்சியைக் கைப்பற்ற நினைக்கும் அரசன் தன்னை எதிர்த்தப் பகைவர்களை வெற்றிக்கொண்டு தன் ஆட்சிக்குரிய நகரத்தை உருவாக்கிய சிறப்பைக் காண்கிறோம்.

நாநிலங்களில் செயல்படுத்திய மேலாண்மைத் திறத்தினால் உழைக்கும் மக்களாக விளங்கியவர்களில், திறமைவாய்ந்த சிலர் வேந்தராக மாறும் சூழல் ஏற்பட்டது. முல்லை நிலப்பகுதியை சீறூர் மன்னரும், குறிஞ்சி நிலப்பகுதியை குறுநில மன்னரும் மருதநிலப்பகுதியை முதுகுடி மன்னரும் ஆண்டனர். காஞ்சியைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு தொண்டைமான் இளந்திரையன் ஆட்சிப்புரிந்தான். இவன் காஞ்சி நகரத்தை நிர்மானித்த விதம் சிறப்புக்குரியது.

காஞ்சி நகரம் தாமரை மலரிலுள்ள **பொகுட்டு** போன்றும் அப்பொகுட்டைச் சுற்றி இதழ்கள் போன்று தெருக்கள் அமைந்திருந்ததைக் சுட்டுகின்றனர். துறைமுக நகரங்களில் **வாணிபம் கொழித்தது**. அரசு நிர்வாகத்தின் தலைவன் அரசன் எனப்பட்டான். அரசரிமை வழிவழியாக வந்ததோடு வாரிசு இல்லாத நிலையில் பங்காளி மரபிலிருந்து அரசின் அமைந்தான் (சான்று) கிள்ளி மரபிலிருந்து சென்னி மரபைச் சார்ந்த இளஞ்சேட் சென்னி அரசன் ஆனான். தயாதிப் போட்டிகளும் நடைப்பெற்றன.

நாட்டை நிருவகிக்க மன்னனுக்குத் துணையாக அமைச்சரவை இருந்தன. இவர்கள் **திரியாச்சுற்றம்** என அழைக்கப்பட்டனர். நடுநிலைமையின்றும் அரசன் நீதி வழங்கினான். அறச்சார்புடையதாகவே அரசு விளங்கியது. **உழவர்களைப் பேணிக்காக்க வேண்டும்** என்று அரசன் அறிவுறுத்தப்பட்டான். மன்றங்களிலே அமர்ந்து மக்களின் குறைக்கேட்டு அதைத் தீர்த்து வைக்கும் நிலை இருந்தது. நீதி வழங்கும் நாளாவை குறிக்கப்பட்டது.

ஊரவைகளில் அரசன் சார்பாகத் தகராறுகளை நீக்கினர். இவை ஊர்நடுவே இருந்தனர். இவை கூடும் இடங்களை மன்றம் என்ற சொல்லால் வழங்கினர். ஊரவை உறுப்பினர்கள் குடவோலை முறைப்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டச் செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தவறுக்கேற்ற தண்டனை வழங்கப்பட்டது. கொடுமையான குற்றங்கள் எவையென பட்டியலிடப்பட்டன. பெரும் குற்றமாகச் செய்நன்றி மறத்தல் குறிக்கப்பட்டது. அரசன் அன்பையும் அறத்தையும் இருகண்ணாகக் கொண்டு ஆட்சிப்புரிந்தான். அளிசெய்யாதவன் கொடுங்கோலன் எனப்பட்டான். ஆற்றில் அடித்த வரப்பட்டக் கனியை அறியாது உண்ட கோசர் மகளைக் கொன்ற நன்னன் பழிக்கப்பட்டான்.

முரசு கட்டில் என அறியாது உறங்கிய தமிழ்ப்புலவன் மன்னனால் மன்னிக்கப்பட்டு பெரும் சிறப்பை அடைந்தார். களவு மணம் புரிந்த பெண்ணை ஏமாற்ற நினைத்தவன் ஊரவையால் தண்டிக்கப்பட்டான். காவல் நிர்வாகம் சிறப்பாக இருந்தது. நகரக் காவலர், ஊர்க் காவலர் போன்றவர் இருந்தனர். அரசமாளிகையும் அரசனின் பாசறையும் **யவனக் காவலரால்** காக்கப்பட்டன. மெய்க்காப்பாளர் இருந்தனர். **உண்ணுநீர் நிலைகள், முள்வேலியிட்டு** காவல் காக்கப்பட்டன.

நாட்டைக்காப்பது படைகளின் கடமை ஆயிற்று. நால்வகைப் படைகள் இருந்தன. புலவர்களும், **பாணர்களும் தகவல் தொடர்பாளர்களாகவும்** தூது செல்லும் நிலையில் இருந்தனர். நிதி மேலாண்மை சிறப்புறச் செய்யப்பட்டது. வரி வசூல், செய்யப்பட்டது. அதிக வசூல் செய்யப்பட்ட மன்னன் கண்டிக்கப்பட்டான். வேறொரு மன்னன் புலவரின் பழம் செய் (நிலவரி) கடனைத் தள்ளுபடி செய்தான். உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வணிகப்பொருட்களுக்குச் சுங்கவரி விதிக்கப்பட்டது. இவையால் வருமானம் மிகவும் பெருகியது.

புலவர்களுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் வரியில்லாத இறையிலி நிலங்கள் வழங்கப்பட்டன. பல்வேறு தொழில்களைச் செய்வோரும் திரண்டு இருந்தனர். பல்பொருள்களும் சேமித்து வைக்கப்பட்ட பண்டகக் சாலை இருந்தன. மேலைநாட்டோடு செய்த வணிகத்திற்கான வணிக ஒப்பந்தம் ஒன்று கிடைக்கப்பெற்றுள்ளதாகக் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்ஒப்பந்தம் **கிரேக்க மொழியில்** எழுதப்பட்டிருந்தது.

பன்மொழி புலமை மிக்கவர்களாக வணிக மக்கள் விளங்கினர். வேளாண் தொழிற்றுட்பம், நெசவு, கட்டுமானம், எந்திரம் போன்ற தொழிற்றுட்பத் திறன் மிக்கவர்களாக விளங்கினர். இதற்கான சான்றுகள் இலக்கியத்திலும், கீழடி ஆய்வில் கிடைக்கப்பட்ட பொருள்களிலும் உள்ளன. சுயநலம் எண்ணம் கொள்ளும் மன்னன் நிர்வாகத் திறன் குறைந்தவனாகக் கருதப்பட்டான். நிர்வாக குறைபாடு கண்ட இடத்து புலவர்கள்

தட்டிக்கேட்டனர். அவர் அறிவுரையை ஏற்று மன்னனும் தன்னைத் திருத்திக் கொண்டான். பழந்தமிழர்கள் மொழி அறிவு மிக்கவர்களாக விளங்கினர்.

கல்வியை முறைப்படுத்தி ஆசிரியர் கற்பித்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. பாண்டிய மன்னன் மெய்யறிவுடைய ஆசிரியர் பலருடன் கூடித் தமிழ்க் கற்றான் என்ற குறிப்பு காணப்பட்டுள்ளது.

மன்றங்களில் கல்வி, போர், படை பயிற்சி நாடகம் போன்றவை அரங்கேறின. பொருள் வசதியில்லாத மாணவன் இரந்துண்டு, கல்விக் கற்ற செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எதையும் ஆய்வு மனப்பான்மையோடு ஆராய்ந்துக் கற்றனர். எண்ணும் எழுத்தும் அடிப்படைக் கல்வியாகக் கற்பிக்கப்பட்டன. வானிலைக் கல்வியறிவு இருந்தது. கட்டடம் கட்டும் தொழிலறிவு இருந்தது. பீமன் எழுதிய சமையல் கலை நூலின்படி சமைக்கப்பட்ட உணவு பரிசிலர்க்கு வழங்கப்பட்ட புராணச் செய்திகளும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

நடுகல்லில் வீரனின் பெயர் எழுதப்பட்டது. **அந்துவன்** என்ற பெயர் எழுதப்பட்ட நடுகல் ஒன்று தேனூர் என்னும் இடத்தில் தொல்லியல் ஆய்வாளராகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. மாங்குடி மருதனைத் தலைவனாகக் கொண்டு புலவரவை இருந்தது. பெண்களும் கல்வியறிவுடையவர்களாக இருந்தனர். சங்க காலத்தில் **49 பெண்பாற் புலவர்கள்** இருந்தனர். அனைத்துக் குடியைச் சார்ந்த பெண்களும் **கல்வியறிவு** பெற்று இருந்தனர். காக்கைப்பாடியியார், ஒளவையார் போன்றோர் மன்னரால் ஆதரிக்கப்பட்டனர்.

உள்ளம் விளக்கம்பெற கல்வியறிவும், உடல்வலிமை பெற விளையாட்டும் போர் பயிற்சியும் அளிக்கப்பட்டன. இயற்கை மனிதனுக்குக் கிடைத்த வரம். சங்கத்தமிழர் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவர்கள். இன்றைய **சுற்றுச்சூழல் அறிவியல்** துறைத் புதிதாகத் தோன்றியதொன்று, முதற்பொருள் கருப்பொருள் கண்டு அவற்றின் அடிப்படையில் உரிப்பொருள் கொண்டவன் சங்கத்தமிழன். இயற்கை மாற்றத்தோடு தங்களின் வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொண்டு மேம்பாடு கண்டவர்கள் சங்கத் தமிழர்கள். செல்வச் செழிப்பு அவர்களின் தேவைகளை அதிகரித்தது. அதனால் இயற்கை நெறியில் நின்று தடம் புரளத் தொடங்கினர்.

மனிதனுடைய பேராசையின் விளைவால் இயற்கைக்கு ஊறுவிளைவிக்கத் துணிந்த நிலையில் அவ்இயற்கை அவனுக்குப் பேரிடரை உண்டாக்கும் என அறியப்பட்டன. சங்கம் வைத்து மொழிவளர்த்தனர்; என்பதும் முதல் இரண்டு சங்கங்களும் கடல்கோளுக்கு ஆளாகிய நிலை சுட்டப்படுகின்றது. லெமூரியா கண்டம் இருந்ததுவும், அக்கண்டம் பழந்தமிழகத்தோடு **மொறிஸியஸ், மடகஸ்கார், மாலத்தீவு, இலங்கை, இந்தியா, ஆவுஸ்ரேலியா** போன்றவை இணைக்கப்பட்டன. **ப.ஃறுளி, குமரியாறு பன்மலை** அடுக்கங்கள் போன்றவை கடல்கோளால் அழிந்தன.

கடல்நீர் புகுந்து மண்ணைக் கவ்விய செய்தி சங்க பாடல்களில் காணப்படுகிறது. சூரியனுடைய ஒளியினால் ஒளியும் ஆற்றலும் நமக்கு கிடைக்கின்றன. வெப்பம் அதிகரிக்கும்

போதும் கடும் வறட்சி ஏற்படுகின்றது. அதிகமான மழைப்பொழிவு வெள்ளம் ஏற்படக் காரணமாகிறது.

இதனால் நீர்மட்டம் உயர்தல், அணைமுறிதல், வெள்ளம் நகரத்தைச் சூழ்தல், நிலம் நீராதல் போன்ற செயல்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. மாசு ஏற்படுகின்ற நிலை, மண்ணரிப்பு ஏற்பட்டு மரங்கள் வேரோடு சாய்கின்றன. பேரிடர் ஏற்பட்டபொழுது **பறை அறிவித்து** வெள்ளத் தடுப்பு நடவடிக்கை எடுத்து மக்களைப் பாதுகாத்தனர். இளவேனில், முதுவேனில் சூரியவெப்பம் வறட்சியை ஏற்படுத்துகிறது. புவிவெப்பம் கூடியது. இன்றைய சூழலியல் அறிஞர்கள் புவிச்சூட்டை அபாயமான எச்சரிக்கையாகக் கூறுகின்றனர். பனிமலைகள் உருகுகின்றன.

கடலில் புயல் ஏற்பட்டு அதனால் **உயிர்ச் சேதம், பொருள்சேதம்** ஏற்படுகின்றன. இதனால் கலத்தில் செல்வோருக்கும் பெரும் துன்பத்தை ஏற்படுத்தும். உயிரினங்கள் அனைத்தும் உயிர் வாழ்வதற்குக் **காற்று தேவை என்பதையும்**, சுழல்காற்று காலத்தில் கடல் பயணம் செல்வோருக்கு பேரிடரை ஏற்படுத்தும் என்பதையும் கண்டுணரப்பட்டன.

காடுகளில் மரங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதுவதால் **காட்டுத்தீ** ஏற்படுகிறது. இப்பேரிடர் மேலாண்மையில் சுற்றுச்சூழல் மிக முக்கியத்துவத்தை அடைகிறது. அதைப்பேணிக்காப்பது ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும். இயற்கை தரும் பேரிடர்களைப் போன்று மனிதர்களுக்குப் பெரும் துன்பத்தை விளைவிப்பது பசியும், பிணியுமாகும்.

சங்கச் சமுதாயம் பசியை ஒரு பிணியாகக் கருதியது. பசிபிணிப் போக்குவதை, தன் வாழ்வின் தலையாய கடமையாக மக்கள் கொண்டிருந்தனர். தன்னால் முடிந்தஅளவு விருந்தோம்பல், பகிர்தல் போன்ற பண்புகளின் அடிப்படையில் மக்களின் பசிபிணியைப் போக்க சங்கத்தமிழர் முயன்றனர். சாதாரண குடிமக்கள் முதல் பேரரசர் வரை உணவு வழங்குவதை **சமுதாய அறமாக** கொண்டிருந்தனர்.

இன்றைய நிலையில் **புவிச்சூடு, நெகிழி** பைகளைப் பயன்படுத்தாது இருத்தல் சுற்றுச்சூழலை ஒலிமாசு, காற்றுமாசு இல்லாது செய்தல் வறட்சியைப் போக்குதல், போன்றவற்றை பேரிடராக மக்கள் சந்தித்து வருகின்றனர். இமயமலையின் பனிபாறை உருகி வருவது பெரும் அச்சத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

உலகில் மிகப்பெரும் உயிர் பலியைக் கொண்ட கொரோனாத் தொற்றுப் பேரிடராக உலக சுகாதார மையத்தால் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. செயற்கையில் நாட்டம் கொண்டு இயற்கையைவிட்டு விலகிச் சென்ற மனிதன் மீளவும் தன் வாழ்க்கையை மீட்டெடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு தள்ளப்பட்டுள்ளான் என்பது அறியப்பட்டன.

சங்க இலக்கிய மேலாண்மைச் சிந்தனைகள் அக்கால மக்களின் வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை செம்மையுறச் செய்தனர். அத்தகைய வாழ்வியல் நெறிமுறைகள் இக்கால மக்களுக்கு பெரிதும் துணைபுரியும் என நம்பப்படுகிறது.

மேலாய்வு களங்கள்

“சங்க இலக்கியத்தில் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்” எனும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது. இத்தலைப்பு புதிய ஆய்வாளர்களுக்காகப் பின்வரும் தலைப்புகள் ஆய்வுக் களங்கள் மேற்கொள்ளலாம்.

1. சங்க இலக்கியத்தில் பழந்தமிழர் நீர் மேலாண்மைச் சிந்தனைகள்
2. சங்க இலக்கியத்தில் பழந்தமிழர் மேலாண்மை நற்ச்சிந்தனைகள்
3. சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் பேரிடர் மேலாண்மையின் சிறப்பு